

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2015–2016

Posiedzenie w dniu 2 grudnia 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 458 z 8.12.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Posiedzenia od 14 do 17 grudnia 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 469 z 15.12.2016.

Tekst przyjęty w dniu 17 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia komisji śledczej ds. pomiarów emisji w sektorze motoryzacyjnym został opublikowany w Dz.U. L 10 z 15.1.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Środa, 2 grudnia 2015 r.

2017/C 399/01   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. dotyczące sprawozdania specjalnego Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie dochodzenia z własnej inicjatywy OI/5/2012/BEH-MHZ dotyczącego Fronteksu (2014/2215(INI)) 2

2017/C 399/02   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie zrównoważonej mobilności w miastach (2014/2242(INI)) 10

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

2017/C 399/03   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w kierunku europejskiej unii energetycznej (2015/2113(INI)) 21

2017/C 399/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Przygotowanie europejskiej sieci elektroenergetycznej na 2020 r. (2015/2108(INI))	48
2017/C 399/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wdrożenia europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress (2015/2042(INI))	54
2017/C 399/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie nowej wspólnej polityki rybołówstwa: struktura środków technicznych i planów wieloletnich (2015/2092(INI))	61
Środa, 16 grudnia 2015 r.		
2017/C 399/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie projektu rozporządzenia wykonawczego Komisji w sprawie przyjęcia wykazu inwazyjnych gatunków obcych uznanych za stwarzające zagrożenie dla Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 (D041932/01 – 2015/3010(RSP))	68
2017/C 399/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (2015/3006(RSP))	71
2017/C 399/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii (2015/2010(INL))	74
2017/C 399/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie stosunków UE-Chiny (2015/2003(INI))	92
2017/C 399/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej (2015/2051(INI))	106
2017/C 399/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie rozwoju zrównoważonego europejskiego przemysłu obróbki metali nieszlachetnych (2014/2211(INI))	118
2017/C 399/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji na Węgrzech (2015/2935(RSP))	127
Czwartek, 17 grudnia 2015 r.		
2017/C 399/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie Ibrahima Halawy, potencjalnie zagrożonego karą śmierci (2015/3016(RSP))	130
2017/C 399/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji na Maldivach (2015/3017(RSP))	134
2017/C 399/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie Malezji (2015/3018(RSP))	137
2017/C 399/17	Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. dotycząca projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony (05432/2015 – C8-0062/2015 – 2013/0440(NLE) – 2015/2096(INI))	141
2017/C 399/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej (2015/2936(RSP))	149

2017/C 399/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki UE w tym zakresie (2015/2229(INI))	151
2017/C 399/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie 20. rocznicy układu pokojowego z Dayton (2015/2979(RSP))	176
2017/C 399/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie wywozu broni: wdrażanie wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB (2015/2114(INI))	178
2017/C 399/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie patentów i praw do ochrony odmian roślin (2015/2981(RSP))	188
2017/C 399/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi (2015/2973(RSP))	190
2017/C 399/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie ochrony parku narodowego Wirunga w Demokratycznej Republice Konga (2015/2728(RSP))	196

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 2 grudnia 2015 r.

2017/C 399/25	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie powołania Komisji Specjalnej ds. Interpretacji Prawa Podatkowego i Innych Środków o Podobnym Charakterze lub Skutkach (TAXE 2) oraz określenia jej kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu (2015/3005(RSO))	201
---------------	--	-----

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

2017/C 399/26	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Georgiosa Kyrtososa (2015/2238(IMM))	204
2017/C 399/27	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Steliosa Kouloglou (2015/2239(IMM))	206

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Środa, 2 grudnia 2015 r.

2017/C 399/28	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu zmieniającego do Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Liechtensteinu ustanawiającej środki równoważne do przewidzianych w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (COM(2015)0395 – C8-0320/2015 – 2015/0175(NLE))	208
---------------	---	-----

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

2017/C 399/29	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia uzgodnień między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczących warunków udziału tego państwa w pracach Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (18079/2013 – C8-0027/2014 – 2013/0422(NLE))	209
2017/C 399/30	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Wspólnotą Dominiki dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07189/2015 – C8-0143/2015 – 2015/0050(NLE))	210
2017/C 399/31	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Vanuatu dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07192/2015 – C8-0149/2015 – 2015/0052(NLE))	211
2017/C 399/32	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Trynidadu i Tobago dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07196/2015 – C8-0151/2015 – 2015/0054(NLE))	212
2017/C 399/33	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Niezależnym Państwem Samoa dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07195/2015 – C8-0146/2015 – 2015/0056(NLE))	213
2017/C 399/34	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Grenadą dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07190/2015 – C8-0144/2015 – 2015/0057(NLE))	214
2017/C 399/35	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Timoru Wschodniego dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07194/2015 – C8-0147/2015 – 2015/0058(NLE))	215
2017/C 399/36	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Saint Lucia dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07187/2015 – C8-0145/2015 – 2015/0060(NLE))	216
2017/C 399/37	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy, w imieniu Unii Europejskiej, między Unią Europejską a Saint Vincent i Grenadynami dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07191/2015 – C8-0148/2015 – 2015/0061(NLE))	217
2017/C 399/38	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07185/2015 – C8-0124/2015 – 2015/0062(NLE))	218
2017/C 399/39	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Eurojust protokołu ustaleń między Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego a Eurojustem (11595/2015 – C8-0303/2015 – 2015/0811(CNS))	219

2017/C 399/40	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (COM(2015)0447 – C8-0277/2015 – 2015/0204(NLE)) . . . . . 220</p>
2017/C 399/41	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/005 – FI/Computer Programming złożony przez Finlandię) (COM(2015)0553 – C8-0332/2015 – 2015/2298(BUD)) . . . 223</p>
2017/C 399/42	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) ((10373/1/2015 – C8-0351/2015 – 2013/0088(COD)) . . . . . 227</p>
2017/C 399/43	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona) (10374/1/2015 – C8-0352/2015 – 2013/0089(COD)) . . . . . 228</p>
2017/C 399/44	<p>P8_TA(2015)0441</p> <p>System kontroli i egzekwowania mający zastosowanie do rybołówstwa na północno-wschodnim Atlantyku ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1236/2010 ustanawiające system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku (COM(2015)0121 – C8-0076/2015 – 2015/0063(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2015)0063</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1236/2010 ustanawiające system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku . . . . . 229</p>
2017/C 399/45	<p>P8_TA(2015)0442</p> <p>Zawieszenie stosowania nadzwyczajnych środków handlowych w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących w procesie stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej lub powiązanych z tym procesem oraz zawieszającego jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny (COM(2014)0386 – C8-0039/2014 – 2014/0197(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2014)0197</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej oraz zawieszające jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny . . . . . 230</p>

2017/C 399/46	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) porozumienia między Zjednoczonymi Emirataми Arabskimi a Europolem o strategicznej współpracy w walce z poważną przestępczością i terroryzmem (10510/2015 – C8-0275/2015 – 2015/0809(CNS))	232
---------------	---	-----

Środa, 16 grudnia 2015 r.

2017/C 399/47	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewnoszenia sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 30 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) nr 1268/2012 w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (C(2015)07555 – 2015/2939(DEA))	233
2017/C 399/48	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewnoszenia sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 30 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) nr 110/2014 w sprawie modelowego rozporządzenia finansowego dla organów realizujących partnerstwa publiczno-prywatne, o których mowa w art. 209 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (C(2015)07554 – 2015/2940(DEA))	235
2017/C 399/49	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie odnowienia kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) (C8-0313/2015 – 2015/0903(NLE))	237
2017/C 399/50	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie odnowienia kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) (C8-0314/2015 – 2015/0904(NLE))	238
2017/C 399/51	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie odnowienia kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) (C8-0315/2015 – 2015/0905(NLE))	239
2017/C 399/52	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) porozumienia między Bośnią i Hercegowiną a Europolem o operacyjno-strategicznej współpracy (10509/2015 – C8-0276/2015 – 2015/0808(CNS))	240
2017/C 399/53	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek Irlandii – EGF/2015/006 IE/PWA International) (COM(2015)0555 – C8-0329/2015 – 2015/2295(BUD))	241

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

2017/C 399/54	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (13079/2014 – C8-0282/2014 – 2014/0222(NLE))	246
2017/C 399/55	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony (05432/2015 – C8-0062/2015 – 2013/0440(NLE))	247

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślane, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2015–2016

Posiedzenie w dniu 2 grudnia 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 458 z 8.12.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Posiedzenia od 14 do 17 grudnia 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 469 z 15.12.2016.

Tekst przyjęty w dniu 17 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia komisji śledczej ds. pomiarów emisji w sektorze motoryzacyjnym został opublikowany w Dz.U. L 10 z 15.1.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Środa, 2 grudnia 2015 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0422

Sprawozdanie specjalne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie dochodzenia z własnej inicjatywy dotyczącego Frontexu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. dotyczące sprawozdania specjalnego Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie dochodzenia z własnej inicjatywy OI/5/2012/BEH-MHZ dotyczącego Fronteksu (2014/2215(INI))

(2017/C 399/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie dochodzenia z własnej inicjatywy OI/5/2012/BEH-MHZ dotyczącego Fronteksu,
- uwzględniając art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 67 ust. 1, art. 72, art. 228 ust. 1 akapit drugi i art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 41 (Prawo do dobrej administracji) i art. 47 (Prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu),
- uwzględniając decyzję 94/262/EWWiS, WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich, a w szczególności jej art. 3 ust. 7,
- uwzględniając rezolucję nr 1932(2013) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy zatytułowaną „Frontex: odpowiedzialność za przestrzeganie praw człowieka”,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (rozporządzenie w sprawie agencji Frontex),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2011 z dnia 25 października 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Plan działania UE w zakresie powrotów” (COM(2015)0453),
- uwzględniając kodeks postępowania Fronteksu w dziedzinie wspólnych działań dotyczących powrotów koordynowanych przez Frontex,

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 15 października 2015 r., w szczególności pkt 2 lit. n),
  - uwzględniając Konwencję ONZ z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców (konwencja genewska) oraz protokół nowojorski z 1967 r. dotyczący statusu uchodźców,
  - uwzględniając art. 220 ust. 2 zdanie pierwsze Regulaminu,
  - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Petycji zgodnie z art. 55 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Petycji (A8-0343/2015),
- A. mając na uwadze, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2011 z dnia 25 października 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie agencji Frontex”) zobowiązuje Agencję do dbania o pełne poszanowanie praw podstawowych oraz praw migrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl;
- B. mając na uwadze, że Frontex, podobnie jak każda inna instytucja, organ, urząd lub agencja UE, musi w swojej działalności przestrzegać Karty praw podstawowych oraz mając na uwadze, że obowiązek ten znalazł odzwierciedlenie w art. 263 TFUE, zgodnie z którym „akty tworzące organy i jednostki organizacyjne Unii mogą przewidywać wymogi i warunki szczególne dotyczące skarg wniesionych przez osoby fizyczne lub prawne na akty tych organów lub jednostek organizacyjnych zmierzające do wywarcia skutków prawnych wobec tych osób”;
- C. mając na uwadze, że nawet dziś działań koordynacyjnych Fronteksu nie można oddzielić od działań państwa członkowskiego koordynowanych przez tę agencję, w związku z czym Frontex (a tym samym UE za jego pośrednictwem) może również mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na prawa poszczególnych osób, a jego działania mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności pozaumownej UE (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie T-341/07, Sison III); mając na uwadze, że tego rodzaju odpowiedzialności nie można uniknąć tylko dlatego, że istnieją uzgodnienia administracyjne z państwami członkowskimi zaangażowanymi w operację koordynowaną przez Frontex, w sytuacji gdy tego rodzaju uzgodnienia mają wpływ na prawa podstawowe;
- D. mając na uwadze, że Unia ma przystąpić do europejskiej Konwencji Rady Europy o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
- E. mając na uwadze, że w art. 26a rozporządzenia w sprawie agencji Frontex określono strategię w zakresie praw podstawowych i zobowiązano Agencję do opracowania, rozwijania i wdrażania tej strategii, ustanowienia Forum Konsultacyjnego oraz mianowania urzędnika ds. praw podstawowych;
- F. mając na uwadze, że w art. 5 lit. a) kodeksu postępowania dla wszystkich osób biorących udział w działaniach Fronteksu podkreślono, że uczestnicy działań Fronteksu powinni przyczyniać się m.in. do upowszechniania wśród osób ubiegających się o ochronę międzynarodową informacji na temat praw i procedur;
- G. mając na uwadze, że art. 9 rozporządzenia (WE) nr 863/2007 stanowi, że podczas wykonywania zadań z zakresu monitorowania i nadzoru członkowie zespołów zobowiązani są przestrzegać przepisów prawa wspólnotowego i prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego;
- H. mając na uwadze, że w 2012 r. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich wszczął dochodzenie z własnej inicjatywy dotyczące realizacji przez agencję Frontex spoczywających na niej obowiązków w zakresie praw podstawowych;
- I. mając na uwadze, że w projekcie zaleceń Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich przewidziano m.in. wprowadzenie mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych;
- J. mając na uwadze, że Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich sporządził także sprawozdanie specjalne, w którym domaga się wprowadzenia mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- K. mając na uwadze, że zgodnie z art. 220 ust. 2 Regulaminu Parlamentu Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich ma obowiązek informować Parlament o przypadkach niewłaściwego administrowania, a komisja przedmiotowo właściwa może sporządzić sprawozdanie dotyczące tych przypadków;
- L. mając na uwadze, że agencji Frontex powierzono zadanie zapewniania skutecznego wdrażania wspólnych przepisów w zakresie standardów i procedur kontroli granic zewnętrznych i nadzoru nad nimi w kontekście praw podstawowych poprzez ścisłą koordynację współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi oraz mając na uwadze, że działania te wywierają wyraźne skutki w kontekście praw człowieka, którymi Frontex i UE nie zajęły się w odpowiedni sposób;
- M. mając na uwadze, że Frontex nawiązuje również współpracę operacyjną z państwami spoza UE, która stanowi integralną część jego misji, w kluczowych obszarach takich jak wymiana informacji, analiza ryzyka, szkolenia, działalność badawczo-rozwojowa, wspólne operacje (w tym wspólne działania dotyczące powrotów) oraz projekty pilotażowe;
- N. mając na uwadze, że zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia w sprawie agencji Frontex Agencja i państwa członkowskie muszą przestrzegać norm i standardów co najmniej równoważnych normom i standardom ustanowionym w ustawodawstwie Unii, także wtedy, gdy współpraca z państwami trzecimi ma miejsce na terytorium tych państw;
- O. mając na uwadze, że współpraca operacyjna agencji Frontex z właściwymi organami państw partnerskich prowadzona jest w oparciu o porozumienia robocze, które nie są prawnie wiążące i nie wchodzą w zakres prawa międzynarodowego, a realizacji tych porozumień w praktyce nie można uważać za wykonanie zobowiązań międzynarodowych przez Frontex i UE; mając na uwadze, że sytuacja ta stanowi aspekt przyczyniający się do braku pewności prawa, który może być postrzegany jako stojący w sprzeczności ze spoczywającymi na Fronteksie obowiązkami w zakresie praw człowieka;
- P. mając na uwadze, że Frontex i państwa członkowskie ponoszą wspólną, lecz odmienną odpowiedzialność za działania funkcjonariuszy biorących udział w prowadzonych przez Frontex operacjach i projektach pilotażowych;
- Q. mając na uwadze, że w świetle wzrostu kompetencji agencji Frontex od czasu jej powstania Agencja powinna ponosić odpowiedzialność jako główny podmiot zaangażowany w proces zarządzania granicami, w tym w przypadku zarzutów dotyczących naruszenia praw podstawowych;
- R. mając na uwadze, że większość uczestników operacji Fronteksu stanowią zaproszeni funkcjonariusze oddelegowani przez państwa członkowskie inne niż państwo, w którym prowadzona jest operacja Fronteksu, w celu wsparcia tej operacji;
- S. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2a rozporządzenia w sprawie agencji Frontex kodeks postępowania ma zastosowanie do wszystkich osób uczestniczących w działaniach Agencji;
- T. mając na uwadze, że zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia w sprawie agencji Frontex zaproszeni funkcjonariusze biorący udział w misjach Fronteksu mogą wykonywać zadania i korzystać z uprawnień jedynie na polecenie i, co do zasady, w obecności funkcjonariuszy straży granicznej przyjmującego państwa członkowskiego;
- U. mając na uwadze, że stosowanie różnego umundurowania wraz z insygniami agencji Frontex podczas prowadzonych przez tę agencję operacji utrudnia pokrzywdzonym ustalenie, pod czym zwierzchnictwem znajduje się dany funkcjonariusz, a w rezultacie do kogo należy złożyć skargę: do agencji Frontex, czy też bezpośrednio do danego państwa członkowskiego;
- V. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 1a rozporządzenia w sprawie agencji Frontex Agencja nie posiada władzy wykonawczej w państwach członkowskich oraz nie posiada uprawnień do nakładania sankcji na państwa członkowskie lub na ich funkcjonariuszy;
- W. mając na uwadze, że plany operacyjne wspólnych operacji Fronteksu są prawnie wiążące oraz – zgodnie z art. 3a ust. 1 rozporządzenia w sprawie agencji Frontex – muszą zostać uzgodnione przez dyrektora wykonawczego Fronteksu i przyjmujące państwo członkowskie, w porozumieniu z uczestniczącymi państwami członkowskimi;
- X. mając na uwadze, że Frontex ustanowił już system zgłaszania zdarzeń, w którego funkcjonowanie zaangażowany jest pion ds. operacji Fronteksu, dział prawny Fronteksu oraz urzędnik Fronteksu ds. praw podstawowych, a ostateczne decyzje podejmuje dyrektor wykonawczy Fronteksu; mając na uwadze, że w ramach tego systemu rozpatruje się skargi wewnętrzne, które wpływają od pracowników Fronteksu oraz zaproszonych funkcjonariuszy, a zatem system ten nie umożliwia rozpatrywania bezpośrednich skarg osób wysuwających zarzuty naruszenia ich praw podstawowych;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- Y. mając na uwadze, że mechanizmy składania i rozpatrywania skarg indywidualnych istnieją już na poziomie europejskim w strukturach Europejskiego Banku Inwestycyjnego, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej i europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich; mając na uwadze, że Frontex jest agencją operacyjną, która różni się charakterem od wyżej wymienionych organizacji;
- Z. mając na uwadze, że Komisja zobowiązała się dokonać przeglądu funkcjonowania agencji Frontex w nieodległej przyszłości;

Dlaczego Frontex powinien stworzyć mechanizm składania i rozpatrywania skarg indywidualnych

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich sporządzone w ramach dochodzenia z własnej inicjatywy dotyczącego Fronteksu; popiera podejmowane przez Frontex działania mające na celu zastosowanie się do 12 spośród 13 zaleceń Rzecznika; docenia podejmowane obecnie przez agencję Frontex starania w celu zapewnienia skuteczniejszego przestrzegania praw podstawowych, których przejawem jest m.in. wprowadzenie systemu zgłaszania zdarzeń, a także opracowanie kodeksów postępowania, utworzenie Forum Konsultacyjnego ds. praw podstawowych oraz utworzenie stanowiska urzędnika ds. praw podstawowych;
2. popiera sformułowane przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zalecenie, by Frontex rozpatrywał indywidualne skargi dotyczące naruszeń praw podstawowych, do których dochodzi w trakcie jego operacji, oraz zapewnił w tym celu odpowiednie wsparcie administracyjne; wzywa Frontex to utworzenia odpowiedniego mechanizmu składania i rozpatrywania skarg, w tym w ramach swoich porozumień roboczych zawieranych z właściwymi organami państw trzecich;
3. wyraża głębokie zaniepokojenie próżnią prawną, która otacza udział funkcjonariuszy z państw trzecich we wspólnych działaniach dotyczących powrotów, na co zwrócił uwagę Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich w swoim sprawozdaniu, a także brakiem odpowiedzialności, który zaistniałby w przypadkach naruszeń praw człowieka z udziałem funkcjonariuszy z państw trzecich;
4. jest przekonany, że wobec coraz liczniejszych wyzwań humanitarnych i prawnych na zewnętrznych granicach UE oraz wzmocnienia operacji Fronteksu, istnieje potrzeba stworzenia mechanizmu umożliwiającego rozpatrywanie indywidualnych skarg dotyczących zarzutów naruszenia praw podstawowych, do którego dochodzi w trakcie operacji Fronteksu lub w ramach współpracy z państwami trzecimi, który stałby się tym samym organem pierwszej instancji odpowiedzialnym za rozpatrywanie skarg;
5. wyraża przekonanie, że utworzenie mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych zapewni pokrzywdzonym możliwość egzekwowania przysługującego im prawa do skutecznego środka odwoławczego w przypadku naruszenia ich praw podstawowych; uznaje, że wprowadzenie takiego mechanizmu składania i rozpatrywania skarg przyczyniłoby się do zwiększenia przejrzystości i większego poszanowania praw podstawowego w kontekście porozumień roboczych Fronteksu, gdyż zarówno Frontex, jak i instytucje UE byłyby bardziej świadome potencjalnych naruszeń praw podstawowych, które w innym przypadku mogłyby nie zostać wykryte, zgłoszone i zbadane; podkreśla, że ten brak przejrzystości w szczególności dotyczy porozumień roboczych Fronteksu, nad którymi Parlament nie może sprawować demokratycznej kontroli, ponieważ nie istnieje obowiązek przeprowadzania konsultacji dotyczących tych porozumień, zanim zostaną one sformułowane, przy czym Parlamentu nie informuje się nawet o trybie ich realizacji w praktyce;
6. zauważa, że z rozporządzenia w sprawie agencji Frontex zdają się nie wynikać żadne przeszkody prawne uniemożliwiające wprowadzenie mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych oraz że mechanizm ten wchodziłby nawet w zakres przepisów art. 26a ust. 3 rozporządzenia w sprawie agencji Frontex, które stanowią, że urzędnik ds. praw podstawowych powinien wносить wkład w mechanizm monitorowania praw podstawowych; zauważa, że mechanizm ten byłby zgodny z unijnym prawem i zasadą dobrej administracji i przyczyniłby się do jeszcze skuteczniejszej realizacji przyjętej przez Agencję strategii w zakresie praw podstawowych; uważa, że należy zwiększyć zdolność Fronteksu do radzenia sobie z ewentualnymi naruszeniami praw podstawowych w kontekście rozszerzania roli Agencji na gruncie prawa unijnego, zwłaszcza jej uczestnictwa w pracach zespołów wsparcia zarządzania migracją działających w hotspotach oraz jej współpracy operacyjnej z właściwymi organami państw partnerskich prowadzonej w oparciu o porozumienia robocze;
7. uważa, że rola koordynatora, jaką pełni Frontex, nie powinna ograniczać odpowiedzialności tej agencji w świetle międzynarodowego i unijnego prawa, zwłaszcza w kontekście zapewnienia poszanowania i ochrony praw podstawowych migrantów i osób ubiegających się o azyl; przypomina, że wdrażając unijne prawo, wszystkie agencje Unii i państwa członkowskie mają obowiązek przestrzegać postanowień Karty praw podstawowych;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

Struktura mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych

8. uważa, że uzasadnione jest przekonanie, że za działania osób zaangażowanych w operacje Fronteksu odpowiada ta agencja, a w szerszym ujęciu – Unia Europejska; podkreśla, że stosunki prawne oraz dzielenie przez Frontex swych odrębnych obowiązków z państwami członkowskimi nie powinny osłabiać ochrony praw podstawowych ani poszanowania tych prawa podczas wspólnych operacji; przypomina, że Frontex nie posiada uprawnień do nakładania sankcji na państwa członkowskie ani na ich urzędników; uważa, że w związku z tym należy zwrócić uwagę na kwestię uprawnień Fronteksu oraz uprawnień państw członkowskich;

9. podkreśla zapotrzebowanie na oficjalną strukturę centralną w obrębie Fronteksu, która zajmowałaby się rozpatrywaniem skarg indywidualnych; zaleca, by urzędnikowi ds. praw podstawowych w agencji Frontex powierzono główną rolę w procesie rozpatrywania skarg; uważa, że urząd powinien w szczególności obiektywnie sprawdzać dopuszczalność skarg, segregować je i przekazywać właściwym organom, a także sumiennie podejmować w stosunku do nich działania następcze;

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Frontex wprowadził już szczegółową procedurę rozpatrywania dokonywanych przez swych pracowników oraz zaproszonych funkcjonariuszy wewnętrznych zgłoszeń dotyczących przypadków poważnego łamania praw podstawowych; zwraca uwagę, że procedurę tę stosuje się już w przypadku rozpatrywania skarg osób trzecich niezwiązanych bezpośrednio z działalnością Fronteksu oraz zaleca dalszą rozbudowę tej procedury z myślą o stworzeniu pełnego i dostępnego mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych; podkreśla, że Frontex powinien dołożyć starań, by mechanizm ten opierał się na kryteriach dostępności, niezależności, skuteczności i przejrzystości;

Składanie skarg i ich dopuszczalność

11. jest zdania, że osoby, które czują się poszkodowane przez funkcjonariuszy straży granicznej noszących insygnia Fronteksu, powinny mieć prawo składania skarg; nalega, by Frontex zagwarantował pełną poufność i nie ujawniał tożsamości skarżących osobom trzecim bez ich zgody, chyba że zostanie do tego prawnie zobowiązany na podstawie decyzji sądu; uważa również, że Frontex powinien dbać o to, by podejmowano wszelkie starania w celu uniknięcia wszelkiego konfliktu interesów podczas rozpatrywania skarg;

12. przyznaje, że potrzebne są zabezpieczenia uniemożliwiające nadużywanie mechanizmu składania i rozpatrywania skarg; zaleca zatem nieprzyjmowanie skarg anonimowych; podkreśla jednak, że nie wyklucza to możliwości składania skarg przez osoby trzecie działające w dobrej wierze w interesie skarżącego, który może pragnąć nie ujawniać swojej tożsamości; sugeruje ponadto, aby przyjmowano wyłącznie skargi dotyczące przypadków naruszenia praw podstawowych podlegających ochronie na mocy unijnego prawa; jest zdania, że nie powinno to uniemożliwiać Fronteksowi uwzględniania zarzutów naruszenie praw podstawowych pochodzących z innych źródeł, w tym ze sprawozdań ogólnych przygotowywanych przez organizacje pozarządowe, organizacje międzynarodowe i inne zainteresowane podmioty, które nie są objęte procedurą składania skarg; podkreśla potrzebę istnienia jednoznacznych kryteriów dopuszczalności skarg i zaleca opracowanie standardowego formularza skargi, w którym trzeba będzie podać szczegółowe informacje takie jak data i miejsce zdarzenia, gdyż ułatwi to podjęcie decyzji o dopuszczalności skargi; zaleca, by kryteria i standardowy formularz opracowano we współpracy z Forum Konsultacyjnym;

13. podkreśla, że formularz ten powinien być dostępny w językach, które migranci i osoby ubiegające się o azyl rozumieją lub których znajomości można od nich zasadnie oczekiwać, oraz że powinien on zawierać wszystkie niezbędne informacje dotyczące sposobu złożenia skargi, w tym praktyczne wskazówki sformułowane w zrozumiałym sposób; przypomina, że rozporządzenie (UE) nr 656/2014 przewiduje już dostępność na lądzie tłumaczy ustnych, radców prawnych i innych właściwych ekspertów; zaleca wprowadzenie możliwości złożenia ustnej skargi u osoby noszącej insygnia Fronteksu, którą to skargę zaangażowany funkcjonariusz powinien należycie zapisać; nalega, by Frontex udostępnił formularz skargi zarówno w formie elektronicznej dostępnej z poziomu smartfona na swojej stronie internetowej, jak i w formie fizycznej, do pobrania w ośrodkach kontroli w państwach członkowskich, a także od pracowników Fronteksu oraz zaproszonych funkcjonariuszy uczestniczących w operacjach Fronteksu;

14. zaleca, by Frontex określił rozsądny termin składania skarg i zapewnił możliwość ich składania po zakończeniu operacji Fronteksu; uważa, że kwestia ta ma szczególne znaczenie, jeżeli chodzi o operacje powrotowe; zaleca, by państwa członkowskie rozpatrywały skargi w rozsądnym terminie zgodnie z krajowymi przepisami procesowymi;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

Skargi dotyczące zaproszonych funkcjonariuszy

15. przyjmuje do wiadomości, że potencjalne skargi mogą odnosić się do zachowania zaproszonych funkcjonariuszy, którzy działają pod zwierzchnictwem konkretnego państwa członkowskiego, jednak noszą insygnia Fronteksu; zauważa, że wykonując swoje zadania, funkcjonariusze ci noszą własne krajowe mundury, na których niekonięcznie wyeksponowane jest ich nazwisko lub numer identyfikacyjny; zauważa, że chociaż zaproszeni funkcjonariusze mają obowiązek posiadania przy sobie dokumentu akredytacyjnego, konieczność proszenia funkcjonariusza o okazanie dokumentu identyfikacyjnego może stanowić przeszkodę w złożeniu przeciwko niemu skargi; zaleca, by każda osoba działająca pod egidą Fronteksu i nosząca jego insygnia miała umieszczone w widocznym miejscu na swoim mundurze swoje nazwisko lub numer identyfikacyjny;

16. przypomina, że Frontex nie posiada uprawnień do podejmowania środków dyscyplinarnych wobec osób innych niż członkowie jego personelu oraz że na mocy art. 3 ust. 1a rozporządzenia w sprawie agencji Frontex podejmowanie środków dyscyplinarnych należy do wyłącznych kompetencji macierzystego państwa członkowskiego;

17. zaznacza, że poszczególne państwa członkowskie rozpatrują skargi wobec zaproszonych funkcjonariuszy w bardzo odmienny sposób; wyraża zaniepokojenie faktem, że zarzuty dotyczące naruszania praw podstawowych mogą nie być skutecznie rozpatrywane przez niektóre państwa członkowskie; wzywa Frontex oraz państwa członkowskie do bliskiej współpracy ze sobą oraz wymiany najlepszych praktyk, aby zagwarantować podjęcie właściwych działań następczych w stosunku do skarg przeciw zaproszonym funkcjonariuszom;

18. zaleca, by urzędnik ds. praw podstawowych przekazywał skargi na zaproszonych funkcjonariuszy za pośrednictwem dokładnie zdefiniowanego systemu odsyłania skarg do właściwych organów państwowych; zaleca, by w systemie tym przewidziano mechanizm odwoławczy, w przypadku gdy skargę uznano za niedopuszczalną lub ją odrzucono; uważa, że ważne jest zaangażowanie w ten proces krajowych rzeczników praw obywatelskich lub wszelkich innych odnośnych organów właściwych w sprawach praw podstawowych, które są uprawnione do prowadzenie postępowań wobec władz i urzędników krajowych, jako że urzędnik ds. praw podstawowych nie posiada takich uprawnień; podkreśla konieczność współpracy Fronteksu z krajowymi organami odpowiedzialnymi za przestrzeganie praw człowieka, a także z krajowymi służbami ochrony granic;

19. zaleca prowadzenie obowiązkowych szkoleń uwzględniających aspekt płci dla personelu Fronteksu oraz dla zaproszonych funkcjonariuszy, zanim wezmą udział w operacji Fronteksu, zwłaszcza w celu podniesienia świadomości kwestii przemocy ze względu na płeć i słabej pozycji migrantek;

20. jest zdania, że w stosownych przypadkach urzędnik ds. praw podstawowych powinien – w bliskiej współpracy z odnośnym pionem operacyjnym Fronteksu – mieć swój udział w postępowaniach prowadzonych przez organy krajowe, przekazując im dalsze informacje;

21. podkreśla, że Frontex powinien uważnie monitorować rozpatrywanie skarg, domagając się formalnie informacji zwrotnych od poszczególnych państw członkowskich oraz w razie konieczności, przesyłając pisemne ostrzeżenie, w którym przypomina o ewentualnych działaniach, które może podjąć w przypadku nieotrzymania odpowiedzi na swoje pismo; przypomina, że Frontex ma prawo otrzymywać informacje na temat przypadków naruszania praw podstawowych przez zaproszonych funkcjonariuszy w kontekście swego obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem praw podstawowych we wszystkich prowadzonych przez siebie działaniach; zaleca, by Frontex ściśle współpracował nie tylko z krajowymi służbami ochrony granic, lecz także z krajowymi organami odpowiedzialnymi za przestrzeganie praw człowieka;

22. zaleca, by w przypadku niewszczęcia przez Frontex dalszego postępowania, skarżący otrzymywał uzasadnienie tej decyzji wydane przez urzędnika ds. praw podstawowych, w tym dane kontaktowe odpowiedzialnego organu krajowego;

23. przypomina, że do oddelegowanych zaproszonych funkcjonariuszy oraz oddelegowanych ekspertów krajowych może mieć zastosowanie procedura dyscyplinarna Fronteksu, jeżeli wyrazi na to zgodę dane państwo członkowskie; przypomina, że Frontex może zwrócić się do państwa członkowskiego o natychmiastowe wycofanie zaproszonego funkcjonariusza lub oddelegowanego eksperta krajowego z danego działania Fronteksu, jeżeli dane państwo członkowskie nie godzi się na zastosowanie procedury dyscyplinarnej, oraz w razie potrzeby może wnieść o usunięcie danej osoby z grupy zaproszonych funkcjonariuszy;

24. wzywa dyrektora wykonawczego Fronteksu do rozważenia wykluczenia każdego funkcjonariusza, który dopuścił się naruszenia praw podstawowych, z uczestnictwa w dowolnej operacji Fronteksu lub w dowolnym projekcie pilotażowym tej agencji; podkreśla, że zasada ta powinna mieć również zastosowanie do funkcjonariuszy krajowych z państw partnerskich, uczestniczących w operacjach Fronteksu w ramach porozumienia roboczego;

25. uważa, że rozważyć należy możliwość cofnięcia wsparcia finansowego dla państw członkowskich lub zawieszenia udziału danego państwa członkowskiego we wspólnych operacjach w przypadku poważnych naruszeń praw podstawowych; uważa również, że w przypadku poważnych lub uporczywych naruszeń praw podstawowych należy postanowić o wstrzymaniu i ostatecznie zakończeniu operacji, bez uszczerbku dla działań, których celem jest ratowanie życia;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

26. uważa, że należy – w oparciu o zalecenia Forum Konsultacyjnego, urzędnika ds. praw podstawowych oraz innych zainteresowanych podmiotów i organizacji pozarządowych takich jak FRA, UNHCR lub IOM – określić jasne kryteria dotyczące tego, kiedy należy zakończyć operacje Fronteksu;

27. podkreśla, że należy przyjąć, iż mechanizm składania i rozpatrywania skarg indywidualnych nie daje osobom składającym skargę żadnego dodatkowego prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; przypomina, że dochodzenie musi być prowadzone w państwie członkowskim, w którym prowadzona jest dana operacja;

Uwagi ogólne

28. jest zdania, że mechanizm składania i rozpatrywania skarg indywidualnych może być skuteczny jedynie wówczas, gdy potencjalni skarżący, a także funkcjonariusze uczestniczący w operacjach Fronteksu zostaną poinformowani o prawie jednostek do składania skarg za pomocą skutecznej kampanii informacyjnej uwzględniającej aspekt płci, prowadzonej w językach urzędowych UE oraz w językach, które osoby ubiegające się o azyl i migranci rozumieją lub których znajomości można od nich zasadnie oczekiwać; jest zdania, że dzięki takiej kampanii, a także dobrze skonstruowanej procedurze kontroli dopuszczalności skarg powinno być możliwe znaczne ograniczenie potencjalnej liczby niedopuszczalnych skarg; zauważa, że osoby powracające należy poinformować – zanim przeprowadzona zostanie operacja powrotowa – o przysługujących im prawach, w tym o prawie do złożenia skargi;

29. uważa, że mechanizm składania i rozpatrywania skarg indywidualnych powinien być zarówno skuteczny, jak i przejrzysty; podkreśla, że urząd ds. praw podstawowych należy odpowiednio wyposażyc i zapewnić mu odpowiednie zasoby kadrowe, aby umożliwić mu rozpatrywanie otrzymanych skarg, oraz apeluje o udostępnienie w tym celu koniecznych dodatkowych zasobów;

30. uważa, że opis zadań powierzonych urzędnikowi ds. praw podstawowych jest zbyt ograniczony i nieprecyzyjnie sformułowany; zauważa, że zadania tego urzędnika obecnie opisano wyłącznie w ogłoszeniu o naborze; sugeruje, by w ramach przyszłego przeglądu rozporządzenia w sprawie agencji Frontex uwzględniono w nim przepisy regulujące zadania urzędnika ds. praw podstawowych;

31. uważa, że w celu poprawy przejrzystości, rozliczalności i odpowiedzialności agencji Frontex oraz umożliwienia gruntownego badania indywidualnych skarg wykorzystanie przez Frontex funduszy powinno być przedmiotem regularnych sprawozdań składanych Parlamentowi i podawanych do publicznej wiadomości na stronach internetowych Fronteksu;

32. z zadowoleniem przyjmuje gotowość Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, członków europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich właściwych w dziedzinie praw podstawowych, a także Forum Konsultacyjnego Fronteksu do wspierania tej agencji w opracowywaniu i wdrażaniu mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych; wzywa Frontex do korzystania z wzorcowych praktyk innych organów europejskich, przykładowo Europejskiego Banku Inwestycyjnego, w ścisłej współpracy z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich;

33. zaleca, by agencja Frontex oraz Rzecznik Praw Obywatelskich nawiązali bliską współpracę, aby lepiej chronić osoby prywatne przed aktami niewłaściwego administrowania w odniesieniu do działalności Fronteksu, w tym w sytuacji, gdy Agencja prowadzi działania poza granicami zewnętrznymi UE w oparciu o porozumienia robocze;

34. wzywa państwa członkowskie oraz państwa partnerskie, które zawarły z Fronteksem porozumienia robocze, do skutecznej współpracy z Agencją w celu zapewnienia niezakłóconego funkcjonowania mechanizmu składania i rozpatrywania skarg; zachęca Frontex do zapewnienia państwom członkowskim i określonym państwom trzecim pomocy technicznej, aby zagwarantować skuteczne funkcjonowanie tego mechanizmu;

35. podkreśla potrzebę zapewnienia specjalnej ochrony małoletnim bez opieki, kobietom, które są ofiarami prześladowań ze względu na płeć, osobom LGBTI oraz innym słabszym grupom; zaleca, by w stosownych przypadkach Frontex konsultował się w tym celu z odpowiednimi agencjami UE;

36. wzywa Frontex do zapewnienia powszechnie dostępnych informacji na temat mechanizmu składania i rozpatrywania skarg w kontekście swojego rocznego sprawozdania ogólnego; zaleca podawanie informacji na temat liczby otrzymanych skarg, rodzajów naruszeń praw podstawowych, operacji Fronteksu, których dotyczą te skargi, oraz działań następczych podjętych przez Frontex; zauważa, że informacje te pozwoliłyby agencji Frontex zidentyfikować ewentualne uchybienia i usprawnić metody jej pracy;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

37. zaleca, by w ramach mającego niedługo nastąpić przeglądu rozporządzenia w sprawie agencji Frontex uwzględniono w nim przepisy dotyczące mechanizmu składania i rozpatrywania skarg indywidualnych;

o

o o

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, parlamentom narodowym i agencji Frontex.

Środa, 2 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0423

Zrównoważona mobilność w miastach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie zrównoważonej mobilności w miastach (2014/2242(INI))

(2017/C 399/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 grudnia 2013 r. zatytułowany „Wspólne dążenie do osiągnięcia konkurencyjnej i zasobooszczędnej mobilności w miastach” (COM(2013)0913),
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie europejskiej agendy miejskiej i jej przyszłości w polityce spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2009 r. zatytułowany „Plan działań na rzecz mobilności w miastach” (COM(2009)0490),
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 18 lipca 2014 r. zatytułowany „Miejski wymiar polityki UE — kluczowe elementy agendy miejskiej UE” (COM(2014)0490),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 25 września 2007 r. zatytułowaną „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” (COM(2007)0551),
- uwzględniając specjalne wydanie Eurobarometru Komisji nr 406 z grudnia 2013 r. dotyczące postaw Europejczyków wobec mobilności w miastach,
- uwzględniając uruchomioną przez Komisję europejską platformę dotyczącą planów na rzecz mobilności w miastach,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 29 listopada 1995 r. zatytułowaną „Obywatelska sieć: realizacja potencjału publicznego transportu pasażerskiego w Europie” (COM(1995)0601),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 1998 r. zatytułowany „Transport and CO₂ – Developing a Community Approach” [Transport i CO₂ – rozwijanie wspólnotowego podejścia] (COM(1998)0204),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. pt. „Protokół paryski – plan przeciwdziałania zmianie klimatu na świecie po 2020 r.” COM(2015)0081,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽⁴⁾ i (WE) nr 595/2009 ⁽⁵⁾ w odniesieniu do zmniejszenia emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów drogowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 października 2015 r. w sprawie pomiaru emisji w sektorze samochodowym ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. zatytułowany „Program »czystsze powietrze dla Europy«” (COM(2013)0918),

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 72.

⁽²⁾ Dz.U. C 390 E z 18.12.2012, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s.1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s.1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0375.

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- uwzględniając wytyczne Światowej Organizacji Zdrowia w sprawie jakości powietrza oraz narzędzie służące ekonomicznej ocenie wpływu na zdrowie,
  - uwzględniając sprawozdanie Światowej Organizacji Zdrowia zatytułowane „Burden of disease from environmental noise – Quantification of healthy life years lost in Europe” [Obciążenie chorobami związanymi z hałasem w środowisku i dane ilościowe dotyczące spadku liczby lat zdrowego życia w Europie],
  - uwzględniając przedstawiony przez Europejską Agencję Środowiska raport w ramach mechanizmu sprawozdawczego ds. transportu i środowiska (TERM) zatytułowany „A closer look at urban transport” [Bacniejsze spojrzenie na transport w mieście],
  - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2013 r. zatytułowaną „Bezpieczeństwo ruchu drogowego w latach 2011–2020 – pierwsze etapy strategii zapobiegania obrażeniom” ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 października 1988 r. w sprawie ochrony pieszych i Europejskiej Karty Praw Pieszych ⁽²⁾,
  - uwzględniając Konwencję wiedeńską o ruchu drogowym,
  - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „CARS 2020: Plan działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego w Europie” (COM(2012)0636),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie „CARS 2020: plan działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego w Europie” ⁽³⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2014 r. zatytułowany „Ku gospodarce o obiegu zamkniętym: program »zero odpadów« dla Europy” (COM(2014)0398),
  - uwzględniając dyrektywę 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 1/2014 pt. „Efektywność projektów w zakresie miejskiej komunikacji zbiorowej, które uzyskały wsparcie UE”,
  - uwzględniając Kartę lipską na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich,
  - uwzględniając Porozumienie Burmistrzów,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki, a także opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0319/2015),
- A. mając na uwadze, że wkrótce do 82 % obywateli będzie mieszkać w strefach miejskich;
- B. mając na uwadze, że spodziewany wzrost populacji miejskiej stawia przed miastami wyzwania społeczne, a także związane z jakością życia i zrównoważonym rozwojem, co będzie wymagać holistycznych środków planowania;
- C. mając na uwadze, że mobilność w miastach nadal opiera się w dużej mierze na użyciu pojazdów o napędzie konwencjonalnym oraz że w związku z tym transport w UE jest uzależniony od ropy naftowej i jej pochodnych, które zaspokajają ponad 96 % jej zapotrzebowania energetycznego lub około jedną trzecią całkowitego zużycia energii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0314.

⁽²⁾ Dz.U. C 290 z 14.11.1988, s. 51.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0547.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1.

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że transport miejski jest źródłem około 25 % emisji CO₂ oraz około 70 % ogółu emisji CO₂ na obszarach miejskich będących przyczyną zmiany klimatu oraz że w Unii transport jest jedynym sektorem, w którym emisja gazów cieplarnianych nadal rośnie;
- E. mając na uwadze, że według danych specjalnego sondażu Eurobarometru nr 406 z 2013 r. około 50 % obywateli europejskich codziennie korzysta z prywatnego samochodu, tylko 16 % korzysta z transportu publicznego, a 12 % z roweru;
- F. mając na uwadze, że według tego samego sprawozdania obywatele europejscy uważają, iż obniżenie cen transportu publicznego (59 %), poprawa usług transportu publicznego (56 %) i poprawa infrastruktury dla rowerzystów (33 %) są skutecznymi środkami służącymi poprawie mobilności w miastach;
- G. mając na uwadze, że około 50 % podróży w strefach miejskich nie przekracza 5 km i w związku z tym w wielu miastach można by je odbywać pieszo, na rowerze, lub z wykorzystaniem jakiegokolwiek innego dostępnego środka transportu, np. wspólnego użytkowania samochodów;
- H. mając na uwadze, że powszechne stosowanie oleju napędowego w transporcie, zwłaszcza w starszych pojazdach i w samochodach nieposiadających filtrów cząstek stałych, jest jedną z głównych przyczyn dużej koncentracji cząstek stałych w miastach UE, oraz mając na uwadze, że w związku z tym należy promować korzystanie w transporcie miejskim z paliw alternatywnych, a także zmiany w zwyczajach w korzystaniu z transportu miejskiego, nie zagrażając przy tym mobilności w miastach;
- I. mając na uwadze, że według Europejskiej Agencji Środowiska w 2011 r. co najmniej 125 mln obywateli europejskich było narażonych na poziom hałasu przekraczający limit bezpieczeństwa wynoszący 55 dB oraz że jego główną przyczyną jest ruch drogowy;
- J. mając na uwadze, że wysokiej jakości usługi transportowe mają zasadnicze znaczenie dla ludzi żyjących na obszarach miejskich przy zaspokajaniu ich potrzeb w zakresie mobilności w związku z ich życiem zawodowym i szkoleniami, turystyką oraz rekreacją; mając na uwadze, że zrównoważony transport miejski może przyczynić się do zmniejszenia zużycia energii, zanieczyszczenia powietrza, poziomu hałasu, liczby wypadków, zatorów drogowych oraz do oszczędniejszego gospodarowania terenami i ograniczenia zasklepienia gleby;
- K. mając na uwadze, że ukierunkowane środki na rzecz zrównoważonej mobilności w miastach są możliwe i konieczne, aby osiągnąć cele UE i wdrożyć przepisy dotyczące transportu i środowiska;
- L. mając na uwadze, że z należyтым uwzględnieniem zasady pomocniczości UE powinna wspomagać – w uzupełnieniu do działań lokalnych – stosowanie zintegrowanego, długoterminowego podejścia do mobilności w miastach, które zmniejszy zanieczyszczenie powietrza, zatory, hałas i liczbę wypadków drogowych, zapewni miastom należyte wsparcie, a także lepszą informację, koordynację i współpracę państw członkowskich UE;
- M. mając na uwadze, że ważne jest podkreślenie znaczenia transportu publicznego dla gospodarek miejskich, łącznie z ubogimi obszarami, a także uznanie jego korzyści społecznych, takich jak pomoc w walce z ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz zapewnienie dostępu do zatrudnienia dla wszystkich obywateli;
- N. mając na uwadze, że dogodny i prosty publiczny transport zbiorowy jest najlepszym środkiem zapobiegającym korzystaniu z transportu prywatnego i jednym z najlepszych sposobów ograniczania zatorów drogowych;
- O. mając na uwadze, że 73 % europejskich obywateli uważa, iż bezpieczeństwo na drogach to poważny problem w miastach, a ponad 30 % śmiertelnych wypadków drogowych i poważnych obrażeń ma miejsce w strefach miejskich i często dotyka niechronionych użytkowników drogi oraz pieszych;
- P. mając na uwadze, że 38 % wszystkich wypadków śmiertelnych zdarza się na obszarach miejskich, a 55 % na drogach międzymiastowych, a także mając na uwadze, że ofiarami najczęściej są rowerzyści i inni niechronieni użytkownicy dróg, a wypadki są związane z dużą koncentracją samochodów i prędkością;
- Q. mając na uwadze, że zrównoważony transport miejski stanowi jeden z aspektów szerszej polityki planowania przestrzennego i że miejskie obszary zieleni mogą częściowo złagodzić skutki zanieczyszczenia spowodowanego ruchem drogowym;
- R. mając na uwadze, że wykorzystywanie alternatywnych paliw i środków transportu zakłada rozwój niezbędnej infrastruktury oraz starań na rzecz zmiany zachowań ludzi w odniesieniu do mobilności;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- S. mając na uwadze, że jako ważne ośrodki działalności gospodarczej i innowacji, miasta i inne większe strefy miejskie są słusznie uznawane za kluczowe węzły nowej strategii TEN-T i stanowią główne ogniwo łańcucha transportu pasażerskiego i towarowego;
- T. mając na uwadze, że sieci multimodalne oraz integracja różnych rodzajów transportu i usług transportowych w strefach miejskich i w ich sąsiedztwie mogą potencjalnie przynosić korzyści w dziedzinie poprawy skuteczności transportu pasażerskiego i towarowego, a tym samym przyczyniać się do ograniczania emisji dwutlenku węgla i innych szkodliwych zanieczyszczeń;
- U. mając na uwadze podjęte przez szefów państw i rządów w 2012 r. na Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Rio+20) zobowiązanie do wspierania zrównoważonych systemów transportu ⁽¹⁾;
- V. mając na uwadze, że uniwersalne rozwiązanie dla wszystkich stref miejskich nie istnieje, a miasta w całej Unii Europejskiej mają własną specyficzną sytuację i potrzeby, w szczególności związane z warunkami geograficznymi i klimatycznymi, strukturą demograficzną, tradycjami kulturowymi i innymi czynnikami;
- W. mając na uwadze, że mobilność w miastach oraz zarządzanie transportem miejskim należy do kompetencji władz lokalnych i regionalnych, które tworzą i wdrażają politykę publiczną na swoim obszarze w powiązaniu z obowiązującymi ramami krajowymi i agendą miejską UE;
- X. mając na uwadze, że niepokojące jest to, iż Komisja mówi o rozwijaniu na poziomie europejskim koncepcji transportu, które powinny zostać później dostosowane do warunków istniejących w państwach członkowskich; mając na uwadze, że zamiast przyjmować odgórne podejście, nie zapominając o konieczności istnienia wspólnych przepisów i standardów, korzystniejsze byłoby kierowanie się podejściem oddolnym polegającym na jednoczesnym eksperymentowaniu na miejscu, a tym samym – zachęcaniu do innowacji; mając na uwadze, że z tego powodu zdecydowanie wspiera tworzenie platform wymiany doświadczeń pomiędzy lokalnymi zainteresowanymi stronami w celu umożliwienia szerszego rozpowszechniania wzorców sukcesu;
1. podkreśla pozytywne wyniki dotychczasowych prac na szczeblu europejskim i w wielu miastach oraz potrzebę dalszego prowadzenia tych prac, w związku z czym z zadowoleniem przyjmuje wyżej wspomniany komunikat Komisji w sprawie mobilności w miastach;

Przywrócenie przestrzeni i infrastruktury wszystkim obywatelom oraz poprawa dostępności

2. zaznacza, że zagospodarowanie przestrzenne to najważniejszy etap tworzenia sprawnych i bezpiecznych sieci transportu, które będą trwale i wywrą rzeczywisty wpływ na wielkość i dystrybucję ruchu; podkreśla, że bezpieczeństwo musi zawsze stanowić nieodłączny element zrównoważonego planowania przestrzennego;
3. jest przekonany, że informowanie obywateli UE, sprzedawców detalicznych, operatorów transportu towarowego i wszelkich innych zainteresowanych podmiotów uczestniczących w mobilności w miastach, a także zasięganie ich opinii, mają kluczowe znaczenie dla przejrzystego planowania, rozwoju oraz podejmowania decyzji; podkreśla, że informacje te powinny być jawne i łatwo dostępne; podkreśla, że pożądane jest nasilenie współpracy między odnośnymi podmiotami i miastami na szczeblu europejskim z myślą o dzieleniu się rozwiązaniami w zakresie zrównoważonej mobilności;
4. jest przekonany, że długoterminowe plany dotyczące zrównoważonej mobilności w miastach (SUMP) wspierane technologiami ICT są ważnymi narzędziami oferowania odpowiednich i bezpiecznych rozwiązań w zakresie mobilności wszystkim obywatelom; apeluje do właściwych organów o uwzględnienie w SUMP szczególnych potrzeb komunikacyjnych osób o ograniczonej sprawności ruchowej; podkreśla, że infrastruktura bez barier ma zasadnicze znaczenie dla mobilności osób o ograniczonej sprawności ruchowej; podkreśla, że niezbędne jest, aby SUMP obejmowały specjalne strategie bezpieczeństwa drogowego i zapewniały bezpieczną infrastrukturę z odpowiednią przestrzenią dla najbardziej narażonych użytkowników dróg;
5. podkreśla znaczenie SUMP dla realizacji unijnych celów w zakresie obniżenia poziomu emisji CO₂, hałasu, zanieczyszczenia powietrza oraz liczby wypadków; jest zdania, że opracowywanie SUMP powinno być ważnym elementem do uwzględnienia przy finansowaniu ze środków UE projektów dotyczących transportu miejskiego, a finansowanie przez UE i informacyjne wsparcie mogłyby stworzyć zachęty dla rozwoju i wdrażania takich planów; apeluje do Komisji o zapewnienie właściwym organom niezbędnego doradztwa i pomocy technicznej przy opracowywaniu SUMP, z pełnym poszanowaniem zasady pomocniczości;

⁽¹⁾ Rezolucja ONZ nr 66/288 pt. „Przyszłość, jakiej chcemy”, ust. 135.

Środa, 2 grudnia 2015 r.

6. zachęca władze państw członkowskich do sporządzenia planów zrównoważonej mobilności w miastach z priorytetowym uwzględnieniem niskoemisyjnych rodzajów transportu, w tym pojazdów o napędzie elektrycznym i pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi, a także inteligentnych systemów transportowych; popiera tworzenie stref ruchu i intermodalnych platform, gdzie daje się pierwszeństwo środkom transportu publicznego;
7. zachęca państwa członkowskie i miasta europejskie do rozwijania polityki parkingowej (dostępność miejsc parkingowych, stosowanie inteligentnych systemów parkingowych i polityka cenowa), która mogłaby być częścią zintegrowanej polityki miejskiej, a jednocześnie do dołożenia większych starań w dążeniu do rozwoju funkcjonalnych węzłów transportu intermodalnego zapewniających różnorodne usługi transportowe oraz umożliwiających sprawne łączenie rozwiązań transportowych, takich jak transport zbiorowy, transport dzielony, korzystanie z rowerów i wypożyczalnie; apeluje o lepsze połączenie podmiejskich parkingów z siecią usług transportu kolejowego i publicznego w ramach np. systemów „parkuj i jedź”; podkreśla potrzebę wyeliminowania braków w przepisach dla obywateli niepełnosprawnych;
8. podkreśla, że biorąc pod uwagę potrzebę ograniczenia negatywnego wpływu na środowisko wynikającego z uzależnienia systemu transportu UE od ropy (w głównej mierze ropy naftowej oraz jej pochodnych), europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne powinny być systematycznie wykorzystywane do rozwoju i wdrażania kompleksowych i zintegrowanych SUMP w celu uzupełniającego, wzajemnego wzmocnienia środków mobilności w miastach w szerszym kontekście planowania przestrzennego, bez generowania dodatkowego zapotrzebowania na nadmierne wykorzystywanie samochodów i z położeniem nacisku na zintegrowany system transportu oparty na współpracy poszczególnych rodzajów transportu;
9. jest głęboko przekonany, że platforma Komisji poświęcona planom na rzecz mobilności w miastach powinna zapewnić miastom i regionom zdecydowane wsparcie w zakresie opracowywania i wdrażania SUMP; zwraca uwagę na znaczenie uwzględniania wszystkich miast w planach inwestycyjnych dotyczących mobilności w miastach, niezależnie od ich rozmiaru, a także podkreśla kluczową rolę, jaką muszą odegrać miasta i regiony Europy w stymulowaniu zrównoważonej mobilności w miastach oraz we wspieraniu jej; apeluje o zaangażowanie przedstawicieli lokalnych i regionalnych władz różnego szczebla, a także przedstawicieli różnych podmiotów (np. stowarzyszeń rowerzystów) w działalność platformy europejskiej oraz grupy ekspertów z państw członkowskich ds. mobilności i transportu w miastach;
10. podkreśla, że SUMP powinny być spójne z obecnym programem i celami UE, w szczególności w zakresie przejścia z transportu drogowego na kolejowy przewidzianego w białej księdze z 2011 r.;
11. apeluje do Komisji, państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych o przeprowadzenie oceny i kontroli planów mobilności w miastach zgodnie z celami strategii „Transport 2050”;

Poprawa stanu środowiska, jakości życia i zdrowia

12. zwraca w szczególności uwagę na liczne negatywne skutki obecnego modelu transportu dla podstawowych składników środowiska naturalnego, takich jak powietrze, woda i gleba oraz różne ekosystemy;
13. jest przekonany, że zanieczyszczenie powietrza ma wymiar lokalny, regionalny i transgraniczny i wymaga działania na wszystkich szczeblach rządów; dlatego zwraca się o umocnienie wielopoziomowego systemu rządzenia, w którym wszystkie podmioty podejmują odpowiedzialność i działania, które można i należy podjąć na danym szczeblu;
14. zachęca miasta do przeprowadzenia dokładnej oceny potrzeb obywateli i przedsiębiorstw, a także specyfiki poszczególnych rodzajów transportu, aby zapewnić zrównoważoną mobilność w miastach, oraz zachęca do przyjęcia niezbędnych środków poprawy jakości życia w miastach, m.in. dzięki przyspieszeniu modalnego przejścia na zrównoważone rodzaje transportu, w tym chodzenie i jazdę na rowerach, a także dzięki wspieraniu zintegrowanej intermodalnej lub współmodalnej polityki;
15. apeluje do organów lokalnych o uwzględnienie dobrostanu swoich obywateli przy opracowywaniu planów zrównoważonej mobilności, a w szczególności apeluje do właściwych organów o podjęcie działań w celu zmniejszenia w miastach hałasu związanego z ruchem samochodowym;
16. zachęca właściwe organy do przyjęcia środków zapobiegawczych – zgodnie z zasadą ostrożności i proporcjonalności – w celu poprawy jakości powietrza w miastach oraz zagwarantowania koncentracji zanieczyszczeń poniżej poziomów określonych w wytycznych Światowej Organizacji Zdrowia; w tym celu wspiera wyznaczenie lokalnych stref niskoemisyjnych; podkreśla, że obowiązkiem właściwych organów jest zaoferowanie obywatelom bezpiecznych i zdrowych rozwiązań w zakresie mobilności; uważa, że rozwiązania te można by oprzeć na przystępnych cenowo, inteligentnych, bezpiecznych i dostępnych systemach transportu; zachęca państwa członkowskie oraz organy lokalne do rozważenia wprowadzenia – w razie wystąpienia ryzyka przekroczenia ww. wytycznych WHO – środków polepszających dostęp do transportu publicznego, np. ruchu naprzemiennego;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

17. podkreśla, że istnieje konieczność zastosowania całościowego podejścia do kwestii zanieczyszczenia powietrza w europejskich miastach; apeluje w związku z tym do Komisji o przedstawienie skutecznych środków, które umożliwią państwom członkowskim dostosowanie się do wymogów dyrektywy w sprawie jakości powietrza 2008/50/WE, zwłaszcza dzięki określeniu ambitnych pułapów emisji na lata 2025 i 2030 na mocy dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji, a także dzięki zadbaniu o lepszą koordynację środków na mocy dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji oraz dyrektywy w sprawie jakości powietrza, określeniu ambitnych norm w dziedzinie emisji dla samochodów na lata 2025 i 2030 podczas realizacji w odpowiednim czasie przeglądu dyrektywy w sprawie emisji CO₂ i samochodów (WE) nr 443/2009, a także określeniu jasnego harmonogramu wdrażania testów emisji w czasie jazdy dla samochodów prywatnych;

18. zwraca się do Komisji, aby w obrębie poszczególnych planów państw członkowskich dokonała oceny rozmieszczenia stacji pomiaru i kontroli zanieczyszczenia atmosferycznego w dużych aglomeracjach miejskich, w których występują problemy z jakością powietrza, ponieważ w wielu przypadkach nieodpowiednia lokalizacja tych stacji powoduje, że dane są niedokładne, i tym samym może stwarzać zagrożenie dla zdrowia publicznego;

19. przyjmuje do wiadomości zmiany zachowania w odniesieniu do własności samochodów i korzystania z nich (wspólne użytkowanie pojazdów, system dojazdów grupowych); zachęca Komisję do rozwijania i wspierania systemów transportu angażujących zbiorowe i publiczne formy mobilności;

20. uważa, że istotne jest, aby Komisja Europejska przeanalizowała wpływ wywierany na społeczeństwo przez nowe formy mobilności oparte na wzorcu wspólnego gospodarowania, w szczególności wspólnego użytkowania samochodów; uważa, że na szczeblu krajowym państwa członkowskie powinny rozwinąć koncepcję wspólnego miasta („shareable city”) w dziedzinie mobilności i transportu, ponieważ może to przynieść obywatelom korzyści, szczególnie w małych i średnich miastach, gdzie sieć transportu publicznego jest słabiej rozwinięta i gdzie można wypracować społecznościowe rozwiązania w zakresie mobilności;

21. podkreśla, że integralną częścią zrównoważonego rozwoju miast jest skuteczny, przystępny cenowo, bezpieczny i ogólnodostępny transport publiczny; jest przekonany, że godziwe usługi transportu publicznego mogą odegrać ważną rolę w zmniejszeniu zatorów, zanieczyszczenia powietrza i hałasu w miastach; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do wspierania transportu publicznego w celu zwiększenia jego wykorzystania do 2030 r.; zachęca więc organy krajowe i lokalne do wspierania dostępności usług informatycznych w środkach transportu publicznego i na stacjach, wspierania innowacyjnych form mobilności oraz do wdrożenia inteligentnych systemów transportu i innych najnowocześniejszych technologii; podkreśla, że nowe internetowe usługi w zakresie wspólnego użytkowania samochodów, wspólnych przejazdów i systemu dojazdów grupowych lepiej wykorzystują istniejące zasoby i przyczyniają się do zmniejszenia liczby pojazdów w miastach; docenia europejskie programy nawigacji satelitarnej Galileo i EGNOS, a także szybkie sieci telefonii komórkowej; wspiera kształtowanie ram regulacyjnych, które umożliwiają korzystanie z nowych form mobilności i nowych modeli współużytkowania pozwalających na lepsze wykorzystanie istniejących zasobów;

22. podkreśla znaczenie powszechnego informowania o ofertach publicznego transportu miejskiego, z uwzględnieniem także potrzeb językowych turystów i korzyści płynących ze zrównoważonej polityki turystycznej; zachęca organy lokalne do informowania na bieżąco w internecie oraz wystarczająco licznych ekranach w miastach; zachęca więc władze i operatorów transportowych do poprawy dostępności bezpłatnych usług informatycznych w środkach transportu publicznego i na stacjach;

23. podkreśla korzyści społeczne wynikające z szynowego transportu publicznego pod względem dostępności stref miejskich, regeneracji miast, włączenia społecznego i poprawy wizerunku miasta;

24. uznaje jakość i różnorodność miejsc pracy oferowanych przez operatorów transportu publicznego oraz odnośne korzyści dla gospodarki; apeluje do Komisji o monitorowanie i ocenę wkładu transportu publicznego w strategię na rzecz ekologicznych miejsc pracy oraz zielonego wzrostu na szczeblu krajowym i europejskim;

25. zachęca państwa członkowskie, aby – przy poszanowaniu kompetencji lokalnych – wdrożyły skuteczne działania w dziedzinie bezpieczeństwa w transporcie publicznym;

26. przypomina, że niezmotywowana mobilność osób, taka jak ruch pieszy i rowerowy, stwarza najlepsze możliwości w zakresie neutralności pod względem emisji CO₂;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

27. zachęca państwa członkowskie do dokonania przeglądu ich strategii w celu poprawy transportu niezmotoryzowanego z myślą o spełnieniu zbieżnych interesów poprawy mobilności i środowiska miejskiego; apeluje do państw członkowskich o promowanie w odpowiednich przypadkach korzystania z rowerów, także dzięki określeniu ambitnych celów dotyczących wskaźników użytkowania rowerów do 2030 r. oraz polepszeniu warunków do chodzenia pieszo i jazdy rowerem;

28. zachęca Komisję i państwa członkowskie do podnoszenia świadomości na temat korzystania z rowerów i alternatywnych środków transportu, przyczynienia się do przejścia na bardziej zrównoważone środki transportu, a także do dalszego wspierania kampanii „Europejski Tydzień Mobilności”; zachęca miasta do organizowania systemów wspólnego użytkowania rowerów połączonych z transportem publicznym; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym dotyczące promowania i organizowania „unijnej niedzieli bez samochodu” oraz „unijnego dnia na rowerze” z myślą o poprawie jakości powietrza w miastach;

29. zachęca prywatne spółki, administracje i instytucje UE do dalszej poprawy usług zarządzania mobilnością oferowanych swoim członkom, personelowi i gościom; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o promowanie polityki mającej na celu zachęcanie przedsiębiorstw do ograniczania podróży do i z miejsca pracy, m.in. dzięki umożliwianiu i promowaniu telepracy oraz zachęcaniu do stosowania technologii ICT oraz wideokonferencji; uważa, że środki mobilności, takie jak środki, których koordynacją zajmuje się Europejska Platforma Zarządzania Mobilnością (EPOMM), noszą w sobie ogromny potencjał w zakresie rozwiązania kwestii zatorów miejskich i zapewnienia powszechnej dostępności;

30. zachęca państwa członkowskie i organy lokalne do określenia wymogów dotyczących efektów działalności środowiskowej w procedurach zamówień publicznych, w szczególności przy zakupie pojazdów transportu publicznego lub pojazdów służbowych dla organów władz publicznych;

Energooszczędność i ochrona klimatu

31. uważa, że efektywność energetyczna oraz wykorzystanie niskoemisyjnych i odnawialnych źródeł energii to klucz do osiągnięcia zrównoważonej mobilności w miastach, a jednocześnie do poprawy stanu środowiska, oraz że należy zachować neutralność technologiczną przy przyjmowaniu środków służących realizacji unijnych celów w zakresie emisji CO₂ i energooszczędności;

32. zachęca państwa członkowskie do wspierania celów białej księgi dotyczącej transportu mówiących o zmniejszeniu o połowę liczby samochodów o „napędzie konwencjonalnym” w transporcie miejskim do 2030 r. oraz do wycofania ich z użycia w miastach do 2050 r.; zachęca miasta do promowania i wspierania przechodzenia na alternatywne środki transportu i mniej zanieczyszczające pojazdy przy uwzględnieniu ich rzeczywistego śladu węglowego z myślą o realizacji unijnych celów zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych o 60 % do 2050 r.; z zadowoleniem przyjmuje zachęty motywujące podróżnych do łączenia różnych rodzajów transportu;

33. zwraca uwagę na znaczenie użytkowania pojazdów elektrycznych oraz pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi (biopaliwa drugiej i trzeciej generacji, wodór ze źródeł odnawialnych czy sprężony lub płynny gaz ziemny) dla zmniejszenia emisji w miastach; przypomina przepisy zawarte w dyrektywie 2014/94/UE w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych i zachęca państwa członkowskie do sprawnego rozwijania – w ścisłej współpracy z organami regionalnymi i lokalnymi oraz odnośnym przemysłem – takiej infrastruktury, zwłaszcza wzdłuż transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T); zachęca sektor publiczny i prywatny do promowania instalowania urządzeń do ładowania w strefach zbiorowych parkingów;

34. zwraca się do Komisji oraz organów krajowych i lokalnych o promowanie w miarę możliwości żeglugi śródlądowej jako zintegrowanego rozwiązania w zakresie mobilności służącego bezpiecznemu przemieszczaniu się w miastach;

35. podkreśla znaczenie oddolnego podejścia; w związku z tym zdecydowanie popiera np. konwencję 6 000 burmistrzów i prezydentów miast w sprawie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, i z zadowoleniem przyjmuje wezwanie komisarza Canete'a, który w dniu 13 października 2015 r. w Brukseli zachęcał do wdrożenia ambitniejszej konwencji; wspiera Komisję w odgrywaniu bardziej pozytywnej roli katalizatora takich inicjatyw;

36. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia ambitnych środków dotyczących zrównoważonej mobilności w miastach wśród najważniejszych punktów programu COP 21, która odbędzie się w Paryżu w grudniu 2015 r.; zachęca Komisję do aktywnego wspierania inicjatyw planu działania na rzecz zintegrowanej i zrównoważonej mobilności w miastach;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

Innowacyjność w centrum polityki badań ukierunkowanej na inteligentną mobilność

37. przypomina, że inteligentne systemy transportowe czynią mobilność skuteczniejszą, bezpieczniejszą, bardziej przyjazną dla środowiska i płynniejszą i w związku z tym apeluje do Komisji i państw członkowskich o wzmoczenie wysiłków na rzecz stworzenia inteligentnych systemów transportu, w tym innowacji technologicznych i wdrażania w dziedzinie podawania na bieżąco informacji o podróżach, wysoce zautomatyzowanych pojazdów, inteligentnej infrastruktury i inteligentnych systemów sygnalizacji w ruchu drogowym; przypomina o znaczeniu inteligentnych systemów transportowych w dostarczaniu dokładnych, podawanych w czasie rzeczywistym danych dotyczących ruchu i podróży i w związku z tym apeluje do Komisji o poświęcenie mobilności w miastach dużej uwagi w ramach agendy cyfrowej; zachęca zainteresowane podmioty do bliskiej współpracy przy tworzeniu interoperacyjnych i zintegrowanych usług w zakresie mobilności, takich jak multimodalny transport publiczny, współdzielona mobilność oraz intermodalne zintegrowane systemy biletowe; zwraca się do Komisji o priorytetowe potraktowanie rozwoju innowacyjnych aplikacji i nowych technologii umożliwiających użytkownikom dróg odgrywanie bardziej aktywnej roli jako podmiotów współtworzących i generujących dane w systemie transportowym, aby przyczynić się do powstawania platform usług w zakresie mobilności, zgodnie z przepisami UE i zasadami ochrony danych;

38. zachęca wszystkie strony do pełnego wykorzystania możliwości gromadzenia danych i digitalizacji oraz do zastosowania środków deregulacji do propagowania nowych modeli biznesowych;

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania programów badawczych dotyczących nowych technologii, nowych modeli biznesowych oraz nowych zintegrowanych i zrównoważonych praktyk w zakresie mobilności w miastach oraz logistyki miejskiej; popiera priorytety strategii „Horyzont 2020” dotyczące społecznych wyzwań inteligentnego, ekologicznego i zintegrowanego transportu oraz mobilności w miastach, a także prowadzone w Europie inicjatywy „mobilność jako usługa”; jest przekonany, że strategia „Horyzont 2020” musi pobudzić badania i innowacje w takich obszarach, jak jakość życia, zrównoważone miejsca pracy, demografia, zmiany w aktywnej mobilności czy działania na rzecz środowiska i klimatu; jest zdania, że Komisja powinna uwzględnić te priorytety, zapewnić wystarczające fundusze UE na przyszłą działalność w zakresie badań i rozwoju w sektorze kolei miejskiej i poprawić wydajność zrównoważonych rozwiązań transportowych;

Zapewnienie bardziej zrównoważonej i bezpieczniejszej mobilności w miastach

40. zauważa, że szczegółowe warunki wstępne dotyczące bezpieczeństwa oraz zaawansowane zarządzanie kwestią ruchu i prędkości prowadzą do znacznego zmniejszenia liczby wypadków śmiertelnych oraz poważnych obrażeń w miastach; podkreśla, że służby porządkowe odpowiedzialne za zarządzanie ruchem drogowym i kontrolowanie go, a także przeprowadzające konsekwentne kontrole naruszania bezpieczeństwa drogowego, w szczególności w kwestiach takich jak prędkość, jazda pod wpływem alkoholu, narkotyków i leków oraz korzystanie z telefonów komórkowych i innych urządzeń komunikacyjnych i informacyjnych, przyczyniają się do zmniejszenia liczby wypadków drogowych w miastach;

41. apeluje do państw członkowskich i organów lokalnych o ponowne rozważenie kwestii ograniczeń prędkości do 2020 r., z uwzględnieniem uwarunkowań lokalnych, w celu zapewnienia bezpieczeństwa, m.in. w dzielnicach mieszkalnych, wokół szkół oraz placówek edukacyjnych i socjalnych, a także o opracowanie i zaprojektowanie bezpieczniejszej infrastruktury drogowej; wzywa państwa członkowskie i organy lokalne do wykorzystania wszystkich nowoczesnych rozwiązań, w tym zaawansowanego inteligentnego zarządzania ruchem, do zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim użytkownikom dróg, w tym pieszym; zachęca europejskie miasta do wymiany najlepszych praktyk dotyczących zarządzania bezpieczeństwem;

Innowacyjność w obszarze zrównoważonego transportu towarowego

42. jest zdania, że rozwijanie innowacyjnych, zrównoważonych, przyjaznych dla środowiska strategii logistyki miejskiej, angażujących podmioty prywatne i publiczne, ma ogromne znaczenie dla rozwiązania problemu zatorów transportowych oraz problemów środowiskowych w miastach; jest zdania, że logistyka powinna się opierać na zrównoważonych środkach transportu; apeluje o lepszą optymalizację łańcucha dostaw w obszarach miejskich w oparciu o nowe, rentowne rodzaje operacji, technologii i modeli biznesowych; podkreśla znaczenie SUMP obejmujących strategię współmodalności logistycznej i podkreśla, że w odpowiednich przypadkach należy włączyć kolej, czystą żeglugę śródlądową i porty morskie do strategii logistycznych oraz planów zrównoważonej mobilności w miastach; wzywa właściwe organy do ograniczenia w miarę możliwości ruchu pojazdów ciężkich w centrach miast;

43. podkreśla, że obszary, w których występują duże zbiorowiska ludzi, takie jak centra handlowe, mierzą się z problemem zwiększonego ruchu drogowego i problemami z zatorami transportowymi, i podkreśla znaczenie skutecznych i kompleksowych strategii planowania z myślą o powiązaniu tych obszarów ze skutecznym transportem publicznym i sprawnymi usługami dostawy do domu;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

44. zwraca się do Komisji o rozwijanie polityki zachęcającej sektor transportu towarów do przekształcenia floty pojazdów w bardziej przyjazną dla środowiska oraz o zachęcanie organów lokalnych do wspierania lub zachęcania operatorów do uczynienia transportu towarów bardziej zrównoważonym; przypomina, że kolej oraz inne bardziej zrównoważone sposoby transportu, wraz z wraz z dobrze zaplanowanymi połączeniami w komunikacji i logistyką, mogą odegrać ważną rolę poprzez dostarczanie towarów na obrzeża miast;

Minimalizacja kosztów zewnętrznych oraz lepsza jakość inwestycji

45. podkreśla, że oceny kosztów i korzyści inwestycji powinny być nakierowane na maksymalizację zewnętrznych korzyści społecznych oraz minimalizację kosztów zewnętrznych wynikających np. ze zmiany klimatu, wypadków, zdrowia, hałasu, zanieczyszczenia powietrza i wykorzystania przestrzennego;

46. podkreśla, że mobilność w miastach powinna przyczyniać się do unijnych celów w zakresie efektywnego gospodarowania zasobami i stanowić ich część, zwłaszcza celów związanych z gospodarką o obiegu zamkniętym;

47. przypomina, że opłaty za korzystanie z miejskich dróg i parkingów, oparte na zasadach niedyskryminacji, interoperacyjności oraz zasadzie „zanieczyszczający płaci” mogą stanowić część zintegrowanej polityki mobilności w miastach;

48. przypomina o zasadzie „wykorzystywania dochodów” w odniesieniu do opłat za korzystanie z dróg i domaga się, aby w odpowiednich przypadkach przeznaczać część dochodów z opłat za korzystanie z infrastruktury drogowej (opłaty za korzystanie z dróg lub eurowiniet) na poprawę zrównoważonej mobilności w miastach;

49. jest przekonany, że mobilność w miastach można włączyć do środków instrumentu „Łącząc Europę”/ transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T), wówczas gdy jest to stosowne w myśl prawodawstwa dotyczącego TEN-T, łącznie ze wsparciem dla węzłów miejskich oraz uwzględnieniem planów mobilności dla miast transgranicznych, ponieważ stymuluje to rozwój gospodarczy i społeczny oraz wspiera lepszą dostępność; jest przekonany, że skuteczne wzajemne połączenia poszczególnych środków transportu oraz sieci transportowych, w tym sieci miejskich i podmiejskich, poprawi mobilność obywateli; popiera rozwój zintegrowanych systemów biletowych, które mogłyby poprawić dostępność transportu publicznego;

50. apeluje do Komisji, państw członkowskich i organów lokalnych o wykorzystanie nowych możliwości finansowania projektów urbanistycznych dotyczących węzłów miejskich w ramach instrumentu „Łącząc Europę”; przypomina, że w ramach instrumentu „Łącząc Europę” możliwe jest finansowanie projektów na rzecz synergii, przy czym wyższy poziom współfinansowania przewidziany jest w przypadku projektów transportowych połączonych z energią i telekomunikacją, które mają ogromny potencjał dla projektów miejskich; zachęca Komisję, aby przy dokonywaniu przeglądu budżetów Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności przeznaczyła stosowne unijne fundusze na projekty dotyczące zrównoważonej mobilności; zwraca się do odpowiednich organów o silne powiązanie inteligentnej i zrównoważonej polityki mobilności w miastach z projektami mobilności w miastach finansowanymi z funduszy UE, a także o ustalenie dokładnych celów przeznaczenia środków oraz wskaźników, aby uniknąć nieprawidłowej realizacji projektów i zaprzepaszczenia płynących z nich korzyści gospodarczych i społecznych; uznaje konieczność określenia nowych form zrównoważonego finansowania transportu publicznego godzących ekologię, cyfryzację i dostępność, co napędza gospodarkę aglomeracji miejskich i tworzy nowe miejsca pracy;

51. wskazuje na przyjęty niedawno Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych i na poświęcenie w tym instrumencie szczególnej uwagi priorytetom horyzontalnym oraz inteligentnym i zrównoważonym projektom urbanistycznym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania projektów w zakresie zrównoważonej mobilności w miastach, aby zapewnić niezbędną synergię pomiędzy różnymi źródłami finansowania i programami, a także stworzyć powiązania między mobilnością w miastach, nową agendą cyfrową i unią energetyczną;

52. podkreśla znaczenie budowania w obrębie organów lokalnych oraz w strefach podmiejskich potencjału w zakresie sporządzania i realizacji zintegrowanych strategii rozwoju w celu ułatwienia współpracy między poszczególnymi terytoriami, a w konsekwencji zwiększenia wzajemnej zależności i wzajemnego uzupełniania się;

53. uważa, że inwestycje w zrównoważony transport publiczny nie tylko stanowią odpowiedź na problemy związane z mobilnością w miastach, ale także zawierają elementy rewitalizacji miast wpływające na ogólny system gospodarczy miasta i ułatwiające tworzenie ekologicznego środowiska miejskiego, a także dostęp do ośrodków działalności w różnych obszarach (handel, mieszkalnictwo, wypoczynek, kultura, edukacja); podkreśla, że właściwa koordynacja mobilności i miejskiego planowania przestrzennego ma kluczowe znaczenie dla maksymalizacji skutków inwestycji;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

54. wzywa do wykorzystywania inicjatyw na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, a także innych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych do wspierania zatrudnienia w dziedzinach, które stymulują rozwój zrównoważonej mobilności w miastach; podkreśla, że realizacja projektów z zakresu mobilności w miastach ma pozytywny wpływ na wszystkie regiony państw członkowskich i na ich ludność dzięki promowaniu obsadzania istniejących lub innowacyjnych ofert pracy w odnośnych dziedzinach, w tym w zawodach cierpiących na deficyt siły roboczej;

55. domaga się, by Komisja opracowała łatwo dostępne przeglądy programów mobilności w miastach współfinansowanych ze środków UE; ponadto domaga się dostarczania przystępnych informacji na temat możliwości współfinansowania ze środków UE projektów dotyczących transportu miejskiego; zwraca się do Komisji, by przy zarządzaniu projektami transportowymi finansowanymi z funduszy UE zadbać o: a) zapewnienie narzędzia planowania pozwalającego monitorować jakość usług i poziomu zadowolenia użytkowników po oddaniu projektów do eksploatacji, b) włączenie projektów dotyczących mobilności w miastach w ramy przemysłowej polityki mobilności oraz c) umożliwienie zajmowania się wspomnianymi kwestiami także organom państw członkowskich; zwraca się do Komisji o dostarczenie analizy jakościowej i ilościowej wsparcia w ramach polityki spójności dla zrównoważonej mobilności w miastach przy okazji śródk okresowego przeglądu stosowania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych;

Integracja sieci efektywnych systemów mobilności i zacieśnianie współpracy

56. wzywa państwa członkowskie do promowania wielopoziomowego systemu sprawowania rządów, aby wspierać współpracę władz regionalnych, krajowych i europejskich pod względem rozwijania strategii politycznych, w tym projektowania, realizacji i monitorowania strategii polityki miejskiej, które mają wyraźny wpływ na obszary miejskie;

57. odwołuje się do wprowadzonej przez Komisję inicjatywy sieci obywatelskiej jako do dobrej podstawy promowania i wspierania intermodalnych łańcuchów mobilności w miastach, opartych na przemieszczaniu się pieszo/rowerem/środkami transportu publicznego – zbiorowego w połączeniu ze wspólnym korzystaniem z samochodów/taksówek;

58. wzywa Komisję do wspierania wymiany najlepszych praktyk oraz wytycznych i zachęcania do niej w celu sprostania wyzwaniom w zakresie mobilności w miastach, a także ułatwienia transferu umiejętności i technologii w dziedzinie zrównoważonej mobilności, szczególnie z korzyścią dla społeczeństwa i prywatnych podmiotów opracowujących rozwiązania z zakresu zrównoważonej mobilności oraz dla sektora spółdzielczości, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i organizacji non-profit; apeluje do Komisji o stworzenie sieci zrównoważonej mobilności w zakresie najlepszych praktyk w zakresie planowania przestrzennego i wykorzystania przestrzeni; apeluje do państw członkowskich o zachęcanie miast do udziału w inicjatywie „Inteligentne Miasta” oraz partnerstwie społeczności europejskich na rzecz innowacji; zachęca Komisję i państwa członkowskie do zainicjowania publicznych kampanii informacyjnych w celu wspierania mobilności, która jest skuteczna, zrównoważona i mniej uzależniona od korzystania z prywatnych samochodów z napędem konwencjonalnym;

59. wspiera pracę centrum monitorowania mobilności w miastach (Eltis) i uważa, że należy nasilić informowanie – także na jego portalu internetowym – o tej inicjatywie;

60. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz koordynacji i konsolidacji inicjatyw UE w dziedzinie mobilności w miastach, takich jak Civitas 2020 w dziedzinie badań naukowych i innowacji, centrum monitorowania mobilności w miastach w dziedzinie wymiany doświadczeń i godnych naśladowania praktyk, a także platformy poświęconej planom na rzecz mobilności w miastach; wzywa Komisję, by zintensyfikowała wysiłki na rzecz zmniejszenia fragmentaryzacji oraz rozwiązania problemu braku koordynacji pomiędzy odnośnymi inicjatywami i programami UE, a także by uwzględniła sukces takich programów, jak inicjatywa wspólnotowa dotycząca obszarów miejskich URBAN i sieć na rzecz rozwoju obszarów miejskich URBACT; wzywa Komisję, by zachęcała władze państw członkowskich do tworzenia sieci doskonałości w dziedzinie mobilności w miastach, by kontynuowała wysiłki w zakresie inicjatywy Civitas 2020 oraz zachęcała większą liczbę obywateli UE do udziału w tym projekcie;

61. jest przekonany, że należy podjąć dodatkowe działania mające na celu połączenie i skoordynowanie projektów pilotażowych UE np. poprzez Civitas, Polis, Eltis, oraz włączenie miast, posiadających praktyczne doświadczenie i wiedzę specjalistyczną, w dyskusję nad realizacją przyszłych strategii politycznych w dziedzinie mobilności; w tym celu domaga się, by Komisja opracowała łatwo dostępne przeglądy programów mobilności w miastach współfinansowanych ze środków UE; domaga się ponadto, by wyjaśnić w przystępny sposób, jak otrzymać z UE współfinansowanie na projekty mobilności w miastach; podkreśla konieczność finansowania nie tylko infrastruktury, ale także usług informatycznych, procesu monitorowania, projektów międzyregionalnych oraz ustanowienia strategicznego partnerstwa między przemysłem a miastami europejskimi, aby stworzyć systemy miejskie przyszłości;

Środa, 2 grudnia 2015 r.

62. opowiada się za wprowadzeniem silnego połączenia pomiędzy planami dotyczącymi mobilności oraz zrównoważonego charakteru miast a innymi inicjatywami, takimi jak Inteligentne Miasta oraz Porozumienie Burmistrzów, które zorientowane są na nadanie miastom bardziej zrównoważonego i samowystarczalnego charakteru; jest zdania, że dobrowolne zobowiązanie ze strony Porozumienia Burmistrzów może być platformą grupującą wszystkie zainteresowane strony podczas opracowywania planów mobilności i zrównoważonego charakteru, którą można propagować w sposób racjonalny pod względem kosztów; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „CITIES: Cities of Tomorrow: Investing in Europe [miasta przyszłości: inwestowanie w Europę]” i apeluje do Komisji, by wykorzystywała istniejące platformy komunikacyjne do opracowywania narzędzi komunikacyjnych mających na celu skupianie podmiotów w dziedzinie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich;

o

o o

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0444

W kierunku europejskiej unii energetycznej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w kierunku europejskiej unii energetycznej (2015/2113(INI))**

(2017/C 399/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 191, 192 i 194,
- uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu” (COM(2015)0080) wraz z załącznikami,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska strategia bezpieczeństwa energetycznego” oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (COM(2014)0330),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie odporności europejskiego systemu gazowego w krótkim okresie zatytułowany „Przygotowanie na możliwe zakłócenia dostaw ze Wschodu jesienią i zimą 2014/2015 r.” (COM(2014)0654),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii i międzynarodowej współpracy energetycznej – „Polityka energetyczna UE: stosunki z partnerami spoza UE” (COM(2011)0539),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowane „Realizacja komunikatu w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii i międzynarodowej współpracy energetycznej oraz konkluzji Rady ds. Energii z listopada 2011 r.” (COM(2013)0638),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Drugi strategiczny przegląd sytuacji energetycznej. Plan działania dotyczący bezpieczeństwa energetycznego i solidarności energetycznej UE” (COM(2008)0781),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowany „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 listopada 2012 r. zatytułowany „Uruchomienie wewnętrznego rynku energii” (COM(2012)0663) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze oraz towarzyszące mu dokumenty robocze oraz rezolucję Parlamentu z dnia 10 września 2013 r. w sprawie uruchomienia wewnętrznego rynku energii⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Postępy na drodze do ukończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii” (COM(2014)0634),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie – plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej” (COM(2010)0677),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 stycznia 2014 r. zatytułowany „Ceny i koszty energii w Europie” (COM(2014)0021),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0344.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 stycznia 2014 r. zatytułowany „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” (COM(2014)0014),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. zatytułowane „Stan europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla w 2012 r.” (COM(2012)0652),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” (COM(2011)0571) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie zasobooszczędnej Europy ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Efektywność energetyczna i jej wkład w bezpieczeństwo energetyczne a ramy polityczne dotyczące klimatu i energii do roku 2030” (COM(2014)0520),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do 2050 r.” (COM(2011)0885) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie planu działania w zakresie energii do 2050 r. – przyszłość z energią ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Wykorzystanie potencjału ekologicznego wzrostu gospodarczego w zakresie zatrudnienia” (SWD(2012)0092),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie przyszłości wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w Europie (COM(2013)0180);
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Ramy polityczne na okres 2020–2030 dotyczące klimatu i energii” (COM(2014)0015),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 23–24 października 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 19–20 marca 2015 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009, oraz komunikat Komisji z dnia 14 października 2013 r. zatytułowany „Długoterminowa wizja infrastruktury w Europie i poza nią” (COM(2013)0711), określający pierwszą ogólnounijną listę projektów infrastruktury energetycznej będących przedmiotem wspólnego zainteresowania,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” (COM(2011)0665),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE,
- uwzględniając trzeci pakiet energetyczny,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 59.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0088.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków,
  - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE
  - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 994/2012/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów wydobycia gazu łupkowego i olei łupkowych ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii „Europa 2020” ⁽³⁾,
  - uwzględniając opracowanie „Mapping the Cost of Non-Europe, 2014–19” [Zarys kosztów braku działań na poziomie europejskim, 2014–2019],
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając rezolucję z 15 grudnia 2015 r. w sprawie osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Przygotowanie europejskiej sieci elektroenergetycznej na 2020 r. ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając Traktat karty energetycznej, w szczególności jego art. 7 i 20,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A8-0341/2015),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 194 TFUE europejska polityka energetyczna ma zapewniać funkcjonowanie rynku energii i bezpieczeństwo dostaw energii, promować efektywność energetyczną i oszczędność energii oraz rozwój energii ze źródeł odnawialnych, a także wspierać połączenia międzysystemowe sieci energetycznych; mając na uwadze, że zdefiniowanie koszyka energetycznego państw członkowskich jest nadal kompetencją krajową, w związku z czym koszyki energetyczne pozostają bardzo zróżnicowane;
- B. mając na uwadze, że utworzenie stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie zmiany klimatu powinno się opierać na transformacji w kierunku zrównoważonego i przyszłościowego systemu energetycznego, którego głównymi filarami będą efektywność energetyczna, energia odnawialna, jak najlepsze wykorzystanie europejskich źródeł energii i inteligentna infrastruktura; mając na uwadze, że długotrwałe stabilne ramy regulacyjne są niezbędne dla tworzenia wzrostu gospodarczego i miejsc pracy oraz zapewnienia UE przywódczej roli w tych dziedzinach;
- C. mając na uwadze, że strategia bezpieczeństwa energetycznego powinna obejmować opłacalne działania na rzecz zmniejszenia zapotrzebowania na energię oraz równie skuteczne działania ukierunkowane na zaradzenie poważnym i bezpośrednio zagrażającym zakłóceniom, jak również mechanizmy solidarności i koordynacji w celu ochrony i wzmocnienia infrastruktury do produkcji, inteligentnego przesyłu i dystrybucji energii oraz połączeń międzysystemowych; mając na uwadze, że infrastruktura ta musi być w stanie obsługiwać różnego rodzaju odnawialne źródła energii oraz być włączona do w pełni zintegrowanego i dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii jako istotna część unii energetycznej ze zróżnicowanymi zewnętrznymi źródłami i trasami dostaw;

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 28.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0444.

⁽³⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 42.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0445.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Parlament dwukrotnie wezwał do wprowadzenia wiążących celów klimatyczno-energetycznych na rok 2030 zakładających ograniczenie emisji CO₂ o co najmniej 40 %, udział energii ze źródeł odnawialnych w wysokości przynajmniej 30 % oraz 40 % w zakresie efektywności energetycznej, przy czym cele te mają być osiągnięte za pomocą indywidualnych celów krajowych; mając na uwadze, że wiążące krajowe i unijne cele w dziedzinie efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych przyczyniają się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, a także zapewnienia UE roli technologicznego lidera w tych dziedzinach;
- E. mając na uwadze, że aby uzyskać niezbędne poparcie obywateli i przemysłu, środki służące rozwojowi unii energetycznej i osiągnięciu celów klimatyczno-energetycznych muszą w pełni uwzględniać wpływ na ceny energii i skupiać się na synergii i dalszej integracji rynku, co pozwoli obniżyć ogólne koszty i zwiększyć konkurencyjność gospodarki UE; mając w związku z tym na uwadze, że wszelkie niezbędne oceny skutków muszą w pełni uwzględniać bieżące i przyszłe koszty ukryte i utopione wynikające ze zwykłej polityki energetycznej;
- F. mając na uwadze, że unia energetyczna powinna stanowić nowy model energetyczny dla Europy oparty na silnych przekrojowych podstawach ustawodawczych i silnych celach; mając na uwadze, że zarządzanie unią energetyczną musi być przejrzyste, gwarantować stabilne ramy i włączać Parlament w proces decyzyjny, a jednocześnie promować rolę władz lokalnych i obywateli;
- G. mając na uwadze, że fundamentalne znaczenie ma uznanie przez UE i państwa członkowskie, jak ważne jest uwzględnienie inicjatyw tworzonych przez konsumentów, takich jak spółdzielnie i środowiskowe projekty w dziedzinie energii odnawialnej i efektywności energetycznej, oraz podkreśla konieczność zniesienia barier ekonomicznych, regulacyjnych i administracyjnych w celu umożliwienia obywatelom aktywnego udziału w systemie energetycznym;
- H. mając na uwadze, że zmiana klimatu, niekonkurencyjne ceny energii i wyjątkowo silne uzależnienie od niepewnych dostawców z państw trzecich zagraża równowadze europejskiego systemu energetycznego;
- I. mając na uwadze, że celem stabilnej unii energetycznej, której podstawę stanowi ambitna polityka w dziedzinie klimatu, jest zapewnienie przejścia na nowy model energetyczny umożliwiający gospodarstwu domowemu i przedsiębiorstwom produkcję i użytkowanie bezpiecznej, zrównoważonej, konkurencyjnej i niedrogiej energii;
- J. mając na uwadze, że w ramach unii energetycznej musi zostać rozwiązany problem ubóstwa energetycznego przez wzmocnienie pozycji konsumentów znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, poprawę efektywności energetycznej dla osób w najtrudniejszej sytuacji oraz stworzenie środków pomocowych, dzięki którym cena energii będzie przystępna dla osób w potrzebie;
- K. mając na uwadze, że ubóstwo energetyczne można definiować jako niemożność utrzymania przez gospodarstwo domowe odpowiedniego poziomu dostaw energii, który zagwarantowałby podstawowy poziom komfortu i zdrowia, ze względu na połączenie niskiego dochodu, wysokich cen energii oraz zasobów mieszkaniowych niskiej jakości;
- L. mając na uwadze, że przyszła wizja unii energetycznej musi zakładać, iż państwa członkowskie uznają swoją wzajemną zależność, jeśli chodzi o dostawy bezpiecznej i zrównoważonej energii po przystępnych cenach do obywateli, musi opierać się na prawdziwej solidarności i zaufaniu, a także musi przewidywać, że Unia Europejska będzie przemawiać jednym głosem w kwestiach globalnych; mając na uwadze, że każde państwo członkowskie ma zatem obowiązek nadania priorytetu efektywności energetycznej i obniżeniu zapotrzebowania na energię w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego UE i wszystkich jej państw członkowskich;
- M. mając na uwadze, że unijne strategie polityczne w dziedzinie energii i klimatu muszą się wzajemnie uzupełniać, a ich cele muszą się nawzajem wzmacniać; mając na uwadze, że unia energetyczna powinna zatem uzupełniać europejskie cele w zakresie reindustrializacji i wzrostu gospodarczego, wspierać transformację w kierunku zrównoważonej gospodarki opartej głównie na efektywności energetycznej i energii odnawialnej, co zwiększy konkurencyjność gospodarki europejskiej na świecie, a jednocześnie będzie skutecznie zapobiegać ucieczce emisji;
- N. mając na uwadze, że UE importuje ponad połowę całej zużywanej energii, jej zależność od importu energii jest szczególnie duża w przypadku ropy naftowej (ponad 90 %), gazu ziemnego (66 %) oraz węgla kamiennego (72 %), a całkowita wartość importu w 2013 r. przekracza 400 miliardów EUR; mając na uwadze, że udział budynków w zużyciu energii końcowej w UE wynosi około 40 % oraz około 60 % w zużyciu importowanego do UE gazu ziemnego, zatem ograniczenie zapotrzebowania na energię stanowi ważny czynnik służący osiągnięciu niezależności energetycznej;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- O. mając na uwadze, że światowe ceny ropy odnotowały znaczny spadek, co stanowi dla UE okazję do podjęcia ważnych kroków zmierzających do przekształcenia naszego krajobrazu energetycznego dzięki inwestycjom w produkcję energii ze źródeł odnawialnych, wykorzystaniu potencjału budynków i przemysłu w zakresie efektywności energetycznej oraz rozwojowi inteligentnej infrastruktury; mając na uwadze, że środki przeznaczone na import paliw kopalnych w niewielkim stopniu przyczyniają się do inwestycji, tworzenia miejsc pracy lub wzrostu w Unii oraz mając na uwadze, że ich przesunięcie na inwestycje wewnętrzne pobudziłoby wzrost gospodarczy oraz tworzenie na szczeblu lokalnym wysokiej jakości miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji;
- P. mając na uwadze, że wiele krajów jest w dużej mierze uzależnionych od jednego dostawcy, co może narażać je na przerwy w dostawach;
- Q. mając na uwadze, że UE jest w dużej mierze uzależniona od importu energii z Rosji, która okazała się mało wiarygodnym partnerem i która wykorzystuje dostawy energii jako broń polityczną;
- R. mając na uwadze, że ważnym elementem polityki zagranicznej Rosji stało się opracowanie i wdrażanie strategii dotyczącej zasobów strategicznych, w szczególności ropy naftowej i gazu ziemnego, w celu wywierania politycznego nacisku na inne kraje; zauważa, że miało to miejsce w przypadku wielu krajów sąsiadujących z Rosją oraz kilku państw członkowskich Unii Europejskiej;
- S. mając na uwadze, że wykorzystanie ropy i gazu ziemnego na potrzeby polityki zagranicznej i do destabilizowania innych państw osłabia wzrost gospodarczy i – co jest nawet bardziej niebezpieczne – stabilność demokratyczną w Europie oraz niezależność suwerennych państw;
- T. mając na uwadze, że europejskie bezpieczeństwo energetyczne musi być rozwijane tak, aby chroniło zarówno bezpieczeństwo Europy, jak i suwerenność krajów europejskich, do których zaliczają się państwa członkowskie UE oraz kraje Partnerstwa Wschodniego;
- U. mając na uwadze, że polityka na rzecz bezpieczeństwa energetycznego musi odpowiadać na potrzebę stabilnych dostaw z różnych źródeł energii, zapewniając gospodarce europejskiej energię niezbędną w transporcie, przemyśle i mieszkalnictwie w sposób wspierający konkurencyjność i politykę na rzecz klimatu, a jednocześnie musi do minimum ograniczyć zależność od tych, którzy rozmyślnie chcą wykorzystać źródła energii do własnych celów politycznych, aby wpływać na rozwój wydarzeń politycznych w innych państwach;
- V. mając na uwadze, że żadne państwo członkowskie nie powinno podlegać niezgodnym z prawem unijnym warunkom umowy, które wykorzystują jego słabą pozycję na rynku energii wyłącznie ze względu na uwarunkowania geograficzne lub historyczne;
- W. mając na uwadze, że spory o gaz między Rosją i krajem tranzytowym – Ukrainą w 2006 i 2009 r. naraziły wiele państw UE na poważne niedobory; mając na uwadze, że przerwy w dostawach pokazują, że działania podjęte do tej pory były niewystarczające, aby wyeliminować zależność Europy od rosyjskiego gazu ziemnego;
- X. mając na uwadze, że ocena ex post i weryfikacja wszystkich związanych z energią umów pod kątem zgodności z prawem UE jest już możliwa dzięki, między innymi, rozporządzeniom dotyczącym konkurencji i energii; mając na uwadze, że niewystarczające kontrole zgodności ex ante na szczeblu krajowym i unijnym prowadzą do poważnych zakłóceń rynku; mając na uwadze, że Komisja dostrzega te problemy i postanowiła zaostrzyć przepisy dotyczące ocen ex ante umów handlowych na dostawy gazu;
- Y. mając na uwadze, że do 2020 r. trzeba zainwestować ponad 1 bln EUR tylko w unijny sektor energetyczny oraz mając na uwadze, że na każde euro niezainwestowane w infrastrukturę energetyczną do 2020 r. po 2020 r. trzeba będzie wydać 4,3 EUR, aby osiągnąć te same cele, co stanowiłoby niepotrzebne obciążenie przyszłych pokoleń;
- Z. mając na uwadze, że UE musi umożliwić finansowanie tych inwestycji, uruchamiając wszystkie istniejące środki, publiczne (fundusze strukturalne i Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)) i prywatne, zachęcając do kierowania na nie oszczędności gospodarstw domowych i zdolności inwestorów długoterminowych (fundusze emerytalne i zakłady ubezpieczeń) oraz tworząc nowy potencjał finansowy UE;
- AA. mając na uwadze, że ceny energii elektrycznej dla przemysłu – przed uwzględnieniem zwolnień z podatków lub opłat w odniesieniu do energochłonnych sektorów przemysłu – są w UE ponad dwa razy wyższe niż w USA i Rosji, o 20 % wyższe niż w Chinach, ale o 20 % niższe niż ceny w Japonii;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- AB. mając na uwadze, że europejski przemysł nadal znajduje się w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej z powodu cen gazu ziemnego, głównie dlatego, że w długoterminowych umowach z Rosją ujmowany jest indeks cen ropy naftowej;
- AC. mając na uwadze, że różnica cen w porównaniu z innymi gospodarkami może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność naszego przemysłu, w szczególności energochłonnych sektorów przemysłu;
- AD. mając na uwadze, że konkurencyjne ceny energii mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia unijnych celów reindustrializacji na poziomie 20 % do roku 2020;
- AE. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa z UE w sektorze energii odnawialnej, z których wiele to MŚP, zatrudniają 1,2 mln osób w Europie i posiadają 40 % wszystkich patentów na świecie w dziedzinie technologii energii odnawialnej, co sprawia, że UE jest światowym liderem; mając na uwadze, że UE musi utrzymać tę pozycję lidera także w przyszłości dzięki solidnej unijnej strategii na rzecz energii odnawialnej;
- AF. mając na uwadze, że niezależnie od dominującej pozycji na świecie, jeśli chodzi o inwestycje w odnawialne źródła energii, według prognoz World Energy Outlook 2014 do roku 2040 światowy popyt na energię wzrośnie o 37 %, a światowy popyt na węgiel – o 15 %; mając na uwadze, że według prognoz w UE wzrost ten będzie znacznie niższy dzięki wysoce skutecznym usprawnieniom w zakresie efektywności energetycznej;
- AG. mając na uwadze, że spadek poziomu dobrobytu ze względu na niewydolność rynku gazu w UE przekracza 11 mld EUR rocznie z powodu, między innymi, braku infrastruktury oraz niskiego poziomu płynności i przejrzystości rynku;
- AH. mając na uwadze, że bardziej zintegrowany pod względem gospodarczym i fizycznym jednolity rynek energii mógłby przynieść znaczące zyski w zakresie efektywności;
- AI. mając na uwadze, że detaliczny rynek energii w UE nie funkcjonuje właściwie, ponieważ w wielu państwach członkowskich konsumenci mają zbyt mały wybór dostawców; mając na uwadze, że kwestię koncentracji na rynku należy rozwiązać za pomocą unijnej polityki konkurencji, tak aby umożliwić konsumentom zmianę dostawcy, a co za tym idzie, zwiększyć konkurencję i obniżyć ceny; mając na uwadze, że należy dostrzec ryzyko, iż gorzej poinformowani obywatele, którzy rzadziej porównują i zmieniają dostawców, zostaną pozostawieni sami sobie z niekonkurencyjnymi, przestarzałymi taryfami;
- AJ. mając na uwadze, że pełne wdrożenie zintegrowanego europejskiego rynku energii elektrycznej i gazu jest niezwykle ważne dla bezpieczeństwa energetycznego oraz dla podejmowania działań w kierunku utworzenia unii energetycznej; mając na uwadze, że Komisja ma obowiązek upewnić się, czy wszystkie państwa członkowskie wdrażają wszystkie części trzeciego pakietu energetycznego i przestrzegają ich, dążąc do osiągnięcia zintegrowanego rynku energii elektrycznej i gazu;
- AK. mając na uwadze, że osiągnięcie docelowego poziomu 10 % w zakresie połączeń międzysystemowych, zapewnienie większych transgranicznych zdolności przesyłowych energii elektrycznej i gazu, a także dodatkowe wzmocnienie istniejącej sieci zwiększą bezpieczeństwo energetyczne i umożliwią lepsze wykorzystywanie energii wytwarzanej ze źródeł odnawialnych oraz zrównoważenie podaży i popytu wśród państw członkowskich, sprzyjając większej konwergencji cenowej z korzyścią dla konsumentów;
- AL. mając na uwadze, że oczekuje się również konwergencji i optymalizacji kosztów w wyniku pogłębionej współpracy regionalnej między państwami członkowskimi;
- AM. mając na uwadze, że wspólnota energetyczna stanowi instrument służący rozszerzaniu wewnętrznego rynku energii o kraje sąsiednie UE, tym samym wspierając tworzenie paneuropejskiej przestrzeni energetycznej, u której podstaw leżą wspólne zasady i praworządność;
- AN. mając na uwadze, że unia energetyczna stanowi odzwierciedlenie wielokrotnych apeli Parlamentu o ustanowienie prawdziwej paneuropejskiej wspólnoty energetycznej opartej na silnym wspólnym rynku energii, koordynacji zakupu energii spoza UE oraz wspólnym europejskim finansowaniu badań i innowacji w obszarze nowych, zrównoważonych technologii energetycznych;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- AO. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar unijnej polityki energetycznej wymaga większej spójności i nie wykorzystuje jeszcze w pełni swojego potencjału, jeśli chodzi o zwiększenie bezpieczeństwa dostaw energii oraz konkurencyjności Unii;
- AP. mając na uwadze, że 33 projektom infrastrukturalnym określonym w europejskiej strategii bezpieczeństwa energetycznego powinien towarzyszyć silniejszy nacisk na modernizację sieci dystrybucji energii elektrycznej oraz na przejście z węgla i gazu na biomasę z myślą o poprawie bezpieczeństwa dostaw;
- AQ. mając na uwadze, że uznaje się, iż wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla może wnieść decydujący wkład w walkę ze zmianą klimatu, a w szczególności może pomóc obniżyć koszt przejścia na bezemisyjny rynek energii i niskoemisyjną gospodarkę;
- AR. mając na uwadze, że dywersyfikacja dostaw, urzeczywistnienie wewnętrznego rynku energii, poprawa efektywności energetycznej i większa oszczędność energii, dalszy rozwój źródeł energii w Europie, w tym energii odnawialnej, oraz działania badawczo-rozwojowe to główne motory unii energetycznej;
- AS. mając na uwadze, że należy promować i wspierać eksploatację lokalnych konwencjonalnych źródeł ropy naftowej i gazu – w pełni zgodną z dorobkiem prawnym UE – zarówno na obszarach tradycyjnej produkcji (np. Morze Północne), jak i nowo odkrytych obszarach (np. wschodnia część Morza Śródziemnego, Morze Czarne);
- AT. mając na uwadze, że lokalne źródła energii muszą zawsze mieć zrównoważony charakter i być bezpieczne;
- AU. mając na uwadze, że ambicją UE jest zwiększenie do 2020 r. udziału przemysłu w tworzeniu PKB do aż 20 %, a do osiągnięcia tego celu niezbędna będzie energia, której cena będzie na konkurencyjnym poziomie, a także zwiększona produkcja energii;

Wymiary unii energetycznej

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”; przyjmuje do wiadomości pięć filarów unii energetycznej nakreślonych przez Komisję; nalega na to, aby strategii polityczne realizowane w ramach tych filarów zawsze przyczyniały się do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii, dekarbonizacji i długoterminowej stabilności gospodarki oraz umożliwiały uzyskanie przystępnych i konkurencyjnych cen energii;
2. przypomina, że energia jest powszechnym dobrem społeczeństwa i w związku z tym UE powinna z bliska przyjrzeć się kwestii ubóstwa energetycznego oraz wspierać konkretne środki na rzecz rozwiązania tego problemu; domaga się zatem, by unijna polityka energetyczna zapewniła powszechny dostęp do energii, przyczyniła się do zapewnienia dostępnych cen energii z korzyścią dla konsumentów, wspierała powiązania i infrastrukturę energetyczną mającą strategiczne znaczenie z korzyścią dla ludności i wzmocniła przepisy w tym sektorze;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby wszystkie wnioski ustawodawcze dotyczące unii energetycznej podlegały zwykłej procedurze ustawodawczej, co zapewni pełne zaangażowanie Parlamentu i skuteczny nadzór demokratyczny; oczekuje, że ramy zarządzania unią energetyczną w okresie po roku 2020 będą ambitne, wiarygodne, przejrzyste, demokratyczne i będą zakładać pełne zaangażowanie Parlamentu oraz zapewnią osiągnięcie wyznaczonych na rok 2030 celów klimatyczno-energetycznych, w szczególności dzięki pełnemu wdrożeniu, egzekwowaniu i aktualizowaniu obowiązujących przepisów w dziedzinie klimatu i energii; zwraca się do Komisji, aby co roku – bez uszczerbku dla innych zobowiązań w zakresie sprawozdawczości – przedstawiała sprawozdanie z realizacji unii energetycznej, zawierające szczegóły na temat wdrożenia przepisów dotyczących energii i postępów w kierunku osiągnięcia wyznaczonych na rok 2020 i 2030 celów, a także aby przygotowała i aktualizowała zestaw kluczowych wskaźników, które zostaną uwzględnione w sprawozdaniu i posłużą do oceny postępów w realizacji unii energetycznej; takie wskaźniki mogłyby obejmować, między innymi, lecz nie wyłącznie, przepustowość połączeń wzajemnych, integrację rynku, ograniczenie importu energii, poziom dywersyfikacji, ceny i koszty energii, rozwój produkcji energii na poziomie społeczności i lokalnym, poziomy ubóstwa energetycznego i narażenie na nie; zwraca uwagę na konkluzje Rady ds. Energii z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie systemu zarządzania unią energetyczną oraz zwraca się do Komisji, aby możliwie najszybciej przedstawiła Parlamentowi i Radzie wniosek ustawodawczy uwzględniający konkluzje Rady i poglądy Parlamentu wyrażone w niniejszym sprawozdaniu; zgadza się z opinią zawartą w konkluzjach Rady, że krajowe plany dotyczące energii i klimatu na lata 2021–2030 powinny nie tylko być ukierunkowane na osiągnięcie celów wyznaczonych na 2030 r., lecz także odzwierciedlać dłuższą perspektywę czasu, w szczególności uzgodniony cel UE dotyczący ograniczenia emisji o 80–95 % do 2050 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r.;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

4. wzywa państwa członkowskie, by opracowały długoterminowe strategie energetyczne z uwzględnieniem długofalowych celów polegających na osiągnięciu do 2050 r. redukcji emisji gazów cieplarnianych o 80–95 %, czemu powinny odpowiadać podobne wysiłki podejmowane przez najbardziej zanieczyszczające podmioty na świecie;
5. uznaje niepodważalność decyzji w sprawach energii podjętych w drodze referendum krajowego;
6. podkreśla, że unia energetyczna powinna przyjąć całościowe podejście skupiające się na wymiarach takich jak osiągnięcie w pełni zintegrowanego wewnętrznego rynku energii, bezpieczeństwo dostaw, jak najlepsze wykorzystanie unijnych źródeł energii, ograniczenie popytu na energię, redukcja emisji gazów cieplarnianych oparta zasadniczo na odnawialnych źródłach energii oraz ogólnounijny rynek uprawnień do emisji dwutlenku węgla, a także badania i innowacje mające na celu osiągnięcie czołowej pozycji w dziedzinie technologii energetycznych; podkreśla, że obywatele powinni znaleźć się w centrum zainteresowania unii energetycznej i powinni uzyskać dostęp do energii bezpiecznej, zrównoważonej i przystępnej cenowo;
7. dostrzega słabość wyznaczonych na rok 2030 przez Radę Europejską celów klimatyczno-energetycznych mianowicie: ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 40 %, zwiększenia udziału energii odnawialnej w europejskim koszyku energetycznym do 27 % oraz zwiększenia efektywności energetycznej o 27 %; przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do wprowadzenia wiążących celów klimatyczno-energetycznych na rok 2030 zakładających ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w państwach członkowskich o co najmniej 40 %, udział energii ze źródeł odnawialnych na poziomie przynajmniej 30 % oraz 40 % w zakresie efektywności energetycznej, przy czym cele te należy osiągnąć za pomocą indywidualnych celów krajowych;

Bezpieczeństwo energetyczne, solidarność i zaufanie

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego dążenia do bardziej zrównoważonych i konkurencyjnych cen i kosztów importowanej energii dla obywateli i przedsiębiorstw w Europie za pomocą dywersyfikacji dostaw (źródeł energii, dostawców i tras); w związku z tym wzywa Komisję do wspierania budowy odpowiednich priorytetowych korytarzy infrastruktury energetycznej, jak określono w załączniku I do rozporządzenia w sprawie transeuropejskiej sieci energetycznej (TEN-E) oraz w części II załącznika I do rozporządzenia ustanawiającego instrument „Łącząc Europę”, koncentrując się na państwach członkowskich o wysokim poziomie zależności; wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania istniejącego potencjału wewnętrznego, w tym europejskich źródeł energii;
9. uznaje, że projekty obecnie znajdujące się na liście projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania (PCI) nie wystarczą do osiągnięcia celu polegającego na utworzeniu europejskich połączeń międzysystemowych między Półwyspem Iberyjskim a Europą kontynentalną; wzywa grupę regionalną TEN-E oraz Komisję do wyznaczenia dodatkowych projektów, które zostaną wpisane na najbliższą listę PCI na 2015 r., w celu znacznego zwiększenia przesyłu między Hiszpanią a Francją;
10. podkreśla, że w pełni rozwinięta i zintegrowana infrastruktura umożliwiająca pogłębioną dywersyfikację dostaw oraz przesył transgraniczny jest niezbędna dla zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, zarówno w warunkach normalnych, jak i awaryjnych, oraz dla dostarczania energii z konkurencyjnych źródeł konsumentom w Unii Europejskiej oraz we Wspólnocie Energetycznej;
11. podkreśla, że znaczące rezerwy gazu w krajach Afryki Północnej oraz ostatnie odkrycia we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego stwarzają regionowi śródziemnomorskiemu szansę wyłonienia się jako tętniące życiem centrum sieci rurociągów transportujących gaz do Europy; postuluje stworzenie śródziemnomorskiego węzła gazowego o zwiększonej zdolności w zakresie LNG; podkreśla, że UE powinna wykorzystać możliwości, jakie pojawiają się z związku z tymi rezerwami gazu, do zwiększenia swojego bezpieczeństwa energetycznego;
12. podkreśla, że wszystkie projekty infrastrukturalne UE mające na celu dywersyfikację źródeł energii, dostawców i tras muszą być w pełni zgodne z prawem UE w dziedzinie klimatu i energii oraz długoterminowymi celami i priorytetami, w tym dotyczącymi bezpieczeństwa energetycznego UE, a równocześnie muszą zapewniać szerokie i efektywne wykorzystanie już istniejącej infrastruktury energetycznej oraz dróg tranzytowych do UE; wzywa Komisję do rozważenia inwestycji, które ograniczają popyt na energię, np. w budownictwie, jako projektów kwalifikujących się;
13. podkreśla, że dostawcy energii pochodzący z państw trzecich, którzy działają na wspólnym rynku, muszą podlegać dorobkowi prawnemu UE, w szczególności unijnemu prawu dotyczącemu konkurencji i pomocy państwa, oraz wzywa Komisję do egzekwowania prawa UE wszelkimi dostępnymi środkami, aby umożliwić swobodny przepływ energii w UE i zapobiegać zakłóceniom na rynku wewnętrznym;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

14. podkreśla, że dla UE niezwykle ważne jest skończenie z odizolowaniem państw członkowskich i regionów od wewnętrznego rynku energii, co ujawniły przeprowadzone przez Komisję testy wytrzymałościowe dotyczące gazu; w związku z tym wzywa Komisję do regularnego przeprowadzania takich testów; uważa, że UE powinna w pierwszej kolejności pomóc najbardziej narażonym krajom w zdywersyfikowaniu ich źródeł i dróg dostaw; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do bezzwłocznego wdrożenia zaleceń wynikających z testów wytrzymałościowych systemów gazowych; zaleca, aby Komisja rozważyła przeprowadzenie „testów wytrzymałości elektrycznej” w celu uzyskania pełnego obrazu odporności całego rynku energii; podkreśla, że takie testy wytrzymałościowe powinny przede wszystkim ukazać stan, zdolności i wytrzymałość całego krajowego systemu sieci przesyłowych oraz stopień połączeń międzysystemowych i zdolności transgranicznych oraz że zalecenia wynikające z tego rodzaju testów odnoszące się do wybranych elementów działań muszą obejmować pełne oceny skutków zarówno planów krajowych, jak i celów unijnych;

15. zauważa, że w perspektywie przyszłej unii energetycznej do najpilniejszych kwestii należą ilościowe i jakościowe bezpieczeństwo dostaw energii oraz konkurencyjność, co wymaga od państw członkowskich, aby przy opracowaniu swojej polityki energetycznej udoskonalily koordynację działań i współpracę na szczeblu UE ze swoimi sąsiadami; wzywa zatem Komisję, aby zbadała, w jaki sposób można by poprawić na szczeblu regionalnym i unijnym obecną strukturę krajowych środków zapobiegawczych i środków postępowania awaryjnego;

16. uważa, że krajowe mechanizmy zdolności wytwórczych powinny być wykorzystywane w ostateczności, kiedy zostaną wyczerpane wszystkie inne opcje, włącznie ze zwiększeniem połączeń międzysystemowych między państwami sąsiadującymi, środkami reagowania po stronie popytu i innymi formami regionalnej integracji rynku;

17. uważa, że unia energetyczna pociąga za sobą konieczność jednolitego stanowiska negocjacyjnego w rozmowach z państwami trzecimi; wzywa Komisję do przeanalizowania adekwatności i potencjalnej struktury mechanizmu dobrowolnych zakupów zbiorczych oraz jego wpływu na funkcjonowanie wewnętrznego rynku gazu, przedsiębiorstw, na które będzie to miało wpływ, oraz na jego wkład w zagwarantowanie bezpieczeństwa dostaw gazu; zauważa, że ze względu na istnienie kilku modeli zakupów zbiorczych gazu należy wykonać dodatkowe prace, aby określić najlepszy model rynkowy, który można by zastosować do regionów UE oraz danych dostawców, oraz warunki, w jakich ten mechanizm dobrowolnych zakupów zbiorczych będzie można uruchomić; uważa, że koordynacja stanowisk oraz zbiorowe zakupy gazu powinny zaczynać się na poziomie regionalnym; zaleca tymczasem, aby Komisja i Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wspierały te państwa członkowskie oraz odpowiednio strony umawiające się Wspólnoty Energetycznej, które pragną dobrowolnie negocjować umowy energetyczne, zgodnie z dorobkiem prawnym UE dotyczącym rynku wewnętrznego oraz z zasadami konkurencji UE i Światowej Organizacji Handlu, oraz by zapewniły ochronę szczególnie chronionych informacji handlowych; podkreśla, że umowy energetyczne muszą być oparte na cenach rynkowych i konkurencyjności;

18. wzywa Komisję oraz wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do określenia całościowych ram zewnętrznego wymiaru unii energetycznej, ze szczególnym uwzględnieniem promowania partnerstwa strategicznego z państwami trzecimi, które są producentami i państwami tranzytowymi, zwłaszcza w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i polityki rozszerzenia, w oparciu o wspólne wartości i z uwzględnieniem obecnego stanu współpracy regionalnej; należy zastanowić się nad poprzednimi i nowymi partnerstwami strategicznymi i przeanalizować je celem nasilenia dialogu i współpracy w zakresie ropy naftowej i gazu ziemnego, efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii, handlu oraz połączeń międzysystemowych unii energetycznej z zewnętrzną infrastrukturą energetyczną;

19. podkreśla, że prawdziwa wspólna polityka zewnętrzna UE w dziedzinie energii powinna iść w parze ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa; w związku z tym apeluje o lepszą koordynację działań wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel oraz właściwych komisarzy w celu zwiększenia spójności polityki zewnętrznej UE w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego; wzywa zatem Komisję do utworzenia silniejszej grupy kierowanej przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i obejmującej stanowisko pełnomocnika ds. koordynacji tej polityki;

20. apeluje do Komisji o powołanie grupy refleksyjnej wysokiego szczebla ds. bezpieczeństwa energetycznego, polityki zagranicznej i unii energetycznej, z silną reprezentacją i udziałem Parlamentu i podmiotów społecznych, w celu opracowania wiarygodnych długofalowych prognoz popytu i podaży oraz scenariuszy współpracy z partnerami zewnętrznymi, zwłaszcza w dziedzinie budowy potencjału i wymiany technologii w zakresie odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej oraz powiązań między energią a prawami człowieka;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

21. wyraża zaniepokojenie z powodu proponowanego podwojenia zdolności gazociągu Nord Stream oraz skutków, jakie miałyby to dla bezpieczeństwa energetycznego i dywersyfikacji dostaw oraz zasady solidarności między państwami członkowskimi; w związku z trwającymi rozmowami trójstronnymi pomiędzy UE, Ukrainą i Rosją podkreśla potrzebę zapewnienia długoterminowych dostaw energii na Ukrainę i przez ten kraj;

22. podkreśla, że poprawa efektywności energetycznej w UE ograniczyłaby ryzyko zależności i w ten sposób wzmocniła pozycję negocjacyjną UE w sprawach dotyczących energii;

23. podkreśla potrzebę większej przejrzystości umów związanych z energią, którą można osiągnąć przez wzmocnienie roli Komisji w negocjacjach dotyczących energii z udziałem co najmniej jednego państwa członkowskiego i państw trzecich, w szczególności w drodze wprowadzenia wymogu uczestnictwa Komisji we wszystkich negocjacjach w charakterze obserwatora w celu wzmocnienia pozycji poszczególnych państw członkowskich wobec dostawcy z państwa trzeciego biorącego udział w negocjacjach, a tym samym ograniczenia ryzyka nadużycia pozycji dominującej przez jednego dostawcę; zauważa ponadto, że Komisja powinna przeprowadzać oceny ex ante i ex post, przy pełnym poszanowaniu szczególnie chronionych informacji handlowych, oraz sporządzać pozytywny i negatywny wykaz klauzul umowy, takich jak zakaz eksportu, klauzule miejsca docelowego oraz klauzule typu „bierz lub płac”, indeksowanie cen gazu do cen ropy naftowej lub klauzule zabraniające stronie trzeciej uzależniania dostaw energii od uzyskania preferencyjnego dostępu do infrastruktury transportu energii w UE; wskazuje, że zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010 przy zawieraniu nowych umów międzyrządowych z państwami trzecimi, które mają wpływ na rozwój infrastruktury gazowniczej i dostaw gazu, państwa członkowskie są zobowiązane poinformować o tym Komisję, aby umożliwić jej dokonanie oceny sytuacji pod kątem pewności dostaw na szczeblu UE; wzywa Komisję, aby w ramach przeglądu rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu wprowadziła surowe przepisy dotyczące ocen ex ante komercyjnych umów na dostawy gazu;

24. podkreśla, że Komisja musi być z wyprzedzeniem informowana o wszystkich przyszłych międzyrządowych umowach energetycznych ze stronami spoza UE zgodnie z decyzją nr 994/2012/UE w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, aby upewnić się, że są one zgodne z prawem UE, w szczególności z trzecim pakietem energetycznym, i nie zagrażają bezpieczeństwu dostaw energii do UE; podkreśla, że tego rodzaju rozmowy i konsultacje muszą służyć jako narzędzie wzmocnienia pozycji negocjacyjnej państw członkowskich i przedsiębiorstw UE, przy pełnym poszanowaniu szczególnie chronionych informacji handlowych; uważa, że tego rodzaju rozmowy i konsultacje nie powinny w żaden sposób wpływać na zawartość i treść tego rodzaju umów, lecz służyć zapewnieniu ich zgodności z wszystkimi odnośnymi przepisami Unii i najlepiej pojętych interesów zainteresowanych przedsiębiorstw i państw członkowskich; wzywa Komisję do przeprowadzenia przeglądu decyzji nr 994/2012/UE w celu odpowiedniego wzmocnienia mechanizmu wymiany informacji i roli Komisji;

25. wzywa Komisję, aby przygotowała projekty wzorów umowy i wytyczne obejmujące orientacyjny wykaz nieuczciwych klauzul w celu stworzenia punktu odniesienia dla właściwych organów i przedsiębiorstw podczas zawierania umów; wzywa państwa członkowskie do pogłębienia współpracy w zakresie mechanizmu wymiany informacji o umowach międzyrządowych z państwami trzecimi w dziedzinie energii w celu zwiększenia przejrzystości i umocnienia ich pozycji negocjacyjnej wobec państw trzecich, w ten sposób zapewniając europejskim konsumentom przystępniejszą cenę energii; ponadto apeluje do Komisji, aby nadal co kwartał publikowała oceny warunków umownych takich jak średnie ceny importowe;

26. podkreśla, że aby zapewnić równe warunki działalności i wzmocnić pozycję przetargową przedsiębiorstw z UE wobec dostawców zewnętrznych, główne elementy umów powinny być bardziej przejrzyste i zebrane w całość oraz przedstawiane regularnie właściwym organom z myślą o zgromadzeniu wszystkich koniecznych informacji, które mogą zostać wykorzystane zarówno przez same właściwe organy, jak i przedsiębiorstwa podczas przyszłych negocjacji, przy zachowaniu poufności informacji szczególnie chronionych; uważa, że pomogłoby to zapewnić rzeczywistą konkurencję w umowach dotyczących energii, uniknąć wykorzystywania pozycji dominującej przez państwa trzecie oraz zapewnić zgodność z unijnym prawem konkurencji;

27. wzywa Komisję, aby opracowała konkretne działania służące zmniejszeniu zależności od importu energii, monitorowała poziom jego dywersyfikacji oraz regularnie publikowała sprawozdania z postępów w tym zakresie;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

28. podkreśla, że niezbędne jest zwiększenie udziału europejskiego przemysłu i europejskich technologii w całym łańcuchu produkcji energii, obejmującym nie tylko surowce, ale również wytwarzanie, oczyszczanie, przechowywanie, przesyłanie i dystrybucję, ponieważ są to zasadnicze elementy umożliwiające zmniejszenie zależności UE od importu energii;

29. uważa, że zróżnicowanie koszyków energetycznych państw członkowskich, w oparciu o ich potencjał, środowisko, położenie geograficzne, doświadczenie, know-how oraz koszty ekonomiczne i potrzeby, przyczynia się do osiągnięcia wspólnych celów w zakresie strategii i polityk dotyczących energii i klimatu, a także jest atutem całej UE, gdyż wzmacnia jej odporność na zakłócenia dostaw, umożliwia podejmowanie optymalnych pod względem kosztów decyzji w zakresie energii oraz pozwala na rozwój różnych technologii i ich konkutowanie na rynku, co wpływa na obniżenie kosztów energii; zwraca jednak uwagę, że zróżnicowanie krajowe nie może stanowić bariery dla jednolitego rynku, a państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać zasad pomocy państwa, odpowiednio inwestować w krajową infrastrukturę przesyłową i zapewnić wysoki poziom połączeń międzysystemowych oraz odporności krajowych systemów energetycznych w celu osiągnięcia unijnych celów w zakresie bezpieczeństwa energetycznego i rynku;

30. uważa, że Unia może zwiększyć swoje bezpieczeństwo energetyczne i zmniejszyć zależność od poszczególnych dostawców i paliw dzięki zwiększeniu efektywności energetycznej, a także optymalnemu wykorzystaniu europejskich źródeł energii, zgodnie ze strategią UE w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, celami w dziedzinie środowiska i klimatu, a także przepisami w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, z uwzględnieniem specyfiki koszyków energetycznych państw członkowskich i unikając niepotrzebnych obciążeń regulacyjnych oraz przestrzegając zasady proporcjonalności; podkreśla, że co do zasady nie należy dyskryminować żadnego paliwa ani żadnej technologii, które przyczyniają się do bezpieczeństwa energetycznego i osiągnięcia celów klimatycznych;

31. wzywa Komisję, aby ułatwiła skuteczne korzystanie ze wszystkich istniejących unijnych systemów finansowania, w tym Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, w celu przyciągnięcia inwestycji w kluczowe projekty infrastruktury energetycznej, badania i innowacyjność pod względem efektywności energetycznej, w odnawialne źródła energii i rozwój wewnętrznych zdolności wytwórczych Europy z myślą o osiągnięciu wyznaczonych na rok 2030 celów klimatyczno-energetycznych, kierując się podejściem opartym na analizie kosztów i korzyści, które jest neutralne pod względem technologicznym i priorytetowo traktuje internalizację kosztów zewnętrznych;

32. wzywa do szybkiego uruchomienia środków na finansowanie projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w celu budowy niezbędnej infrastruktury oraz zapewnienia płynnych i niezawodnych dostaw energii, niezależnych od jakichkolwiek form presji politycznej spoza UE;

33. podkreśla, że Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) powinien funkcjonować jako mechanizm przekształcania inwestycji infrastrukturalnych w klasę w pełni płynnych aktywów z obligacjami, które można łączyć i sprzedawać na rynkach europejskich i światowych; ponadto zauważa, że inwestorów instytucjonalnych, takich jak ubezpieczyciele lub fundusze emerytalne, którzy ze względu na swój charakter dokonują długoterminowych inwestycji w aktywa rzeczowe, będą mogły przyciągnąć tylko standardowe produkty inwestycyjne oraz solidne przygotowanie projektów, które mogą zagwarantować rzeczowe analizy biznesowe;

34. wzywa Komisję, w szczególności DG TRADE, by nadal zmierzała do celu, jakim jest poświęcenie w transatlantyckim partnerstwie handlowo-inwestycyjnym (TTIP) specjalnego rozdziału energii z myślą o usunięciu amerykańskich barier taryfowych i pozataryfowych zarówno na skroplony gaz ziemny (LNG), jak i ropę naftową, a także o wyeliminowaniu nieuzasadnionych środków protekcyjnych, co mogłoby przyczynić się do stworzenia bardziej konkurencyjnego środowiska dla europejskich przedsiębiorstw przez zmniejszenie różnicy w kosztach energii po obu stronach Atlantyku; w związku z tym wzywa Komisję do zadbania o to, aby tego rodzaju rozdział poświęcony energii zawierał także postanowienia dotyczące pogłębienia współpracy między UE i USA w zakresie finansowanych przez rządy programów badawczych w dziedzinie energetyki, w szczególności programu USA ARPA-E;

35. zaznacza, że polityka handlowa UE powinna dążyć do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego zgodnie z art. 194 TFUE, do zróżnicowania europejskiego koszyka energetycznego i ograniczenia zależności od importu od jednego zewnętrznego dostawcy lub jednego punktu dostaw, z poszanowaniem podziału odnośnych kompetencji ustanowionej w traktacie;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

36. wzywa Komisję do zapewnienia bardziej rygorystycznego monitorowania zachowań antykonkurencyjnych oraz do wprowadzenia środków antidumpingowych w celu ochrony europejskiego przemysłu energetycznego przed nieuczciwym importem z państw trzecich;

37. wyraża ubolewanie, że dyskusje dotyczące unowocześnienia instrumentów ochrony handlu są opóźniane przez Radę, mimo że Parlament wyraził zdecydowane poparcie dla ostrzejszych środków przeciwdziałających nieuczciwemu importowi z państw trzecich;

38. wzywa Radę do kontynuowania procesu modernizacji instrumentów ochrony handlu w celu dopilnowania, aby europejski przemysł wytwórczy – szczególnie produkujący turbiny, panele słoneczne, wysokiej jakości stal i materiały budowlane – mógł w pełni korzystać z transformacji sektora energetycznego;

39. podkreśla znaczenie postanowień w umowach handlowych dotyczących współpracy technologicznej i usług w dziedzinie efektywności energetycznej oraz zdecentralizowanej produkcji energii ze źródeł odnawialnych, w tym utrzymania i rozwoju oprogramowania; wskazuje, że dekarbonizacja jest wspólnym celem UE i wielu krajów, regionów i miast partnerskich;

40. wzywa Komisję, aby za pomocą instrumentów handlu międzynarodowego zachęcała kraje rozwijające się do dywersyfikacji produkcji energii oraz aby promowała produkcję energii słonecznej, w szczególności w południowym sąsiedztwie UE;

41. z zadowoleniem przyjmuje negocjacje między UE i 13 innymi członkami WTO w sprawie inicjatywy dotyczącej zielonych towarów, obejmującej produkty, usługi i technologie przyczyniające się do zielonego wzrostu, ochrony środowiska, działań na rzecz klimatu i zrównoważonego rozwoju; wzywa do zakończenia rozmów do końca 2015 r. na konferencji ministerialnej WTO w Nairobi;

42. podkreśla, że negocjacje w sprawie porozumienia dotyczącego towarów środowiskowych muszą opierać się na definicji towarów środowiskowych zgodnej z polityką UE i nie powinny być sprzeczne ze środkami pomocy na rzecz krajów rozwijających się przyjętymi w oparciu o Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC);

43. wzywa Komisję, by w świetle aktualnych i przyszłych postępów w dziedzinie badań, innowacji i licencjonowania systemów linii energetycznych, takich jak połączenia wysokiego napięcia, dalej nalegała na utworzenie systemu wymiany energii między UE i USA, mając na celu rozwój globalnej sieci dzielenia się energią ze źródeł odnawialnych;

44. podkreśla, że wzmocniona Wspólnota Energetyczna powinna stanowić centrum zewnętrznej polityki energetycznej UE i zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych wniosków, opartych na sprawozdaniu grupy refleksji wysokiego szczebla ds. reformy Wspólnoty Energetycznej;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania działań Wspólnoty Energetycznej – zwłaszcza w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej – na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa dostaw w drodze między innymi lepszego wdrażania i egzekwowania prawa UE, np. celów na lata 2020 i 2030, w szczególności przez lepsze zarządzanie, usprawnienie procedur i skuteczniejsze wykorzystanie narzędzi informatycznych w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego, wzmocnienia jej instytucji, w tym utworzenia parlamentarnego zgromadzenia Wspólnoty Energetycznej, i realizacji kluczowych projektów infrastrukturalnych, takich jak transgraniczne dwukierunkowe połączenia międzysystemowe, aby zapewnić lepszą integrację z rynkiem energii w UE oraz bezpieczeństwo mechanizmów dostaw, bez uciekania się do ustanowienia krajowych rynków zdolności wytwórczych, które osłabiają skuteczność wewnętrznego rynku energii;

46. podkreśla potrzebę wzmocnienia eurośródziemnomorskiej współpracy w zakresie gazu, energii elektrycznej, efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii; zwraca się do Komisji o przyspieszenie tworzenia eurośródziemnomorskiej platformy gazowej;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

W pełni zintegrowany europejski rynek energii

47. uważa, że w ramach przyszłej unii energetycznej trzeba ustanowić swobodę przepływu energii między państwami UE i państwami Wspólnoty Energetycznej;

48. podkreśla, że podstawą przyszłej unii energetycznej musi być w pełni funkcjonujący, wzajemnie połączony wewnętrzny rynek energii dostarczający bezpiecznej, zabezpieczonej, dystrybuowanej sprawiedliwie i w sposób odpowiedzialny pod względem społecznym i środowiskowym, efektywnej, konkurencyjnej, dostępnej cenowo i zrównoważonej energii za pośrednictwem w pełni funkcjonujących, bezpiecznych i stabilnych sieci przesyłowych, a także zmniejszanie popytu na energię, aby zapewnić przedsiębiorstwom i konsumentom w UE jak najbardziej zrównoważony, efektywny, demokratyczny i opłacalny dostęp do gazu, energii elektrycznej oraz systemów ciepłowniczych i chłodniczych; uważa zatem, że należy kontynuować dalszą ekspansję istniejących obszarów rynku; uważa, że zasadniczą kwestią jest sprzyjanie udziałowi prosumentów w unijnym rynku i sieciach; zwraca uwagę na istotne niedobory, których doświadczają społeczności wiejskie w UE w wyniku niedostatecznych połączeń energetycznych;

49. przyznaje, że obecnie nie ma jednolitego rynku energii w Europie, a będąca konsekwencją tego stanu rzeczy fragmentacja unijnych rynków energii jest wysoce szkodliwa dla konkurencyjności i bezpieczeństwa energetycznego Europy;

50. przypomina, że rynki energii odróżniają się od rynków finansowych rzeczowymi aktywami trwałymi, które stanowią ich podstawę, przez co ryzyko systemowe w sektorze energetyki zostaje wyeliminowane; uważa, że konieczne jest w związku z tym wdrożenie rozporządzenia finansowego, które obejmie również sektor energetyczny, w taki sposób, aby nie zakłócało ono rozwoju dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii;

51. podkreśla, że ocena faktycznej efektywności i opłacalności wymaga uwzględnienia bezpośrednich i zewnętrznych kosztów różnych źródeł energii, a także wpływu wszystkich rodzajów interwencji publicznych na ich pozycję konkurencyjną;

52. uważa, że mechanizmy rynkowe muszą zostać uzupełnione o konkretne i ambitne mechanizmy bezpieczeństwa dostaw i solidarności, takie jak skuteczniejsze zarządzanie kryzysowe na szczeblu regionalnym i unijnym, przyjęcie ambitnych środków służących oszczędności energii, zoptymalizowane wykorzystanie LNG i infrastruktury magazynowania gazu, przede wszystkim z myślą o bezpieczeństwie dostaw w skali regionalnej, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w prawie UE, w tym w rozporządzeniu w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu, które musi jak najszybciej zostać poddane przeglądowi;

53. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia pełnego wdrożenia i egzekwowania obowiązujących przepisów UE w dziedzinie pomocy państwa, energii, środowiska i klimatu; wzywa w szczególności do oceny wdrożenia trzeciego pakietu energetycznego i jego korzyści dla konsumentów; wzywa do zniesienia odstępstw od przepisów zawartych w trzecim pakiecie energetycznym oraz do szybkiego przyjęcia i wdrożenia europejskich kodeksów i wytycznych dotyczących sieci;

54. wzywa Komisję do przekazania zwiększonych środków finansowych Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) oraz podkreśla, że agencja powinna mieć możliwość zatrudnienia dodatkowych pracowników, aby umożliwić pełne i skuteczne prowadzenie monitorowania rynków energii w celu zapewnienia integralności i przejrzystości handlu energią oraz zgodności z rozporządzeniem w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii (REMIT) jako warunku prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii UE; zauważa, że powinny zostać wzmocnione uprawnienia ACER wobec europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej (ENTSO-E) i europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych gazu (ENTSO-G) oraz innych organów spełniających istotne funkcje w UE, aby zapewnić wykonywanie przez agencję powierzonych jej zadań, określonych w odnośnych przepisach UE, oraz uważa, że agencja powinna współpracować ze stowarzyszeniami reprezentującymi operatorów systemów dystrybucji, organizacjami konsumentów i innymi grupami społeczeństwa obywatelskiego;

55. przypomina o znaczeniu rozdziału własnościowego wprowadzonego trzecim pakietem energetycznym; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny, w jakim stopniu krajowe organy regulacyjne egzekwują warunki opisane w opiniach Komisji w sprawie certyfikacji operatorów systemów przesyłowych;

56. wyraża ubolewanie, że ENTSO-E i ENTSO-G są zbyt zależne od budżetu przyznawanego przez krajowych operatorów systemów przesyłowych, co zagraża ich zdolności do działania w charakterze europejskich graczy;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

57. wzywa Komisję do zwiększenia regulacji i monitorowania wymiany mocy i działalności rynku centrów obrotu gazem;

58. podkreśla, że aby zwiększyć naszą solidarność energetyczną w sytuacjach wyjątkowych oraz odporność na przerwy w dostawach, gaz i energia elektryczna muszą być dostępne do wywozu w sposób ciągły; zauważa w związku z tym, że krajowi operatorzy systemów przesyłowych często utrudniają swoimi decyzjami funkcjonowanie obecnych systemów przesyłu transgranicznego; apeluje zatem do ACER, aby położyła większy nacisk na ten problem w swoim rocznym sprawozdaniu z monitorowania rynku;

59. zaznacza, że w pełni funkcjonujący wewnętrzny rynek energii nie zostanie urzeczywistniony, gdy systemy energii elektrycznej niektórych państw członkowskich będą zależne od operatorów z państw trzecich oraz podkreśla znaczenie i konieczność zapewnienia do 2025 r. synchronizacji sieci państw bałtyckich z europejską siecią kontynentalną;

60. podkreśla, że pilnie potrzebny jest właściwie zaprojektowany przyszły model rynku energii elektrycznej w UE, a jego celem musi być promowanie inwestycji koniecznych do zagwarantowania dostaw długoterminowych oraz oparty w większym stopniu na zasadach rynkowych, optymalny – z punktu widzenia bezpieczeństwa sieci – udział odnawialnych źródeł energii, przy uwzględnieniu w pełni zmiennego charakteru dostaw energii i zapotrzebowania na energię, w tym większego wykorzystania mikrogeneracji, technologii reagowania na popyt oraz rosnącego udziału odnawialnych źródeł energii; zauważa w związku z tym potrzebę wprowadzenia wspólnych norm w zakresie inteligentnych sieci, ponieważ stanowią one kluczowy element stabilnych dostaw oraz swobodnego przepływu energii przez granice, przyczyniając się tym samym do bezpieczeństwa energetycznego; podkreśla ponadto rolę, jaką rozwój inteligentniejszych sieci energetycznych i nowych instalacji do magazynowania energii może odegrać w zwiększaniu poziomu odnawialnych źródeł energii na skalę europejską i zapewnianiu rozwoju takiej infrastruktury razem z regionalnymi centrami obrotu energią ze źródeł odnawialnych;

61. wzywa państwa członkowskie i Komisję, a także umawiające się strony Wspólnoty Energetycznej i Sekretariat Wspólnoty Energetycznej do skoncentrowania działań na realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz projektów będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty Energetycznej z myślą o stworzeniu paneuropejskiej sieci energoelektrycznej i sieci gazowej, zdolnych przesyłać energię elektryczną i gaz z wielu źródeł między wszystkimi państwami UE; uważa, że sieć elektroenergetyczna musi być w stanie kierować energią z obszarów nadwyżkowych do obszarów deficytowych, dzięki czemu rynek będzie mógł natychmiast reagować na niedobory dostaw, gdziekolwiek one wystąpią, kompensować cykle dobowe i sezonowe, włączyć energię ze źródeł odnawialnych, zapewnić bezpieczeństwo dostaw i wspierać europejski rynek energii; uważa, że należy zaplanować przyspieszenie procesu zatwierdzania i dopuszczania projektów i wsparcie modernizacji istniejących linii; podkreśla ponadto, że takie wysiłki muszą koncentrować się zwłaszcza na rozwiązywaniu problemów związanych z wyspami energetycznymi;

62. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję z 15 grudnia 2015 r. w sprawie osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Przygotowanie europejskiej sieci elektroenergetycznej na 2020 r.;

63. ponawia swoje zobowiązanie do osiągnięcia docelowego poziomu 10 % połączeń międzysystemowych w celu urzeczywistnienia wewnętrznego rynku energii UE oraz z zadowoleniem przyjmuje wniosek Rady Europejskiej dotyczący minimalnego poziomu elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych pomiędzy państwami członkowskimi wynoszącego 15 % do 2030 r.; uznaje, że ważne jest osiągnięcie ilościowego poziomu połączeń międzysystemowych przez zapewnienie dostępności istniejącej krajowej i transgranicznej infrastruktury w celu zagwarantowania skutecznego wykorzystania europejskich źródeł energii oraz większego bezpieczeństwa dostaw;

64. podkreśla znaczenie zapewnienia solidnych, stabilnych i przewidywalnych ram regulacyjnych, które umożliwią podjęcie długofalowych zobowiązań i które są konieczne do nowych inwestycji w infrastrukturę energetyczną; wzywa Komisję do skrócenia okresu, który pozwala zakwalifikować projekty jako projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania; podkreśla, że rozwój inteligentnych sieci dystrybucji należy ułatwić przez przyspieszone procedury udzielania pozwoleń, a także wsparcie polityczne i dostosowane ramy regulacyjne dla operatorów sieci, które uwzględnią zmienne potrzeby w zakresie inwestycji i zachęca do inwestycji w ICT i automatykę na równi z rozbudową tradycyjnych sieci;

65. podkreśla, że unia energetyczna powinna również przyczyniać się do „unii inwestycji energetycznych”, dzięki czemu inwestycje o wartości ponad 1 bln EUR niezbędne w nadchodzących latach do rewitalizacji europejskiej gospodarki pochodzić będą od inwestorów prywatnych i publicznych; zauważa, że taka „unia inwestycji energetycznych” powinna stanowić szansę dla dużych inwestorów, a także poszczególnych konsumentów i obywateli; zauważa, że zapewnienie inwestorom pewności ma kluczowe znaczenie dla stworzenia środowiska, które ułatwia finansowanie prywatne i pozwala je wykorzystać w jak najlepszy sposób; podkreśla, że stabilne ramy można stworzyć wyłącznie za pomocą silnego systemu zarządzania, który gwarantuje równe warunki działania i stabilne warunki regulacyjne i który zwiększa zaufanie do sektora prywatnego;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

66. podkreśla, że realizacja strategicznych projektów infrastrukturalnych musi wpłynąć na średnio- i długoterminowe aspekty bezpieczeństwa energetycznego oraz musi być w pełni zgodna z długoterminowymi zobowiązaniami UE w zakresie dekarbonizacji i unijnym prawem w dziedzinie ochrony środowiska i innymi odnośnymi przepisami;

67. wzywa Komisję i państwa członkowskie do traktowania inwestycji w połączenia międzysystemowe gazu i energii elektrycznej na mniejszą skalę, które łączyłyby sąsiadujące regiony, równie poważnie jak większe projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłej współpracy z władzami regionalnymi przy opracowywaniu takich połączeń międzysystemowych;

68. zauważa znaczenie, jakie ma integracja planowania zapotrzebowania na energię i podaży energii na poziomie wewnętrznego rynku energii UE, przy czym priorytetowo należy traktować działania służące ograniczeniu zapotrzebowania oraz rozwiązania zdecentralizowane w celu osiągnięcia optymalnego pod względem kosztów bezpieczeństwa dostaw oraz uniknięcia zbędnych lub zbyt dużych inwestycji w infrastrukturę, a także kosztów osieroconych;

69. uważa, że w związku z dużymi potrzebami inwestycyjnymi dotyczącymi przestarzałych i nieodpowiednich sieci dystrybucji oraz połączeniem większości odnawialnych źródeł energii na poziomie sieci dystrybucji, Komisja i państwa członkowskie powinny rozważyć konkretne inicjatywy, w tym instrumenty finansowe, mające na celu pobudzenie inwestycji operatorów systemu dystrybucji; zdecydowanie zaleca, aby państwa członkowskie priorytetowo traktowały takie inwestycje;

70. wzywa Komisję do uściślenia, jak zamierza wykorzystać plan inwestycyjny o wartości 315 mld EUR w połączeniu z innymi istniejącymi funduszami, aby zmaksymalizować efekt dźwigni EFIS oraz sfinansować infrastrukturę i projekty niezbędne do utworzenia unii energetycznej;

71. uważa, że ściślejsza współpraca regionalna i koordynacja polityki stanowią zasadniczy krok w kierunku szerszej integracji ogólnounijnego rynku energii; popiera zatem podejście regionalne, zarówno wśród państw członkowskich, jak i z umawiającymi się stronami Wspólnoty Energetycznej, aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw i przyspieszyć integrację rynku, między innymi przez dalszy rozwój centrów regionalnych w celu zwiększenia płynności rynku, przede wszystkim w regionie Europy Środkowo-Wschodniej; podkreśla, że takie mechanizmy współpracy mogą uprościć współpracę polityczną i współpracę na rynku energii oraz ułatwić wspólne decyzje w sprawie kluczowych inwestycji w infrastrukturę gazową w regionie; uważa, że można wspólnie poszerzać wiedzę i opracowywać informacje na takie tematy jak instalacje do magazynowania energii, procedury przetargowe na skroplony gaz ziemny (LNG) i połączenia międzysystemowe; dostrzega ważną rolę wymiany mocy we wspieraniu płynnego, przejrzystego i bezpiecznego handlu energią; podkreśla potencjał projektów transgranicznych jako dźwigni dla ogólnounijnych rozwiązań;

72. popiera integrację systemów energetycznych krajów objętych procesem rozszerzenia przez stosowanie podejścia regionalnego w przyszłej europejskiej unii energetycznej;

73. podkreśla, że ściślejsza współpraca regionalna może przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego, lepszego planowania infrastruktury, zapewnienia optymalizacji kosztów związanych z włączaniem odnawialnych źródeł energii oraz obniżenia kosztów dla konsumentów;

74. z zadowoleniem przyjmuje znaczenie, jakie Komisja przywiązuje do ściślejszej współpracy regionalnej; wzywa Komisję do zbadania i ustalenia, jaka jest optymalna skala współpracy w ramach sieci (i rynku) energii elektrycznej i gazu w UE; zaznacza, że w niektórych przypadkach państwa członkowskie same są w stanie najlepiej ustalić, co jest konieczne na ich terytorium, a w innych występuje wyraźna wartość dodana współpracy kierowanej przez UE; wskazuje jednak, że w niektórych przypadkach stwierdzono, iż dzięki dalekosiężnej współpracy regionalnej przy wspólnych wyzwaniach grupy państw członkowskich osiągnęły wyniki szybciej, tak jak w przypadku pięciostronnego forum energetycznego; zgadza się z Komisją, że istniejące ustalenia regionalne mogą stanowić model dla całej UE;

75. zwraca się do Komisji, by przedstawiła makroregionalną strukturę zarządzania współpracą rynkową, w której rolę do odegrania mają także Parlament Europejski i parlamenty narodowe; zauważa, że w celu osiągnięcia największej optymalizacji kosztów takie zarządzanie regionalne powinno opierać się na istniejących regionalnych podmiotach geograficznych i rynkowych, w szczególności na: i) planie działań w zakresie połączeń międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich (BEMIP); ii) inicjatywach koordynacji dla Europy Południowo-Wschodniej; iii) rozszerzonym forum pięciostronnym; iv) inicjatywie państw mórz północnych w sprawie sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej; podkreśla, że w związku z tym należy wzmocnić rolę ACER;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

76. wzywa Komisję do przeprowadzenia badań dotyczących optymalizacji kosztów, służących ocenie i określeniu ilościowemu korzyści ze współpracy regionalnej we wspomnianych wyżej regionach; uważa, że na podstawie takich badań Komisja i zaangażowane państwa członkowskie powinny wspólnie opracować i wdrożyć plany działania na rzecz ustanowienia takich makroregionów;

77. wzywa Komisję do pobudzania i wspierania projektów współpracy regionalnej między operatorami sieci dystrybucji energii elektrycznej i gazu, kluczowych dla zapewnienia bezpiecznej, konkurencyjnej i zrównoważonej energii, przez umożliwienie wsparcia dla lokalnego wytwarzania energii (szczególnie ze źródeł odnawialnych) oraz pomocy w nadążaniu za zmianami technologicznymi (jak inteligentne sieci, inteligentne liczniki itd.) oraz nowymi metodami produkcji i zużycia (jak np. pojazdy elektryczne);

78. wzywa Komisję, by zachęcała podmioty terytorialne w Europie (regiony, władze lokalne, miasta itd.) do wymiany poglądów na temat projektów energetycznych w celu dzielenia się informacjami oraz zbliżenia wyłonionych w wyborach przedstawicieli do społeczeństwa;

79. wzywa do rozwijania dobrze zintegrowanych i konkurencyjnych regionalnych rynków energii elektrycznej i gazu, które zapewnią adekwatność i elastyczność systemu energetycznego obejmującego całą Unię Europejską; domaga się, aby Komisja podjęła zdecydowane i przejrzyste działania przeciwko wszelkim przypadkom protekcjonizmu i zachowań antykonkurencyjnych oraz barierom w wejściu na rynek i wycofaniu się z niego; podkreśla znaczenie, jakie ma zapewnienie stabilnych krajowych ram regulacyjnych, usuwanie barier administracyjnych i usprawnienie krajowych procedur administracyjnych, a także zagwarantowanie równych warunków działania dla projektów obywatelskich;

80. wskazuje, że aby z powodzeniem zrównoważyć rynek wewnętrzny, potrzebne są inwestycje nie tylko w połączenia międzysystemowe, ale również, między innymi, w sieci krajowe, elektrownie wykorzystujące paliwa kopalne wyposażone w systemy wychwytywania dwutlenku węgla, nowe elektrownie jądrowe (w tych państwach członkowskich, które sobie tego życzą) jako krytyczne źródło niskoemisyjnego obciążenia podstawowego, w zdolności magazynowania (takie jak terminale LNG), inteligentne sieci oraz elastyczne technologie wytwarzania energii w celu poradzenia sobie ze zwiększoną generacją energii ze źródeł odnawialnych i z generacją rozproszoną;

81. podkreśla potrzebę stworzenia ram prawnych, które wzmocnią pozycję konsumentów i uczynią z nich aktywnych uczestników rynku w charakterze inwestorów, producentów i udziałowców, dzięki rozwojowi dynamicznych systemów taryfowych oraz otwarciu rynków na źródła po stronie dostaw i popytu; zauważa, że zaangażowanie obywateli można zwiększyć, między innymi, przez finansowy udział konsumentów, spółdzielnie energetyczne oraz mikrogenerację i magazynowanie, wytwarzanie energii na użytek własny, decentralizację dostaw energii, wprowadzenie inteligentnych systemów elektroenergetycznych, w tym inteligentnych liczników, poprawę konkurencji na rynkach detalicznych, pełną przejrzystość cen oraz elastyczność, jeżeli chodzi o ceny i możliwości wyboru przez konsumentów;

82. podkreśla, że prosumenci zaopatrujący się w zdolności magazynowania powinni być wynagradzani oraz że należy ich zachęcać do zużywania wyprodukowanej przez nich zielonej energii elektrycznej bez nakładania kar; wskazuje, że takie inicjatywy mogą przyczynić się do bardziej konkurencyjnego i dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii, który z kolei mógłby pomóc zwiększyć odporność społeczności lokalnych, stworzyć lokalne miejsca pracy i dobrobyt oraz obniżyć ogólne rachunki za energię i rozwiązać poważne problemy społeczne, takie jak ubóstwo energetyczne i konsumenci podatni na zagrożenia; zwraca się do Komisji o gromadzenie ocen skutków i najlepszych praktyk w zakresie środków podejmowanych na szczeblu krajowym w celu zwalczania ubóstwa energetycznego oraz o upewnienie się, że te najlepsze praktyki zostaną zebrane na szczeblu centralnym i będą promowane przez specjalny organ europejski; podkreśla, że należy podjąć odpowiednie środki w celu zagwarantowania ochrony danych konsumentów będących bezpośrednimi uczestnikami rynku;

83. wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby ułatwiały dalszy rozwój i upowszechnianie lokalnych i regionalnych źródeł energii odnawialnej oraz lokalnych i regionalnych sieci dystrybucji i lokalnych sieci ciepłowniczych dzięki polityce na rzecz usunięcia istniejących barier i przyczynienia się do transformacji rynkowej; wzywa Komisję, by zaproponowała wytyczne dotyczące wytwarzania energii na własny użytek, aby propagować takie zużycie i chronić prawa konsumenta;

84. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania wytwarzania energii na użytek własny i mikrogeneracji za pomocą programów wsparcia energii ze źródeł odnawialnych ukierunkowanych na konsumentów najbardziej podatnych na zagrożenia;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

85. wzywa Komisję do włączenia graczy lokalnych do unijnej polityki energetycznej oraz przedłożenia wniosku w sprawie ustanowienia zdecentralizowanych centrów doradztwa i budowy zdolności, aby zapewnić władzom lokalnym wsparcie i narzędzia do zawierania umów z dostawcami energii na równych zasadach oraz wspierać rozwój lokalnego wytwarzania energii przez spółdzielnie, lokalnie działające przedsiębiorstwa i władze samorządowe;

86. podkreśla konieczność określenia najlepszych praktyk lokalnych i ułatwienia ich rozpowszechniania w całej Unii, lepszej koordynacji działań lokalnych z polityką na szczeblu europejskim oraz pracy nad kwestiami wpływającymi na akceptację projektów energetycznych na szczeblu lokalnym; proponuje stworzenie europejskiego forum terytorialnego;

87. uważa, że wszyscy konsumenci UE powinni w równym stopniu korzystać z jednolitego rynku gazu i energii elektrycznej; w związku z tym podkreśla, że nie można dłużej tolerować obecnych różnic cen między rynkami krajowym, wynikających z braku integracji rynku i połączeń międzysystemowych; wzywa Komisję, aby szybko zaproponowała środki, które pozwolą osiągnąć większą konwergencję cenową i integrację rynku w całej Unii;

88. podkreśla pozytywny wpływ, jaki integracja rynku wywiera na ceny hurtowe, a ostatecznie także na ceny detaliczne, w sektorze energii elektrycznej; uważa, że przegląd koncepcji rynku energii elektrycznej musi prowadzić do lepszego powiązania rynków hurtowych i detalicznych oraz przyczynia się do usuwania barier na rynkach detalicznych i hurtowych i do zapewnienia konsumentom wyboru między dostawcami energii;

89. uważa, że w ramach każdego przeglądu detalicznych rynków energii należy poważnie zastanowić się nad dalszymi działaniami służącymi ochronie konsumentów, takimi jak wspieranie i promowanie zbiorowych systemów zmiany dostawców, wymóg uwzględniania na rachunkach za energię porównań z konkurentami na podstawie historycznych zestawień zużycia, wymóg automatycznego proponowania klientom przez dostawców najbardziej korzystnych taryf oraz zapewnianie ograniczonych, łatwo porównywalnych i standardowych taryf;

90. wzywa Komisję, aby podczas przygotowywania planu działania na rzecz znoszenia cen regulowanych zachowała możliwość regulacji cen i standaryzacji struktur taryf, jeżeli prowadziłyby to do ograniczania opłat monopolowych lub nadzwyczajnych zysków zakłócających rynek, w celu ochrony konsumentów podatnych na zagrożenia lub ułatwienia porównywania cen konkurujących dostawców;

91. wzywa Komisję do monitorowania zmian końcowych cen energii w Europie, w tym opłat, podatków, dotacji i wszelkich innych ukrytych kosztów, aby określić działania, które mogą pomóc ograniczyć wspomniane ceny;

Efektywność energetyczna przyczyniająca się do ograniczenia popytu

92. przypomina o rezolucjach Parlamentu z dnia 5 lutego 2014 r., 26 listopada 2014 r. i 14 października 2015 r., w których wzywa on do wprowadzenia trzech wiążących celów energetyczno-klimatycznych na rok 2030, w szczególności celu dotyczącego efektywności energetycznej na poziomie 40 %; podkreśla, że cel UE dotyczący efektywności energetycznej na okres po 2020 r. powinien być wiążący i osiągany za pomocą indywidualnych celów krajowych; apeluje do Komisji o opracowanie różnych scenariuszy dotyczących efektywności energetycznej na 2030 r., w tym na poziomie 40 % ustalonym przez Parlament; apeluje do Rady, która wezwała do wprowadzenia ogólnounijnego celu wynoszącego co najmniej 27 %, o skorygowanie w górę swojego celu i dostosowanie go do celu przyjętego przez Parlament;

93. zauważa, że dążenie do ambitnej i możliwej do zrealizowania poprawy efektywności energetycznej w interesie spójności, solidarności i gospodarności może zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne, konkurencyjność, zatrudnienie i wzrost gospodarczy, pomóc w utrzymaniu wydatków konsumentów na niskim poziomie i zwalczaniu ubóstwa energetycznego oraz osiągnięciu celów klimatyczno-energetycznych;

94. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stosowania zasady „po pierwsze efektywność energetyczna”; odnotowuje, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej efektywność energetyczna jest „pierwszym paliwem” i oferuje najwyższy zwrot z inwestycji, niezależnie od źródła energii; podkreśla, że korzyści pod względem efektywności energetycznej, zwłaszcza ograniczenie strat energii w budynkach, mają zasadniczy wpływ na ograniczenie unijnego importu energii z państw trzecich, zważywszy, że 61 % gazu importowanego do Unii Europejskiej zużywa się w budynkach, głównie na ogrzewanie; wzywa w związku z tym do traktowania projektów dotyczących efektywności energetycznej i projektów infrastrukturalnych jako kluczowych inwestycji o podobnym znaczeniu jak inwestycje w nową zdolność wytwarzania;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

95. podkreśla, że korzyści pod względem efektywności energetycznej polegają na znacznym obniżeniu rachunków gospodarstw domowych i przemysłu za energię oraz zmniejszeniu zależności UE od importu z państw trzecich; podkreśla, że ze środkami w zakresie efektywności energetycznej wiąże się potencjał stworzenia dwóch milionów miejsc pracy do 2020 r., szczególnie w sektorze budownictwa, który pochłania 40 % całkowitego zapotrzebowania UE na energię; podkreśla, że korzyści pod względem efektywności energetycznej stanowią uzupełnienie dywersyfikacji dostaw energii;

96. wzywa Komisję, aby wskazała i usunęła wciąż istniejące bariery dla środków w zakresie efektywności energetycznej i rozwinęła rzeczywisty rynek w obszarze efektywności energetycznej, aby pobudzić przekazywanie najlepszych praktyk i zapewnić dostępność produktów i rozwiązań w całej UE z myślą o zbudowaniu prawdziwego jednolitego rynku produktów i usług w zakresie efektywności energetycznej;

97. podkreśla, że w celu ograniczenia zapotrzebowania na energię konieczne jest – dzięki właściwym zachętom – poszerzenie zakresu i zwiększenie liczby przeprowadzanych modernizacji budynków oraz wykorzystanie zrównoważonych źródeł energii w systemach ciepłowniczych i chłodniczych; zaleca dalsze podnoszenie norm efektywności energetycznej budynków, z uwzględnieniem innowacji technicznych i zachęcając do takich innowacji, zwłaszcza wykorzystywania w zamówieniach publicznych modelowania informacji o budynku i symulacji oddziaływania cyklu życia produktów wykorzystanych w budynku; zaleca ponadto dalsze wspieranie wznoszenia budynków o niemal zerowym zużyciu energii jako dodatkowy istotny etap zapewniania niezależności energetycznej oraz zrównoważonego i bezpiecznego systemu energetycznego;

98. podkreśla, że dotychczasowe inwestycje przemysłu w poprawę efektywności energetycznej muszą zostać w pełni docenione i należy je uwzględnić podczas dyskusji na temat efektywności energetycznej w UE;

99. uważa, że przemysł potrzebuje jasnych sygnałów od decydentów politycznych, aby przeprowadzić niezbędne inwestycje służące osiągnięciu celów energetycznych UE; podkreśla zatem potrzebę wyznaczenia ambitnych celów i opracowania ram regulacyjnych promujących innowacje bez tworzenia zbędnych obciążeń administracyjnych w celu jak najlepszego upowszechniania efektywności energetycznej w warunkach krajowych;

100. uważa, że cel w zakresie efektywności energetycznej musi współgrać z celami klimatyczno-energetycznymi oraz musi wzmacniać konkurencyjność gospodarki UE wobec głównych partnerów handlowych;

101. podkreśla, że aby ułatwić osiągnięcie krajowych celów i uzupełnić już prowadzoną politykę krajową funkcjonującą w ramach dotyczących klimatu i energii do 2020 r., potrzebna jest zmiana obowiązujących przepisów w zakresie efektywności energetycznej, w tym dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, wraz z odpowiednim wdrożeniem takich przepisów przez państwa członkowskie; wzywa Komisję do dokonania przeglądu unijnych przepisów w zakresie efektywności energetycznej, jak określono w załączniku do ramowej strategii w sprawie unii energetycznej;

102. zwraca uwagę na rolę europejskiej etykiety energetycznej, jeśli chodzi o wzmocnienie pozycji konsumentów i podawanie im dokładnych, istotnych i możliwych do porównania informacji dotyczących efektywności energetycznej wyrobów zużywających energię; podkreśla potrzebę zmiany etykiety energetycznej, aby jeszcze bardziej ułatwić konsumentom wybór energooszczędnych produktów i stymulować wytwarzanie energooszczędnych produktów;

103. zwraca uwagę na sukces i dalszy potencjał ekoprojektowania w zakresie poprawy efektywności energetycznej i zużycia energii przez wyroby oraz wynikający z tego spadek kosztów energii i zmniejszenie jej zużycia przez gospodarstwa domowe, a także w zakresie obniżenia emisji gazów cieplarnianych; apeluje do Komisji o wprowadzenie dalszych środków wykonawczych z uwzględnieniem szerszego programu zasobooszczędności oraz o przegląd istniejących środków w tym obszarze, by zapewnić ich adekwatność;

104. dostrzega zasadniczą rolę władz lokalnych, przedsiębiorstw i obywateli w zapewnianiu niezależności energetycznej przez zwiększanie efektywności energetycznej dzięki lepszemu planowaniu przestrzennemu miast, rozwojowi energetycznych technologii internetowych oraz ICT, wprowadzaniu inteligentnych sieci, zarządzaniu energią po stronie popytu, kogeneracji, rozwojowi infrastruktury paliw alternatywnych i stosowaniu pomp ciepłych, wytwarzaniu energii na użytek własny oraz tworzeniu, modernizacji i rozwojowi lokalnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych; podkreśla, że konieczne jest pobudzenie inicjatyw obywatelskich takich jak spółdzielcze lub środowiskowe projekty w dziedzinie energii odnawialnej, aby zacieśnić związek między obywatelami i przedsiębiorstwami usług energetycznych, zachęcać do korzystania z bardziej aktywnych i zrównoważonych form podróżowania, opracowywać i wdrażać rozwiązania dotyczące inteligentnych miast, wprowadzać przyszłościową infrastrukturę dystrybucji, wspierać elektromobilność w miastach, promować renowację, a także izolację termiczną budynków, w tym jednorodną izolację; proponuje stworzenie operacyjnej przestrzeni wspólnej dla wszystkich partnerów w procesie zarządzania na wszystkich szczeblach, z aktywnym udziałem Porozumienia Burmistrzów;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

105. uważa, że absolutnym priorytetem jest opracowanie instrumentów finansowych, narzędzi i innowacyjnych modeli w celu uruchomienia funduszy publicznych oraz wykorzystania prywatnych funduszy na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i europejskim do wspierania inwestycji w kluczowych z punktu widzenia efektywności energetycznej sektorach, takich jak renowacja budynków, przy jednoczesnym należyтым uwzględnieniu specyfiki inwestycji długofalowych; podkreśla w związku z tym rolę Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) oraz EFIS (zarządzanego przez EBI), a także podkreśla konieczność pełnego zaangażowania krajowych banków prorozwojowych; przyznaje, że instrumentom tym musi towarzyszyć ukierunkowana pomoc techniczna; podkreśla konieczność zapewnienia opłacalności systemów efektywności energetycznej w budynkach publicznych; wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę wszystkich tych elementów podczas opracowywania inicjatywy „inteligentnego finansowania na rzecz inteligentnych budynków”;

106. uważa, że różne fundusze europejskie, przeznaczane na finansowanie poprawy efektywności energetycznej, należy lepiej ukierunkować i ponownie nadać im priorytetowe znaczenie, by służyły poprawie sytuacji podatnych na zagrożenia konsumentów o niskich dochodach oraz rozwiązaniu problemu podziału zachęt między właścicieli a najemców budynków lub między właścicieli;

107. wzywa Komisję, aby w porozumieniu z odpowiednimi sektorami przemysłu oraz krajowymi, regionalnymi i lokalnymi zainteresowanymi stronami wskazała najlepsze praktyki w zakresie finansowania efektywności energetycznej w całej UE i za granicą, a następnie wprowadziła innowacyjne mechanizmy finansowania w EBOR, EBI i innych funduszach UE;

108. podkreśla, że rozwój nowej kultury energetycznej jest kluczowy dla osiągnięcia celów dotyczących efektywności energetycznej i zmiany klimatu; wzywa państwa członkowskie do podnoszenia świadomości wśród młodzieży za pomocą odpowiednich modułów edukacji w szkołach, aby kształtować nowe zachowania konsumentów energii;

Ku zrównoważonej gospodarce

109. przypomina, że porozumienie osiągnięte przez Radę Europejską w październiku 2014 r. w sprawie „Ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030” obejmuje zobowiązania do redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE o co najmniej 40 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., co stanowi podstawę rozwoju wymiaru dekarbonizacyjnego unii energetycznej; zauważa, że decyzja ta stanowi również najambitniejszy wkład w międzynarodowe negocjacje w sprawie klimatu zmierzające do osiągnięcia w 2015 r. wiążącego porozumienia w sprawie klimatu podczas konferencji (COP 21) stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która odbędzie się w Paryżu w grudniu 2015 r.;

110. podkreśla potrzebę osiągnięcia kompleksowego, ambitnego i wiążącego porozumienia na konferencji COP 21, które zawierałoby solidne gwarancje utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie na poziomie poniżej 2 °C w porównaniu z epoką przedprzemysłową, łącznie z ogólnoświatowym, silnym i wspólnym systemem przejrzystości i odpowiedzialności, który obejmowałby monitorowanie, obowiązki sprawozdawcze oraz skuteczny i efektywny system egzekwowania zgodności; uważa, że międzynarodowy system dotyczący klimatu po roku 2020 powinien uwzględniać postanowienia, które umożliwią stawianie bardziej ambitnych celów, będą wspierać opłacalne działania na rzecz łagodzenia zmian i stworzą możliwości ochrony integralności środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju; podkreśla potrzebę zdecydowanego zobowiązania się największych na świecie podmiotów zanieczyszczających do ograniczenia emisji; podkreśla zasadniczą rolę, jaką będzie musiała odegrać unijna dyplomacja w dziedzinie energii i klimatu;

111. przypomina, że ograniczenie wzrostu temperatury na świecie średnio do 2 °C nie gwarantuje uniknięcia znaczących niekorzystnych skutków klimatycznych; podkreśla, że redukcja globalnej emisji dwutlenku węgla do 2050 r. lub krótko po tym terminie jest konieczna do utrzymania ogólnoświatowego kursu opłacalnego ograniczania emisji zgodnego z celem „poniżej 2 °C”;

112. uważa, że rozwój odnawialnych źródeł energii jest niezwykle istotny dla unii energetycznej, jeżeli uwzględni się koszty energii; podkreśla zasadnicze znaczenie odnawialnych źródeł energii w UE dla osiągnięcia bezpieczeństwa energetycznego oraz niezależności politycznej i gospodarczej dzięki zmniejszeniu zapotrzebowania na import energii; podkreśla zasadniczą rolę odnawialnych źródeł energii w poprawianiu jakości powietrza i tworzeniu miejsc pracy oraz stymulowaniu wzrostu gospodarczego; uważa, że odnawialne źródła energii zapewniają bezpieczną, zrównoważoną i konkurencyjną energię po przystępnych cenach, a także odgrywają ważną rolę w dążeniu do przywództwa Europy w dziedzinie zielonej gospodarki oraz rozwoju nowych branż i technologii; podkreśla, że w tym sensie obecna struktura rynku energii powinna być bardziej dynamiczna i elastyczna, aby móc korzystać na rynku ze zmiennych źródeł energii; zwraca uwagę na fakt, że koszty produkcji energii ze źródeł odnawialnych w ostatnich latach znacząco spadły; podkreśla znaczenie, jakie dla włączenia odnawialnych źródeł energii ma rozwój infrastruktury transgranicznej oraz intensyfikacja badań naukowych i innowacji w zakresie rozwoju bardziej inteligentnych sieci energetycznych, opracowania nowych rozwiązań w zakresie magazynowania energii, a także elastycznych technologii wytwarzania energii;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

113. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do uczynienia Unii Europejskiej światowym liderem w dziedzinie odnawialnych źródeł energii; wzywa Komisję do przedstawienia w tym celu praktycznej strategii operacyjnej; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zagwarantowania przejrzystości, spójności, stabilności i ciągłości ram regulacyjnych w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz do unikania zmian z mocą wsteczną w odniesieniu do warunków gospodarczych inwestycji, aby zwiększyć zaufanie inwestorów oraz przyczynić się do opłacalnego wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich regionach UE; podkreśla potrzebę lepszej koordynacji systemów wsparcia zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi projektowania programów wsparcia odnawialnych źródeł energii, aby uniknąć potencjalnych zakłóceń na rynku i zapewnić skuteczne wsparcie odnawialnych źródeł energii; podkreśla, że aby zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych niezbędne są odpowiednie warunki rynkowe dla inwestycji w efektywność energetyczną, odnawialne źródła energii i inteligentną infrastrukturę; podkreśla, że unia energetyczna powinna optymalizować instrumenty rynkowe służące promowaniu europejskich źródeł energii jako środek gwarantujący, że transformacja energetyczna odbędzie się w sposób najbardziej opłacalny i przyjazny dla środowiska;

114. podkreśla, że z uwagi na transformację naszych systemów energetycznych UE musi zapewnić na swoim terytorium równe szanse, jeśli chodzi o krajowe programy dotacji i pomocy państwa, nie wzmacniając w sposób nieuczciwy dominującej pozycji niektórych operatorów i technologii; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym sprawozdanie Komisji z dnia 10 października 2014 r. dotyczące dotacji i kosztów energii w UE oraz wzywa Komisję do aktualizowania co roku tego sprawozdania w celu lepszego identyfikowania sektorów i obszarów, które potrzebują dodatkowych funduszy, a także tych sektorów, które w wyniku dotacji są narażone na zakłócenia na rynku;

115. podkreśla potrzebę wycofania się z dotacji szkodliwych dla środowiska, które należy pilnie zidentyfikować i wyeliminować, gdyż stanowią one przykład marnotrawienia skromnych środków publicznych, wykorzystywanych najpierw do finansowania praktyk zanieczyszczających środowisko, a następnie do usuwania zanieczyszczeń;

116. podkreśla, że przejście na konkurencyjną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną oferuje znaczne możliwości pod względem tworzenia miejsc pracy, innowacji, wzrostu gospodarczego oraz niższych rachunków za energię dla przedsiębiorstw i gospodarstw domowych; dostrzega jednak, że możliwości te mogą być wykorzystane jedynie w drodze ścisłej współpracy między Komisją, państwami członkowskimi, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz obywatelami i przemysłem, co skutkuje najsukcesywniejszymi zachętami i ramami regulacyjnymi; zauważa, że odpowiednio prowadzona dekarbonizacja nie powinna skutkować zwiększeniem kosztów energii, ubóstwem energetycznym, deindustrializacją gospodarki europejskiej ani wzrostem bezrobocia; nalega zatem na aktywny udział partnerów społecznych, by poradzić sobie ze społecznymi skutkami przechodzenia w kierunku zrównoważonej unii energetycznej; podkreśla, że UE wymaga ogólnounijnych, a zarazem rynkowych i neutralnych pod względem technologicznym strategii politycznych, które uwzględniają wszystkie właściwe przepisy i odnośne cele UE oraz przynoszą oczekiwane rezultaty przy jak najniższych kosztach społecznych;

117. przypomina, że przemysł fotowoltaiczny musi stanowić centralny element europejskiej polityki przemysłowej, aby zaspokoić zapotrzebowanie rosnącego rynku światowego w sytuacji, gdy większość ogniw i modułów fotowoltaicznych produkuje się obecnie poza Unią Europejską, głównie w Chinach; podkreśla, że UE musi się w pełni zaangażować w ten nowy cykl inwestycyjny, aby utrzymać pozycję lidera w dziedzinie badań i rozwoju, maszyn i w niektórych innych segmentach, takich jak inwentory i bilansowanie systemów, a także aby odzyskać pozycję lidera w dziedzinie produkcji wyposażenia (ogniwa i moduły); jest zdania, że UE powinna postawić przed sobą cel polegający na osiągnięciu do 2020 r. zdolności zaspokojenia co najmniej 20 % zapotrzebowania na własnym rynku za pomocą ogniw i modułów produkowanych wewnątrz;

118. uznaje korzyści płynące ze zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych na rynku ciepłowniczym, zwłaszcza w odniesieniu do budynków; podkreśla zwiększoną elastyczność infrastruktury ciepłowniczej i magazynowania, ułatwiającej wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych, której produkcja ma niestabilny charakter, przez magazynowanie energii w postaci ciepła; powtarza, że bezpieczeństwo energetyczne można zwiększyć przez rozwój lokalnych sieci ciepłowniczych/chłodniczych, które stwarzają idealne możliwości wykorzystania na dużą skalę zrównoważonego ciepła w miastach, ponieważ sieci te mogą jednocześnie dostarczać ciepło pochodzące z wielu źródeł i nie są z natury uzależnione od jednego źródła;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

119. wzywa Komisję do zadbania o to, aby państwa członkowskie wymagały minimalnych poziomów produkcji energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do nowych i remontowanych budynków oraz aby projekty w zakresie odnawialnych źródeł energii korzystały z szybkich procedur administracyjnych i procedur podłączenia do sieci, zwłaszcza przez egzekwowanie art. 13 ust. 4 i art. 13 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/28/WE oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2009/72/WE; wzywa Komisję, aby przy okazji zmiany obowiązujących odnośnych przepisów zwiększyła liczbę budynków wyposażonych w systemy oparte na energii odnawialnej, wprowadziła wymóg stosowania procedur administracyjnych bazujących na punktach kompleksowej obsługi projektów na małą skalę w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych oraz prostych procedur zgłoszeniowych dla instalacji energii odnawialnej, których produkcja w całości jest przeznaczona na użytek własny, a także aby stworzyła ramy w zakresie innowacyjnych zasad podłączenia do sieci oraz handlu usługami na poziomie sieci dystrybucji;

120. wzywa Komisję do przyjęcia unijnej strategii na rzecz ogrzewania i chłodzenia, w której określone zostaną wszystkie działania i synergie niezbędne w sektorze mieszkaniowym, handlowym i przemysłowym w celu ograniczenia zależności, i która przyczyni się do osiągnięcia unijnych celów klimatyczno-energetycznych, oszczędności energii, wzmocnienia konkurencyjności gospodarki europejskiej, stymulowania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy oraz propagowania innowacyjności systemu; podkreśla, że strategia na rzecz ogrzewania i chłodzenia powinna dotyczyć wszystkich pięciu wymiarów unii energetycznej.

121. podkreśla, że energia wodna stanowi ważne, miejscowe, odnawialne i bezpieczne źródło energii, a jej udział w całkowitej produkcji energii elektrycznej w UE wynosi 11 %; podkreśla, że energia wodna będzie zatem nadal odgrywać istotną rolę w produkcji i magazynowaniu energii elektrycznej, a także będzie w znaczny sposób przyczyniać się do dekarbonizacji europejskiej gospodarki i zmniejszenia zależności UE od zewnętrznych źródeł energii;

122. wzywa do szczególnego skupienia się na morskich odnawialnych źródłach energii, zgodnie z komunikatem Komisji dotyczącym niebieskiej gospodarki, jako na sektorze o wielkim potencjale, jednak zagospodarowanym w mniejszym stopniu niż inne sektory odnawialnych źródeł energii;

123. zauważa, że wykorzystywanie w coraz większym stopniu produkowanego wewnątrznie biogazu może wносить pozytywny wkład w bezpieczeństwo energetyczne; podkreśla w związku z tym konieczność utrzymania istniejącej infrastruktury gazowej do tego celu;

124. zwraca uwagę na fakt, że biomasa pochodząca ze zrównoważonego leśnictwa może przyczynić się do osiągnięcia celów klimatyczno-energetycznych wyznaczonych na rok 2030;

125. zauważa, że obecna polityka UE w sprawie biopaliw była przedmiotem szerokiej krytyki za to, że nie uwzględniała emisji gazów cieplarnianych związanych z pośrednią zmianą użytkowania gruntów, którą może wywołać przeniesienie istniejącej produkcji rolniczej na grunty nieuprawiane, zarówno w UE jak i poza jej granicami;

126. uważa, że zrównoważone podejście do osiągnięcia celów bezpieczeństwa energetycznego UE nie powinno powodować dalszego wzrostu wykorzystania biopaliw pochodzących z upraw, oraz że lepszymi opcjami są poprawa efektywności paliwowej pojazdów, zmniejszenie zapotrzebowania na transport, ograniczenie energochłonnego chowu zwierząt i zwiększenie wykorzystania biopaliw pochodzących z odpadów i resztek, które nie powodują zmiany sposobu użytkowania gruntów;

127. oczekuje i nalega na wsparcie projektów i inwestycji, które wykorzystują odpadowy węgiel jako składnik niskoemisyjnych substancji chemicznych i zaawansowanych biopaliw (np. przez wykorzystanie mikroorganizmów, które mnożą się na bogatych w węgiel gazach odlotowych i przekształcają je w paliwo i substancje chemiczne, które zastępują te pochodzące z zasobów kopalnych (lub biopaliw pierwszej generacji)) i tym samym ograniczają emisje i zanieczyszczenia pochodzące z procesów przemysłowych, np. produkcji stali;

128. podkreśla fakt, że w rzeczywistej gospodarce o obiegu zamkniętym odpady muszą wracać do obrotu jako surowiec, dzięki czemu przez maksymalnie długi czas utrzymuje się wartość dodana wyrobu, i w związku z tym przygotowanie do ponownego wykorzystania i recykling mają znacznie wyższy priorytet niż spalanie odpadów; zwraca uwagę na fakt, że w wielu państwach członkowskich istnieje nadmierna liczba spalarni; podkreśla potrzebę lepszego planowania i wymiany informacji oraz konieczność zapobiegania efektom blokady; wzywa Komisję by uwzględniła punkty wspólne unii energetycznej i gospodarki o obiegu zamkniętym;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

129. przypomina, że europejski przemysł i MŚP mają kluczowe znaczenie dla europejskiej gospodarki i dostrzega, że konkurencyjność przemysłowa Europy i jej MŚP znacznie skorzystałyby na niższych cenach energii;

130. podkreśla, że innowacje i modernizacja mające na celu mniej energochłonne i zasobooszczędne procesy przemysłowe przyczyniają się do zwiększania konkurencyjności przemysłu UE; w związku z zapotrzebowaniem na ciepło wysokotemperaturowe w sektorach przemysłowych wskazuje na innowacje w technologiach grzewczych wykorzystujących odnawialne źródła energii, które mogłyby ograniczyć import, obniżyć koszty i poprawić wydajność systemów; podkreśla, że duże wyzwanie, jakim jest renowacja i modernizacja europejskich zasobów budownictwa, tworzy zapotrzebowanie na rynku na materiały budowlane, urządzenia i sprzęt o wysokiej wydajności, a zatem stanowi doskonałą okazję dla europejskich wytwórców i instalatorów w sektorze budowlanym do wprowadzania innowacji i tworzenia miejsc pracy, których nie można przenieść;

131. zauważa, że metody osiągnięcia wyznaczonych na 2030 r. celów klimatyczno-energetycznych muszą stać się elementem polityki przemysłowej państw członkowskich, przy uwzględnieniu konieczności reindustrializacji; jest zdania, że ramy regulacyjne UE i cele UE w zakresie polityki klimatyczno-energetycznej powinny być spójne i wnieść bardziej elastyczne i prorokowe podejście z myślą o utworzeniu stabilnej unii energetycznej, uwzględniającej wyznaczone na 2030 r. polityczne cele klimatyczne i cele dotyczące reindustrializacji, które uzupełniałyby politykę przemysłową państw członkowskich;

132. podkreśla, że efektywne wykorzystanie badań i innowacji technologicznych wzmacnia czołową pozycję przemysłu europejskiego oraz przewagę konkurencyjną i opłacalność ekonomiczną europejskich przedsiębiorstw i przemysłu, a także umożliwia tworzenie miejsc pracy, zarazem przyczyniając się do osiągnięcia głównych celów polityki klimatyczno-energetycznej UE, w tym obniżenia zapotrzebowania na energię, bezpieczeństwa dostaw, konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju produkcji, dystrybucji, transportu i zużycia energii oraz zwalczania ubóstwa energetycznego, a także celów UE dotyczących emisji gazów cieplarnianych, odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej oraz jak najlepszego wykorzystania europejskich źródeł energii;

133. wzywa Komisję do ochrony konkurencyjności energochłonnych branż przemysłu i do zapewnienia długoterminowego bezpieczeństwa planowania w przypadku inwestycji przemysłowych, które muszą odzwierciedlać aspiracje Komisji polegające na zwiększeniu do 2020 r. wkładu przemysłu do PKB do poziomu aż 20 %;

134. podkreśla kluczową rolę systemu handlu emisjami (ETS) jako opłacalnego narzędzia rynkowego służącego dekarbonizacji systemu energetycznego w Europie i osiągnięciu unijnego celu zmniejszenia emisji do 2030 r. i w późniejszym okresie; podkreśla, że oprócz rezerwy stabilności rynkowej należy przeprowadzić strukturalną reformę ETS po roku 2020, aby uwzględnić docelowy poziom zmniejszenia emisji CO₂ do 2030 r., obejmującą – o ile nie będą podejmowane porównywalne wysiłki w innych ważnych gospodarkach – wymierne i bardziej zharmonizowane środki na szczeblu UE dotyczące ucieczki emisji;

135. wzywa Komisję do dalszej analizy kwestii pośrednich kosztów emisji i ich wpływu na ceny energii elektrycznej w państwach członkowskich, a także ich udziału w tym cenach;

136. podkreśla, że wpływy z ETS powinny być przede wszystkim wykorzystane do wsparcia niskoemisyjnych rozwiązań innowacyjnych, efektywności energetycznej i innych działań ograniczających emisję CO₂;

137. dostrzega, że europejska energetyka i wydajne technologie, takie jak kogeneracja, przyczyniłyby się zasadniczo do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego UE i osiągnięcia celów w zakresie obniżenia emisji gazów cieplarnianych; jest w związku z tym przekonany, że unia energetyczna musi odzwierciedlać prawo państw członkowskich do korzystania ze wszystkich bezpiecznych i zrównoważonych niskoemisyjnych źródeł energii, jakimi dysponują;

138. choć stwierdza, że koszty energetyczny pozostaje przede wszystkim w gestii państw członkowskich, to dostrzega równocześnie obawy społeczne dotyczące szczelinowania hydraulicznego i ewentualnych skutków tej technologii dla klimatu, środowiska i zdrowia publicznego oraz realizacji długoterminowych zobowiązań UE w zakresie dekarbonizacji; dostrzega ponadto, że przyszłe zapotrzebowanie UE na energię może tylko w ograniczonej mierze zostać pokryte paliwami niekonwencjonalnymi, co w połączeniu z wysokimi kosztami inwestycji i eksploatacji oraz aktualnie niskimi cenami ropy naftowej stawia pod znakiem zapytania opłacalność technologii szczelinowania hydraulicznego w Unii Europejskiej; uważa, że na obawy społeczne trzeba odpowiednio reagować oraz że wszelkie działania związane ze szczelinowaniem hydraulicznym powinny być prowadzone z zachowaniem najwyższych standardów ochrony klimatu, środowiska i zdrowia publicznego; zwraca się do państw członkowskich, które zamierzają prowadzić szczelinowanie hydrauliczne, aby respektowały zalecenie Komisji z 2014 r. dotyczące podstawowych zasad rozpoznawania i wydobywania węglowodorów (takich jak gaz łupkowy) z zastosowaniem intensywnego szczelinowania hydraulicznego;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

139. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby aktywnie dążyły do likwidacji przestarzałych, najbardziej zanieczyszczających lub niebezpiecznych elektrowni, również w celu ograniczenia obecnego nadmiaru zdolności produkcyjnych rynku;

140. wzywa Komisję do poprawy warunków stosowania wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS); uważa, że CCS powinno ułatwić przejście do niskoemisyjnego rynku energii oraz że może odegrać ważną rolę, jeśli chodzi o godzenie rozbieżnych celów unii energetycznej dotyczących zróżnicowanych, bezpiecznych dostaw energii, co jednocześnie pozwoli ograniczyć emisję gazów cieplarnianych w stopniu niezbędnym do osiągnięcia celów wyznaczonych w planie działania UE na okres do 2050 r.;

141. uważa, że konieczne będzie dalsze rozwijanie i doskonalenie technologii dekarbonizacji, takich jak CCS oraz wychwytywanie i wykorzystywanie dwutlenku węgla (CCU), w drodze intensywnych działań w obszarze badań i innowacji, aby zapewnić dostępność takich technologii i umożliwić zmniejszenie, bądź nawet eliminację, śladu środowiskowego paliw kopalnych, które nadal mają ponad 40 % udział w bieżącej produkcji energii w UE i prawdopodobnie pozostaną ważnym źródłem energii w przyszłości;

142. wzywa Komisję do ustanowienia funduszu innowacji NER400, który wspierałby niskoemisyjne projekty demonstracyjne, bazując na programie NER300 w dziedzinie CCS i odnawialnych źródeł energii, lecz rozszerzając jego zakres na niskoemisyjne innowacje w sektorach przemysłowych;

143. zauważa, że w 2014 r. udział energii jądrowej w koszyku energii elektrycznej wyniósł 27 %, a ponad połowa całej niskoemisyjnej energii elektrycznej w UE pochodziła z elektrowni jądrowych oraz że 130 ze 132 elektrowni jądrowych w UE ma zostać zlikwidowanych do 2050 r., co będzie wiązać się z poważnym niedoborem niskoemisyjnego obciążenia podstawowego w koszyku energii elektrycznej UE; dostrzega, że podczas gdy niektóre państwa członkowskie zdecydowały się na odejście od energii jądrowej, inne państwa członkowskie zamierzają realizować nowe projekty związane z energią jądrową z myślą o osiągnięciu krajowych i unijnych celów klimatyczno-energetycznych oraz wzywa Komisję do dopilnowania, aby UE zapewniła państwom członkowskim, które mają takie zamiary, ramy umożliwiające prowadzenie projektów w dziedzinie energetyki jądrowej w granicach wyznaczonych zasadami rynku wewnętrznego UE i konkurencji;

144. zauważa, że energia jądrowa wnosi niezwykle ważny wkład do europejskiego systemu energetycznego, powodując niższe emisje CO₂, a zarazem ograniczając zależność od importu, zapewniając stabilną produkcję energii elektrycznej, która może być wykorzystana na rynku wewnętrznym i tworzyć stabilną podstawę systemu energetycznego, w którym możliwe jest stopniowe wprowadzanie energii ze źródeł odnawialnych;

145. wzywa państwa członkowskie, które stopniowo odchodzą od energetyki jądrowej, do upewnienia się, że zostanie ona zastąpiona produkcją energii, która będzie w stanie zapewnić porównywalną podaż energii i przyczynić się do stabilizacji wspólnego systemu produkcji i dystrybucji;

146. uważa, że choć do państw członkowskich należy określenie własnego koszyka energetycznego i od suwerennej decyzji każdego państwa członkowskiego zależy, w jaki sposób będzie dekarbonizować gospodarkę, koordynacja strategii politycznych i rozwoju technologicznego na szczeblu UE jest niezbędna, aby osiągnąć cele klimatyczno-energetyczne Europy i państw członkowskich; dostrzega, że w niektórych obszarach strategii na szczeblu UE są najbardziej skuteczne oraz że w innych obszarach podstawowe znaczenie ma ścisła współpraca i koordynacja między państwami członkowskimi; dostrzega, że do zagwarantowania takiej koordynacji potrzebny jest solidny i niezawodny proces zarządzania;

147. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków ustanawiających fundusz modernizacyjny o ściśle określonych kryteriach i wytycznych, zapewniających ukierunkowanie środków na rzeczywiste projekty modernizacyjne w energetyce, które byłyby wybierane w oparciu o podejście neutralne pod względem technologicznym i na podstawie tego, czy wyraźnie służą osiągnięciu wyznaczonych na 2030 r. celów UE w zakresie emisji gazów cieplarnianych;

148. podkreśla, że w ustanawianiu wspomnianych powyżej kryteriów i wytycznych dla funduszu modernizacyjnego powinien uczestniczyć EBI;

149. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zadbały o to, żeby rozwój unii energetycznej zapewniał ochronę środowiska i klimatu, poprawę jakości powietrza, ograniczenie zależności od energii pozyskiwanej z zewnątrz, różnorodność biologiczną, zatrudnienie i konkurencyjność europejskiego przemysłu, biorąc pod uwagę innowacje technologiczne i pozycję lidera w tej dziedzinie;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

150. podkreśla, że energia musi być przystępna cenowo dla wszystkich obywateli Unii; uważa, że unikanie niepotrzebnego zużycia dzięki poprawie efektywności, wydajniejszym połączeniom międzysystemowym, większej integracji rynku oraz inwestycjom w zrównoważoną energię, w szczególności w budynkach, umożliwiłoby wielu gospodarstwom domowym dostęp na równych warunkach do jednolitego, zrównoważonego, konkurencyjnego i bezpiecznego rynku energii i wydostanie się z ubóstwa energetycznego, jakie w 2012 r. dotknęło jednego na czterech obywateli UE; zwraca się do Komisji, aby przedstawiła komunikat na temat ubóstwa energetycznego w Europie, któremu towarzyszyć będzie plan działania dotyczący zwalczania tego zjawiska, zawierający definicję i wskaźniki ubóstwa energetycznego;

Tworzenie energooszczędnego i niskoemisyjnego sektora transportu

151. szacuje, że udział transportu w zużyciu energii końcowej w Europie wynosi ponad 30 % oraz że 94 % transportu opiera się na produktach ropopochodnych; uważa zatem, że czystszy system energetyczny, wyraźnie powiązany z dekarbonizacją sektora transportu, powinien leżeć u podstaw ramowej strategii na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie zmiany klimatu; podkreśla, że łączenie środków mających na celu upowszechnianie efektywności energetycznej i energii odnawialnej oraz rozwój innowacyjnych technologii energetycznych ma kluczowe znaczenie w dążeniu do osiągnięcia środowiskowo zrównoważonego koszyka energetycznego w europejskich systemach transportu; uważa, że należy promować wykorzystanie różnorodnych źródeł energii odnawialnej, w tym skroplonego gazu ziemnego w samochodach ciężarowych oraz w sektorze morskim; apeluje do Komisji, aby przedstawiła wnioski mające na celu likwidację, w stosownych przypadkach, subsydiów podatkowych szkodliwych dla środowiska; zachęca do wspierania badań naukowych i innowacji mających na celu znalezienie lepszych pod względem technologicznym rozwiązań w zakresie mobilności, a także rozwiązań w dziedzinie technologii i polityk wspomagających;

152. zauważa, że dekarbonizacja sektora transportu zakłada włączenie do wszystkich obszarów polityki środków z dziedziny energetyki, transportu, handlu oraz badań naukowych i innowacyjności; podkreśla wagę spójnego transgranicznego podejścia w celu przeciwdziałania rozdrobnieniu krajowemu i podkreśla potrzebę ustanowienia norm i wymogów w zakresie interoperacyjności, które umożliwią europejskim przedsiębiorstwom wykorzystywanie możliwości rynkowych;

153. zauważa, że poprawa norm osiągnięć pojazdów oraz efektywności paliwowej to istotne elementy służące zarówno zmniejszeniu zależności UE od ropy, jak i ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych, dlatego też wzywa przemysł, państwa członkowskie i Komisję do kontynuowania i przyspieszenia działań w tym zakresie, przy jednoczesnym dopilnowaniu, z uwagi na niedawne afery, aby pomiar emisji był nie tylko rzetelny, lecz także odzwierciedlał rzeczywiste warunki jazdy; zwraca się do Komisji o przegląd norm emisji CO₂ dla samochodów osobowych i dostawczych, które będą obowiązywać po 2020 r.; zauważa jednak, że długoterminowe rozwiązanie na rzecz ograniczenia emisyjności transportu i zmniejszenia zapotrzebowania na energię oraz dywersyfikacji dostaw opiera się na paliwach alternatywnych, zastosowaniu elektryczności z wykorzystaniem energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł odnawialnych i promowaniu bardziej zrównoważonych rodzajów transportu;

154. popiera kompleksowy pakiet dotyczący transportu drogowego promujący bardziej efektywny ramowy system opłat za infrastrukturę, a także stosowanie inteligentnych interoperacyjnych rozwiązań w zakresie transportu; podkreśla, że efektywność energetyczną można poprawić przez wspieranie digitalizacji i wykorzystywanie inteligentnych systemów transportu oraz rozwijanie innowacyjnych usług transportowych; wzywa do wprowadzenia przyszłościowej strategii dotyczącej badań naukowych i innowacji w sektorze transportu; opowiada się za opracowaniem planów zrównoważonej mobilności na obszarach miejskich i wiejskich, aby ograniczyć zanieczyszczenia wynikające z ruchu pojazdów oraz zmniejszyć natężenie ruchu, hałas i liczbę wypadków drogowych; uważa, że takie plany powinny mieć na celu likwidację nierówności, jeśli chodzi o niepełnosprawnych użytkowników oraz koszty;

155. z zadowoleniem zauważa, że na znaczeniu zyskują najbardziej zrównoważone i energooszczędne środki i drogi transportu, takie jak kolej, żegluga morska bliskiego zasięgu, żegluga śródlądowa i transport morski, dzięki poprawie ich konkurencyjności oraz skuteczności pod względem redukcji emisji CO₂; zwraca w związku z tym uwagę na znaczenie intermodalności;

156. wzywa Komisję do przedstawienia kompleksowej strategii dotyczącej transportu drogowego w ramach dekarbonizacji sektora transportu oraz do wsparcia zwiększonych wysiłków na rzecz rozwoju i wdrażania elektromobilności w transporcie drogowym;

157. wskazuje, że upowszechnienie pojazdów elektrycznych będzie stanowić duże obciążenie pod względem produkcji energii elektrycznej i wzywa do dokonania oceny, na ile obecne moce produkcyjne będą w stanie sprostać temu zadaniu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

158. wzywa Komisję do zmiany systemu określania zużycia paliwa i oznakowania CO₂ samochodów osobowych, by konsumenci mogli otrzymywać dokładne, istotne i możliwe do porównania informacje na temat emisji CO₂ i zużycia paliwa, po to aby przy wyborze samochodu konsumenci częściej kierowali się wysoką efektywnością energetyczną pojazdu, co z kolei będzie bodźcem dla producentów do zwiększania efektywności energetycznej produkowanych pojazdów i przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego;

159. nalega, by Komisja przyspieszyła wprowadzanie zmienionego cyklu badań, by zagwarantować, że emisje CO₂ i innych zanieczyszczeń z pojazdów odzwierciedlają emisje w rzeczywistych warunkach jazdy;

160. wzywa Komisję do szybszego wprowadzania zaawansowanych technologii w innowacyjnym transporcie kolejowym przez przyspieszenie realizacji inicjatywy Shift2Rail, która może odegrać kluczową rolę w obszarze czystego transportu publicznego;

161. przypomina, że żegluga międzynarodowa wciąż jest wyłączone z wiążących zobowiązań do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, a jednocześnie wykazuje wysoką stopę wzrostu pod względem ruchu; apeluje do Komisji, by przedstawiła wniosek ustawodawczy w sprawie docelowych poziomów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w żegludzie międzynarodowej, chyba że Międzynarodowa Organizacja Morska uzgodni obowiązkowe cele w tym zakresie przed końcem 2016 r.;

162. podkreśla potrzebę większej koordynacji strategii dekarbonizacji transportu, ogrzewania i chłodzenia oraz energetyki; wzywa Komisję do przedstawienia całościowych planów zmniejszenia emisji CO₂ z sektorów transportu oraz ogrzewania i chłodzenia, uwzględniających między innymi fakt, że czystą i tanią energię pozyskaną z różnych źródeł odnawialnych można – w przypadku jej szerokiej dostępności – wykorzystać do ładowania pojazdów elektrycznych oraz do napędzania urządzeń ciepłowniczych i chłodzących;

163. podkreśla, że trzeba nadać priorytet wsparciu przez EFIS projektów transportowych, które umożliwiają transformację technologiczną w kierunku czystego i zrównoważonego systemu transportu; podkreśla, że w ramach innych instrumentów wsparcia finansowego dostępnych na szczeblu UE należy priorytetowo traktować inwestycje w infrastrukturę do celów intermodalności, kolei, transportu morskiego oraz transportu śródlądowego;

164. zachęca Komisję, aby do swoich prac nad harmonizacją kryteriów certyfikacji w dziedzinie zrównoważonej turystyki włączyła kryterium związane z wykorzystaniem energii odnawialnej, a także kryterium związane z obniżeniem emisji CO₂, zgodnie z celami UE;

Badania naukowe, innowacje i konkurencyjność

165. wzywa Komisję do zintensyfikowania działań badawczych dotyczących lepszego wykorzystania europejskich źródeł energii i ograniczenia ich wpływu na środowisko z myślą o trwałym wzroście gospodarczym, tworzeniu miejsc pracy, konkurencyjności przemysłowej i długoterminowych celach klimatyczno-energetycznych UE;

166. podkreśla, że w związku z tym trzeba w pełni wykorzystać wszystkie możliwości unijnego finansowania w celu promowania bezpiecznych i zrównoważonych niskoemisyjnych technologii energetycznych, efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii, inteligentnych sieci, zdecentralizowanej produkcji, elastycznych technologii wytwarzania energii, magazynowania energii elektrycznej i elektryfikacji systemu transportowego; wzywa Komisję do zintensyfikowania działań badawczych w dziedzinie takich technologii i do ich wdrażania, aby osiągnąć cele wyznaczone na lata 2020 i 2030 oraz cele bardziej długoterminowe, a także aby zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne oraz ułatwić ożywienie gospodarcze; oczekuje, że priorytety te znajdą odzwierciedlenie w przeglądzie śródkresowym programu badawczego „Horyzont 2020”; przypomina, że w programie „Horyzont 2020” zaplanowano wspieranie wyzwań energetycznych, takich jak przechodzenie na niezawodny, stabilny i konkurencyjny system energetyczny, którego główne priorytety wymieniono pod nagłówkami: efektywność energetyczna, technologie niskoemisyjne oraz inteligentne miasta i społeczności; przypomina, że co najmniej 85 % budżetu programu „Horyzont 2020” przewidzianego na wyzwania energetyczne ma być wydane w obszarze paliw niekopalnych, przy czym co najmniej 15 % ogólnego budżetu na wyzwania energetyczne zostanie wydane na działania związane z wprowadzaniem na rynek technologii w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej;

167. uważa, że większe wysiłki na rzecz rozwoju takich technologii mogą przynieść znaczne długoterminowe korzyści w postaci racjonalnej pod względem kosztów dekarbonizacji, zmniejszonych kosztów generacji i mniejszego popytu na energię, zwiększając w ten sposób konkurencyjność przemysłu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

168. zauważa europejskie przywództwo technologiczne w kluczowych sektorach, takich jak turbiny wiatrowe, kable elektryczne, rozwój i usługi sieci, systemy transportu miejskiego; ubolewa, że to przywództwo jest zagrożone i wzywa Komisję do podjęcia pilnych działań w celu utrzymania czołowej pozycji;

169. wzywa Komisję do opracowania inicjatywy dotyczącej przywództwa UE w zakresie globalnych technologii i innowacji w dziedzinie energetyki odnawialnej i niskoemisyjnej, takich jak energia fal morskich, pływające instalacje fotowoltaiczne oraz biopaliwa z alg, a także do wsparcia większego państwowego i prywatnego zaangażowania w badania, rozwój i inwestycje w tych dziedzinach;

170. wzywa państwa członkowskie i Komisję, by dążyły do udoskonalenia powiązań między krajowymi i europejskimi programami badawczymi i do ich koordynacji, w szczególności w dziedzinie energii, transportu, ICT i budownictwa, co pozwoli zapewnić priorytetowe traktowanie wspólnych wyzwań, takich jak zwiększenie efektywności energetycznej, przez skoncentrowanie się nie tylko na sektorze ciepłownictwa, lecz również na sektorze chłodzenia, wspieranie rozwiązań o małej skali, w których wykorzystywana jest energia ze źródeł odnawialnych, ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, zwiększanie bezpieczeństwa energetycznego oraz rozwój nowych odnawialnych źródeł energii, a także by dążyły do maksymalnego upowszechnienia na rynku nowych technologii;

171. podkreśla wartość dodaną włączenia ICT do systemów energetycznych oraz wzywa Komisję, aby wprowadziła wspólne normy w zakresie inteligentnych sieci na poziomie systemu przesyłowego, które zapewnią stabilne dostawy i swobodny przepływ energii przez granice oraz przyczynią się do bezpieczeństwa energetycznego, oraz na poziomie systemu dystrybucji w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw dla społeczności lokalnych, miast i regionów; podkreśla w związku z tym rolę, jaką rozwijanie bardziej inteligentnych sieci energetycznych i nowych instalacji magazynowania energii może odegrać w zwiększaniu poziomu wykorzystania odnawialnych źródeł energii;

172. dostrzega, że inteligentne urządzenia pomiarowe wnoszą istotny wkład w usługi sieci dystrybucji; podkreśla, że konsumenci muszą pozostać ostatecznymi właścicielami swoich danych oraz że dane przekazywane operatorom systemów dystrybucji i innym operatorom na rynku powinny podlegać anonimizacji, aby zapewnić pełne poszanowanie prawa do prywatności;

173. uważa, że dalszy rozwój wewnętrznego rynku energii jest nierozdzielnie związany z jednolitym rynkiem cyfrowym; wzywa Komisję, by propagowała związek między unią energetyczną a jednolitym rynkiem cyfrowym przez maksymalne poszerzenie dostępu konsumentów do usług energetycznych przy wykorzystaniu platform cyfrowych oraz przez rozwój wewnętrznego rynku energii, który będzie bardziej konkurencyjny, przejrzysty i zintegrowany z gospodarką cyfrową;

174. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zwiększyły bezpieczeństwo informatyczne oraz ochronę krytycznej infrastruktury energetycznej zapewniającej podstawowe usługi dla konsumentów, zwłaszcza jeśli chodzi o rozwój produkcji przemysłowej i coraz większą rolę ICT w sektorze energetycznym; podkreśla w związku z tym znaczenie, jakie ma przyjęcie i terminowe wdrożenie dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji dla utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w infrastrukturze krytycznej;

175. podkreśla, że priorytetem państw członkowskich w ramach programu „Horyzont 2020” powinno być obniżenie kosztów zrównoważonych, bezpiecznych i mniej rozwiniętych technologii energetycznych, zwłaszcza tych, które przyczyniają się do globalnego obniżenia emisji gazów cieplarnianych i osiągnięcia wyznaczonych na 2030 r. celów UE; wzywa zarówno Komisję, jak i państwa członkowskie do zapewnienia jasnych ram prawnych i strategicznych, a także możliwości finansowania inicjatyw w zakresie badań i rozwoju oraz projektów wdrożeniowych pomagających Unii Europejskiej osiągnąć jej cele dotyczące klimatu, energii i środowiska, oraz zwiększyć konkurencyjność gospodarczą; z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Komisję zmienionego planu EPSTE; podkreśla, że działania badawczo-rozwojowe i innowacje powinny skupiać się raczej na systemowej integracji różnych dostępnych lub opracowywanych rozwiązań niż na traktowanych odrębnie poszczególnych sektorach lub technologiach;

176. dostrzega, że postęp w dziedzinie przyjaznych środowisku, opłacalnych innowacji oraz badań i rozwoju ma również kluczowe znaczenie dla przyszłej konkurencyjności UE, w tym europejskiego przemysłu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

177. wzywa Komisję, by przedstawiła jednoznaczny schemat poszczególnych instrumentów finansowania, takich jak program InvestEU, instrument „Łącząc Europę” (projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania), fundusze badawczo-rozwojowe, fundusze strukturalne i inwestycyjne, instrumenty finansowania inteligentnych sieci (ERA-Net Plus), program „Horyzont 2020”, EBI, Europejski program energetyczny na rzecz naprawy gospodarczej (EPENG), instrument „Łącząc Europę” – energia, program NER300, Fundusz Badawczy Węgla i Stali oraz Eurogia+, a także aby wyjaśniła zasady kwalifikowalności w odniesieniu do każdego z tych programów;

Urzeczywistnienie unii energetycznej: obywatele i miasta

178. przypomina zobowiązanie 6 tysięcy miast europejskich do przeprowadzenia w transformacji energetycznej, zwłaszcza przez Porozumienie Burmistrzów; wzywa Komisję do pełnego uruchomienia tej sieci, a także innych inicjatyw, takich jak inteligentne miasta i społeczności czy Energy Cities, oraz do zapewnienia im zasobów finansowych i ludzkich dla dalszego rozwoju; uważa, że stronom Porozumienia Burmistrzów należy zapewnić priorytetowy dostęp do europejskiego finansowania;

179. podkreśla, że aktywne strategie edukacyjno-szkoleniowe i strategie na rzecz umiejętności mają podstawowe znaczenie dla przejścia na zrównoważoną, zasobooszczędną gospodarkę; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia ukierunkowanych programów szkoleń i edukacji dla obywateli oraz do wspierania edukacji kierowanej przez społeczność lokalną w celu zmniejszenia zapotrzebowania na energię i wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że powodzenie unii energetycznej wymaga równego dostępu do wstępnej, jak również trwającej przez całe życie edukacji i szkoleń, które stanowią podstawowy środek reagowania na zmieniające się okoliczności i aspiracje obywateli z jednej strony oraz na potrzeby rynku pracy z drugiej strony; przypomina, że niezbędne są programy szkoleń i podnoszenia kwalifikacji, umożliwiające pracownikom pełne wykorzystanie potencjału trwałego i lokalnego zatrudnienia stworzonego dzięki rozwojowi odnawialnych źródeł energii;

o

o o

180. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także umawiającym się stronom Wspólnoty Energetycznej.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0445

Elektroenergetyczne połączenia międzysystemowe w 2020 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Przygotowanie europejskiej sieci elektroenergetycznej na 2020 r. (2015/2108(INI))

(2017/C 399/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Osiągnięcie docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych” (COM(2015)0082),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 15–16 marca 2002 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 20–21 marca 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 23–24 października 2014 r.,
- uwzględniając przygotowany przez ENTSO-E w 2014 r. dziesięcioletni plan rozwoju sieci,
- uwzględniając deklarację madrycką podpisaną przez Hiszpanię, Francję, Portugalię, Komisję Europejską i EBI na szczycie w sprawie połączeń międzysystemowych w dniu 4 marca 2015 r.,
- uwzględniając instrument „Łącząc Europę” (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r.),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0330/2015),

Korzyści wynikające z połączeń międzysystemowych

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat i strategię Komisji, uznając, że jest to dobry krok w kierunku osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych oraz poprawy funkcjonowania wewnętrznego rynku energii elektrycznej w UE;
2. uznaje, że energia ze źródeł odnawialnych, zwiększona efektywność energetyczna oraz zrównoważony koszyk energetyczny, przyczyniające się do oszczędności energii, a także wewnętrzny rynek energii umożliwiający swobodny przepływ energii, są ważnymi środkami prowadzącymi do stworzenia stabilnego, bezpiecznego, niezależnego, integracyjnego, przejrzystego i konkurencyjnego systemu energetycznego UE, generującego wysokiej jakości miejsca pracy oraz dobrobyt w zrównoważonej gospodarce przyszłości; podkreśla, że wyższy poziom wzajemnych połączeń elektroenergetycznych, inteligentne sieci przesyłowe oraz nowa konstrukcja rynku energii elektrycznej są niezbędne do stworzenia takiego systemu; uważa, że utworzenie takiego systemu i likwidacja wysp energetycznych muszą stać się głównymi priorytetami politycznymi unii energetycznej;
3. uznaje, że utworzenie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych jest jednym z podstawowych warunków zakończenia budowy zintegrowanego, wewnętrznego rynku energii elektrycznej, który, jeżeli zostanie dobrze zaprojektowany, pomoże w osiągnięciu naszych celów klimatycznych, w tym celu UE, aby być światowym liderem w dziedzinie odnawialnych źródeł energii, oraz przyczyni się do poprawy pozycji geopolitycznej UE dzięki większemu bezpieczeństwu energetycznemu i większej niezależności, a także ograniczy izolację energetyczną i możliwość występowania zakłóceń w systemie energetycznym; podkreśla, że elektroenergetyczne połączenia międzysystemowe trzeba także brać pod uwagę, planować i budować w drodze ścisłej i skoordynowanej współpracy regionalnej, charakteryzującej się poszanowaniem kompetencji władz krajowych do ustalenia koszyka energetycznego, z uwzględnieniem długoterminowych celów klimatyczno-energetycznych UE;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

4. podkreśla, że korzyści ze znacznie rozbudowanych połączeń wzajemnych w sieci europejskiej wykraczają poza wymiar gospodarczy i geopolityczny; jest to strategiczna zasada, która powinna doprowadzić do powstania odporniejszej i solidniejszej sieci, lepiej przygotowanej na wszelkiego rodzaju zmiany i zakłócenia; poza tym umożliwia skuteczne włączanie do sieci europejskiej coraz większej ilości energii ze źródeł odnawialnych;
5. przypomina, że w sytuacji gdy ICT odgrywają coraz większą rolę w sieciach elektroenergetycznych, bezpieczeństwo systemu elektroenergetycznego w coraz większym stopniu jest wystawione na zagrożenia cybernetyczne; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny zagrożeń dla bezpieczeństwa systemu elektroenergetycznego oraz, w razie konieczności, sformułowanie planu działania mającego na celu zwalczanie takich zagrożeń;
6. podkreśla, że w pełni zintegrowany wewnętrzny rynek energii elektrycznej ułatwiłby prowadzenie handlu energią elektryczną i usług bilansowania oraz zwiększył bezpieczeństwo i ograniczył wahania cen energii elektrycznej z korzyścią dla obywateli oraz konkurencyjności europejskiego przemysłu i działalności w gospodarce światowej, gdyż według szacunków do 2030 r. europejscy konsumenci mogliby rocznie zaoszczędzić od 12 do 40 mld EUR;
7. zauważa, że według europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej (ENTSO-E) do 2030 r. inwestycje w niezbędne projekty związane z połączeniami międzysystemowymi o znaczeniu paneuropejskim mogłyby wynieść nawet 150 mld EUR oraz odnotowuje z zainteresowaniem, że dzięki takiej inwestycji w połączenia wzajemne można by obniżyć ceny energii elektrycznej o co najmniej 2 EUR za MWh i że inwestycje te pozwoliłyby pokryć znaczną część obciążenia elektrycznego w Europie energią pochodzącą ze źródeł odnawialnych; przypomina, że wewnętrzny rynek energii elektrycznej musi przynosić korzyści wszystkim konsumentom w UE; postuluje, aby właściwe instytucje kontrolowały, czy gospodarstwa domowe, MŚP i inni odbiorcy detaliczni czerpią faktyczne korzyści, które nie powinny ograniczać się jedynie do cen hurtowych;
8. podkreśla, że w trakcie stopniowego znoszenia regulowanych cen energii dla konsumentów należy uwzględnić faktyczny poziom konkurencji na rynku; zauważa ponadto, że strategia na rzecz unii energetycznej powinna zapewniać konsumentom przystępne, bezpieczne i zrównoważone ceny energii;

Docelowy poziom 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych

9. uznaje docelowy poziom 10 % – który należy osiągnąć do 2020 r. – za wartościowy cel oraz za ważny krok w słusznym kierunku; ubolewa, że w dwunastu państwach członkowskich, głównie na obrzeżach UE, elektroenergetyczne połączenia międzysystemowe są wciąż na poziomie niższym od docelowego poziomu 10 % i w związku z tym państwa te są w znacznej mierze odizolowane od wewnętrznego rynku energii elektrycznej; podkreśla zatem, że należy bardziej wspierać te państwa członkowskie, w których niski poziom połączeń wzajemnych utrudnia utworzenie wewnętrznego rynku energii elektrycznej, aby mogły one osiągnąć ten cel; uważa jednak, że sam docelowy poziom 10 % nie zawsze odzwierciedla sytuację na rynku oraz że nie został on ustalony na podstawie dowodów naukowych; przypomina, że docelowy poziom 10 % przyjęto pierwotnie w 2002 r. na podstawie zainstalowanej zdolności wytwarzania energii elektrycznej istniejącej w owym czasie; przyznaje, że choć docelowy poziom 10 % jest ważny, nie opisuje on ani ilości energii elektrycznej przepływającej pomiędzy krajami, ani jakości, wyrażonej dostępnością istniejącej infrastruktury połączeń międzysystemowych lub istniejącej infrastruktury krajowej pomiędzy połączeniami wzajemnymi; dlatego też uważa, że ujednolicony cel w zakresie połączeń międzysystemowych, przyjęty na podstawie zainstalowanej zdolności wytwarzania energii elektrycznej, nie jest sam w sobie odpowiedni dla wszystkich państw członkowskich; jest zatem przekonany, że w perspektywie średnioterminowej, a na pewno w okresie do 2030 r., istnieje konieczność ustalenia ambitnych i popartych dowodami uzupełniających poziomów docelowych w zakresie połączeń międzysystemowych, uzgodnionych przez regiony; uważa, że cele takie trzeba ustanowić na podstawie różnorodnych parametrów; zwraca się do Komisji, aby jak najszybciej zapoczątkowała techniczne rozmowy na temat takich parametrów; podkreśla, że oprócz celu ilościowego do przezwyciężenia pozostałych barier w funkcjonowaniu europejskiego rynku energii elektrycznej konieczny jest otwarty dostęp do połączeń wzajemnych i dostępność takich połączeń; apeluje do Komisji, Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) i krajowych organów regulacyjnych, aby zapewniły przejrzystość i dokładnie monitorowały dostępność połączeń wzajemnych z myślą o zapobieganiu wąskim gardłom, które utrudniają funkcjonowanie rynku energii elektrycznej, oraz zabezpieczeniu funkcjonowania systemów elektroenergetycznych;
10. zauważa, że ograniczona przepustowość, na przykład na obszarze działalności Nord Pool Spot, skutkuje regionalnymi różnicami w cenach, pomimo że docelowy poziom elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych pomiędzy krajami jest znacznie przekroczony;

Podejście holistyczne

11. zauważa, że częste przeciążenie sieci przesyłowych może być powiązane z liniami transgranicznymi, ale też może wynikać ze słabości przestarzałych sieci wewnętrznych i ograniczonej dostępności sieci krajowych; podkreśla, że wzmocnienie sieci krajowych jest niezbędne do pełnego wykorzystania zdolności połączeń międzysystemowych; nalega, aby przy ocenie potrzeby wzmocnienia i rozbudowy połączeń transgranicznych i krajowych przyjąć podejście holistyczne w celu optymalnego wykorzystania istniejących linii połączeń międzysystemowych oraz zdolności istniejącej infrastruktury krajowej;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

12. podkreśla rolę Komisji – na mocy trzeciego pakietu energetycznego – jako strażniczki rozdzielonego i dostępnego rynku energii elektrycznej, a także jej rolę polegającą na pomocy w stworzeniu zdecentralizowanego systemu energetycznego, w którym państwa członkowskie umożliwią mniejszym dostawcom, zwłaszcza prosumentom korzystającym z odnawialnych źródeł energii, dostęp do sieci zgodnie z uczciwymi zasadami rynkowymi oraz najlepszymi praktykami w zakresie wytwarzania energii na własny użytek;

13. zauważa, że nasz krajobraz energetyczny cechuje coraz większa decentralizacja, biorąc pod uwagę wzrastające znaczenie prosumentów energii; zauważa w związku z tym znaczenie dobrze zaprojektowanej inteligentnej sieci przesyłowej i dystrybucyjnej; podkreśla coraz większą i zasadniczą rolę operatorów systemu dystrybucji jako podmiotów ułatwiających funkcjonowanie rynku, ponieważ zdecydowana większość instalacji energii odnawialnej jest podłączona do sieci dystrybucji; podkreśla w związku z tym, że podczas próby wyeliminowania wąskich gardeł w sieci należy przeprowadzić dokładną ocenę, aby ustalić najbardziej optymalny zestaw działań w danej sytuacji, obejmujących budowę nowych linii przesyłowych, rozwój lokalnych inteligentnych sieci oraz zapewnienie efektywności i elastyczności systemu;

14. podkreśla, że nie można osiągnąć korzyści ze zwiększenia poziomu połączeń międzysystemowych bez wysokiego poziomu powiązania rynków z operatorami systemów przesyłowych; wzywa Komisję do podjęcia wszelkich możliwych wysiłków, aby zapobiec powstaniu takich powiązań wśród grup państw członkowskich oraz do propagowania powiązań na poziomie UE, obejmujących wszystkie państwa członkowskie i państwa sąsiednie, zwłaszcza państwa objęte europejską polityką sąsiedztwa (EPS);

15. przypomina, że projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania (PCI) są oceniane przez grupy regionalne, utworzone przez Komisję i składające się z przedstawicieli państw członkowskich, krajowych organów regulacyjnych, operatorów i projektodawców systemów przesyłowych energii elektrycznej, ENTSO-E, ACER, Komisji i innych głównych zainteresowanych stron;

16. podkreśla, że lista PCI musi być tworzona w bardziej przejrzysty i odpowiedzialny sposób; zauważa, że ENTSO-E, operatorzy systemów przesyłowych oraz projektodawcy odgrywają dominującą rolę w opracowywaniu ujednoczonej metodologii analizy kosztów i korzyści, w tworzeniu dziesięcioletnich planów rozwoju sieci i kodeksów sieci oraz w oszacowywaniu kosztów i korzyści każdego projektu; przypomina o potrzebie przedstawiania pełnych ocen, obejmujących skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe; zwraca się w związku z tym do Komisji o dopilnowanie, aby te oceny były przeprowadzane przez wykwalifikowanych ekspertów, którzy są całkowicie niezależni od projektodawców; podkreśla potrzebę optymalizacji całego procesu przez propagowanie większego zaangażowania Parlamentu i innych zainteresowanych stron, w tym przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego; wzywa Komisję, ACER oraz krajowe organy regulacyjne do odgrywania bardziej proaktywnej roli w celu zapewnienia bardziej neutralnego, przejrzystego, identyfikowalnego i obejmującego wszystkie strony procesu konsultacyjnego; wzywa Komisję do oceny sytuacji, w których ważnym kryterium udzielania wsparcia finansowego UE dla projektów byłoby korzystanie z najlepszej dostępnej technologii (BAT);

17. apeluje do Komisji, aby lepiej objaśniła procedurę ustalania kolejności PCI; przypomina, że aby PCI mogły być brane pod uwagę, powinny być ujęte w dziesięcioletnich planach rozwoju sieci ENTSO-E, natomiast ostateczną decyzję w sprawie finansowania podejmuje Komisja na podstawie własnych kryteriów oceny na potrzeby wyboru projektów; zwraca się do Komisji o jednoznaczne objaśnienie tych kryteriów;

18. zwraca się do Komisji, aby przy okazji podsumowania rocznego przewidzianego w ramach strategicznych na rzecz unii energetycznej co roku składała Parlamentowi sprawozdanie z realizacji PCI oraz z postępów na drodze do osiągnięcia poziomu docelowego 10 %;

Procedura wydawania pozwoleń

19. podkreśla, że w przypadku nowych linii wysokiego napięcia w Europie jednym z podstawowych problemów są wydłużone procedury wydawania pozwoleń; wzywa państwa członkowskie, by pomogły w przyspieszeniu procedur, ale jednocześnie utrzymały właściwy poziom gwarancji dla interesu publicznego, obejmujących skuteczne konsultacje społeczne;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

20. przypomina, że projekty znajdujące się na liście PCI korzystają z preferencyjnego traktowania regulacyjnego, szybkiej ścieżki planowania, wiążącego terminu do trzech i pół roku na wydanie pozwolenia i szybszych procedur związanych z oceną środowiskową, a także mogą się kwalifikować do otrzymania dodatkowego finansowania w ramach instrumentu „Łącząc Europę” i Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); zwraca się do Komisji, by oceniła sposób, w jaki ta szybka ścieżka planowania jest stosowana i przestrzegana we wszystkich państwach członkowskich;

21. dostrzega, że świadomość i poparcie społeczne są niezbędne do zapewnienia szybkiej realizacji projektów związanych z połączeniami wzajemnymi; przyznaje, że podczas budowy nowych linii elektroenergetycznych nie wolno naruszać przejrzystych, obejmujących wszystkie strony procesów i najwyższych standardów ochrony środowiska; wzywa projektodawców do wykorzystywania BAT w nowych połączeniach wzajemnych w celu zwiększenia spójności między inwestowaniem projektowym w sieci, zrównoważeniem środowiskowym i akceptacją na szczeblu lokalnym;

22. podkreśla, że zastosowanie podejścia przewidującego „punkt kompleksowej obsługi” przyczynia się do skrócenia procedur wydawania pozwoleń; przypomina, że zgodnie z rozporządzeniem TEN-E każde państwo członkowskie jest zobowiązane wyznaczyć właściwy organ krajowy, odpowiedzialny za ułatwianie, skracanie i koordynowanie procedury wydawania pozwoleń na poziomie krajowym; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ocenę podejścia przewidującego „punkt kompleksowej obsługi”, którą Komisja ma przeprowadzić w 2017 r., i zachęca Komisję, aby przy tej okazji dokonała również oceny potencjału jednego „punktu kompleksowej obsługi” na poziomie UE;

Rola ACER

23. odnotowuje niewystarczającą liczbę personelu oraz zasobów, jakimi dysponuje ACER; zwraca się do władzy budżetowej UE, aby zapewniła agencji niezbędne zasoby, w szczególności wystarczającą liczbę własnych pracowników, w celu umożliwienia jej odpowiedniego i terminowego wywiązania się z zadań nałożonych na mocy prawa; wzywa do rozszerzenia roli ACER, w szczególności w odniesieniu do ENTSO-E oraz w zakresie poprawy koordynacji działań krajowych organów regulacyjnych i rozstrzygania sporów między nimi, a także koordynacji transgranicznych kwestii regulacyjnych;

24. podkreśla, że ważne jest, aby krajowe organy regulacji energetyki zatrudniały wykwalifikowanych, wyspecjalizowanych i niezależnych pracowników, dysponujących wymaganą wiedzą fachową; wzywa Komisję, aby najpóźniej do końca 2016 r. przeprowadziła niezależny audyt dotyczący zasobów, jakimi dysponują wszystkie krajowe organy regulacji energetyki, oraz osiągniętego przez nie do tej pory stopnia niezależności, włącznie z określeniem zaleceń co do sposobów poprawy sytuacji;

25. zauważa, że wciąż brakuje przejrzystości, jeżeli chodzi o obliczanie zdolności transgranicznych udostępnionych rynkowi oraz częstotliwości, zakresu i powodów ograniczania połączeń międzysystemowych; w związku z tym wyraża wątpliwości, czy poradzono sobie całkowicie z najpoważniejszymi ograniczeniami; zwraca się do Komisji o przyznanie ACER odpowiednich kompetencji i uprawnień do gromadzenia niezbędnych informacji dotyczących przepustowości poszczególnych sieci transgranicznych, aby umożliwić agencji skuteczne pełnienie funkcji kontrolnej; domaga się, aby informacje takie przekazywano ACER wraz z niezbędnymi informacjami kontekstowymi na temat projektu i funkcjonowania sieci krajowej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje szybkie ukończenie kodeksów sieci elektroenergetycznej; zauważa, że Komisja zamierza rozszerzyć mandat, zakres kompetencji i uprawnień ACER oraz odnotowuje jej rozważania na temat możliwych konsekwencji takiego rozszerzenia, co zostało przedstawione w niedawnym komunikacie zatytułowanym „Stworzenie nowego ładu dla odbiorców energii”; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji dotyczących tej kwestii oraz do kontynuowania działań mających na celu urzeczywistnienie prawdziwego wewnętrznego rynku energii; zauważa, że nowym obowiązkiem powierzonym ACER powinny odpowiadać odpowiednie zasoby;

Instrumenty finansowe

26. odnotowuje dane szacunkowe Komisji, według których, aby osiągnąć do 2020 r. docelowy poziom 10% we wszystkich państwach członkowskich, potrzeba 35 mld EUR; przypomina, że według rozporządzenia ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” ((UE) nr 1316/2013) znaczna część wsparcia finansowego z puli środków tego instrumentu przeznaczonych na energetykę powinna zostać udostępniona na projekty dotyczące energii elektrycznej i nalega, aby Komisja należycie uwzględniła ten fakt; popiera zalecenie Komisji, aby instrument „Łącząc Europę” skoncentrowano na kilku najważniejszych projektach; podkreśla, że szczególną uwagę trzeba zwrócić na projekty dotyczące największych luk na zintegrowanym rynku energii elektrycznej UE i braku wystarczających połączeń międzysystemowych; uważa, że po 2020 r. nadal należy udostępniać odpowiednie finansowanie UE w celu wsparcia realizacji projektów budowy niekomercyjnych połączeń energetycznych, które są niezbędne do zapewnienia funkcjonowania wewnętrznego rynku energii i bezpiecznego funkcjonowania systemów elektroenergetycznych; podkreśla ważną rolę EBI we wspieraniu podmiotów inwestujących w ekonomicznie opłacalne projekty związane z infrastrukturą elektroenergetyczną; odnotowuje ustanowienie EFIS i zachęca Komisję, aby zadbała o to, żeby fundusz ten skutecznie przyciągał inwestycje w elektroenergetyczne połączenia międzysystemowe;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

27. ponadto wzywa Komisję, aby: 1) zachęcała do inwestowania w najlepszą dostępną technologię, która, chociaż jest droższa, na dłuższą metę oferuje znaczne korzyści finansowe w cyklu życia oraz oszczędność czasu i korzyści związane z pozycją lidera w dziedzinie technologii; 2) przeprowadziła przegląd przepisów dotyczących finansowania celem usprawnienia obecnie funkcjonujących mechanizmów; oraz 3) wzmocniła zachęty do dalszego inwestowania w sieć przez, między innymi, wspieranie reinwestowania zysków z opłat za przeciążenie sieci przesyłowej w infrastrukturę i technologie służące wzmocnieniu sieci, w tym w dodatkowe połączenia wzajemne;

Współpraca regionalna

Region Morza Bałtyckiego

28. zauważa, że według oczekiwań zaplanowane połączenia wzajemne umożliwią państwom bałtyckim osiągnięcie docelowego poziomu 10 % do końca 2015 r.; wyraża zaniepokojenie tym, że sieci państw bałtyckich są wciąż zsynchronizowane z systemem elektroenergetycznym Rosji i zależne od niego, co stanowi przeszkodę dla prawdziwie zintegrowanego i właściwie funkcjonującego europejskiego rynku energii elektrycznej; wzywa do szybkiej synchronizacji sieci elektroenergetycznych państw bałtyckich z europejską siecią kontynentalną, aby zapewnić pełną integrację wewnętrznego rynku energii elektrycznej, większe bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej i bezpieczne funkcjonowanie systemu; zwraca się do zainteresowanych państw członkowskich o podjęcie koniecznych działań w celu zapoczątkowania formalnej procedury rozszerzenia synchronicznej europejskiej sieci kontynentalnej na państwa bałtyckie, a do ENTSO-E o uruchomienie takiej procedury; zwraca się do Komisji o wsparcie i monitorowanie realizacji tego projektu; wskazuje na wspólny rynek energii elektrycznej państw nordyckich jako przykład najlepszej praktyki w zakresie współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w obszarze tworzenia i rozwoju wewnętrznego rynku energii elektrycznej; zauważa, że jeśli Polska ma osiągnąć docelowy poziom 10 %, ważne jest zwiększenie poziomu połączeń międzysystemowych między Polską i nordyckim rynkiem energii elektrycznej; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie protokołu ustaleń w sprawie umocnienia planu działań w zakresie połączeń międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich (BEMIP); zwraca uwagę na konieczność kontynuowania współpracy regionalnej w ramach BEMIP oraz umocnienie solidarności między państwami członkowskimi we wdrażaniu PCI;

Region Morza Północnego

29. zauważa, że morska energia wiatrowa w rejonie Morza Północnego ma potencjał wygenerowania ponad 8 % energii potrzebnej Europie do 2030 r.; odnotowuje ponadto, że w wyniku koordynacji planowania i budowy infrastruktury regionalnej sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej, dostępu do rynku i podziału rezerw w regionie Morza Północnego do 2030 r. można by zaoszczędzić 5–13 mld EUR rocznie dzięki lepiej zintegrowanemu rynkowi regionalnemu; wzywa Komisję i właściwe państwa członkowskie do poparcia tego potencjału przy opracowywaniu struktury zarządzania do 2030 r. oraz dalszych planów; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do udzielenia zdecydowanego poparcia politycznego oraz zatwierdzenia sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej na Morzu Północnym jako znaczącego kroku w budowie sprawnej unii energetycznej; wzywa przyszłe prezydencje Rady UE, aby podczas prezydencji holenderskiej w 2016 r. opracowały i uzgodniły ramy prawne w formie umowy międzyrządowej pomiędzy odpowiednimi państwami członkowskimi, która definiowałaby wspólną strategię dotyczącą elektroenergetyki w regionie mórz północnych;

Europa Środkowo-Zachodnia

30. podkreśla, że wspólny rynek energii elektrycznej Austrii i Niemiec sprzyja urzeczywistnieniu zintegrowanego europejskiego rynku energii; przyznaje, że wspólny obszar rynkowy – wprowadzony w 2002 r. – oznacza jednakowe ceny hurtowe energii elektrycznej w tych dwóch państwach oraz zapewnia nieograniczony obrót handlowy energią elektryczną i prawie 100 % bezpieczeństwo dostaw; odnotowuje, że austriacko-niemiecki obszar rynkowy to jedyny stosunkowo duży obszar w Europie wspólny dla dwóch państw; zauważa, że większe obszary rynkowe mają cechy charakterystyczne dobrze funkcjonującego i płynnego rynku energii elektrycznej, zdolnego ograniczać koszty handlowe, dawać dynamiczne sygnały cenowe dla decyzji inwestycyjnych oraz stymulować większą konkurencję; postuluje szybki rozwój sieci, aby umożliwić włączenie energii ze źródeł odnawialnych do rynku energii elektrycznej i zagwarantować stabilność sieci, zwłaszcza w południowych Niemczech; apeluje o zachowanie tego udanego modelu i dalszą rozbudowę tego obszaru rynkowego;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

Europa Środkowa i Południowo-Wschodnia

31. podkreśla, że Europa Środkowa i Południowo-Wschodnia posiada szeroki – i w dużej mierze niewykorzystany – potencjał w zakresie energii ze źródeł odnawialnych; zauważa, że współpraca i koordynacja w zakresie długoterminowego planowania i budowy regionalnej infrastruktury sieci przesyłowych w Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej musi wykraczać poza UE, aby objąć niebędące członkami UE kraje Bałkanów Zachodnich i Turcję; postuluje ustanowienie nowej platformy, gdzie wszystkie główne zainteresowane strony w regionie mogłyby prowadzić dyskusje i udzielać politycznego poparcia wspólnym projektom, mającym na celu pełne wykorzystanie regionalnego potencjału w zakresie energii elektrycznej; uznaje, że unijna Grupa Wysokiego Szczebla ds. Tworzenia Gazowych Połączeń Międzysystemowych w Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej, ustanowiona w lutym 2015 r., mogłaby być tego rodzaju platformą, pod warunkiem że jej mandat zostanie rozszerzony tak, aby obejmował energię elektryczną oraz udział państw z Europy Środkowej i Południowo-Wschodniej nienależących do UE; uznaje, że taka platforma umożliwiłaby Komisji zapewnienie przywództwa i politycznego wsparcia;

32. zauważa, że z powodu dużej zależności Europy Środkowej i Południowo-Wschodniej od importu energii szczególnie ważne jest zwiększenie przepustowości transgranicznych sieci energii elektrycznej, co przyczyniłoby się do bezpieczeństwa dostaw w regionie, a w perspektywie długoterminowej do obniżenia rachunków za energię elektryczną ludności;

33. zaleca, aby Komisja dokładnie oceniła perspektywy utworzenia nowych elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych w regionie śródziemnomorskim oraz między rynkami południowoeuropejskimi i północnoafrykańskimi w celu zwiększenia bezpieczeństwa dostaw oraz rozwoju odnawialnych źródeł energii w obu regionach;

Półwysp Iberyjski

34. podkreśla znaczenie, jakie wyraźne zwiększenie poziomu połączeń międzysystemowych między Hiszpanią a Francją ma dla wsparcia rozwoju odnawialnych źródeł energii w tym regionie i dla umożliwienia pełnego uczestnictwa Półwyspu Iberyjskiego w wewnętrznym rynku energii elektrycznej; uważa deklarację madrycką, podpisaną w dniu 4 marca 2015 r., oraz ustanowienie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Połączeń Międzysystemowych w Europie Południowo-Zachodniej za ważne etapy na drodze do zwiększenia poziomu połączeń wzajemnych w regionie; przyznaje, że obecna przepustowość połączeń międzysystemowych Półwyspu Iberyjskiego z Europą kontynentalną jest zbyt niska, a projekty umieszczone na pierwszej liście PCI okazały się niewystarczające do osiągnięcia docelowego poziomu połączeń międzysystemowych w 2020 r.; apeluje do państw tego regionu o wspieranie rozwoju ich znacznego potencjału w zakresie energii odnawialnej oraz ułatwianie dostępu tego sektora do zintegrowanego rynku europejskiego;

35. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w sprawie przeprowadzenia analizy korzyści wynikających z połączenia międzysystemowego Półwyspu Iberyjskiego z Francją, Zjednoczonym Królestwem, Włochami oraz z krajami południowego brzegu Morza Śródziemnego;

Okres po 2020 r.

36. zauważa, że system energetyczny Europy ewoluował od 2002 r., kiedy to pierwotnie wyznaczono docelowy poziom 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych, w szczególności na całym kontynencie nastąpił rozwój odnawialnych źródeł energii; zaleca w związku z tym, aby wyznaczony na rok 2030 docelowy poziom 15 %, oparty na mocy zainstalowanej, nie był jedynym oraz zaleca poddanie go rozważnej i szczegółowej ocenie, aby upewnić się, że jest dostosowany do zamierzeń, a także trafny i wykonalny; dlatego też zwraca się do Komisji, aby oceniła możliwość wyznaczenia regionalnych, uzupełniających poziomów docelowych oraz opracowała lepsze ilościowe i jakościowe wartości referencyjne, takie jak przepływy handlowe, przepływ w okresach szczytowego zapotrzebowania i wąskie gardła, które pokazują, jaki poziom połączeń międzysystemowych jest potrzebny;

37. podkreśla potrzebę określenia przyszłego poziomu docelowego w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych w oparciu o długoterminowe cele klimatyczne UE oraz zrównoważone systemy energetyczne, do których dąży UE; zauważa w związku z tym, że poziom wymaganych połączeń międzysystemowych będzie zależał od szeregu parametrów, w tym od: a) stosowania w krajowej i unijnej polityce zasady prymatu efektywności energetycznej oraz liczniejszych środków reagowania na zapotrzebowanie; b) rozwoju zdecentralizowanej elektroenergetyki opartej na odnawialnych źródłach energii oraz skorelowanych inteligentnych sieci; c) decyzji na szczeblu krajowym dotyczących koszyka energetycznego, z uwzględnieniem długoterminowych celów klimatyczno-energetycznych UE, d) rozwoju technologii magazynowania energii, w tym na poziomie gospodarstw domowych i gmin; e) wykorzystania w stosownych przypadkach najlepszych dostępnych technologii; f) uznania obywateli za prosumentów w systemie energetycznym; oraz g) stworzenia wyraźnych zachęt do inwestowania w sieci przesyłowe;

o

o o

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0446

Wdrożenie europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wdrożenia europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress (2015/2042(INI))

(2017/C 399/05)

Parlament Europejski

- uwzględniając sprawozdanie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wdrożenia europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress – 2013 (COM(2014)0639),
  - uwzględniając ocenę okresową europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress z dnia 5 maja 2015 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając publikację pt. „Study on imperfections in the area of microfinance and options how to address them through an EU financial instrument” [„Studium niedoskonałości w obszarze mikrofinansów i możliwości ich eliminacji za pomocą unijnego instrumentu finansowego”] ⁽²⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1296/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych i zmieniające decyzję nr 283/2010/UE ustanawiającą Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego Progress ⁽³⁾ (EaSI) („rozporządzenie EaSI”),
  - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 283/2010/UE z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiającą Europejski Instrument Mikrofinansowy na rzecz Zatrudnienia i Włączenia Społecznego ⁽⁴⁾ („Instrument”) („Decyzja”),
  - uwzględniając rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie Europejskiej inicjatywy na rzecz rozwoju mikro kredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając analizę Biura Analiz Parlamentu Europejskiego z maja 2015 r. zatytułowaną „ocena okresowa europejskiego Instrumentu mikrofinansowego Progress” ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 8/2015 pt. „Czy wsparcie finansowe UE jest odpowiednie w stosunku do potrzeb mikroprzedsiębiorców?”,
  - uwzględniając art.52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0331/2015),
- A. mając na uwadze, że mikrofinanse przyczyniają się do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że mikrofinanse mogą podźwignąć ludzi z ubóstwa i bezrobocia, zapewnić im godność oraz zwiększyć spójność społeczności, dzięki poprawie włączenia społecznego i zmniejszaniu różnic społecznych;
- B. mając na uwadze, że celem Instrumentu jest zwiększenie dostępu do mikrofinansów dla osób, które straciły pracę lub którym grozi jej utrata, bądź osób mających trudności z wejściem lub powrotem na rynek pracy, jak również dla osób zagrożonych wykluczeniem społecznym lub osób w trudnym położeniu mających utrudniony dostęp do tradycyjnego rynku kredytowego, które chcą założyć lub rozwijać swoje mikroprzedsiębiorstwa, w tym osób pracujących na własny rachunek; mając na uwadze, że celem Instrumentu jest zwiększenie dostępu do mikrofinansów dla mikroprzedsiębiorstw i przedsiębiorstw społecznych;

⁽¹⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=738&langId=fr&pubId=7760>

⁽²⁾ <http://bookshop.europa.eu/fr/study-on-imperfections-in-the-area-of-microfinance-and-options-how-to-address-them-through-an-eu-financial-instrument-pbKE0214424/?CatalogCategoryID=ZjsKABstHnIAAAEjH5EY4e5L>

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 238.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 87 z 7.4.2010, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 85.

⁽⁶⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/IDAN/2015/547555/EPRS_IDA\(2015\)547555_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/IDAN/2015/547555/EPRS_IDA(2015)547555_EN.pdf)

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- C. mając na uwadze, że celem Instrumentu jest poprawa możliwości pośredników w celu zwiększenia liczby możliwych operacji, aby tworzyć miejsca pracy, rozwoju i włączenia społecznego w społecznościach lokalnych;
- D. mając na uwadze, że sytuacja finansowa kobiet-kredytobiorców wydaje się gorsza niż mężczyzn, a odsetek kobiet bezrobotnych lub zagrożonych ubóstwem jest wyższy niż w przypadku mężczyzn⁽¹⁾; mając na uwadze, że proporcja między przedsiębiorcami-kobietami i przedsiębiorcami-mężczyznami korzystającymi z Instrumentu wynosi jedynie 36:64 i jest niewystarczająca w kontekście równowagi płci;
- E. mając na uwadze, że marginalizacja i dyskryminacja z wielu przyczyn jednocześnie, które dotyczą pewne grupy kobiet, dodatkowo pogarszają ich niekorzystną sytuację ekonomiczną i problemy z dostępem do finansowania; mając na uwadze, że włączenie społeczne kobiet dotkniętych wykluczeniem należy traktować priorytetowo;
- F. mając na uwadze, że coraz więcej kobiet aktywnych na rynku pracy jest także głównymi żywicielami rodziny; mając na uwadze, że odsetek rodziców samotnie wychowujących dzieci jest znacznie wyższy w przypadku kobiet; mając na uwadze, że mikrofinanse powinny przynosić korzyści coraz większej liczbie kobiet;
- G. mając na uwadze, że gospodarka społeczna obejmuje spółdzielnie, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, stowarzyszenia nienastawione na zysk, fundacje i przedsiębiorstwa społeczne przyczyniające się w Unii do tworzenia miejsc pracy, spójności społecznej, rozwoju regionalnego i rozwoju obszarów wiejskich, ochrony środowiska, ochrony konsumentów, rozwoju rolnictwa, rozwoju państw trzecich i polityki zabezpieczenia społecznego;
- H. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu gospodarczego i finansowego podniósł się poziom ubóstwa i wykluczenia społecznego, a także stopa długoterminowego bezrobocia i bezrobocia wśród młodych oraz nasiliły się nierówności społeczne;
- I. mając na uwadze, że Instrument poprawia warunki uzyskiwania pożyczek oraz zwiększa dostępność finansowania dla osób normalnie niespełniających wymagań; mając na uwadze, że pośrednicy mikrofinansowi odnieśli korzyści z Instrumentu w 22 państwach członkowskich; mając na uwadze, że ogólny cel Instrumentu polega na wypłacie 46 000 mikrokredytów do 2020 r., stanowiących szacunkowo kwotę 500 mln EUR;
- J. mając na uwadze, że stopa spłaty przez kredytobiorców jest szacowana na 95 %; mając na uwadze, że Instrument pomógł różnym osobom w wejściu lub powrocie na rynek pracy lub rozpoczęciu własnej działalności gospodarczej oraz osobom samozatrudnionym w prowadzeniu lub rozwijaniu ich mikroprzedsiębiorstw pod względem utrzymywania miejsc pracy, tworzenia nowych miejsc pracy i generowania obrotów; mając na uwadze, że Instrument był wykorzystywany w odległych obszarach europejskich oraz pomagał w uruchamianiu działalności gospodarczej;
- K. mając na uwadze, że ocena dotarcia do mniejszości pozostaje trudna, gdyż większość pośredników mikrofinansowych nie jest specjalnie zainteresowana skutecznym docieraniem do mniejszości; mając na uwadze, że osoby zaciągające mikrokredyty niekoniecznie postrzegają siebie jako marginalizowaną grupę lub obawiają się dyskryminacji w razie ujawnienia ich pochodzenia etnicznego;
- L. mając na uwadze, że 60 % osób, których dotyczą dostępne dane, było albo bezrobotnych, albo nieaktywnych zawodowo w chwili złożenia wniosku o mikrokredyt; 84 % odbiorców znajdowało się w grupie wiekowej 25–54 lata, a 36 % zarejestrowanych przedsiębiorców, którzy uzyskali wsparcie w postaci pożyczki, stanowiły kobiety;
- M. mając na uwadze, że Instrument należy ocenić pod względem jakościowym, a nie tylko ilościowym; mając na uwadze, że chociaż analiza Instrumentu pod kątem wydajności ekonomicznej jest prostsza, należy ocenić również jego skuteczność w zapewnianiu włączenia społecznego, a także jakość i pośrednie oddziaływanie stworzonych miejsc pracy;
- N. mając na uwadze, że docelowa proporcja 40:60 między przedsiębiorcami-kobietami i przedsiębiorcami-mężczyznami została prawie osiągnięta i jest znacznie wyższa niż średnia unijna;

⁽¹⁾ Ocena okresowa europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- O. mając na uwadze, że usługi w zakresie rozwoju biznesu, takie jak usługi szkoleniowe i doradcze, są kluczowe dla sukcesu oraz rentowności mikroprzedsiębiorstwa;
- P. mając na uwadze, że brak finansowania przedsiębiorstw w gospodarce społecznej został określony jako wada Instrumentu;
- Q. mając na uwadze, że istnieją wskazania, że mikrofinanse mogą być jednym z elementów pomagających osobom prowadzącym działalność w przejściu z szarej strefy do uzyskania statusu zarejestrowanego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą;
- R. mając na uwadze, że publiczne ujawnianie większej liczby informacji dotyczących udzielania mikropożyczek przez pośredników mikrofinansowych to najlepszy sposób na promocję lepszego wykorzystania finansowania publicznego; mając na uwadze, że publiczne ujawnianie większej liczby danych umożliwi porównywanie wyników poszczególnych pośredników mikrofinansowych;
- S. mając na uwadze, że istnieje potencjał do synergii między Instrumentem a Europejskim Funduszem Społecznym (EFS), Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) oraz innymi funduszami unijnymi, co pozwala uniknąć niepożądanego pokrywania się ich zakresów;
- T. mając na uwadze, że art. 6 rozporządzenia finansowego stanowi, iż „budżet uchwała się i wykonuje zgodnie z zasadami jedności, rzetelności budżetowej, jednoroczności, równowagi, jednostki rozliczeniowej, uniwersalności, specyfikacji, zasadą należytego zarządzania finansami, która wymaga skutecznej i wydajnej kontroli wewnętrznej, oraz zasadą przejrzystości”;
- U. mając na uwadze, że Instrument korzysta z finansowania UE i wkładu finansowego Europejskiego Banku Inwestycyjnego, a środkami z obu tych źródeł zarządza Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI); przewiduje on także dodatkowe finansowanie od inwestorów prywatnych;
- V. mając na uwadze, że Instrument ten jest jeszcze mało znany potencjalnym beneficjentom;

Zwiększanie dostępu do mikrofinansów

1. podkreśla znaczenie w czasach kryzysu finansowego instrumentu finansowego, takiego jak instrument mikrofinansowy, jeśli chodzi o tworzenie nowych przedsiębiorstw, promowanie zatrudnienia i zapewnienie dostępu do finansowania dla bezrobotnych oraz mikroprzedsiębiorstw, przy jednoczesnym ograniczaniu ryzyka dla pośredników mikrofinansowych;
2. odnotowuje, że wpływ na tworzenie miejsc pracy był mniejszy, niż początkowo zakładano, chociaż gdyby nie mikrokredyty, wielu beneficjentów byłoby całkowicie wykluczonych z rynku kredytowego; jest zdania, że mniejszy od oczekiwanego wpływ na tworzenie miejsc pracy można po części wytłumaczyć tym, że wprowadzenie Instrumentu zbiegło się w czasie z głębokim kryzysem gospodarczym, który odbił się zarówno na rynku kredytowym, jak i na wskaźnikach zatrudnienia; zauważa jednak, że Instrument w znaczący sposób przyczynił się do utrzymania miejsc pracy; bierze pod uwagę, że kwestia ta zostanie uwzględniona w nowym, bardziej elastycznym instrumencie EaSI;
3. ubolewa nad znaczną liczbą odrzuconych wniosków o mikrofinansowanie (niemal 2 000 wniosków odrzucono, między innymi przez nadmierne zadłużenie osób lub przedsiębiorstw) oraz nad wciąż znacznymi brakami na rynku mikrofinansów mimo wzrostu liczby osób korzystających z mikropożyczek; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie bardziej szczegółowej analizy przyczyn tych odmów oraz o przeanalizowanie możliwych rozwiązań tego problemu;
4. podkreśla znaczenie Instrumentu, w szczególności w dobie kryzysu, jako narzędzia umożliwiającego dostęp do finansowania osobom bezrobotnym i znajdującym się w niekorzystnej sytuacji; podkreśla, że w szczególności w czasie obecnego kryzysu migracyjnego i azylowego mikrofinansowanie może stanowić podstawowe wsparcie dla uchodźców i migrantów, którzy wchodzi na rynek pracy UE;
5. apeluje do państw członkowskich o ustanowienie punktów kontaktowych w celu szerzenia wiedzy na temat Instrumentu wśród potencjalnych beneficjentów i ogółu obywateli;
6. apeluje do Komisji i państw członkowskich o korzystanie z dotychczasowych doświadczeń w celu informowania o istnieniu Instrumentu, płynących z niego korzyściach i sposobach dostępu do niego, w szczególności w oddalonych regionach i w społecznościach, zwłaszcza mniejszościowych, lub w organizacjach działających na rzecz osób niepełnosprawnych;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

7. zauważa, że w 2013 r. działania finansowane w ramach Instrumentu obejmowały pożyczki i gwarancje dla osób starszych; zauważa ponadto, że niektórzy pośrednicy mikrofinansowi otrzymują zarówno pożyczkę, jak i gwarancję, jednak te dwa instrumenty zawsze obejmują różne portfele;
8. apeluje o uwzględnienie w Instrumencie wartości dodanej projektów realizowanych w regionach, w których występują poważne i trwałe niekorzystne warunki przyrodnicze lub demograficzne, np. w regionach o niskiej gęstości zaludnienia lub dotkniętych procesami wyludniania, ponieważ przez to przyczyni się to nie tylko do tworzenia miejsc pracy, lecz także pomoże utrzymać populację danych miejsc;
9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja i EFI przekształciły oś mikrofinansów i przedsiębiorczości społecznej programu EaSI w działania operacyjne, by zapewnić dostęp do pieniędzy dla beneficjentów; oczekuje, że program EaSI skutecznie zniweluje wady Instrumentu;
10. wzywa Komisję do oceny adekwatności aktualnej definicji mikrokredytu pod kątem zapewnienia, by przyszłe instrumenty finansowe spełniały potrzeby rynku oraz beneficjentów i celów określonych w art. 2 decyzji;
11. zachęca państwa członkowskie i Komisję do gromadzenia i oceny danych na temat cech charakterystycznych mikroprzedsiębiorstw, ich potrzeb i współczynników przetrwania, oraz do wprowadzenia, w razie potrzeby, dostosowań do rozporządzenia EaSI w czasie przeglądu śródrokresowego; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że saldo i środki powracające Instrumentu będą przekazane do budżetu osi mikrofinansów i przedsiębiorczości społecznej programu EaSI, co zwiększy liczbę gwarancji i finansowanych instrumentów oferowanych mikroprzedsiębiorcom;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkie spośród siedmiu zbadanych dotychczas instrumentów finansowych wchodzących w skład Instrumentu przyciągnęły dodatkowe finansowanie prywatne; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że według sprawozdania Trybunału Obrachunkowego w odniesieniu do gwarancji docelowe wartości wskaźników dźwigni zostały w pełni uzyskane tylko w jednym z siedmiu przypadków, a w dwóch przypadkach nie zostały osiągnięte;
13. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie elastyczności nowego programu w ramach EaSI jako odpowiedź na zmieniające się potrzeby, jeśli chodzi o ponowny podział funduszy między poszczególne osie programu; apeluje do Komisji, aby unikała podwójnego finansowania, tworząc czytelne i przejrzyste synergie między programem EaSI a innymi unijnymi programami i inicjatywami;
14. wzywa Komisję do zapewnienia większej reklamy i szerszej informacji na temat Instrumentu oraz sposobów dostępu do niego;
15. apeluje do Komisji o rozszerzenie zasięgu geograficznego Instrumentu, tak aby był on dostępny we wszystkich państwach członkowskich; podkreśla potrzebę poszerzenia zakresu branż objętych Instrumentem poza rolnictwo i handel;

Docieranie do grup docelowych i sprawozdawczość dotycząca skutków społecznych

16. ubolewa nad faktem, że ze względu na brak dobrze zdefiniowanej sprawozdawczości społecznej skutki społeczne Instrumentu nie zostały zbadane dokładniej pod kątem tworzenia miejsc pracy, zrównoważonego rozwoju przedsiębiorstw i docierania do grup mniejszościowych; wzywa zatem Komisję, by stosowała normy dotyczące pomiarów wyników społecznych w sposób empiryczny, aby zagwarantować jak najwyższe skutki społeczne, również w odniesieniu do celów „Europa 2020” oraz by oceniła, czy definicja grup docelowych, w tym osób niepełnosprawnych, powinna być doprecyzowana;
17. zauważa, że Instrument zaczął działać jako projekt pilotażowy; zauważa ponadto, że wskazano słabe strony Instrumentu, jeśli chodzi o docieranie do grup społecznych podatnych na zagrożenia, takich jak migranci i osoby niepełnosprawne; niemniej zakłada, że wyciągnięte wnioski zostały uwzględnione, a niektóre z uchybień wyeliminowano już w instrumencie EaSI; z zadowoleniem przyjmuje opracowanie strategicznej oceny celów zgodnie z założeniami strategii „Europa 2020”;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

18. wzywa EFI do współpracy z pośrednikami mikrofinansowymi, nakładając na nich wymóg stosowania europejskiego kodeksu dobrych praktyk w zakresie udzielania mikrokredytów oraz preferowania tych pośredników mikrofinansowych, którzy wykazali zdolność i chęć współpracy z organizacjami zapewniającymi beneficjentom końcowym dalsze wsparcie; wzywa również EFI do egzekwowania postanowień umów z pośrednikami mikrofinansowymi, zmuszających ich do ścisłej współpracy z organizacjami reprezentującymi narazone grupy w celu bardziej efektywnego docierania do grup docelowych;
19. wzywa Komisję do poprawy metod oceny rentowności przedsiębiorstw i wpływu wywieranego przez nie w społeczności po spłacie mikrokredytu;
20. wzywa Komisję oraz EFI do poprawy sprawozdawczości dotyczącej beneficjentów i pośredników mikrofinansowych, uznając, że należy zachować właściwe proporcje, by nie obciążać z nadmierną ilością sprawozdań pośredników mikrofinansowych; podkreśla, że informacje wymagane do opracowania odpowiedniego sprawozdania są podawane zarówno przez pośredników mikrofinansowych, jak i mikrokredytobiorców w celu uzyskania kredytu;
21. wyraża ubolewanie, że informacje na temat wykorzystania kredytów i zabezpieczeń związanych z Instrumentem są fragmentaryczne i niepełne oraz że brakuje szczegółowych informacji na temat statusu zatrudnienia odbiorców końcowych, mimo że zdaniem Trybunału Obrachunkowego sprawozdawczość jest zgodna z wymogami decyzji;
22. apeluje do EFI o zapewnienie, aby pośrednicy mikrofinansowi podawali do publicznej wiadomości informacje o liczbie i kwocie udzielanych mikropożyczek oraz informacje dotyczące rodzaju beneficjentów końcowych;
23. wzywa Komisję, by dążyła do zachowania równowagi między mężczyznami i kobietami w dostępie do mikrofinansów oraz do przewidywania w przyszłości równych proporcji docelowych między mężczyznami i kobietami przedsiębiorcami; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zachęcanie pośredników mikrofinansowych do wdrażania szczegółowych strategii dotarcia do kobiet i wspierania wśród nich przedsiębiorczości, w tym przez współpracę z odpowiednimi stowarzyszeniami i organizacjami działającymi w tym obszarze;
24. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dalsze propagowanie możliwości finansowania w ramach tego Instrumentu i upowszechnianie informacji na ten temat, w tym przez kampanie informacyjne, wymianę najlepszych praktyk między kobietami-przedsiębiorcami, warsztaty i szkolenia skierowane w szczególności do kobiet w celu osiągnięcia lepszej równowagi płci, jeśli chodzi o dostęp do mikrofinansowania;
25. apeluje do Komisji o uwzględnienie korzyści płynących z mikrofinansowania dla kobiet, w tym tworzenia trwałych miejsc pracy; apeluje do Komisji o ułatwienie wymiany poglądów i dzielenia się dobrymi praktykami między kobietami-przedsiębiorcami;
26. uznaje znaczenie docelowej proporcji między przedsiębiorcami-kobietami i przedsiębiorcami-mężczyznami; jest jednak przekonany, że powodzenia Instrumentu nie należy mierzyć wyłącznie na podstawie ogólnych celów, lecz także na podstawie zdolności Instrumentu do umożliwiania mikroprzedsiębiorcom i niewielkim MŚP uruchamiania projektów oraz wnoszenia wkładu we wzrost gospodarczy i spójność społeczną;
27. apeluje do Komisji, aby skoncentrowała swoje działania na poprawie dostępu do mikrofinansowania dla klientów potencjalnie dotkniętych wykluczeniem, takich jak migranci, uchodźcy, osoby długotrwale bezrobotne, młode, o niskich dochodach, niewykwalifikowani robotnicy i osoby niepełnosprawne, które obecnie nie korzystają w wystarczającym stopniu z Instrumentu;
28. zwraca się do Komisji, by spojrzała na uchodźców i osoby ubiegające się o azyl jak na grupę docelową;
29. zwraca się do Komisji, aby z wielokrotnością inicjatyw i funduszy na udzielanie mikrokredytów innowacyjnym przedsiębiorstwom typu start-up prowadzonym przez młodych ludzi, w celu wspierania przedsiębiorczości młodych ludzi oraz wysokiej innowacyjności technologicznej, naukowej i społecznej w czasach kryzysu gospodarczego i trudności w dostępie do kredytu; ponadto podkreśla, że państwa członkowskie powinny zmierzać do ograniczenia obciążeń biurokratycznych nakładanych na przedsiębiorców ubiegających się o dostęp do środków udostępnianych im przez Unię;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

Wspieranie gospodarki społecznej

30. żąda, że w ramach Instrumentu nie sfinansowano istotnej liczby przedsiębiorstw społecznych; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem fakt, że określona wartość procentowa budżetu EaSI jest przeznaczona na finansowanie przedsiębiorstw społecznych;

31. zachęca Komisję do dokładnego monitorowania tej nowej funkcji i do zachęcania państw członkowskich do wymiany informacji, wiedzy i najlepszych praktyk w tym zakresie, zapewniając odpowiednią sprawozdawczość ze strony pośredników mikrofinansowych oraz motywując ich do zachęcania potencjalnych klientów do projektów o znacznych skutkach społecznych;

32. zachęca Komisję do oceny oraz w razie potrzeby przeglądu maksymalnej kwoty określonej dla kredytów udzielanych przedsiębiorstwom społecznym w ramach programu EaSI w celu zapewnienia im niezbędnych i dostatecznych środków umożliwiających korzystny rozwój i służących realizacji potrzeb rynku;

33. podkreśla znaczenie włączenia perspektywy płci do programów finansowania; uważa, że ocena wpływu w aspekcie płci oraz sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci są użyteczne w kategoriach oceny i lepszego wpływu priorytetów w zakresie finansowania na kobiety, poprawy w zakresie przydziału zasobów finansowych oraz warunków programów finansowania; podkreśla potrzebę systematycznego gromadzenia i regularnego analizowania danych w rozbięciu na płeć;

Usługi doradcze i szkoleniowe oraz komplementarność względem innych instrumentów

34. przyjmuje z zadowoleniem możliwość finansowania budowania potencjału pośredników mikrofinansowych w ramach EaSI oraz pomocy technicznej dla pośredników mikrofinansowych w celu poprawy ich profesjonalizacji, świadczenia usług oraz gromadzenia i przetwarzania danych, by umożliwić lepsze informacje zwrotne na temat Instrumentu;

35. zachęca Komisję do powiązania Instrumentu z podstawowymi szkoleniami z przedsiębiorczości, aby zapewnić efektywność gospodarczą i osiągnięcie celu, któremu służą pożyczki;

36. ubolewa nad tym, że usługi w zakresie rozwoju biznesowego, w tym usługi doradcze i szkoleniowe, nie mogą być finansowane bezpośrednio w ramach programu EaSI i wzywa Komisję do zbadania możliwości finansowania w przyszłości przez odpowiednie nowe instrumenty w partnerstwie z funduszami krajowymi lub unijnymi;

37. zauważa, że EFS powinien zapewniać kluczowe środki finansowe na tworzenie przedsiębiorstw, opłacalne mikrofinansowanie i przedsiębiorczość społeczną, w połączeniu z programami szkoleń i pomocy mentorskiej; ubolewa, że narzędzia te nie są bezpośrednio finansowane z programu EaSI;

38. zaleca, aby Komisja i państwa członkowskie podjęły strategiczną współpracę z organizacjami i instytucjami lokalnymi i regionalnymi, dotyczącą programu EaSI, EFS oraz innych ewentualnych programów krajowych, wspierając ich współpracę z pośrednikami mikrofinansowymi i odbiorcami końcowymi, w celu zwiększenia pomocy udzielanej mikroprzedsiębiorcom pod względem szkoleń, doradztwa i ogólnego wsparcia pod kątem większej rentowności biznesu;

39. z zadowoleniem przyjmuje możliwość przeznaczenia funduszy EFS na oś mikrofinansowania i przedsiębiorczości społecznej programu EaSI oraz zachęca Komisję oraz EFI do lepszego informowania pośredników mikrofinansowych o tej możliwości wynikającej z art. 38 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów⁽¹⁾;

40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia dostępności programu EFIS na potrzeby finansowania mikroprzedsiębiorstw;

Pośrednicy mikrofinansowi

41. zachęca Komisję, aby koordynowała wsparcie EFS i EaSI w celu poprawy komplementarności tych dwóch programów w odniesieniu do instrumentów mikrofinansowych, koncentrując się m.in. na współpracy między pośrednikami mikrofinansowymi a ośrodkami wspierania biznesu współfinansowanymi przez EFS;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

42. z zadowoleniem przyjmuje proces selekcji pośredników w udzielaniu mikrokredytów, zgodny z zasadami i procedurami EFI, oraz przypomina o wniosku Parlamentu, aby pośrednicy ci przestrzegali zasad odpowiedzialnego pożyczania i unikania nadmiernego zadłużenia osób i przedsiębiorstw;
43. zaleca, aby została uproszczona procedura dostępu do Instrumentu oraz aby zawieranie umów między pośrednikami mikrofinansowymi a EFI było bardziej elastyczne i zrozumiałe, by pozwolić mniejszym pośrednikom mikrofinansowym na pełne i szybkie wykorzystanie instrumentów finansowania i instrumentów EFI;
44. ubolewa, że znaczna liczba wniosków o skorzystanie z Instrumentu była niekompletna i nie mogła być zatwierdzona przez EFI; zwraca się do Komisji o analizę przyczyn tego niepowodzenia (np. brak informacji lub dostępności, nadmierne obciążenia biurokratyczne wymagające uproszczenia); apeluje do Komisji o podjęcie szybkich działań w celu rozwiązania tego problemu;
45. wzywa Komisję do większego wyeksponowania Instrumentu, informowania o tym, jak można uzyskać do niego dostęp, a także uproszczenia procedur oraz uelastycznienia i zapewniania większej zrozumiałości umów między pośrednikami mikrofinansowania i EFI, co umożliwi mniejszym pośrednikom szybszy dostęp do rynku;
46. wzywa Komisję i EFI do oceny, w jaki sposób docierać z informacjami o korzyściach Instrumentu do szerszego grona odbiorców, poza istniejącymi wymogami nakładanymi na pośredników mikrofinansowych;
47. zachęca Komisję do zacieśnienia współpracy między pośrednikami mikrofinansowymi a organizacjami zaangażowanymi w reprezentowanie interesów beneficjentów, wykraczającej poza promowanie produktów lub znajdowanie nowych klientów;
48. wzywa państwa członkowskie do rozwoju sektora mikrofinansów, aby umożliwić jego rozwój niezbędny do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”, oraz do wykorzystywania Instrumentu poprzez badanie możliwości wchodzenia na rynek mikrokredytowy pośredników niebędących bankami bez zależności od partnerującego banku;
49. zachęca Komisję do wzmocnienia dialogu z podmiotami w sektorze mikrofinansów (pośrednicy mikrofinansowi, banki, instytucje niebędące bankami, sieci takie jak Europejska Sieć Mikrofinansowania) oraz z zainteresowanymi stronami nieobjętymi obecnie programem dotyczącym dostępności, wykorzystania i projektowania produktów oferowanych w ramach programów finansowanych przez Unię;
50. zachęca Komisję i państwa członkowskie do ułatwiania wymiany najlepszych praktyk między pośrednikami mikrofinansowymi z różnych państw członkowskich;
51. wzywa Komisję i EFI do zagwarantowania, że oś mikrofinansowania i przedsiębiorczości społecznej programu EaSI w większym stopniu będzie wspierała upowszechnianie i przyjmowanie europejskiego kodeksu dobrych praktyk w zakresie udzielania mikrokredytów w umowach z pośrednikami mikrofinansowymi;
52. uważa, że sprawozdanie Komisji w sprawie wdrożenia europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress – 2013 jest bardzo ogólne i brakuje w nim szczegółowych informacji dotyczących wdrożenia;
53. zachęca Komisję do zapewnienia, by Instrument i program EaSI w dalszym ciągu przyczyniały się do tworzenia unijnej wartości dodanej i do eksponowania działań UE.

o

o o

54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0447

Nowa WPRyb: struktura środków technicznych i planów wieloletnich**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie nowej wspólnej polityki rybołówstwa: struktura środków technicznych i planów wieloletnich (2015/2092(INI))**

(2017/C 399/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 43,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, w szczególności jego art. 7 ust. 2, art. 9 i 10,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A8-0328/2015),
- A. mając na uwadze fakt, że zrównoważony charakter zasobów rybnych to warunek niezbędny dla przyszłości przemysłu rybnego;
- B. mając na uwadze, że od 2009 r. nie odnotowano istotnych postępów w odniesieniu do wniosków ustawodawczych dotyczących środków technicznych i planów wieloletnich, po części z powodu napięć między instytucjami europejskimi dotyczących przyznanych im w art. 43 TFUE uprawnień decyzyjnych w odniesieniu do wniosków Komisji w sprawie planów wieloletnich, a po części ze względu na trudności wynikające z dostosowania ustawodawstwa dotyczącego środków technicznych do Traktatu z Lizbony;
- C. mając na uwadze, że do celów wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) (rozporządzenie (UE) nr 1380/2013) należy odtworzenie i utrzymanie populacji poławianych gatunków powyżej poziomów pozwalających zapewnić maksymalny podtrzymywalny połów (MSY) przy zastosowaniu podejścia opartego na ekosystemie i selektywności; mając na uwadze, że środki techniczne i plany wieloletnie należą do głównych narzędzi służących osiągnięciu tych celów;
- D. mając na uwadze, że do głównych zmian wprowadzonych dzięki reformie WPRyb z 2013 r. należy również obowiązek wyładunku i regionalizacja;
- E. mając na uwadze złożoność i różnorodność środków technicznych oraz fakt, że wprowadzane są one w wielu różnych rozporządzeniach, co utrudnia rybakom ich wdrażanie i może budzić ich nieufność;
- F. mając na uwadze, że zasada regionalizacji obejmuje konsultację z komitetami doradczymi w celu przybliżenia zainteresowanym podmiotom procesu decyzyjnego i lepszej oceny potencjalnego społeczno-ekonomicznego wpływu podejmowanych decyzji;
- G. mając na uwadze, że złożoność środków technicznych i trudności w ich wdrażaniu oraz brak namacalnych wyników WPRyb i odpowiednich zachęt przyczyniły się do braku zaufania wśród rybaków;
- H. mając na uwadze, że przegląd środków technicznych zgodnie z najlepszymi dostępnymi opiniami naukowymi i podejściem opartym na ekosystemie powinien służyć lepszemu zrównoważeniu środowiskowemu zasobów rybnych i morskich z zachowaniem spójności z opłacalnością społeczno-ekonomiczną tego sektora;
- I. mając na uwadze, że osiągnięcie celów nowej WPRyb wymaga m.in. większej selektywności narzędzi i praktyk połowowych;
- J. mając na uwadze, że prawodawstwo często utrudnia wdrażanie bieżących innowacji zwiększających selektywność narzędzi połowowych;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- K. mając na uwadze, że obowiązek wyładunku pociąga za sobą istotną zmianę podejścia do zarządzania rybołówstwem, zwłaszcza w przypadku połowów dennych, a przez to do środków technicznych w kluczowych obszarach, takich jak skład połowów i rozmiar oczek;
- L. mając na uwadze, że należy szczególnie podkreślić znaczenie tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego dla zrównoważonego rozwoju społeczności nadmorskich, zwłaszcza jeśli chodzi o rolę kobiet i dzieci; mając na uwadze, że w WPRyB przywołano kwestię zróżnicowanego traktowania tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego w Europie;
- M. mając na uwadze konieczność ogólnego zdefiniowania tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego z uwzględnieniem jego roli w procesie przywracania właściwego stanu naszych mórz oraz zachowania tradycyjnych i środowiskowo zrównoważonych praktyk i zawodów;
- N. mając na uwadze, że zapewnienia osiągnięcia celów WPRyB w UE wymaga określenia podstawowych wspólnych zasad dla wszystkich basenów morskich w rozporządzeniu ramowym przyjętym w ramach zwykłej procedury ustawodawczej zgodnie z Traktatem z Lizbony, by zapewnić operatorom równe warunki działania oraz ułatwić realizację i kontrolę środków technicznych;
- O. mając na uwadze, że zwykła procedura ustawodawcza nie jest zawsze konieczna w przypadku środków o zasięgu regionalnym, podlegających częstym zmianom lub bazujących na normach i celach przyjętych przez współprawodawców, należy jednak utrzymać ją w przypadku wspólnych norm dla wszystkich basenów morskich oraz w przypadku środków zapisanych w rozporządzeniach szczególnych lub niemających podlegać zmianom w przewidywalnej przyszłości;
- P. mając na uwadze, że regionalizacja musi zapewniać dostosowanie norm środków technicznych szczególnych wymogów każdego łowiska i basenu dzięki elastyczności i ułatwieniu szybkiego reagowania na wszelkie nagłe sytuacje; mając na uwadze, że regionalizacja musi oznaczać uproszczenie środków technicznych oraz ułatwiać ich zrozumienie, wdrażanie i egzekwowanie; mając na uwadze, że przyjmowanie regionalnych środków technicznych powinno być zgodne z modelem uzgodnionym przez współprawodawców w ramach zreformowanej WPRyB;
- Q. mając na uwadze, że regionalizacja może przyczynić się do uproszczenia i lepszego zrozumienia norm, co zostałyby bardzo dobrze przyjęte przez sektor rybołówstwa i inne zainteresowane strony, zwłaszcza te, które są zaangażowane w proces przyjmowania norm;
- R. mając na uwadze, że regionalizacja nie powinna prowadzić do renacjonalizacji polityki, ponieważ byłoby to sprzeczne z WPRyB, należąca do wyłącznych kompetencji UE ze względu na współdzielony charakter zasobów;
- S. mając na uwadze, że przyjmowanie regionalnych środków technicznych powinno być zgodne z modelem uzgodnionym przez współprawodawców w nowej WPRyB, co oznacza przyjmowanie przez Komisję aktów delegowanych na podstawie wspólnych zaleceń zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z normami i celami określonymi przez współprawodawców, lub – jeżeli zainteresowane państwa członkowskie nie przedłożą wspólnych zaleceń w wyznaczonym czasie – z własnej inicjatywy Komisji; mając jednak na uwadze, że zgodnie z Traktatem Parlament zachowuje prawo do sprzeciwu wobec każdego aktu delegowanego;
- T. mając na uwadze, że przegląd ram środków technicznych powinien być okazją do dalszej refleksji nad regionalizacją i do rozważenia alternatyw wobec aktów delegowanych;
- U. mając na uwadze kontrowersyjny charakter niektórych wniosków w sprawie rozporządzeń szczegółowych zawierających środki techniczne (w sprawie zakazu połowów z użyciem pławnic, przypadkowych odłowów waleni na łowiskach, połowów stad głębinowych); mając na uwadze, że niektóre wnioski, np. w sprawie połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku, są zablokowane od ponad trzech lat; mając na uwadze, że rozmowy dotyczące połowów z użyciem pławnic także utknęły w martwym punkcie; mając na uwadze, że niektóre rozporządzenia szczegółowe w sprawie środków technicznych zostały odrzucone przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa;
- V. mając na uwadze, że środki techniczne powinny uwzględniać zjawisko nielegalnych połowów, którym często towarzyszy nielegalne wykorzystanie narzędzi połowowych, oraz że należy w tych środkach zaproponować skuteczne rozwiązanie problemu połowów NNN;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- W. mając na uwadze, że środki techniczne obowiązujące w każdym basenie połowowym UE nie zawsze są dostosowane do potrzeb innowacyjnych metod połowowych i do poszczególnych łowisk lokalnych; mając w związku z tym na uwadze, że rybacy potrzebują zestawu regionalnych środków technicznych odpowiadających zróżnicowanym warunkom poszczególnych basenów morskich; mając na uwadze kluczowe znaczenie zrównoważonego zarządzania zasobami rybnymi oraz konieczność uproszczenia i możliwości dostosowywania prawodawstwa do realiów panujących w terenie; mając na uwadze, że należy również uwzględnić fakt, że baseny połowowe dzielimy z państwami trzecimi, w których obowiązują inne zasady ochrony zasobów niż w Europie;
- X. mając na uwadze, że na wodach europejskich, a zwłaszcza w basenie Morza Śródziemnego, państwa członkowskie powinny koniecznie zapewnić niezbędne środki i współpracować w celu wskazywania osób odpowiedzialnych za połowy NNN, zapewniając tym samym nakładanie przewidzianych kar i zaostrzenie kontroli na morzu i na lądzie;
- Y. mając na uwadze, że nie wszystkie plany wieloletnie przyjmowane w latach 2002–2009 okazały się równie skuteczne; mając na uwadze, że nowe plany wieloletnie będą przyjmowane zgodnie z nowymi zasadami WPRyb;
- Z. mając na uwadze, że starania o osiągnięcie zrównoważoności muszą obejmować negocjacje z państwami trzecimi;
- AA. mając na uwadze, że w reformie WPRyb wprowadzono wymogi dotyczące wyładunku oraz przewidziano elastyczność, wyjątki i wsparcie finansowe z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR);
- AB. mając na uwadze, że mogą wystąpić trudności w stosowaniu zakazu odrzutów w łowiskach mieszanych, w których występują gatunki dławiące;
- AC. mając na uwadze, że po wejściu w życie Traktatu z Lizbony Parlament został współprawodawcą w dziedzinie rybołówstwa, z wyłączeniem całkowitego dopuszczalnego połowu i kwot;
- AD. mając na uwadze, że od 2009 r. nie przyjęto żadnego planu wieloletniego, ponieważ dotyczące ich wnioski zostały zablokowane w Radzie;
- AE. mając na uwadze, że w międzyinstytucjonalnej grupie roboczej ds. planów wieloletnich współprawodawcy uznali znaczenie współpracy na rzecz znalezienia pragmatycznych rozwiązań służących przyjęciu planów wieloletnich pomimo różnic w interpretacji ram prawnych;
- AF. mając na uwadze, że plany wieloletnie powinny dostarczać solidnych i trwałych ram zarządzania łowiskami w oparciu o najlepsze i najnowsze dostępne ustalenia naukowe i socjoekonomiczne oraz powinny być na tyle elastyczne, by dostosowywać się do zmian stanu zasobów i corocznych decyzji o uprawnieniach do połowów;
- AG. mając na uwadze, że za wspólne elementy przyszłych planów wieloletnich uznano limit maksymalnego podtrzymywalnego połowu i termin jego osiągnięcia, ostrożnościowy mechanizm uruchamiania środków zabezpieczających, minimalny cel dotyczący biomasy, mechanizm dostosowywania się do nieoczekiwanych zmian w najlepszych dostępnych opiniach naukowych oraz klauzulę przeglądową;
- AH. mając na uwadze, że plany wieloletnie powinny określać ogólny cel, możliwy do osiągnięcia z administracyjnego i naukowego punktu widzenia; mając na uwadze, że powinny one obejmować długotrwałe i stabilne połowy zgodnie z najlepszymi dostępnymi opiniami naukowymi, co należy odzwierciedlić w corocznych decyzjach Rady w sprawie uprawnień do połowów; mając na uwadze, że te coroczne decyzje nie powinny wykraczać poza ściśle pojmowane pojęcie przyznawania uprawnień do połowów;
- AI. mając na uwadze, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawach C-103/12 Parlament przeciwko Radzie i C-165/12 Komisja przeciwko Radzie, dotyczący przyznawania uprawnień do połowów na wodach UE w wyłącznej strefie ekonomicznej u wybrzeży Gujany Francuskiej statkom rybackim pływającym pod banderą Boliwariańskiej Republiki Wenezueli stanowi precedens, gdyż objaśnia treść i granice zastosowania dwóch różnych podstaw prawnych zawartych w art. 43 TFUE; mając na uwadze, że art. 43 ust. 3 może być podstawą prawną wyłącznie w odniesieniu do przyznawania uprawnień do połowów w rozporządzeniach dotyczących całkowitego dopuszczalnego połowu i kwot;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- AJ. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości w dniu 1 grudnia 2015 r. wydał wyrok w połączonych sprawach C-124/13 i C-125/13 – Parlament i Komisja przeciwko Radzie – dotyczący rozporządzenia Rady (UE) nr 1243/2012 zmieniającego długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza, w której to sprawie Trybunał potwierdził stanowisko Parlamentu Europejskiego, zgodnie z którym ze względu na cel i treść tego rozporządzenia należało je przyjąć na podstawie art. 43 ust. 2 TFUE, z wykorzystaniem zwykłej procedury ustawodawczej, w której Parlament odgrywałby rolę współprawodawcy; ponieważ rozporządzenie to obejmuje decyzje polityczne mające wpływ na plan wieloletni i które od chwili obecnej są niezbędne do osiągnięcia celów WPRyB;
- AK. mając na uwadze, że wobec braku planów wieloletnich minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony będzie można zmieniać w planach odrzutów przyjętych na mocy aktów delegowanych przez Komisję na podstawie zaleceń zainteresowanych państw członkowskich lub – jeżeli zainteresowane państwa członkowskie nie przedstawiają wspólnych zaleceń w wyznaczonym czasie – z własnej inicjatywy Komisji; podkreśla znaczenie ochrony osobników niedojrzałych oraz stosowania się do opinii naukowych przy podejmowaniu decyzji o minimalnych rozmiarach odniesienia do celów ochrony;
- AL. mając na uwadze, że plany odrzutów odegrają kluczową rolę, ponieważ zmiana minimalnych rozmiarów do celów ochrony może przynieść zmiany w technikach połowowych, a przez to w śmiertelności połowowej i biomasie tarłowej, które są wymiernymi celami zapisanymi w planach wieloletnich; mając na uwadze, że zmiana minimalnych rozmiarów w drodze aktów delegowanych oznaczałaby zmianę głównych parametrów planów wieloletnich w sposób niezależny od nich samych;
- AM. mając na uwadze, że zamiarem współprawodawców było, aby te akty delegowane miały charakter przejściowy i w żadnym wypadku nie obowiązywały dłużej niż trzy lata;
- AN. mając na uwadze, że minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony dla tego samego gatunku mogą być różne w poszczególnych strefach w celu uwzględnienia specyfiki gatunków i łowisk, mając również na uwadze, że jeśli tylko jest to możliwe, należy podejmować decyzje horyzontalne dla wszystkich stref w celu ułatwienia czynności kontrolnych;
1. uważa, że aby zapewnić osiągnięcie celów WPRyB, przysze środki techniczne należy uprościć w celu usunięcia wszelkich sprzeczności i dublowania działań, wpisać w ramy prawne o jasnej strukturze i oprzeć na solidnych podstawach naukowych potwierdzonych w procesie wzajemnej weryfikacji;
  2. uważa, że należy sporządzić kompletny wykaz wszystkich obowiązujących obecnie środków technicznych, aby uzyskać lepszy obraz możliwych uproszczeń i skreślić w przyszłych środkach technicznych;
  3. jest zdania, że należy przeprowadzić przegląd środków technicznych z myślą o osiągnięciu celów WPRyB, poprawie selektywności, zminimalizowaniu odrzutów i wpływu rybołówstwa na środowisko, uproszczeniu obecnych przepisów oraz poprawie ich podstaw naukowych;
  4. uważa, że środki techniczne należy dostosować do specyfiki każdego łowiska i regionu, co przyczyni się do lepszego spełnienia wymogów przez dany sektor;
  5. jest zdania, że uproszczenie i regionalizacja środków technicznych powinny zawsze być zgodne z rzeczywistym celem rozporządzenia dotyczącego środków technicznych, czyli z minimalizacją przypadkowych połowów i wpływu na środowisko morskie;
  6. uważa, że ułatwienie wdrażania przepisów WPRyB oraz poprawa poziomu ich akceptacji i przestrzegania przez sektor rybołówstwa i inne zainteresowane strony wymaga większego udziału rybaków w procesie podejmowania decyzji, zwłaszcza w komitetach doradczych, a także zapewnienia zachęt, np. wsparcia z EFMR i innych instrumentów na rzecz innowacyjności, szkoleń, wyposażenia i stosowania bardziej selektywnych narzędzi połowowych;
  7. jest zdania, że nowe ramy prawne ułatwią powszechniejsze stosowanie innowacyjnych narzędzi połowowych, co do których wykazano naukowo, że zwiększają selektywność i mają mniejszy wpływ na środowisko;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

8. uważa, że trzeba będzie wspierać innowacyjność i badania w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia WPRyb, zwłaszcza jeśli chodzi o wyładunek odrzutów, aby rozwijać selektywność i zmodernizować techniki połowu i kontroli;
9. uważa, że należy zezwolić – bez ograniczeń i zbędnych limitów ilościowych – na zrównoważone stosowanie innowacyjnych narzędzi połowowych, których większą selektywność wykazano w niezależnych badaniach naukowych, uregulować w prawodawstwie stosowanie takich narzędzi i wspierać finansowo dalsze badania w tej dziedzinie;
10. jest zdania, że należy utrzymać zwykłą procedurę ustawodawczą w przypadku przyjmowania wspólnych norm dla wszystkich basenów morskich, w tym opracowywania norm i celów odnoszących się do środków technicznych, także tych, które zawarto w rozporządzeniach szczególnych, lub środków technicznych, które prawdopodobnie nie będą zmieniane w przewidywalnej przyszłości, uważa natomiast, że stosowanie zwykłej procedury ustawodawczej nie jest zawsze konieczne do przyjmowania środków o zasięgu regionalnym lub takich, które mogą podlegać częstym zmianom; jest zdania, że środki te należy oceniać w regularnych odstępach czasu, by zapewnić, że nadal są odpowiednie; uważa, że rozsądne stosowanie aktów delegowanych może zaspokajać tę potrzebę elastyczności i szybkiego reagowania; przypomina jednak, że zgodnie z Traktatem Parlament zachowuje prawo do sprzeciwu wobec każdego aktu delegowanego;
11. zaleca określenie jasnych ogólnych ram europejskich dla środków technicznych przez ustalenie ograniczonej liczby podstawowych zasad horyzontalnych; uważa, że wszystkie przepisy, które nie mają zastosowania do dużej części wód europejskich, nie powinny znaleźć się tych ramach ogólnych, tylko być objęte regionalizacją;
12. uważa, że wszelkie środki przyjmowane na szczeblu regionalnym powinny być zgodne z rozporządzeniem ramowym dotyczącym środków technicznych oraz spójne z celami WPRyb i dyrektywą ramową 2008/56/WE w sprawie strategii morskiej;
13. uważa, że przepisy dotyczące środków technicznych powinny być określone w odpowiednio zastosowanym procesie regionalizacji i w oparciu o wspólne scentralizowane zasady i definicje, w tym wspólne cele i normy, które mają być stosowane w całej UE, obejmujące m.in. wykaz zakazanych gatunków i narzędzi połowowych, a także o zbiór przepisów szczegółowych dotyczących największych basenów morskich oraz pewną liczbę szczegółowych regulacji technicznych, przy czym wszystkie te środki powinny być przyjmowane w zwykłej procedurze ustawodawczej; zauważa, że stosowanie regionalizacji powinno dotyczyć przepisów o zasięgu regionalnym lub podlegających częstym zmianom i być oceniane w regularnych odstępach czasu;
14. podkreśla potrzebę jasnego sformułowania nowego rozporządzenia ramowego w sprawie środków technicznych, co będzie wymagało znacznej pracy nad wyjaśnieniem niejasności; w związku z tym wzywa do wcześniejszego uchylecia obowiązujących rozporządzeń dotyczących środków technicznych, zwłaszcza rozporządzeń Rady (WE) nr 850/98 i (WE) nr 1967/2006, aby zlikwidować ich nadmiar;
15. przypomina, że zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego państwa członkowskie mogą – w terminie, który należy ustalić w rozporządzeniu o środkach technicznych – przedstawić Komisji zalecenia dotyczące aktów delegowanych, a Komisja nie może przyjąć żadnego aktu przez upływem tego terminu;
16. uważa, że należy ocenić rozporządzenia szczegółowe oparte na środkach technicznych pod kątem stosowności, wydajności i skutków społeczno-gospodarczych dla flot UE oraz dla społeczności lokalnych, przy poszanowaniu dla celów WPRyb i dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej;
17. uważa, że środki techniczne powinny zawierać szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niektórych narzędzi połowowych, by chronić siedliska i gatunki morskie podatne na zagrożenia;
18. uważa, że środki techniczne powinny zapewniać niestosowanie destrukcyjnych i nieselektywnych narzędzi połowowych oraz ogólny zakaz stosowania substancji wybuchowych i toksycznych;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

19. jest zdania, że należy pilnie opracować spójny zbiór środków technicznych dla każdego z basenów, z uwzględnieniem specyfiki każdego z nich, ponieważ decyzje Unii mogą mieć istotny wpływ na odnowę stad ryb i ochronę ekosystemów oraz na zrównoważone gospodarowanie wspólnymi stadami ryb;

20. wyraża opinię, że niezależnie od obowiązku wyładunku, który jest w mocy od 1 stycznia 2015 r. i do 2019 r. ma być stopniowo stosowany do stad ryb, przepisy w sprawie środków technicznych muszą być wystarczająco elastyczne, by dostosowywać się w czasie rzeczywistym do postępu w rybołówstwie i dawać sektorowi większe możliwości wdrażania w praktyce innowacji dotyczących selektywnych metod połowowych;

21. uważa, że obowiązek wyładunku stanowi podstawową zmianę dla rybołówstwa, dlatego należy dostosować środki techniczne, aby umożliwić wdrożenie i ułatwienie bardziej selektywnych połowów; w tym celu zaleca trzy następujące środki:

— znaczne dostosowanie, a nawet uchylenie przepisów dotyczących składu połowów,

— zezwolenie na większą elastyczność w odniesieniu do rozmiarów oczek,

— umożliwienie trzymania na pokładzie różnych narzędzi połowowych;

22. odnotowuje trudności wynikające ze współistnienia norm handlowych wprowadzonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2406/96 i minimalnych rozmiarów odławianych osobników; wzywa do ich ujednoczenia w nowym rozporządzeniu ramowym w sprawie środków technicznych;

23. uważa, że w przeglądzie środków technicznych należy uwzględnić ich wpływ na ochronę zasobów biologicznych, środowisko morskie, koszty operacyjne w rybołówstwie i opłacalność pod względem społeczno-zawodowym;

24. jest zdania, że cel ochrony, jakemu służy rozporządzenie ramowe w sprawie środków technicznych, można wydajniej osiągnąć przez działania zmierzające do poprawy zarządzania podażą i popytem przy wsparciu organizacji producentów;

25. uważa, że okazjonalne tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne na wodach śródlądowych państw członkowskich i regionów nie powinno być uwzględniane w wielkości całkowitego dopuszczalnego połowu;

26. uważa, że plany wieloletnie odgrywają kluczową rolę w ochronie zasobów rybnych zgodnie z WPRyb, ponieważ stanowią najodpowiedniejszy środek przyjmowania i wdrażania szczegółowych środków technicznych na różnych łowiskach;

27. uważa, że współprawodawcy muszą dalej dążyć do zawarcia porozumienia w sprawie planów wieloletnich z uwzględnieniem kompetencji instytucji zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w oparciu o odpowiednie orzecznictwo;

28. uważa, że plany wieloletnie powinny dostarczać solidnych i trwałych ram zarządzania łowiskami, opierać się na najlepszych i najnowszych badaniach naukowych i socjoekonomicznych potwierdzonych w procesie wzajemnej oceny oraz być dostosowane do rozwoju zasobów i oferować elastyczność przy podejmowaniu rocznych decyzji Rady dotyczących uprawnień do połowów; zauważa, że te coroczne decyzje nie powinny wykraczać poza ścisłe ramy przydziału uprawnień do połowów oraz że należy w miarę możliwości unikać poważnych wahań wielkości przyznawanych w tych decyzjach;

29. wyraża opinię, że potrzebne są postępy w pracach nad przyszłymi planami wieloletnimi, aby odtworzyć i utrzymać wielkość stad przekraczającą poziom pozwalający na osiągnięcie maksymalnego podtrzymywalnego połowu, wprowadzić ustalony z góry harmonogram, mechanizm uruchamiania środków zabezpieczających, mechanizm dostosowywania się do zmian w opiniach naukowych i klauzulę przeglądową;

30. uważa, że aby uniknąć problemów wynikających z obowiązkowego wyładunku połowów wielogatunkowych, należy poprawić selektywność i zminimalizować przypadkowe połowy; za wskazane uważa znalezienie metod stosowania możliwości przyjmowania środków dotyczących elastyczności oraz stosowania naukowo wyznaczonych przedziałów śmiertelności połowowej przy określaniu całkowitego dopuszczalnego połowu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

31. potwierdza potrzebę zwiększenia udziału zainteresowanych stron – za pośrednictwem komitetów doradczych – w opracowywaniu i wdrażaniu planów wieloletnich oraz we wszystkich decyzjach związanych z regionalizacją;
  32. uważa, że Parlament powinien szczególnie uważnie analizować akty delegowane dotyczące planów odrzutów i zastrzec sobie prawo do ich odrzucenia, jeśli uzna to za konieczne;
  33. uważa, że przejściowe obowiązywanie aktów delegowanych dotyczących planów odrzutów, w tym zmiany minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony, nie powinno w żadnym wypadku trwać dłużej niż trzy lata, po czym w stosownych przypadkach akty te należy zastąpić planem wieloletnim, w związku z czym należy przyjąć plany wieloletnie jak najszybciej;
  34. jest zdania, że w kontekście regionalizacji decyzje dotyczące minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony dla poszczególnych gatunków powinny opierać się na opiniach naukowych; podkreśla potrzebę uniknięcia nieprawidłowości lub oszustw przy sprzedaży, które mogłyby zagrozić funkcjonowaniu rynku wewnętrznego;
  35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0455

Wykaz inwazyjnych gatunków obcych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie projektu rozporządzenia wykonawczego Komisji w sprawie przyjęcia wykazu inwazyjnych gatunków obcych uznanych za stwarzające zagrożenie dla Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 (D041932/01 – 2015/3010(RSP))

(2017/C 399/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt rozporządzenia wykonawczego Komisji w sprawie przyjęcia wykazu inwazyjnych gatunków obcych uznanych za stwarzające zagrożenie dla Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 (D041932/01,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,
  - uwzględniając art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾,
  - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
  - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Komisja ma w drodze aktów wykonawczych przyjąć wykaz inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii (zwanego dalej „wykazem unijnym”), w oparciu o kryteria określone w art. 4 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie inwazyjnych gatunków obcych”) oraz mając na uwadze, że te akty wykonawcze mają być przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzająca, o której mowa w art. 27 ust.2;
- B. mając na uwadze, że projekty aktów wykonawczych mają zostać przekazane komitetowi, o którym mowa w art. 27 ust. 1 rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych do dnia 2 stycznia 2016 r. i wejdą w życie dwudziestego dnia po ich opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym;
- C. mając na uwadze, że wykaz unijny będzie wiążący w całości i będzie bezpośrednio stosowany we wszystkich państwach członkowskich;
- D. mając na uwadze, że istnieje wiele inwazyjnych gatunków obcych, dlatego ważne jest, aby w pierwszej kolejności zająć się tą ich podgrupą, która jest uznawana za stwarzającą zagrożenie dla Unii;
- E. mając na uwadze, że inwazyjne gatunki obce należy uznać za stwarzające zagrożenie dla Unii, jeśli szkody powodowane przez nie w państwach członkowskich, w których odczuwalne jest ich oddziaływanie, są na tyle istotne, że uzasadniają przyjęcie specjalnych środków o mających zastosowanie w całej Unii, włącznie z państwami członkowskimi, w których ich oddziaływanie jeszcze nie jest lub prawdopodobnie nie będzie odczuwalne;
- F. mając na uwadze, że dopilnowanie, by przy identyfikacji inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii zachowano proporcjonalność i skoncentrowano się na gatunkach, których umieszczenie w wykazie unijnym skutecznie i racjonalnie pod względem kosztów zapobiegałoby niepożądanemu oddziaływaniu tych gatunków, minimalizowało je lub łagodziło, uznane zostało w czasie nieformalnych rozmów trójstronnych za niezwykle ważne;

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 35.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- G. mając na uwadze, że kryteria umieszczania w wykazie unijnym są głównym instrumentem stosowania rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych;
- H. mając na uwadze, że kryteria umieszczania w wykazie unijnym powinny zagwarantować, że inwazyjne gatunki obce o potencjalnie największym niepożądanym oddziaływaniu znajdują się w tym wykazie, tak aby zapewnić również skuteczne wykorzystanie zasobów;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z motywem 13 rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych należy ustanowić wspólne kryteria przeprowadzania oceny ryzyka, aby zapewnić zgodność przepisów z postanowieniami odpowiednich porozumień w ramach Światowej Organizacji Handlu i spójne stosowanie rozporządzenia;
- J. mając na uwadze, że motyw 32 rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych przewiduje, iż aby uwzględnić najnowszą wiedzę naukową w zakresie środowiska, Komisji należy zgodnie z art. 290 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać uprawnienia do ustalania wspólnych elementów przy opracowywaniu ocen ryzyka;
- K. mając na uwadze, że motyw 32 rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych przewiduje ponadto, iż szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, a przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie;
- L. mając na uwadze, że Parlament nie został odpowiednio poinformowany o ustaleniu wspólnych elementów do celów opracowywania ocen ryzyka oraz mając na uwadze, że przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nie odbywało się w sposób jednoczesny, terminowy i odpowiedni;
- M. mając na uwadze, że Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 29 rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych aktów delegowanych, aby dodatkowo określić rodzaj dowodów dopuszczalnych na użytek art. 4 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia, i przedstawia szczegółowy opis stosowania art. 5 ust. 1 lit. a)–h), oraz mając na uwadze, że szczegółowy opis zawiera metody, które mają być stosowane przy ocenie ryzyka, z uwzględnieniem odnośnych norm krajowych i międzynarodowych oraz potrzeby nadania priorytetu działaniom skierowanym przeciwko inwazyjnym gatunkom obcym mającym lub mogącym mieć znaczne niepożądane oddziaływanie na różnorodność biologiczną lub powiązane usługi ekosystemowe, jak również na zdrowie ludzkie lub na gospodarkę, gdy takie niepożądane oddziaływanie uznaje się za czynnik obciążający;
- N. mając na uwadze, że Komisja nie postępowała zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych, nie określiła dodatkowo rodzaju dowodów dopuszczalnych na użytek art. 4 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych, nie przedstawiła szczegółowego opisu stosowania art. 5 ust. 1 lit. a)–h) tego rozporządzenia ani metod, które mają być stosowane przy ocenie ryzyka;
- O. mając na uwadze, że Komisja nie dopilnowała, by metody, które mają być stosowane przy ocenie ryzyka, były stosowane w ten sam sposób przez wszystkie państwa członkowskie przy proponowaniu włączenia danego gatunku do wykazu unijnego oraz mając na uwadze, że nie można zagwarantować, że wszystkie państwa członkowskie stosują ten sam rodzaj dowodów i te same ogólne standardy;
- P. mając na uwadze, że projekt unijnego wykazu gatunków został sporządzony raczej w oparciu o polityczne, a nie naukowe kryteria;
- Q. mając na uwadze, że ten wykaz gatunków został sporządzony nie w oparciu o jednolitą procedurę oceny zagrożeń i metodologię, a raczej zgodnie z wolą polityczną państw członkowskich;
- R. mając na uwadze, że projekt wykazu unijnego nie podejmuje problemu inwazyjnych gatunków obcych w wszechstronny sposób, tak aby chronić rodzimą bioróżnorodność i usługi ekosystemowe, a także minimalizować i łagodzić wpływ, jaki gatunki te mogą mieć na zdrowie ludzkie i na gospodarkę;
- S. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie inwazyjnych gatunków obcych, jako specjalny instrument ustawodawczy UE, może przyczynić się do sprostania utrzymującym się wyzwaniom związanym z utratą różnorodności biologicznej, osiągania konkretnych wyników oraz pomóc w realizacji celów strategii ochrony różnorodności biologicznej, jednak jedynie pod warunkiem, że będzie właściwie wdrażane, przy poparciu ze strony władz lokalnych i ogółu społeczeństwa;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- T. mając na uwadze, że pierwotny wykaz Komisji był krytykowany przez szereg właściwych organów krajowych, zainteresowanych stron i ogół społeczeństwa w takim stopniu, iż obecnie podmioty te poważnie wątpią w przyszłą skuteczność rozporządzenia w sprawie inwazyjnych gatunków obcych, głównie z tego powodu, że w wykazie nie znalazły się najbardziej problematyczne inwazyjne gatunki obce, podczas gdy znalazły się w nim pewne gatunki, które nie mogą w znaczny sposób negatywnie oddziaływać na różnorodność biologiczną, usługi ekosystemowe, ludzkie zdrowie lub gospodarkę, lub też w odniesieniu do których środki, jakie należałoby podjąć, będą wiązać się z nieproporcjonalnymi kosztami;
- U. mając na uwadze, że pierwotny wykaz pomija gatunki, które znajdują się wśród najbardziej szkodliwych inwazyjnych gatunków w Europie; mając na uwadze, że pewne lądowe gatunki roślin i ssaków spełniają odnośne kryteria i dostępna jest związana z nimi szczegółowa ocena ryzyka, a jednak nie zostały one ujęte w wykazie; mając na uwadze, że gatunki ssaków, które są w ostatnich latach najszybciej rozprzestrzeniającymi się gatunkami obcymi w Europie, nie zostały ujęte w wykazie oraz mając na uwadze, że powszechnie występujące i szybko rozprzestrzeniające się gatunki roślin o znaczącym i dobrze udokumentowanym wpływie na ludzkie zdrowie również nie zostały w nim ujęte;
1. uważa, że projekt rozporządzenia wykonawczego Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 1143/2014;
  2. wzywa Komisję do wycofania projektu rozporządzenia wykonawczego oraz do przedłożenia komitetowi nowego projektu;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.
-

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0456

Sprzeciw na podstawie art. 106 Regulaminu: zezwolenie na genetycznie modyfikowaną kukurydzę NK603xT25

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (2015/3006(RSP))

(2017/C 399/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającą na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3 i art. 19 ust. 3,
  - uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽³⁾,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 15 lipca 2015 r. ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
  - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 17 maja 2010 r. przedsiębiorstwo Monsanto Europe SA zwróciło się, zgodnie z art. 5 i 17 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, do właściwego organu Niderlandów z wnioskiem o wprowadzenie do obrotu żywności, składników żywności i pasz zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych;
- B. mając na uwadze, że opisana we wniosku zmodyfikowana genetycznie kukurydza MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2 wykazuje ekspresję białka CP4 EPSPS kodującego odporność na herbicydy zawierające glifosat oraz białka PAT kodującego tolerancję na herbicydy zawierające glufosynat amonowy oraz że w dniu 20 marca 2015 r. Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem – wyspecjalizowana agencja Światowej Organizacji Zdrowia zajmująca się badaniami nad rakiem – zaklasyfikowała glifosat jako substancję prawdopodobnie rakotwórczą dla ludzi ⁽⁵⁾;
- C. mając na uwadze, że pomimo przyjęcia przez parlamentarną Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, w dniu 1 grudnia 2015 r., projektu rezolucji, w którym zgłoszono sprzeciw wobec projektu decyzji wykonawczej zezwalającej na wprowadzenie do obrotu produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych, Komisja Europejska postanowiła zlekceważyć zasadę lojalnej współpracy między instytucjami UE, przyjmując decyzję wykonawczą w dniu 4 grudnia 2015 r., czyli 10 dni przed rozpoczęciem pierwszego posiedzenia plenarnego, podczas którego Parlament mógłby przeprowadzić głosowanie nad projektem rezolucji po jego przyjęciu w komisji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 8.12.2015, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽⁴⁾ Panel EFSA ds. GMO (panel EFSA ds. organizmów zmodyfikowanych genetycznie), 2015. Opinia naukowa dotycząca wniosku złożonego przez przedsiębiorstwo Monsanto (EFSA-GMO-NL-2010-80) o wydanie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu tolerującej herbicydy, genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy NK603 × T25 z przeznaczeniem na żywność i paszę oraz na jej przywóz i przetwarzanie na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. EFSA Journal: 2015; 13(7):4165, 23 pp. doi:10.2903/j.efs.2015.4165.

⁽⁵⁾ IARC Monographs, t. 112: evaluation of five organophosphate insecticides and herbicides (ocena pięciu insektycydów i herbicydów fosforoorganicznych), 20 marca 2015 r. <http://www.iarc.fr/en/media-centre/iarcnews/pdf/MonographVolume112.pdf>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że w dniu 22 kwietnia 2015 r., w uzasadnieniu wniosku ustawodawczego zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1829/2003, Komisja wyraziła ubolewanie w związku z faktem, że od czasu wejścia w życie tegoż rozporządzenia decyzje zatwierdzające są przyjmowane przez Komisję, zgodnie z obowiązującymi przepisami, bez poparcia w formie opinii komitetu państw członkowskich oraz że zwrot dokumentacji do Komisji w celu podjęcia ostatecznej decyzji, zdecydowanie stanowiący wyjątek w całej procedurze, stał się normą w zakresie podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzania genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy;
- E. mając na uwadze, że Komisja została mianowana na podstawie przedstawionych Parlamentowi wytycznych politycznych oraz że w wytycznych tych zawarto zobowiązanie do dokonania przeglądu obowiązującego prawodawstwa dotyczącego zatwierdzania organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO);
- F. mając na uwadze, że Parlament w dniu 28 października 2015 r. ⁽¹⁾ odrzucił wniosek ustawodawczy z dnia 22 kwietnia 2015 r. zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003, gdyż wprawdzie uprawa z natury rzeczy ma miejsce na terytorium państwa członkowskiego, jednak handel GMO jest transgraniczny, co oznacza, że krajowy zakaz „sprzedaży i stosowania” zaproponowany przez Komisję może okazać się niemożliwy do wyegzekwowania bez ponownego wprowadzenia kontroli granicznych w odniesieniu do przywozu;
- G. mając na uwadze, że obecny system zatwierdzania genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy nie funkcjonuje dobrze, skoro – jak doniósł francuski dziennik *Le Monde* w dniu 14 października 2015 r. ⁽²⁾ – zezwolono na przywóz do UE sześciu genetycznie zmodyfikowanych odmian kukurydzy, charakteryzujących się modyfikacjami genetycznymi, które nie zostały objęte oceną w toku wydawania zezwolenia na uprawę, a o ich cechach wynikających z dodatkowej modyfikacji genetycznej przedsiębiorstwo Syngent powiadomiło Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i Komisję dopiero w lipcu 2015 r., chociaż zezwolenia na przywóz tych odmian zostały wydane w latach 2008–2011;
- H. mając na uwadze, że odrzucając wniosek ustawodawczy zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003, Parlament zwrócił się do Komisji o wycofanie wniosku oraz o przedstawienie nowego;
1. uważa, że decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/2279 przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003;
  2. uważa, że zadecydowanie przez Komisję o przystąpieniu do przyjęcia decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279, pomimo że jej projekt został odrzucony przez komisję przedmiotowo właściwą przed odpowiednim głosowaniem na posiedzeniu plenarnym, stanowi naruszenie art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczącego lojalnej współpracy między instytucjami;
  3. uważa, że wszelkie decyzje wykonawcze zezwalające na wprowadzenie do obrotu, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003, produktów zawierających organizmy zmodyfikowane genetycznie, składających się z nich lub z nich wyprodukowanych, w obecnej nieprawidłowo funkcjonującej wersji, powinny zostać zawieszane do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
  4. uważa, że decyzja wykonawcza Komisji jest niespójna z prawem Unii, gdyż nie odpowiada celowi rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 i rozporządzenia (WE) nr 396/2005 ⁽³⁾, zakładającemu – zgodnie z zasadami ogólnymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 ⁽⁴⁾ – stworzenie podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony w dziedzinach takich jak życie i zdrowie ludzkie, zdrowie i dobrostan zwierząt, środowisko naturalne oraz interes konsumentów w odniesieniu do genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
  5. wzywa Komisję do uchylenia decyzji wykonawczej (UE) 2015/2279;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0379.

⁽²⁾ http://www.lemonde.fr/planete/article/2015/10/14/failles-dans-l-homologation-de-six-mais-ogm-en-europe_4788853_3244.html

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

6. wzywa Komisję, aby przedstawiła nowy wniosek ustawodawczy na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 i uwzględniający zastrzeżenia wyrażane często na szczeblu krajowym, które dotyczą nie tylko kwestii związanych z bezpieczeństwem GMO dla zdrowia lub środowiska;
  7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0457

Wprowadzenie przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii (2015/2010(INL))

(2017/C 399/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając projekt sprawozdania komisji specjalnej ds. interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach (specjalna komisja specjalna TAXE 1) (2015/2066(INI)),
- uwzględniając ostateczne sprawozdanie z projektu Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) i G-20 dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków (BEPS) opublikowane w dniu 5 października 2015 r.,
- uwzględniając art. 46 i 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8–0349/2015),

Najważniejsze ustalenia w aferze LuxLeaks

- A. mając na uwadze, że Międzynarodowe Konsorcjum Dziennikarzy Śledczych (ICIJ) badające sprawę interpretacji prawa podatkowego i innych szkodliwych praktyk stosowanych w Luksemburgu (LuxLeaks) ujawniło w listopadzie 2014 r., że ok. 340 korporacji wielonarodowych zawarło tajne porozumienia z Luksemburgiem, które umożliwiły wielu z nich obniżenie do minimum ogólnych obciążeń podatkowych na niekorzyść ogółu obywateli Unii przy znikomej lub zerowej działalności gospodarczej w Luksemburgu;
- B. mając na uwadze, że według ujawnionych informacji w latach 2002–2010 kilku doradców podatkowych świadomie i celowo pomogło korporacjom wielonarodowym uzyskać w Luksemburgu co najmniej 548 interpretacji prawa podatkowego; mając na uwadze, że te tajne porozumienia charakteryzują się złożonymi strukturami finansowymi służącymi uzyskaniu znacznych ulg podatkowych;
- C. mając na uwadze, że dzięki tym interpretacjom prawa podatkowego wiele przedsiębiorstw korzystało z efektywnych stawek podatkowych wynoszących poniżej 1 % dla zysków przenoszonych do Luksemburga; mając na uwadze, że niektóre korporacje wielonarodowe nie płacą uczciwie swojej części należnych podatków, mimo że korzystają z różnych publicznych dóbr i usług w miejscu prowadzenia działalności; mając na uwadze, że niemal zerowe efektywne stawki podatkowe dla zysków osiągniętych przez niektóre korporacje wielonarodowe mogą być szkodliwe dla Unii i innych gospodarek;
- D. mając na uwadze, że w wielu przypadkach luksemburskie jednostki zależne obracające w ramach swojej działalności setkami milionów euro są obecne w Luksemburgu w znikomym stopniu i prowadzą tam bardzo ograniczoną działalność gospodarczą, przy czym pod niektórymi adresami jest zarejestrowanych ponad 1 600 firm;
- E. mając na uwadze, że dochodzenie przeprowadzone przez komisję specjalną TAXE 1 wykazało, iż praktyka interpretacji prawa podatkowego nie jest stosowana wyłącznie w Luksemburgu, lecz jest rozpowszechniona w całej Unii; mając na uwadze, że może ona być stosowana legalnie w celu zagwarantowania firmom niezbędnej pewności prawa i zredukowania ryzyka finansowego dla uczciwych przedsiębiorstw, ale też stwarza możliwości nadużyć oraz unikania opodatkowania i może, zapewniając pewność prawa jedynie wybranym podmiotom, stwarzać pewną nierówność między przedsiębiorstwami, które uzyskały interpretacje, a przedsiębiorstwami, które ich nie stosują;
- F. mając na uwadze opublikowane w dniu 12 lutego 2013 r. sprawozdanie OECD pt. „Addressing Base Erosion and Profit Shifting” [Rozwiązanie kwestii erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków], w którym zaproponowano nowe międzynarodowe standardy przeciwdziałania erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków (BEPS);

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- G. mając na uwadze komunikat wydany po spotkaniu ministrów finansów i prezesów banków centralnych na szczycie G-20, który odbył się w dniu 5 października 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że poza godnymi pochwałą wyjątkami krajowi przywódcy polityczni nie podejmowali wystarczających działań w celu rozwiązania problemu unikania opodatkowania w obszarze opodatkowania osób prawnych;
- I. mając na uwadze, że Unia Europejska poczyniła znaczne postępy w kierunku integracji gospodarczej, czego przykładem jest unia gospodarcza i walutowa oraz unia bankowa, oraz że koordynacja polityki podatkowej na szczeblu unijnym w granicach określonych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jest niezbędną częścią procesu integracji;

Opodatkowanie Osób Prawnych A Agresywne Planowanie Podatkowe

- J. mając na uwadze, że dochody z podatku od osób prawnych dla 28 państw członkowskich UE wyniosły w 2012 r. średnio 2,6 % PKB ⁽¹⁾;
- K. mając na uwadze, że w kontekście niedoboru inwestycji i braku wzrostu należy zatrzymywać przedsiębiorstwa w Unii lub je do niej przyciągać, a w związku z tym mając na uwadze, że podstawowe znaczenie dla Unii ma wzmacnianie jej atrakcyjności dla lokalnych i zagranicznych przedsiębiorstw;
- L. mając na uwadze, że wszelkie planowanie podatkowe powinno odbywać się w granicach prawa i obowiązujących traktatów;
- M. mając na uwadze, że agresywne planowanie podatkowe polega na wykorzystywaniu szczegółów technicznych systemu podatkowego, rozbieżności między co najmniej dwoma systemami podatkowymi lub obecności luk prawnych w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego;
- N. mając na uwadze, że w ramach systemów agresywnego planowania podatkowego wykorzystuje się często rozbieżności podatkowe na szczeblu międzynarodowym, bardzo korzystne specjalne krajowe przepisy podatkowe w połączeniu z korzystaniem z rajów podatkowych;
- O. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe i uchylanie się od opodatkowania są dodatkowo, w przeciwieństwie do agresywnego planowania podatkowego, niezgodnym z prawem unikaniem zobowiązań podatkowych;
- P. mając na uwadze, że najbardziej odpowiednią reakcją na agresywne planowanie podatkowe zdaje się być dobre prawodawstwo, jego właściwe wdrażanie oraz międzynarodowa koordynacja w odniesieniu do pożądaných rezultatów;
- Q. mając na uwadze, że całkowita strata w dochodach państwa wynikająca z unikania opodatkowania w obszarze opodatkowania osób prawnych jest zasadniczo rekompensowana przez podnoszenie ogólnego poziomu opodatkowania, ograniczanie usług publicznych lub zwiększanie krajowego zadłużenia, co skutkuje szkodami dla innych podatników i całej gospodarki;
- R. mając na uwadze, że w jednym z badań ⁽²⁾ oszacowano, iż uszczuplenie dochodów unijnych z powodu unikania płacenia podatku od osób prawnych może wynosić ok. 50–70 mld EUR rocznie w związku z przeniesieniem zysków, a także mając na uwadze, że w tym samym badaniu oceniono, iż w rzeczywistości to uszczuplenie dochodów może wynosić nawet 160–190 mld EUR, jeżeli uwzględnić specjalne ustalenia podatkowe, nieskuteczność poboru podatków i inne tego typu zjawiska;
- S. mając na uwadze, że zgodnie z ww. badaniem poziom ściągalności podatku od osób prawnych wynosi 75 %, choć potwierdzono w nim również, iż nie oznacza to, że organy podatkowe rzeczywiście otrzymają odpowiadającą tej wartości kwotę, ponieważ ściąganie pewnego odsetka należnych kwot będzie zbyt drogie lub zbyt trudne technicznie; mając na uwadze, że zgodnie z ww. badaniem przyjęcie i stosowanie na szczeblu unijnym całościowego rozwiązania problemu BEPS miałyby pozytywny wpływ na dochody podatkowe rządów państw członkowskich w postaci szacunkowego wzrostu ogólnych wpływów z podatków o 0,2 %;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/taxation/gen_info/economic_analysis/tax_structures/2014/report.pdf

⁽²⁾ „European added value of legislative report on bringing Transparency, coordination and convergence to corporate tax policies in the European Union” [Europejska wartość dodana sprawozdania ustawodawczego w sprawie wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii Europejskiej], dr Benjamin Ferrett, Daniel Gravino i Silvia Merler – dotychczas nieopublikowane.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- T. mając na uwadze, że straty wynikające z BEPS stanowią zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz dla wiarygodności, efektywności i sprawiedliwości systemów opodatkowania osób prawnych w Unii; mając na uwadze, że w badaniu tym wyjaśniono również, iż przedstawione w nim obliczenia nie uwzględniają szacunków dotyczących działalności w szarej strefie gospodarki, a nieprzejrzystość struktur i płatności niektórych przedsiębiorstw oznacza, że trudno jest ocenić precyzyjnie wpływ na dochody podatkowe, w związku z czym może on być dużo większy niż przedstawiony w sprawozdaniu;
- U. mając na uwadze, że straty wynikające z BEPS wyraźnie wskazują też na brak równych warunków działania dla przedsiębiorstw prowadzących działalność i płacących podatki tylko w jednym państwie członkowskim, a w szczególności dla MŚP, firm rodzinnych i osób samozatrudnionych, w stosunku do niektórych korporacji wielonarodowych, które są w stanie celowo przenosić zyski z jurysdykcji o wysokich stawkach podatkowych do jurysdykcji o niskich stawkach podatkowych i stosują agresywne planowanie podatkowe, dzięki czemu zmniejszają swoją ogólną podstawę opodatkowania i wywierają dodatkową presję na finanse publiczne, a także obciążają obywateli oraz MŚP w Unii;
- V. mając na uwadze, że korporacje wielonarodowe stosujące praktyki agresywnego planowania podatkowego łamią zasadę uczciwej konkurencji i społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw zawartą w komunikacie COM(2011)0681, ponieważ opracowanie strategii planowania podatkowego wymaga zasobów dostępnych wyłącznie dla dużych firm oraz dlatego, że skutkuje to pojawieniem się problemu braku równych warunków działania dla MŚP i dużych korporacji, który trzeba pilnie rozwiązać;
- W. ponadto mając na uwadze, że konkurencja podatkowa w Unii i w stosunku do państw trzecich może być w niektórych przypadkach szkodliwa i prowadzić do „równania w dół” pod względem stawek podatkowych i standardów regulacyjnych, podczas gdy większa przejrzystość, lepsza koordynacja i konwergencja zapewniają skuteczne ramy umożliwiające zagwarantowanie uczciwej konkurencji pomiędzy firmami w Unii i ochronę krajowych budżetów przed niepożądanymi rezultatami;
- X. mając na uwadze, że środki umożliwiające agresywne planowanie podatkowe są niezgodne z zasadą lojalnej współpracy między państwami członkowskimi;
- Y. mając na uwadze, że coraz większa złożoność działalności gospodarczej, digitalizacja i globalizacja gospodarki to niektóre z czynników ułatwiających agresywne planowanie podatkowe, co z kolei prowadzi do zakłóceń konkurencji, które są szkodliwe dla wzrostu i unijnych przedsiębiorstw, a zwłaszcza dla MŚP;
- Z. mając na uwadze, że państwa członkowskie nie poradzą sobie w pojedynkę z agresywnym planowaniem podatkowym; mając na uwadze, że nieprzejrzysta i nieskoordynowana polityka opodatkowania osób prawnych jest ryzykowna dla polityki budżetowej państw członkowskich, prowadząc do bezproduktywnych wyników, takich jak zwiększenie opodatkowania mniej mobilnych podstaw opodatkowania;
- AA. mając na uwadze, że brak skoordynowanych działań skłania wiele państw członkowskich do przyjmowania jednostronnych środków krajowych; mając na uwadze, że takie środki często okazywały się nieskuteczne, niewystarczające, a w niektórych przypadkach nawet szkodliwe;
- AB. mając na uwadze, że w związku z tym konieczne jest skoordynowane i wielotorowe podejście na szczeblu krajowym, unijnym i międzynarodowym;
- AC. mając na uwadze, że Unia jest pionierem w światowej walce z agresywnym planowaniem podatkowym, szczególnie dzięki zaangażowaniu w realizację opracowanego przez OECD projektu dotyczącego BEPS; mając na uwadze, że UE powinna nadal odgrywać wiodącą rolę w rozwijaniu tego projektu, starając się zapobiec szkodom, jakie BEPS może spowodować zarówno dla państw członkowskich, jak i dla krajów rozwijających się na całym świecie, w tym zapewnić działania dotyczące BEPS oraz wykraczające poza kwestie związane z BEPS mające znaczenie dla krajów rozwijających się, jak te opisane szczegółowo w sprawozdaniu dla grupy roboczej państw G-20 ds. rozwoju w 2014 r.;
- AD. mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie powinny dopilnować, aby kompleksowy pakiet środków dotyczących BEPS został wdrożony jako minimalny standard na poziomie Unii i by utrzymać jego ambitny zakres; mając na uwadze, że wdrożenie projektu dotyczącego BEPS przez wszystkie kraje należące do OECD ma kluczowe znaczenie;
- AE. mając na uwadze, że oprócz obszarów działań wspomnianych już w niniejszym sprawozdaniu Komisja powinna jasno określić, jak wdroży 15 działań określonych w projekcie OECD/G-20 dotyczącym BEPS, proponując jak najszybciej ambitny plan środków legislacyjnych w celu zachęcenia innych krajów do stosowania wytycznych OECD i pójścia za przykładem Unii przy wdrażaniu planu działania; mając na uwadze, że Komisja powinna również zastanowić się nad obszarami, w których Unia powinna wyjść poza minimalne standardy zalecane przez OECD;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- AF. mając na uwadze, że zgodnie z unijnymi traktatami kompetencje ustawodawcze w obszarze opodatkowania osób prawnych leżą obecnie w gestii państw członkowskich, natomiast większość problemów związanych z agresywnym planowaniem podatkowym ma charakter międzynarodowy;
- AG. mając na uwadze, że w związku z tym większa koordynacja krajowych polityk podatkowych stanowi jedyny realny sposób zapewnienia równych szans i unikania środków, które są korzystne dla korporacji wielonarodowych ze szkodą dla MŚP;
- AH. mając na uwadze, że brak skoordynowanej polityki podatkowej w Unii prowadzi do znacznych kosztów i obciążeń administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorstw prowadzących działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim Unii, które są szczególnie dotkliwe dla MŚP, oraz powoduje niezamierzone podwójne opodatkowanie i podwójne nieopodatkowanie lub ułatwia agresywne planowanie podatkowe, a także mając na uwadze, że należy te zjawiska wyeliminować, co wymaga bardziej przejrzystych i prostszych rozwiązań;
- AI. mając na uwadze, że przy opracowywaniu przepisów podatkowych i proporcjonalnych procedur administracyjnych należy zwrócić uwagę na MŚP i firmy rodzinne, które są filarem unijnej gospodarki;
- AJ. mając na uwadze, że do dnia 26 czerwca 2017 r. musi zostać uruchomiony ogólnounijny rejestr beneficjentów rzeczywistych wspomagający śledzenie ewentualnych przypadków unikania opodatkowania i przenoszenia zysków;
- AK. mając na uwadze, że informacje ujawnione w aferze LuxLeaks i prace komisji specjalnej TAXE 1 wskazują wyraźnie na potrzebę przyjęcia unijnych środków legislacyjnych na rzecz poprawy przejrzystości, koordynacji i konwergencji polityki opodatkowania osób prawnych w Unii;
- AL. mając na uwadze, że opodatkowanie osób prawnych powinno opierać się na zasadzie opodatkowania zysków w miejscu ich wygenerowania;
- AM. mając na uwadze, że Komisja Europejska i państwa członkowskie powinny nadal odgrywać bardzo aktywną rolę na arenie międzynarodowej w celu stworzenia międzynarodowych standardów, których podstawą będą w pierwszym rzędzie zasady przejrzystości, wymiany informacji i znoszenia szkodliwych środków podatkowych;
- AN. mając na uwadze, że określona w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zasada spójności polityki na rzecz rozwoju zobowiązuje Unię do zagwarantowania, że cel zrównoważonego rozwoju będzie wspierany, a nie zwalczany na wszystkich etapach kształtowania polityki w każdej dziedzinie, w tym w odniesieniu do opodatkowania osób prawnych;
- AO. mając na uwadze, że skoordynowane podejście do systemu opodatkowania osób prawnych w całej Unii umożliwiłoby zwalczanie nieuczciwej konkurencji i wzmocnienie konkurencyjności przedsiębiorstw unijnych, a w szczególności MŚP;
- AP. mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie powinny w dalszym ciągu rozszerzać stosowanie rozwiązań elektronicznych w odniesieniu do procedur podatkowych w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych i uproszczenia procedur transgranicznych;
- AQ. mając na uwadze, że Komisja powinna ocenić wpływ korzyści podatkowych przyznanych specjalnym strefom ekonomicznym istniejącym w Unii i że w związku z tym pożądana byłaby wymiana najlepszych praktyk między organami podatkowymi;

Przejrzystość

- AR. mając na uwadze, że większa przejrzystość w dziedzinie opodatkowania osób prawnych może poprawić pobór podatków, usprawnić pracę organów podatkowych oraz ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wzrostu zaufania publicznego do systemów podatkowych i rządów, i że należy traktować tę kwestię priorytetowo;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- (i) mając na uwadze, że większa przejrzystość działalności dużych korporacji wielonarodowych, w szczególności w odniesieniu do osiąganych zysków, podatków płaconych od zysków, otrzymanych odliczeń i zwrotów podatku, liczby pracowników i posiadanych aktywów, ma istotne znaczenie dla zagwarantowania, że administracje podatkowe będą skutecznie przeciwdziałały BEPS; mając na uwadze, że należy osiągnąć właściwą równowagę między przejrzystością, ochroną danych osobowych i tajemnicą handlową, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków dla mniejszych przedsiębiorstw; mając na uwadze, że jednym z podstawowych elementów tej przejrzystości jest sprawozdawczość w odniesieniu do poszczególnych państw; mając na uwadze, że podstawą wszelkich propozycji UE dotyczących takiej sprawozdawczości powinien być w pierwszej kolejności model OECD; mając na uwadze, że Unia może wyjść w swoich działaniach poza wytyczne OECD i uczynić sprawozdawczość w odniesieniu do poszczególnych państw obowiązkową i publiczną, a Parlament Europejski głosował za pełną publiczną sprawozdawczością w odniesieniu do poszczególnych państw w przyjętych w dniu 8 lipca 2015 r. ⁽¹⁾ poprawkach do wniosku dotyczącego zmienionej dyrektywy w sprawie praw przysługujących akcjonariuszom; mając na uwadze, że w okresie od 17 czerwca do 9 września 2015 r. Komisja Europejska przeprowadziła konsultacje w tej sprawie w celu zbadania różnych sposobów wprowadzenia sprawozdawczości w odniesieniu do poszczególnych państw ⁽²⁾; mając na uwadze, że 88 % podmiotów, które udzieliły publicznej odpowiedzi w ramach tych konsultacji, opowiedziało się za publicznym ujawnianiem przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących podatków;
- (ii) mając na uwadze, że agresywne planowanie podatkowe prowadzone przez korporacje jest niezgodne ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw; mając na uwadze, że niektóre przedsiębiorstwa w Unii zaczęły już wykazywać, iż wypełniają obowiązki podatkowe, występując o przyznanie jednego z certyfikatów dla uczciwych podatników ⁽³⁾ i chlubiąc się ich posiadaniem, a także mając na uwadze, że takie środki mogą mieć wyraźny skutek odstraszający i wpływać na zmianę zachowania, a w związku z ryzykiem utraty reputacji przez firmy nieprzestrzegające zasad podstawą takiego certyfikatu powinny być wspólne kryteria określone na szczeblu europejskim;
- (iii) mając na uwadze, że osiągnięto by większą przejrzystość, gdyby państwa członkowskie informowały siebie nawzajem i Komisję o wszelkich nowych świadczeniach, ulgach, zwolnieniach, zachętach lub podobnych środkach, które mogą mieć istotny wpływ na efektywną stawkę podatkową; mając na uwadze, że pomogłoby to państwom członkowskim w identyfikacji szkodliwych praktyk podatkowych;
- (iv) mając na uwadze, że pomimo niedawnego porozumienia Rady w sprawie zmiany dyrektywy Rady 2011/16/UE ⁽⁴⁾ w odniesieniu do automatycznej wymiany interpretacji prawa podatkowego, nadal istnieje ryzyko, że państwa członkowskie nie będą przekazywały sobie dostatecznych informacji na temat możliwego wpływu, jaki mogą mieć ich ustalenia podatkowe z niektórymi przedsiębiorstwami na pobór podatków w innych państwach członkowskich; mając na uwadze, że krajowe organy podatkowe powinny automatycznie informować się nawzajem o wszystkich interpretacjach prawa podatkowego natychmiast po ich wydaniu; mając na uwadze, że Komisja powinna mieć dostęp do interpretacji prawa podatkowego za pośrednictwem zabezpieczonego centralnego rejestru; mając na uwadze, że interpretacje prawa podatkowego podpisywane przez organy podatkowe powinny być bardziej przejrzyste oraz zapewniać ochronę informacji poufnych i poufnych informacji handlowych;
- (v) mając na uwadze, że według doniesień porty wolnocłowe są wykorzystywane do ukrywania transakcji przed organami podatkowymi;
- (vi) mając na uwadze, że postęp w walce z uchylaniem się od opodatkowania, unikaniem opodatkowania i agresywnym planowaniem podatkowym może być monitorowany tylko dzięki zharmonizowanej metodologii, którą można wykorzystać do oszacowania luk w systemach podatków bezpośrednich i pośrednich we wszystkich państwach członkowskich i w całej Unii; mając na uwadze, że te szacunki powinny stanowić jedynie początek procesu przekazywania dalszych informacji dotyczących kwestii podatkowych;
- (vii) mając na uwadze, że obecne unijne prawne ramy ochrony demaskatorów są niewystarczające i że istnieją znaczące różnice w sposobach zapewniania tym osobom ochrony przez poszczególne państwa członkowskie; mając na uwadze, że przy braku takiej ochrony pracownicy posiadający niezwykle ważne informacje ze zrozumiałych względów nie będą chcieli się zgłaszać, w związku z czym informacje te nie zostaną upublicznione; mając na uwadze, że demaskatorzy pomogli zwrócić uwagę opinii publicznej na kwestię niesprawiedliwego opodatkowania, w związku z czym państwa członkowskie powinny zastanowić się nad wprowadzeniem środków

⁽¹⁾ Teksty przyjęte z dnia 8.7.2015 r., P8_TA(2015)0257.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/further-corporate-tax-transparency/index_en.htm.

⁽³⁾ Na przykład Fair Tax Mark: <http://www.fairtaxmark.net/>.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

chroniących takie działania; mając na uwadze, że należałoby zatem zapewnić ogólnounijną ochronę demaskatorów, którzy informują o podejrzanych nieprawidłowościach, naruszeniach, oszustwach lub nielegalnych działaniach organy krajowe bądź europejskie lub – w przypadkach przedłużającego się braku reakcji na nieprawidłowości, naruszenia, oszustwa lub niezgodne z prawem działania, które mogą naruszać interes publiczny – opinię publiczną; mając na uwadze, że ochrona taka powinna być spójna z ogólnym systemem prawnym; mając na uwadze, że ochrona ta powinna skutecznie zabezpieczać przed nieuzasadnionymi postępowaniami karnymi, sankcjami gospodarczymi i aktami dyskryminacji;

Koordinacja

AS. mając na uwadze, że kompetencje ustawodawcze w obszarze opodatkowania osób prawnych leżą w gestii państw członkowskich, natomiast większość problemów związanych z agresywnym planowaniem podatkowym ma charakter międzynarodowy; mając na uwadze, że w związku z tym większa koordynacja krajowych polityk podatkowych stanowi jedyny realny sposób poradzenia sobie z problemami dotyczącymi BEPS i agresywnego planowania podatkowego;

- (i) mając na uwadze, że obowiązująca w całej Unii wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych (CCCTB) byłaby ważnym krokiem ku rozwiązaniu problemów związanych z agresywnym planowaniem podatkowym w Unii i powinna zostać pilnie wprowadzona; mając na uwadze, że ostatecznym celem powinno być wprowadzenie pełnej i obowiązkowej CCCTB, ewentualnie z tymczasowym odstępstwem dla MŚP, które nie są korporacjami wielonarodowymi, oraz dla firm, które nie prowadzą żadnej działalności transgranicznej, a także z metodą wykorzystującą formułę repartycji opartą na połączeniu obiektywnych zmiennych; mając na uwadze, że do czasu wprowadzenia pełnej CCCTB Komisja rozważa przyjęcie środków przejściowych służących przeciwdziałaniu przenoszeniu zysków; mając na uwadze, że należy dopilnować, by środki te, w tym transgraniczna kompensacja strat, nie zwiększyły ryzyka BEPS; mając na uwadze, że środki te nie są doskonałym substytutem konsolidacji i osiągnięcie pełnej funkcjonalności nowego systemu będzie wymagać czasu;
- (ii) mając na uwadze, że środki w zakresie agresywnego planowania podatkowego są nadal stosowane w całej Unii mimo działań Grupy ds. Kodeksu Postępowania podjętych w związku ze szkodliwym opodatkowaniem osób prawnych; mając na uwadze, że podejmowane w przeszłości próby wzmocnienia zarządzania i mandatu Grupy oraz dostosowania i rozszerzenia metod i kryteriów pracy określonych w kodeksie w celu zwalczania nowych form szkodliwych praktyk podatkowych w obecnym otoczeniu gospodarczym zakończyły się niepowodzeniem; mając na uwadze, że działania grupy charakteryzuje ogólny brak przejrzystości i rozliczalności; mając zatem na uwadze, że konieczne jest zdecydowane zreformowanie skuteczności i sposobu funkcjonowania Grupy oraz poprawa jej efektywności i przejrzystości, szczególnie w drodze publikowania rocznych sprawozdań i protokołów, uwzględniających stanowiska państw członkowskich; mając na uwadze, że Grupa powinna móc zajmować stanowiska w kwestiach wynikających z polityk podatkowych w więcej niż jednym państwie członkowskim, przy czym niemożliwe powinno być blokowanie zaleceń przez nieznaczną mniejszość państw członkowskich;
- (iii) mając na uwadze, że ogólną zasadą obowiązującą w stosunku do opodatkowania osób prawnych w Unii powinno być płacenie podatków w krajach, w których dane przedsiębiorstwo prowadzi faktyczną działalność gospodarczą i gdzie tworzy wartość ekonomiczną; mając na uwadze, że należy określić kryteria zapewniające wprowadzenie tej zasady w życie; mając na uwadze, że w przypadku wykorzystywania korzystnego opodatkowania dochodów z patentów lub innych preferencyjnych systemów podatkowych należy też dopilnować, by podatki były płacone w miejscu generowania wartości, zgodnie z kryteriami określonymi w działaniu 5 projektu dotyczącego BEPS, a jednocześnie należy określić wspólne europejskie definicje tego, co kwalifikuje się jako promowanie badań i rozwoju, a co do tej kategorii nie należy, oraz definicje w zakresie harmonizacji stosowania korzystnego opodatkowania dochodów z patentów i inwestycji, w tym szybszego – do dnia 30 czerwca 2017 r. – zniesienia starego systemu;
- (iv) mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły jednostronnie przepisy dotyczące kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych, aby należycie zadbać o skuteczne opodatkowanie zysków rejestrowanych w krajach o niskich podatkach lub krajach nienaliczających podatków; mając na uwadze, że należy skoordynować te przepisy, aby ich różnorodność na szczeblu krajowym nie zakłóciła funkcjonowania rynku wewnętrznego;
- (v) mając na uwadze, że dyrektywa 2011/16/UE przewiduje współpracę państw członkowskich przy audytach i kontrolach podatkowych oraz zachęca organy podatkowe do wymiany najlepszych praktyk; mając jednak na uwadze, że instrumenty przewidziane w tej dyrektywie nie są wystarczająco skuteczne, a rozbieżne krajowe podejścia do firm audytorskich kontrastują z bardzo dobrze zorganizowanymi strategiami planowania podatkowego niektórych przedsiębiorstw;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- (vi) mając na uwadze, że aby zapewnić skuteczność automatycznej wymiany informacji, a zwłaszcza informacji dotyczących interpretacji prawa podatkowego, niezbędne jest wprowadzenie wspólnego europejskiego numeru identyfikacji podatkowej; mając na uwadze, że Komisja powinna rozważyć stworzenie wspólnego europejskiego rejestru przedsiębiorstw;
- (vii) mając na uwadze, że Komisja postanowiła przedłużyć mandat platformy na rzecz dobrego zarządzania w dziedzinie opodatkowania, który miał wygasnąć w 2016 r., oraz rozszerzyć jego zakres i usprawnić metody pracy platformy; mając na uwadze, że platforma ta może pomóc w realizacji nowego planu działania na rzecz poprawy skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania, ułatwić dyskusje o interpretacjach prawa podatkowego państw członkowskich w świetle proponowanych nowych zasad wymiany informacji oraz być źródłem informacji zwrotnych na temat nowych inicjatyw zapobiegających unikaniu opodatkowania; mając jednak na uwadze, że Komisja musi podnieść rangę tej platformy, rozszerzyć jej członkostwo i zwiększyć jej skuteczność;
- (viii) mając na uwadze, że Komisja powinna w ramach procesu europejskiego semestru przeanalizować reformy dla administracji podatkowych i zażądać ich realizacji oraz zwiększyć zdolności administracji podatkowych na szczeblu krajowym i europejskim w zakresie poboru podatków, aby umożliwić im skuteczne wykonywanie zadań i w ten sposób wzmacniać pozytywny wpływ skutecznego poboru podatków i skutecznych działań przeciwko oszustwom podatkowym i uchylaniu się od opodatkowania na przychody państw członkowskich;

Konwergencja

AT. mając na uwadze, że sama poprawa koordynacji nie rozwiąże zasadniczych problemów wynikających z istnienia w poszczególnych państwach członkowskich różnych zasad dotyczących opodatkowania osób prawnych; mając na uwadze, że częścią ogólnej reakcji na agresywne planowanie podatkowe musi być konwergencja ograniczonej liczby krajowych praktyk podatkowych; mając na uwadze, że można to osiągnąć przy jednoczesnym zachowaniu autonomii państw członkowskich w odniesieniu do innych elementów ich systemów opodatkowania osób prawnych;

- (i) mając na uwadze, że praktyki agresywnego planowania podatkowego mogą czasem wynikać ze skumulowanych korzyści umów o unikaniu podwójnego opodatkowania zawieranych przez różne państwa członkowskie, które przewrotnie skutkują jednak podwójnym nieopodatkowaniem; mając na uwadze, że szybki wzrost liczby umów o unikaniu podwójnego opodatkowania zawieranych przez indywidualne państwa członkowskie z krajami trzecimi może doprowadzić do powstania nowych luk; mając na uwadze, że zgodnie z działaniem 15 projektu OECD/G-20 dotyczącego BEPS należy stworzyć wielostronny instrument służący zmianie dwustronnych konwencji podatkowych; mając na uwadze, że Komisja powinna zostać upoważniona do negocjowania konwencji podatkowych z krajami trzecimi w imieniu Unii, co zastąpiłoby obecną praktykę prowadzenia negocjacji dwustronnych, która przynosi niezadowalające efekty; mając na uwadze, że Komisja powinna dopilnować, by takie konwencje zawierały przepisy dotyczące wzajemności i zapobiegały wszelkim niekorzystnym skutkom dla obywateli i przedsiębiorstw w Unii, szczególnie zaś MŚP, wynikającym z eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa państw trzecich na terytorium podlegającym jurysdykcji Unii i jej państw członkowskich;
- (ii) mając na uwadze, że Unia powinna mieć własną aktualną definicję „rajów podatkowych”;
- (iii) mając na uwadze, że Unia powinna stosować środki zaradcze wobec przedsiębiorstw, które korzystają z rajów podatkowych; mając na uwadze, że Parlament Europejski apelował już o to w sprawozdaniu w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego podatków za 2014 r.⁽¹⁾, wzywając „do wprowadzenia dokuczliwych sankcji dla przedsiębiorstw łamiących normy podatkowe lub nieprzestrzegających ich poprzez nieprzyznawanie funduszy UE oraz odmowę dostępu do pomocy państwa i zamówień publicznych przedsiębiorstwom mającym siedzibę w rajach podatkowych lub krajach zakłócających konkurencję za sprawą korzystnych warunków opodatkowania; nalega, aby państwa członkowskie odzyskiwały wszelkiego rodzaju wsparcie udzielone przedsiębiorstwom ze środków publicznych, jeśli biorą one udział w łamaniu norm podatkowych UE”; mając na uwadze, że środki zaradcze należy też stosować wobec państw członkowskich, jeżeli odmawiają działania w celu zmiany swoich szkodliwych preferencyjnych systemów podatkowych, podważając istnienie równych warunków działania w Unii;
- (iv) mając na uwadze, że niezbędna jest nowa wiążąca definicja „stałego miejsca prowadzenia działalności” w celu zagwarantowania, że podatki są płacone w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej i tworzenia wartości ekonomicznej; mając na uwadze, że oprócz tego należy określić minimalne wiążące kryteria, które pozwolą ustalić, czy działalność gospodarcza jest wystarczająca do opodatkowania w danym państwie członkowskim, aby uniknąć problemu firm przykrywek, w szczególności biorąc pod uwagę wyzwania związane z gospodarką cyfrową;

⁽¹⁾ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+REPORT+A8-2015-0040+0+DOC+XML+V0//PL>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- (v) mając na uwadze, że toczące się dochodzenia Komisji w sprawie domniemyanych naruszeń unijnych zasad pomocy państwa ujawniły niekorzystny brak przejrzystości co do sposobu stosowania tych zasad; mając na uwadze, że aby temu zaradzić, Komisja powinna opublikować wytyczne dotyczące pomocy państwa w celu wyjaśnienia, jak będzie określać przypadki podatkowej pomocy państwa, co zapewni przedsiębiorstwom i państwom członkowskim większą pewność prawa; mając na uwadze, że w ramach modernizacji systemu pomocy państwa Komisja powinna zapewnić skuteczną kontrolę ex post zgodności z prawem przyznanej pomocy państwa;
- (vi) mając na uwadze, że jednym z niezamierzonych skutków dyrektywy Rady 2003/49/WE⁽¹⁾ jest możliwość nieopodatkowania dochodów z tytułu transgranicznych odsetek i należności licencyjnych (lub ich opodatkowanie według bardzo niskiej stawki); mając na uwadze, że należy wprowadzić do tej dyrektywy, do dyrektywy Rady 2005/19/WE⁽²⁾ i innych właściwych przepisów UE ogólną klauzulę zapobiegającą nadużyciom;
- (vii) mając na uwadze, że wprowadzenie ogólnounijnego podatku potrącanego u źródła lub środka o podobnych skutkach, aby zapewnić, że wszystkie zyski osiągnięte w Unii, a mające ją opuścić, będą w niej opodatkowane co najmniej raz, zanim opuszczą unijne granice;
- (viii) mając na uwadze, że obecne unijne ramy rozstrzygania sporów między państwami członkowskimi dotyczących podwójnego opodatkowania nie są skuteczne i należałoby doprecyzować regulujące je przepisy oraz wprowadzić bardziej rygorystyczny harmonogram, w oparciu o już funkcjonujące systemy;
- (ix) mając na uwadze, że doradcy podatkowi odgrywają kluczową rolę w ułatwianiu agresywnego planowania podatkowego, pomagając przedsiębiorstwom ustanawiać złożone struktury prawne, aby wykorzystywać rozbieżności i luki w prawie wynikające z różnych systemów podatkowych; mając na uwadze, że nie jest możliwe dokonanie fundamentalnego przeglądu systemu opodatkowania osób prawnych bez zbadania praktyk takich firm doradczych; mając na uwadze, że takie badanie musi obejmować rozważenie konfliktu interesów nierozzerwalnie związanego z takimi firmami, które równocześnie zapewniają doradztwo rządowi krajowemu w zakresie ustanawiania systemów podatkowych oraz doradzają firmom, jak najlepiej optymalizować ich zobowiązania podatkowe w ramach takich systemów;
- AU. mając na uwadze, że agresywne planowanie podatkowe, erozja bazy podatkowej i przenoszenie zysków to nie jedyne czynniki, które mają negatywny wpływ na ogólną skuteczność poboru podatków, koncepcję sprawiedliwości podatkowej i wiarygodność krajowych administracji podatkowych; mając na uwadze, że Unia i państwa członkowskie powinny podjąć podobnie zdecydowane działania w celu rozwiązania problemów uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych związanych zarówno z opodatkowaniem osób prawnych, jak i osób fizycznych, a także problemów związanych ze ściąganiem podatków innych niż podatki od osób prawnych, zwłaszcza VAT; mając na uwadze, że te inne elementy poboru podatków i administracji podatkowej stanowią znaczącą część istniejącej luki podatkowej;
- AV. mając na uwadze, że w związku z powyższym Komisja powinna również zastanowić się, jak poradzi sobie z tymi szerszymi kwestiami, w szczególności z egzekwowaniem przepisów dotyczących podatku VAT w państwach członkowskich oraz ich stosowaniem w przypadkach transgranicznych, jak również z nieefektywnym poborem VAT (który w niektórych państwach członkowskich stanowi główne źródło dochodu narodowego), z praktykami unikania podatku VAT oraz z negatywnymi skutkami niektórych amnestii podatkowych lub nieprzejrzystych programów „umorzeń podatkowych”; mając na uwadze, że takie nowe środki powinny być wprowadzane z uwzględnieniem bilansu kosztów i korzyści.
1. zwraca się do Komisji o przekazanie Parlamentowi do czerwca 2016 r. co najmniej jednego wniosku ustawodawczego w odpowiedzi na szczegółowe zalecenia zawarte w załączniku do niniejszej rezolucji;
  2. potwierdza, że zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi i zasadą pomocniczości;
  3. uznaje, że skutki finansowe wymaganego wniosku powinny zostać pokryte z odpowiednich środków budżetowych;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku Komisji i Radzie oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 49).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2005/19/WE z dnia 17 lutego 2005 r. zmieniająca dyrektywę Rady 90/434/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U. L 58 z 4.3.2005, s. 19).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI

SZCZEGÓLWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WYMAGANEGO WNIOSKU

A. Przejrzystość

Zalecenie A1. Obowiązkowa i publiczna sprawozdawczość korporacji wielonarodowych w podziale na kraje w odniesieniu do wszystkich sektorów

Parlament Europejski wzywa raz jeszcze Komisję Europejską, aby do pierwszego kwartału 2016 r. podjęła wszelkie niezbędne kroki w celu wprowadzenia obowiązku kompleksowej publicznej sprawozdawczości korporacji wielonarodowych w podziale na kraje w odniesieniu do wszystkich sektorów.

- Propozycja ta powinna być rozwijana na bazie wymogów przedstawionych przez OECD w opublikowanym we wrześniu 2014 r. modelu formularza sprawozdawczego w podziale na kraje (działanie 13 projektu dotyczącego BEPS opracowanego przez OECD/G20).
- Rozwijając tę propozycję, Komisja powinna wziąć również pod uwagę:
  - wyniki konsultacji na temat sprawozdawczości w podziale na kraje, przeprowadzonych przez Komisję w okresie od 17 czerwca do 9 września 2015 r., które dotyczyły różnych sposobów wprowadzenia sprawozdawczości w podziale na kraje w Unii;
  - propozycje dotyczące pełnej publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje, określonej w zmienionej dyrektywie w sprawie praw przysługujących akcjonariuszom, głosowanej w Parlamencie Europejskim w dniu 8 lipca 2015 r. ⁽¹⁾ oraz wyniki trwających rozmów trójstronnych dotyczących tej dyrektywy.

Zalecenie A2. Nowy certyfikat „Uczciwy podatnik” dla firm stosujących dobre praktyki podatkowe

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do jak najszybszego przedstawienia propozycji dotyczącej dobrowolnego europejskiego certyfikatu „Uczciwy podatnik”.

- Propozycja ta powinna zawierać zbiór kryteriów kwalifikowalności obowiązujący na szczeblu europejskim, na bazie których organy krajowe przyznawałyby ten certyfikat.
- Ten zbiór kryteriów powinien być określony tak, by certyfikat „Uczciwy podatnik” był przyznawany jedynie tym przedsiębiorstwom, których działania wykraczają ponad realizację wymogów określonych w prawie unijnym i prawie krajowym.
- Należy motywować przedsiębiorstwa tym certyfikatem „Uczciwy podatnik”, aby oddawanie sprawiedliwej części dochodów w formie podatków stało się istotnym elementem ich polityki w zakresie społecznej odpowiedzialności biznesu oraz aby przedstawiały one swoje stanowisko w zakresie kwestii podatkowych w sprawozdaniu rocznym.

Zalecenie A3. Obowiązek informowania o nowych instrumentach podatkowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby jak najszybciej przedstawiła propozycję nowego mechanizmu, w ramach którego państwa członkowskie będą miały obowiązek niezwłocznego informowania pozostałych państw członkowskich i Komisji, jeżeli zamierzają wprowadzić nowe świadczenia, ulgi, zwolnienia, zachęty lub podobne środki, które mogą mieć istotny wpływ na efektywną stawkę podatkową w tym państwie członkowskim lub na podstawie opodatkowania w innym państwie członkowskim.

- Informacje przekazywane przez państwa członkowskie powinny obejmować analizę istotnych skutków nowych instrumentów podatkowych dla innych państw członkowskich i krajów rozwijających się, aby wspierać działania Grupy ds. Kodeksu Postępowania na rzecz identyfikacji szkodliwych praktyk podatkowych.
- Te nowe instrumenty podatkowe należy również uwzględnić w procesie europejskiego semestru, należy także przedstawić zalecenia w odniesieniu do dalszych działań.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte z dnia 8.7.2015 r., P8_TA(2015)0257.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- Parlament Europejski powinien otrzymywać regularne uaktualnienia tych informacji oraz oceny przeprowadzane przez Komisję Europejską.
- Należy przewidzieć kary dla państw członkowskich, które nie spełniają tych wymogów sprawozdawczych.
- Komisja powinna również rozważyć, czy nie należałoby zobowiązać firm świadczących usługi doradztwa podatkowego do powiadamiania krajowych organów podatkowych, jeżeli opracowują i zaczynają upowszechniać pewne systemy podatkowe mające pomóc przedsiębiorstwom ograniczyć ich ogólne zobowiązania podatkowe, co ma obecnie miejsce w niektórych państwach członkowskich. Komisja powinna także rozważyć, czy dzielenie się takimi informacjami między państwami członkowskimi za pośrednictwem Grupy ds. Kodeksu Postępowania stanowiłoby skuteczne narzędzie służące poprawie sytuacji w zakresie opodatkowania osób prawnych w Unii.

Zalecenie A4. Rozszerzenie zakresu automatycznej wymiany informacji na temat interpretacji prawa podatkowego na wszystkie interpretacje prawa podatkowego oraz ich częściowe upublicznienie

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do uzupełnienia dyrektywy 2011/16/UE, która zawiera elementy automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji prawa podatkowego, poprzez:

- rozszerzenie zakresu automatycznej wymiany informacji, tak aby obejmowała ona nie tylko transgraniczne interpretacje prawa podatkowego, lecz wszystkie interpretacje prawa podatkowego w obszarze podatku od osób prawnych; przedstawione informacje muszą być szczegółowe oraz ujęte we wzajemnie uzgodnionej formie w celu zadbania o to, by mogły być skutecznie wykorzystane przez organy podatkowe w odnośnych krajach;
- znaczne zwiększenie przejrzystości interpretacji prawa podatkowego na szczeblu Unii, przy należyтым uwzględnieniu tajemnicy przedsiębiorstwa i tajemnicy handlowej, a także obecnych najlepszych praktyk stosowanych w niektórych państwach członkowskich, za pomocą corocznej publikacji sprawozdania streszczającego główne przypadki zawarte w nowo tworzonej przez Komisję bezpiecznej centralnej bazy danych dotyczących interpretacji prawa podatkowego i uprzednich porozumień cenowych;
- informacje zawarte w tym sprawozdaniu muszą być przedstawione w uzgodnionej, znormalizowanej formie, aby umożliwić ogółowi społeczeństwa ich skuteczne wykorzystanie;
- dopilnowanie, aby Komisja odgrywała pełną i znaczącą rolę w obowiązkowej wymianie informacji na temat interpretacji prawa podatkowego za pomocą utworzenia bezpiecznej centralnej bazy danych dostępnej dla państw członkowskich i Komisji, zawierającej dane dotyczące wszystkich interpretacji prawa podatkowego uzgodnionych w Unii;
- dopilnowanie, aby stosowano odpowiednie sankcje w stosunku do tych państw członkowskich, które – wbrew spoczywającemu na nich obowiązkowi – nie dokonują automatycznej wymiany informacji na temat interpretacji prawa podatkowego.

Zalecenie A5. Przejrzystość portów wolnocłowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego w celu:

- określenia maksymalnego okresu, w jakim towary mogą być sprzedawane w portach wolnocłowych, zwolnione z opłat celnych, akcyzy i VAT;
- zobowiązania władz portów wolnocłowych do natychmiastowego informowania organów podatkowych odpowiedniego państwa członkowskiego i odpowiednich państw trzecich o każdej transakcji przeprowadzonej przez ich rezydentów podatkowych na terenie portu wolnocłowego.

Zalecenie A6. Szacunkowe dane Komisji dotyczące luki podatkowej w odniesieniu do podatku od osób prawnych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby:

- opracowała, na bazie najlepszych praktyk stosowanych obecnie przez państwa członkowskie, zharmonizowaną metodologię, którą należy podać do wiadomości publicznej i którą państwa członkowskie mogą wykorzystać do oszacowania luk podatkowych w odniesieniu do bezpośrednich i pośrednich podatków od osób prawnych, tj. różnicy między należnymi podatkami od osób prawnych a zapłaconymi podatkami od osób prawnych, we wszystkich państwach członkowskich;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- współpracowała z państwami członkowskimi, aby zadbać o przekazywania niezbędnych danych do analizy za pomocą tej metodologii w celu uzyskania jak najdokładniejszych wyników;
- wykorzystywała uzgodnioną metodologię i wszystkie niezbędne dane do opracowywania i publikowania, dwa razy do roku, szacunkowych luk podatkowych w odniesieniu do bezpośrednich i pośrednich podatków od osób prawnych w całej Unii.

Zalecenie A7. Ochrona demaskatorów

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia następującego wniosku ustawodawczego:

- Celem wniosku powinna być ochrona demaskatorów, którzy działają wyłącznie w interesie publicznym (a nie również w zamian za pieniądze lub jakiegokolwiek korzyści osobiste), ujawniając nieprawidłowości, naruszenia, oszustwa lub nielegalne działania dotyczące podatków od osób prawnych w jakimkolwiek państwie członkowskim Unii Europejskiej. Takich demaskatorów należy chronić, jeżeli zgłoszą podejrzenie nieprawidłowości, naruszenia, oszustwa lub nielegalnego działania właściwym organom, jak również w przypadku, gdy – w związku z przedłużającym się brakiem reakcji na nieprawidłowości, naruszenia, oszustwa lub niezgodne z prawem działania związane z podatkiem od osób prawnych, które to działania mogą naruszać interes publiczny – informują o swoich podejrzeniach opinię publiczną.
- Wniosek powinien zagwarantować przestrzeganie w Unii Europejskiej wolności słowa i informacji.
- Taka ochrona powinna być spójna z ogólnym systemem prawnym i powinna skutecznie bronić przed nieuzasadnionymi krokami prawnymi, sankcjami gospodarczymi i dyskryminacją.
- Taki wniosek ustawodawczy powinien bazować na rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽¹⁾ i uwzględniać wszelkie przyszłe przepisy unijne w tym obszarze.
- Taki wniosek ustawodawczy powinien uwzględniać również zalecenie Rady Europy CM/Rec(2014)7⁽²⁾ w sprawie ochrony demaskatorów, a w szczególności definicję demaskatora jako każdej osoby, „która przekazuje lub ujawnia informacje dotyczące zagrożenia lub szkody dla interesu publicznego zdobyte w ramach wykonywanej przez nią pracy niezależnie od tego, czy ma to miejsce w sektorze publicznym czy prywatnym”.

B. Koordynacja

Zalecenie B1. Wprowadzenie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby jak najszybciej przedstawiła wniosek ustawodawczy dotyczący wprowadzenia wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych:

Pierwszym krokiem, który ma zostać zrealizowany do czerwca 2016 r., jest wprowadzenie obowiązkowej wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCTB) w Unii, ewentualnie z tymczasowym wyłączeniem małych i średnich przedsiębiorstw, które nie są korporacjami wielonarodowymi, i przedsiębiorstw, które nie prowadzą żadnej działalności transgranicznej, aby dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w kilku państwach członkowskich obowiązywał tylko jeden zbiór przepisów dotyczących obliczania ich dochodów do opodatkowania.

Drugim krokiem, który ma zostać zrealizowany jak najszybciej, a w żadnym wypadku nie później niż do końca 2017 r., jest wprowadzenie obowiązkowej wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB), z należyтым uwzględnieniem szeregu rozmaitych opcji (na przykład uwzględnianie kosztów włączenia małych i średnich przedsiębiorstw i przedsiębiorstw, które nie prowadzą żadnej działalności transgranicznej).

CCCTB powinna opierać się na metodzie wykorzystującej formułę repartycji, która odzwierciedla rzeczywistą działalność gospodarczą firm i nie faworyzuje w sposób nieuzasadniony niektórych państw członkowskich.

W okresie przejściowym między wprowadzeniem obowiązkowej wspólnej podstawy opodatkowania (CCTB) a wprowadzeniem pełnej wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania (CCCTB), należy wprowadzić środki ograniczające przenoszenie zysków (głównie za pomocą ustalania cen transferowych), w tym przynajmniej unijny wniosek ustawodawczy dotyczący przeciwdziałania BEPS. Środki te nie powinny obejmować tymczasowego mechanizmu transgranicznej kompensacji strat, chyba że Komisja może zagwarantować, że będzie on przejrzysty i nie będzie stwarzał możliwości wykorzystywania do agresywnego planowania podatkowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s.1)

⁽²⁾ http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/cdcj/Whistleblowers/protecting_whistleblowers_en.asp

Środa, 16 grudnia 2015 r.

Komisja powinna rozważyć, w jakim zakresie konieczne będzie opracowanie jednego zbioru powszechnie akceptowanych zasad rachunkowości, aby przygotować podstawowe dane księgowe do wykorzystania do celów CCCTB.

Każdy wniosek dotyczący zarówno CCTB, jak i CCCTB powinien zawierać przepis zapobiegający unikaniu opodatkowania.

Zalecenie B2. Wzmocnienie mandatu i poprawa przejrzystości Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej)

Parlament Europejski wzywa Komisję do przedstawienia propozycji dotyczącej włączenia Grupy ds. Kodeksu Postępowania do metody wspólnotowej, jako grupy roboczej Rady, przy udziale Komisji Europejskiej oraz Parlamentu Europejskiego jako obserwatorów.

- Grupa ds. Kodeksu Postępowania musi stać się bardziej przejrzysta, w większym stopniu rozliczalna, a także bardziej skuteczna, m.in. poprzez:
  - regularne przekazywanie, aktualizowanie i publikowanie jej opinii na temat tego, w jakim zakresie państwa członkowskie realizują zalecenia wydane przez Grupę ds. Kodeksu Postępowania, zawarte w sześciomiesięcznym sprawozdaniu z postępów dla ministrów finansów;
  - regularne przekazywanie, aktualizowanie i publikowanie co dwa lata listy szkodliwych praktyk podatkowych;
  - regularne opracowywanie, przekazywanie i publikowanie protokołów ze spotkań, w tym zapewnienie większej przejrzystości procesu przygotowywania zaleceń, w szczególności poprzez podawanie informacji o stanowiskach wyrażanych przez przedstawicieli poszczególnych państw członkowskich;
  - mianowanie politycznego przewodniczącego przez ministrów finansów;
  - wyznaczenie przez każde państwo członkowskie wysokiego rangą przedstawiciela i jego zastępcy, aby podnieść rangę tego organu;
- Zadania Grupy ds. Kodeksu Postępowania obejmują:
  - identyfikację szkodliwych praktyk podatkowych w Unii;
  - proponowanie środków i ram czasowych dotyczących wyeliminowania szkodliwych praktyk podatkowych oraz monitorowanie skutków wydanych zaleceń/zaproponowanych środków;
  - dokonywanie analizy sprawozdań dotyczących efektów ubocznych nowych środków podatkowych przedstawianych przez państwa członkowskie na zasadach przedstawionych powyżej, a także ocena tego, czy wymagane jest podjęcie działań;
  - proponowanie innych inicjatyw dotyczących środków podatkowych w ramach polityki zewnętrznej Unii;
  - usprawnienie mechanizmów ścigania praktyk, które ułatwiają agresywne planowanie podatkowe.

Zalecenie B3. Korzystne opodatkowanie dochodów z patentów i inne systemy preferencji: powiązanie systemów preferencji z miejscami generowania wartości

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby w dalszym ciągu dawała państwom członkowskim wytyczne dotyczące sposobu wdrożenia systemów korzystnego opodatkowania dochodów z patentów, zgodnie ze zmodyfikowanym podejściem do metody wydatkowej, aby upewnić się, że nie są one szkodliwe.

- Te wytyczne powinny jasno stwierdzać, że systemy preferencji, takie jak korzystne opodatkowanie dochodów z patentów, muszą być oparte na zmodyfikowanym podejściu do metody wydatkowej, zgodnie z definicją zawartą w działaniu 5 projektu dotyczącego BEPS, co oznacza, że musi istnieć bezpośredni związek między korzyściami podatkowymi a odnośną działalnością badawczo-rozwojową.
- Szeroko zakrojone systemy korzystnego opodatkowania dochodów z patentów, niepowiązane z pochodzeniem geograficznym i „wiekiem” know-how, należy uznawać za szkodliwe praktyki.
- Jeżeli w ciągu 12 miesięcy państwa członkowskie nie będą konsekwentnie stosować tego nowego podejścia, Komisja powinna przedstawić wiążący wniosek ustawodawczy.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- Komisja powinna przedstawić wnioski w sprawie wspólnych europejskich norm i definicji dotyczących tego, co kwalifikuje się jako wspieranie badań naukowych i rozwoju, a co do tej kategorii nie należy, oraz w sprawie harmonizacji stosowania korzystnego opodatkowania dochodów z patentów i inwestycji, w tym szybszego – do dnia 30 czerwca 2017 r. – zniesienia starego systemu poprzez skrócenie czasu obowiązywania zasad praw nabytych;

Zalecenie B4. Kontrolowane przedsiębiorstwa zagraniczne

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego w celu:

- zapewnienia skoordynowanych na szczeblu Unii ram dla przepisów krajowych dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych, aby zadbać o skuteczne opodatkowanie zysków rejestrowanych w krajach o niskich podatkach lub krajach nienaliczających podatków oraz aby zapobiec sytuacji, w której różnorodność krajowych przepisów dotyczących tej kwestii w Unii zakłóci funkcjonowanie rynku wewnętrznego; ramy te powinny zagwarantować pełne wykorzystanie przepisów dotyczących kontrolowanych przedsiębiorstw zagranicznych, wykraczające poza sytuacje związane z czysto sztucznymi strukturami; nie uniemożliwia to poszczególnym państwom członkowskim wprowadzania bardziej rygorystycznych przepisów.

Zalecenie B5. Poprawa koordynacji działań państw członkowskich w odniesieniu do kontroli podatkowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy 2011/16/UE, aby:

- zapewnić skuteczniejsze równoczesne audyty i kontrole podatkowe w przypadku, gdy dwa lub większa liczba krajowych organów podatkowych postanowi przeprowadzić kontrole u jednej lub większej liczby osób posiadających wspólne lub uzupełniające się interesy;
- zadbać o to, by jednostka dominująca i jej spółki zależne z siedzibą w Unii były kontrolowane przez właściwe organy podatkowe w tym samym okresie, pod kierownictwem organów podatkowych właściwych dla jednostki dominującej, w celu zapewnienia wydajnego przepływu informacji między organami podatkowymi. W związku z tym:
  - organy podatkowe powinny regularnie wymieniać się informacjami na temat prowadzonych przez siebie dochodzeń, aby upewnić się, że grupy nie wykorzystują rozbieżności lub luk między różnymi krajowymi systemami podatkowymi;
  - czas, w którym należy dokonać wymiany informacji na temat bieżących kontroli, należy ograniczyć do minimum;
  - organy podatkowe właściwe dla danego przedsiębiorstwa powinny systematycznie informować organy podatkowe właściwe dla innych podmiotów należących do tej samej grupy o wynikach kontroli podatkowej;
  - nie należy podejmować żadnej decyzji dotyczącej wyniku kontroli podatkowej przeprowadzanej przez organ podatkowy przed poinformowaniem pozostałych zainteresowanych organów podatkowych.

Zalecenie B6. Wprowadzenie wspólnego europejskiego numeru identyfikacji podatkowej

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia propozycji dotyczącej europejskiego numeru identyfikacji podatkowej.

- Propozycja ta powinna być oparta na koncepcji europejskiego numeru identyfikacji podatkowej zawartej w planie działania Komisji zakładającym poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania na 2012 r. (działanie 22) ⁽¹⁾ oraz na wyniku odnośnych konsultacji przeprowadzonych w 2013 r. ⁽²⁾.

C. Konwergencja

Zalecenie C1. Nowe podejście do międzynarodowych ustaleń podatkowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego umożliwiającego Unii mówienie jednym głosem w odniesieniu do międzynarodowych ustaleń podatkowych.

⁽¹⁾ COM(2012)0722

⁽²⁾ <https://circabc.europa.eu/faces/jsp/extension/wai/navigation/container.jsp;jsessionid=ntPyWqcPhL76L34l441-JYp17pJGhQnNh1PkjRGQFmlhQG17J1ldD!470157117>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- Komisja powinna być upoważniona do negocjowania konwencji podatkowych z krajami trzecimi w imieniu UE – zastąpiłoby to obecną praktykę prowadzenia negocjacji dwustronnych, która przynosi niezadowalające efekty, zwłaszcza dla krajów rozwijających się.
- Komisja musi dopilnować, by takie konwencje zawierały przepisy dotyczące wzajemności i zakazywały wszelkich działań powodujących szkodliwe skutki dla obywateli Unii i przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, w związku z eksterytorialnym stosowaniem prawodawstwa kraju trzeciego w ramach jurysdykcji Unii i jej państw członkowskich.
- Należy wprowadzić wspólną unijną wielostronną konwencję podatkową, która zastąpiłaby konwencje dwustronne między państwami członkowskimi oraz konwencje zawierane przez państwa członkowskie z innymi krajami.
- Wszystkie nowe międzynarodowe umowy handlowe zawierane przez Unię powinny zawierać klauzulę dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych.
- Wszystkie międzynarodowe ustalenia podatkowe muszą przewidywać mechanizm egzekwowania.

Zalecenie C2. Stworzenie wspólnej i jasnej definicji „rajów podatkowych”

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia – we współpracy m.in. z OECD i ONZ – propozycji jasno określonych kryteriów służących zdefiniowaniu „rajów podatkowych”.

- Kryteria te powinny opierać się na kompleksowych, przejrzystych, solidnych, obiektywnie weryfikowalnych i ogólnie akceptowanych wskaźnikach, rozwijając zasady dobrych rządów określone przez Komisję w komunikacie z 2009 r. zatytułowanym „Wspieranie dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania”⁽¹⁾: wymianę informacji i współpracę administracyjną, uczciwą konkurencję podatkową i przejrzystość.
- Kryteria te powinny obejmować takie pojęcia jak tajemnica bankowa, rejestracja struktury własnościowej spółek, trusty i fundacje, publikacja sprawozdań finansowych spółek, zdolność do wymiany informacji, wydajność administracji podatkowej, wspieranie uchylania się od opodatkowania, istnienie szkodliwych instrumentów prawnych, zapobieganie praniu pieniędzy, automatyczność wymiany informacji, istnienie umów dwustronnych, a także międzynarodowe zobowiązania w zakresie przejrzystości i współpracy sądowej.
- Na bazie tych kryteriów Komisja powinna przedstawić zrewidowaną listę rajów podatkowych, która zastąpiłaby tymczasową listę przedstawioną w czerwcu 2015 r.
- Ta lista rajów podatkowych powinna być powiązana z odpowiednimi przepisami podatkowymi jako punkt odniesienia dla innych strategii politycznych i przepisów.
- Komisja powinna dokonywać przeglądu tej listy co najmniej dwa razy do roku i każdorazowo na uzasadniony wniosek jurysdykcji wymienionej na liście.

Zalecenie C3. Środki zaradcze względem firm korzystających z rajów podatkowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia propozycji dotyczącej katalogu środków zaradczych, które powinny być stosowane przez Unię i państwa członkowskie – jako udziałowców i podmioty finansujące organy publiczne, banki i programy finansowania – wobec przedsiębiorstw, które korzystają z rajów podatkowych w celu prowadzenia agresywnego planowania podatkowego, a tym samym nie spełniają unijnych standardów w zakresie dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych.

- Te środki zaradcze powinny obejmować:

⁽¹⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0201:FIN:PL:PDF>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- zakaz dostępu do pomocy państwa lub zamówień publicznych na szczeblu unijnym lub krajowym;
- zakaz dostępu do niektórych funduszy unijnych.
- Należy to osiągnąć między innymi poprzez:
  - zmianę statutu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) (protokół nr 5 załączony do traktatów) w celu zadbania o to, by żadne środki finansowe EBI nie mogły trafić do beneficjentów końcowych lub pośredników finansowych, którzy korzystają z rajów podatkowych lub stosują szkodliwe praktyki podatkowe ⁽¹⁾
  - zmianę rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 ⁽²⁾ w celu zadbania o to, by żadne środki z EFIS nie mogły trafić do tego rodzaju firm ⁽³⁾
  - zmianę rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 ⁽⁴⁾, (UE) nr 1306/2013 ⁽⁵⁾, (UE) nr 1307/2013 ⁽⁶⁾ i (UE) nr 1308/2013 ⁽⁷⁾ w celu zadbania o to, by finansowanie w ramach WPR nie mogło trafić do tego rodzaju firm;
  - kontynuację procesu unowocześniania polityki w dziedzinie pomocy państwa w celu zadbania o to, by państwa członkowskie nie udzielały pomocy tego rodzaju firmom ⁽⁸⁾
  - zmianę rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽⁹⁾ w celu zadbania o to, by żadne pieniądze z pięciu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, Europejski Fundusz Morski i Rybacki) nie mogły trafić do tego rodzaju firm
  - zmianę porozumienia ustanawiającego Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOiR) w celu zadbania o to, by żadne środki finansowe EBOiR nie mogły trafić do tego rodzaju firm ⁽¹⁰⁾
- zakazanie Unii zawierania umów handlowych z jurysdykcjami określonymi przez Komisję jako „raje podatkowe”.

Komisja sprawdzi, czy obowiązujące umowy handlowe z krajami definiowanymi jako raje podatkowe mogą zostać zawieszane lub wypowiedziane.

⁽¹⁾ http://www.eib.org/attachments/general/governance_of_the_eib_en.pdf

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1).

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/priorities/jobs-growth-investment/plan/docs/proposal_regulation_efs_i_en.pdf

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁽⁸⁾ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0026+0+DOC+XML+V0//PL>

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

⁽¹⁰⁾ <http://www.ebrd.com/news/publications/institutional-documents/basic-documents-of-the-ebrd.html>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

Zalecenie C4. Stałe miejsce prowadzenia działalności

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego w celu:

- zmiany definicji „stałego miejsca prowadzenia działalności”, aby przedsiębiorstwa nie mogły sztucznie unikać opodatkowania w państwach członkowskich, w których prowadzą działalność gospodarczą; definicja ta powinna także obejmować sytuacje, w których przedsiębiorstwa prowadzące działalność w całkowicie zdematerializowany sposób cyfrowy uznaje się za podmioty mające stałe miejsce prowadzenia działalności w danym państwie członkowskim, jeśli utrzymują one znaczący poziom obecności cyfrowej w gospodarce tego państwa;
- wprowadzenia unijnej definicji minimalnego „ekonomicznego charakteru transakcji”, obejmującej również gospodarkę cyfrową, aby zapewnić, że przedsiębiorstwa rzeczywiście wytwarzają wartość i wzbogacają gospodarkę państwa członkowskiego, w którym podlegają obowiązkowi podatkowemu.

Obie ww. definicje powinny stanowić część konkretnego zakazu dotyczącego tzw. firm przykrywek.

Zalecenie C5. Poprawa unijnych uregulowań ramowych dotyczących ustalania cen transferowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego w celu:

- opracowania – na bazie własnych doświadczeń oraz analizy nowych zasad OECD dotyczących ustalania cen transferowych – konkretnych unijnych wytycznych określających, w jaki sposób należy stosować zasady OECD i jak powinny być one interpretowane w kontekście Unii, aby:
  - odzwierciedlić rzeczywistość gospodarczą rynku wewnętrznego;
  - zagwarantować pewność, jasność i sprawiedliwość państwom członkowskim oraz firmom prowadzącym działalność w Unii;
  - zmniejszyć ryzyko nadużywania przepisów do celów przenoszenia zysków.

Zalecenie C6. Rozbieżności w kwalifikacji struktur hybrydowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego w celu:

- zharmonizowania krajowych definicji długu, kapitału własnego oraz przejrzystych i nieprzejrzystych podmiotów, zharmonizowania przyporządkowywania aktywów i pasywów do stałego miejsca prowadzenia działalności, a także zharmonizowania alokacji kosztów i zysków między różne podmioty w ramach tej samej grupy; lub
- zapobiegnięcia podwójnemu nieopodatkowaniu w przypadku rozbieżności.

Zalecenie C7. Zmiana unijnego systemu pomocy państwa w odniesieniu do podatków

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia najpóźniej do połowy 2017 r. propozycji dotyczącej następujących kwestii:

- wytycznych w sprawie pomocy państwa wyjaśniających, w jaki sposób Komisja określi przypadki podatkowej pomocy państwa, co da większą pewność prawa przedsiębiorstwom i państwom członkowskim, mając na uwadze fakt, że w innych sektorach takie wytyczne okazały się bardzo skuteczne w eliminowaniu i udaremnianiu praktyk stosowanych w państwach członkowskich, które to praktyki były sprzeczne z unijnym prawem w dziedzinie pomocy państwa; efekt ten można osiągnąć wyłącznie przez wysoki poziom szczegółowości wytycznych, w tym poprzez uwzględnienie w nich wyrażonych liczbowo progów;
- podania do publicznej wiadomości strategii podatkowych, które nie są spójne z polityką pomocy państwa, aby zapewnić przedsiębiorstwom i państwom członkowskim wytyczne i większą pewność prawa; w tym celu Komisja dokona realokacji zasobów do DG ds. Konkurencji, aby mogła ona podejmować skuteczne działania we wszystkich sprawach dotyczących nielegalnej pomocy państwa (w tym selektywnych korzyści podatkowych).

Parlament Europejski wzywa również Komisję Europejską, aby w dłuższej perspektywie oceniła możliwość zmiany istniejących przepisów w celu zapobieżenia występującym obecnie przypadkom powrotu środków odzyskanych w wyniku naruszenia unijnych przepisów dotyczących pomocy państwa do państwa członkowskiego, które przyznało nielegalną pomoc podatkową. Przykładowo odzyskana pomoc państwa mogłaby być przekazywana do budżetu Unii lub do państw członkowskich, które zmagają się z problemem erozji bazy podatkowej.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

Zalecenie C8. Zmiana dyrektyw Rady 90/435/EWG⁽¹⁾, 2003/49/WE i 2005/19/WE oraz innych odpowiednich aktów prawodawstwa unijnego oraz wprowadzenie ogólnej klauzuli zapobiegającej nadużyciom

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosku ustawodawczego dotyczącego następujących kwestii:

- Po wprowadzeniu ogólnej klauzuli zapobiegającej nadużyciom do dyrektywy 90/435/EWG, należy jak najszybciej wprowadzić tę klauzulę do dyrektywy 2003/49/WE oraz przedstawić propozycje wprowadzenia tej klauzuli do dyrektywy 2005/19/WE i innych odnośnych aktów prawa unijnego.
- Należy włączyć taką klauzulę do wszystkich przyszłych unijnych aktów prawnych dotyczących kwestii podatkowych lub mających implikacje podatkowe.
- Jeżeli chodzi o dyrektywę 2003/49/WE, oprócz wprowadzenia ww. klauzuli należy również zlikwidować wymóg korzystnego traktowania przez państwa członkowskie odsetek i należności licencyjnych w przypadku braku efektywnego opodatkowania w innych miejscach Unii.
- Jeżeli chodzi o dyrektywę 2005/19/WE, oprócz wprowadzenia ww. klauzuli należy również wprowadzić dodatkowe wymogi w zakresie przejrzystości, a jeśli te zmiany nie wystarczą do zapobieżenia agresywnemu planowaniu podatkowemu, należy wprowadzić przepis przewidujący minimalny podatek jako wymóg skorzystania z ulg podatkowych (takich jak brak opodatkowania dywidend) lub inne środki o podobnym skutku.

Zalecenie C9. Usprawnienie transgranicznych mechanizmów rozstrzygania sporów podatkowych

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby do lata 2016 r. przedstawiła stosowną propozycję w tym zakresie

- propozycja ta powinna mieć na celu usprawnienie obecnych mechanizmów rozstrzygania transgranicznych sporów podatkowych w Unii, koncentrując się nie tylko na sprawach dotyczących podwójnego opodatkowania, lecz także na sprawach dotyczących podwójnego nieopodatkowania; ma to służyć wypracowaniu skoordynowanego podejścia unijnego do rozstrzygania sporów, przewidującego jaśniejsze zasady i bardziej rygorystyczny harmonogram i opierającego się na systemach już funkcjonujących;
- funkcjonowanie mechanizmu rozstrzygania sporów i decyzje podejmowane w jego ramach powinny być przejrzyste, aby ograniczyć niepewność korporacji co do stosowania prawa podatkowego.

Zalecenie C10. Wprowadzenie podatku u źródła lub środka o podobnym skutku, aby uniknąć sytuacji, w której zyski będą opuszczać Unię bez opodatkowania

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby do lata 2016 r. przedstawiła propozycję dotyczącą wprowadzenia podatku u źródła lub środka o podobnym skutku w celu zadbania o to, by wszystkie zyski wypracowywane w Unii, które mają zostać przetransferowane poza jej granice, były skutecznie opodatkowane w Unii przed opuszczeniem jej terytorium.

D. Inne środki

Zalecenie D1. Dodatkowe środki przeciwdziałające powstawaniu luki podatkowej

Parlament Europejski wzywa Komisję Europejską, aby zwróciła uwagę nie tylko na agresywne planowanie podatkowe, erozję bazy podatkowej i przenoszenie zysków, ale także na inne czynniki przyczyniające się do powstania luki podatkowej, m.in. poprzez:

- zbadanie przyczyn niskiej skuteczności poboru podatków, w tym VAT;
- zbadanie przyczyn niesprawiedliwości podatkowej lub niskiej wiarygodności administracji podatkowych w obszarach innych niż podatki od osób prawnych;
- określenie zasad dotyczących amnestii podatkowych, w tym okoliczności, w których zastosowanie takiego środka byłoby odpowiednie, oraz okoliczności, w których lepiej byłoby skorzystać z innych możliwości, jak również wprowadzenie wymogu informowania Komisji przez państwa członkowskie z wyprzedzeniem o każdej nowej amnestii podatkowej, aby wyeliminować negatywne konsekwencje tych działań na pobór podatków w przyszłości;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225 z 20.8.1990, s. 6).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- zaproponowanie minimalnego poziomu przejrzystości dla programów „umorzeń podatkowych” prowadzonych przez rządy krajowe oraz dla uznaniowych ulg podatkowych stosowanych przez te rządy;
- przyznanie państwom członkowskim większej swobody w uwzględnianiu kwestii wypełniania obowiązków podatkowych przez przedsiębiorstwa, w szczególności przypadków notorycznego nieprzestrzegania przepisów prawa podatkowego, przy udzielaniu zamówień publicznych;
- zagwarantowanie organom podatkowym pełnego i znaczącego dostępu do centralnych rejestrów beneficjentów rzeczywistych zarówno przedsiębiorstw, jak i funduszy powierniczych, oraz zapewnienie należytego prowadzenia i weryfikacji tych rejestrów.

Można to osiągnąć za sprawą szybkiej transpozycji przez państwa członkowskie czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, zapewniając szeroki i uproszczony dostęp do informacji zawartych w centralnych rejestrach beneficjentów rzeczywistych, w tym dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy i obywateli.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0458

Stosunki UE-Chiny

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie stosunków UE-Chiny (2015/2003(INI))

(2017/C 399/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając fakt nawiązania stosunków dyplomatycznych między UE a Chinami od dnia 6 maja 1975 r.,
- uwzględniając zapoczątkowane w 2003 r. partnerstwo strategiczne UE-Chiny,
- uwzględniając główne ramy prawne stosunków z Chinami, a mianowicie umowę o współpracy handlowej i gospodarczej UE-Chiny⁽¹⁾, podpisaną w maju 1985 r., dotyczącą stosunków gospodarczo-handlowych, oraz program współpracy UE-Chiny,
- uwzględniając strategiczny program współpracy między UE a Chinami do roku 2020, uzgodniony dnia 21 listopada 2013 r.,
- uwzględniając zorganizowany dialog polityczny UE-Chiny, formalnie nawiązany w 1994 r., oraz nawiązany w 2010 r. dialog strategiczny wysokiego szczebla dotyczący kwestii strategicznych i polityki zagranicznej, w tym w szczególności 5. rundę dialogu strategicznego wysokiego szczebla UE-Chiny, która odbyła się w dniu 6 maja 2015 r. w Pekinie,
- uwzględniając trwające od 2007 r. negocjacje nad nową umową o partnerstwie i współpracy,
- uwzględniając negocjacje w sprawie dwustronnej umowy inwestycyjnej, które rozpoczęły się w styczniu 2014 r.,
- uwzględniając 17. szczyt UE-Chiny, który odbył się w dniu 29 czerwca 2015 r. w Brukseli, oraz wspólną deklarację wydaną na jego zakończenie,
- uwzględniając uwagi przewodniczącego Rady Europejskiej Donalda Tuska przedstawione dnia 29 czerwca 2015 r. podczas wspólnej konferencji prasowej z premierem Chin Li Keqiangiem po 17. szczycie UE-Chiny, w których wyraził on „zaniepokojenie UE z powodu ograniczeń swobody wypowiedzi i zrzeszania się w Chinach, w tym z powodu sytuacji osób należących do mniejszości, takich jak Tybetańczycy i Ujgurzy” oraz „zachęcił Chiny do wznowienia konstruktywnego dialogu z przedstawicielami Dalajlamy”,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2006 r. zatytułowany „UE – Chiny: bliższe partnerstwo, większa odpowiedzialność” (COM(2006)0631),
- uwzględniając wytyczne Rady dotyczące polityki wobec Azji Wschodniej,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dni 11–12 grudnia 2006 r. dotyczące partnerstwa strategicznego UE-Chiny,
- uwzględniając dokument strategiczny Komisji w sprawie Chin na lata 2007–2013, wieloletni program indykacyjny na lata 2011–2013 oraz przegląd śródkokresowy dokumentu strategicznego z 2010 r. i przegląd wieloletniego programu indykacyjnego na lata 2011–2013,
- uwzględniając pierwszy w historii chiński dokument polityczny dotyczący UE, wydany w dniu 13 października 2003 r.,
- uwzględniając przyjęcie nowej ustawy o bezpieczeństwie narodowym przez Stały Komitet Ogólnochińskiego Zgromadzenia Przedstawicieli Ludowych z dnia 1 lipca 2015 r. oraz publikację drugiego projektu nowej ustawy o zarządzaniu zagranicznymi organizacjami pozarządowymi w dniu 5 maja 2015 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 250 z 19.9.1985, s. 2.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- uwzględniając białą księgę na temat strategii wojskowej Chin z dnia 26 maja 2015 r.,
- uwzględniając rozpoczęty w 1995 r. dialog na temat praw człowieka między UE a Chinami oraz 32. rundę tego dialogu, która odbyła się w dniach 8–9 grudnia 2014 r. w Pekinie;
- uwzględniając 60 obszarów dialogu sektorowego między Chinami a UE, które dotyczą m.in. środowiska, polityki regionalnej, zatrudnienia i spraw społecznych, a także społeczeństwa obywatelskiego,
- uwzględniając zainicjowanie w lutym 2012 r. dialogu wysokiego szczebla między narodami UE-Chiny, którego przedmiotem będą wszystkie wspólne inicjatywy UE i Chin w tym obszarze,
- uwzględniając umowę w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między WE i Chinami, która weszła w życie w 2000 r. ⁽¹⁾, oraz umowę o partnerstwie naukowo-technologicznym podpisaną w dniu 20 maja 2009 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Chin w sprawie zmiany klimatu wydane podczas 17. szczytu UE-Chiny w czerwcu 2015 r. oraz zaplanowane, ustalone na szczeblu krajowym wkłady do Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), przedstawione przez Chiny w dniu 30 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację UE-Chiny w sprawie bezpieczeństwa energetycznego, wydaną w Brukseli w dniu 3 maja 2012 r., oraz dialog energetyczny między WE a Chinami,
- uwzględniając obrady okrągłego stołu Chiny-UE,
- uwzględniając 18. Zjazd Krajowy Komunistycznej Partii Chin, który odbył się w dniach 8–14 listopada 2012 r., oraz zmiany w kierownictwie Stałego Komitetu Biura Politycznego uchwalone na tym zjeździe,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r.,
- uwzględniając wyniki czwartego posiedzenia plenarnego 18. Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Chin (czwartego plenum), które odbyło się w dniach 20–23 października 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego ASEAN ogłoszone podczas 26. szczytu ASEAN w dniu 27 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 6 maja 2015 r., ogłoszone po jej spotkaniu z premierem Chin Li Keqiangiem,
- uwzględniając swoje ostatnie posiedzenie międzyparlamentarne z Chinami, które odbyło się w dniu 26 listopada 2013 r.,
- uwzględniając swoje niedawne rezolucje w sprawie Chin, zwłaszcza rezolucję z dnia 23 maja 2012 r. w sprawie UE i Chin: Brak równowagi w handlu? ⁽²⁾, rezolucję z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie polityki zagranicznej UE wobec Brazylii, Rosji, Indii i Chin (BRICS) i innych wschodzących mocarstw: cele i strategię ⁽³⁾, rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie zagrożenia jądrowego i praw człowieka w Korei Północnej, Republice Ludowo-Demokratycznej ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 17 kwietnia 2014 r. ⁽⁵⁾ w sprawie sytuacji w Korei Północnej, rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽⁶⁾, a także rezolucję z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa dla Parlamentu Europejskiego ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 6 z 11.1.2000, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. C 239 E z 20.8.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0096.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0462.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0075.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 7 września 2006 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską a Chinami ⁽¹⁾, z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Chinami ⁽²⁾, z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie stosunków UE-Chiny ⁽³⁾, z dnia 9 października 2013 r. w sprawie negocjacji UE z Chinami dotyczących dwustronnej umowy inwestycyjnej ⁽⁴⁾ oraz z dnia 9 października 2013 r. w sprawie stosunków handlowych UE-Tajwan ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając swoje rezolucje dotyczące praw człowieka: z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie Chin: prawa mniejszości a stosowanie kary śmierci ⁽⁶⁾, z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie sytuacji i dziedzictwa kulturowego w Kaszgarze (Region Autonomiczny Sinciang-Ujgur w Chinach) ⁽⁷⁾, z dnia 5 lipca 2012 r. w sprawie skandalu związanego z przymusową aborcją w Chinach ⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie pobierania narządów w Chinach ⁽⁹⁾ oraz z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie priorytetów UE na 25. sesję Rady Praw Człowieka ONZ ⁽¹⁰⁾,
  - uwzględniając embargo UE na broń wprowadzone po stłumieniu protestów na placu Tiananmen w czerwcu 1989 r., poparte przez Parlament w rezolucji z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego w sprawie głównych aspektów i podstawowych wyborów WPZiB ⁽¹¹⁾,
  - uwzględniając swą rezolucję z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie stosunków pomiędzy UE, Chinami i Tajwanem oraz bezpieczeństwa na Dalekim Wschodzie ⁽¹²⁾,
  - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Tybetu, zwłaszcza rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie Tybetu: plany wprowadzenia chińskiego jako głównego języka wykładowego ⁽¹³⁾, z dnia 27 października 2011 r. w sprawie Tybetu, w szczególności samospalenia mniszek i mnichów ⁽¹⁴⁾, oraz z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Tybecie ⁽¹⁵⁾,
  - uwzględniając dziewięć rund rozmów, które odbyły się w latach 2002–2010 między wysokiej rangi przedstawicielami rządu Chin a Dalajlamą, uwzględniając chińską białą księgę w sprawie Tybetu, zatytułowaną „Ścieżka rozwoju Tybetu jest napędzana przez nieprzeczwycięzoną falę historyczną” oraz opublikowaną przez biuro informacyjne Rady Państwa Chińskiej Republiki Ludowej w dniu 15 kwietnia 2015 r., uwzględniając memorandum z 2008 r. i notę z 2009 w sprawie prawdziwej autonomii ludności Tybetu, przedstawione przez przedstawicieli XIV Dalajlamy,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0350/2015),
- A. mając na uwadze, że w 2015 r. przypada 40. rocznica nawiązania stosunków dyplomatycznych między UE a Chinami; mając na uwadze, że partnerstwo strategiczne UE-Chiny ma kluczowe znaczenie dla stosunków między UE a Chińską Republiką Ludową (ChRL) oraz dla znalezienia wspólnych odpowiedzi na szereg globalnych wyzwań i określenia wspólnych interesów, takich jak: bezpieczeństwo na świecie i bezpieczeństwo regionalne, zwalczanie terroryzmu i przestępczości zorganizowanej, cyberbezpieczeństwo, broń masowego rażenia i nierozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpieczeństwo energetyczne, ogólnoswiatowe regulacje finansowe i rynkowe, zmiana klimatu i zrównoważony rozwój, a także dla tworzenia ram pozwalających rozwiązać dwustronne problemy między UE i Chinami;
- B. mając na uwadze, że Chiny i UE rozpoczęły negocjacje w sprawie dwustronnej umowy inwestycyjnej w 2013 r.;
- C. mając na uwadze, że Chiny są istotnym partnerem handlowym UE, o ogromnym i stale rozwijającym się rynku; mając na uwadze, że toczące się negocjacje porozumień handlowych stanowią jedną z najważniejszych kwestii w dwustronnych stosunkach gospodarczych i handlowych UE-Chiny;

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 219.

⁽²⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 132.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0097.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0411.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0412.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 80.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 185.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 349 E z 29.11.2013, s. 98.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0603.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0252.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, s. 59.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, s. 471.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 118.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 121.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 185.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że pod kierownictwem obecnego sekretarza generalnego Komunistycznej Partii Chin (KPCh) i przewodniczącego ChRL Xi Jinpinga Chiny rozpoczęły różnorodne inicjatywy, takie jak „nowy jedwabny szlak” – projekt mający na celu integrację gospodarczą Chin z Azją Środkową, a ostatecznie z Europą i Afryką, utworzenie Azjatyckiego Banku Inwestycji Infrastrukturalnych (AIIB), istotne ze strategicznego punktu widzenia porozumienie energetyczne z Rosją w sprawie dostaw 38 miliardów metrów sześciennych gazu ziemnego rocznie, budowa gazociągu i innych wspólnych projektów dotyczących poszukiwania i wydobywania ropy w Chinach; mając na uwadze, że w ostatnich kilku latach Chiny prowadzą coraz aktywniejszą politykę inwestycyjną – zarówno w UE, jak i w jej wschodnim sąsiedztwie;
- E. mając na uwadze, że przewodniczący Xi Jinping zainicjował inicjatywę „chiński sen”, przedstawianą jako koncepcja i wizja mająca na celu urzeczywistnienie odnowienia narodu i budowę średnio zamożnego społeczeństwa w wielu wymiarach gospodarczych, społecznych, kulturowych i politycznych, a także doprowadzenie do pełnego rozwoju Chin do 2049 r.;
- F. mając na uwadze, że Chiny doświadczyły ogromnego wzrostu gospodarczego w ciągu ostatnich 20 lat, a 600 mln obywateli Chin wydostało się z ubóstwa;
- G. mając na uwadze, że krach na giełdzie chińskiej w 2015 r. negatywnie wpłynął na stabilność finansową na świecie, w tym w UE;
- H. mając na uwadze, że chińska polityka planowania rodziny doprowadziła do gwałtownego starzenia się społeczeństwa od lat 80. ubiegłego wieku, a obecnie ponad 200 milionów obywateli ma więcej niż 60 lat;
- I. mając na uwadze, że degradacja środowiska w Chinach przybrała dramatyczne rozmiary i wymaga jeszcze bardziej pilnych, zdecydowanych i ukierunkowanych działań rządu; mając na uwadze, że podczas ostatniego szczytu UE-Chiny omawiano również temat zrównoważonego rozwoju i zmiany klimatu, przyjmując wspólną deklarację dotyczącą zmiany klimatu;
- J. mając na uwadze, że strona chińska uznała konieczność zmierzenia się z zagrożeniami spowodowanymi zmianą klimatu i że Chiny zobowiązały się przyjąć protokół lub jakikolwiek inny instrument prawny, który doprowadzi do osiągnięcia całościowego porozumienia w tej kwestii podczas konferencji klimatycznej w Paryżu;
- K. mając na uwadze, że powszechna kampania antykorupcyjna przewodniczącego Xi zainicjowana w 2012 r., mająca na celu rozwiązanie problemów ze sprawowaniem rządów i wymierzona w urzędników partyjnych, rządowych, wojskowych i przedsiębiorstw państwowych podejrzewanych o korupcję, doprowadziła do wykrycia lawiny przypadków korupcji wśród osób piastujących wysokie stanowiska, demaskując nie tylko łapownictwo, ale również ogromne fortuny zgromadzone przez chińskich przywódców, a także ujawniając infiltrację systemu politycznego przez potężne sieci przestępcze;
- L. mając na uwadze, że zagraniczne organizacje pozarządowe działają dynamicznie i odgrywają istotną rolę w rozwoju lokalnych organizacji pozarządowych i otwarciu Chin od czasu reformy;
- M. mając na uwadze, że, dbając o własne bezpieczeństwo narodowe, Chiny opublikowały w tym roku projekty trzech nowych ustaw, które zawierają przepisy dotyczące cyberbezpieczeństwa i organizacji pozarządowych;
- N. mając na uwadze, że w latach 2013 i 2014 Pekin, Kunming i Urumczy były celami poważnych i brutalnych zamachów terrorystycznych, w których śmierć poniosły 72 osoby, a 356 osób zostało rannych; mając na uwadze, że Chiny przygotowują ustawę o zwalczaniu terroryzmu, co jest dowodem na to, że rząd przywiązuje najwyższą wagę do zwalczania terroryzmu;
- O. mając na uwadze, że w czerwcu 2015 r. Rada Ustawodawcza Hongkongu zagłosowała przeciwko kontrowersyjnemu projektowi, który pozwalałby mieszkańcom Hongkongu na wybór szefa administracji Hongkongu, jednak tylko spośród puli kandydatów zweryfikowanych przez propekińską komisję; mając na uwadze, że to właśnie ten projekt wywołał masowe 79-dniowe prodemokratyczne protesty „ruchu parasolek” trwające od końca września do połowy grudnia 2014 r.;
- P. mając na uwadze, że nowe władze chińskie uznają rozkwit ChRL za nieodwracalny fakt wynikający z przejścia od „dyplomacji reagującej” do „dyplomacji proaktywnej”;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- Q. mając na uwadze, że nowa biała księga na temat strategii wojskowej Chin postuluje, by odejść od tradycyjnego sposobu myślenia, że ląd ma przewagę nad morzem, oraz przywiązywać większe znaczenie do zarządzania morzami, a także do ochrony praw i interesów związanych z morzem; mając na uwadze, że Chiny nie uznają Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w odniesieniu do sporów w obszarze Morza Południowochińskiego i Wschodniocchińskiego;
- R. mając na uwadze, że w Deklaracji w sprawie postępowania stron na Morzu Południowochińskim z 2002 r. Chiny i kraje ASEAN obiecały stworzenie warunków dla „pokojowego i trwałego rozwiązania” na Morzu Południowochińskim; niemniej jednak stosunki z krajami sąsiednimi, takimi jak Tajwan, Wietnam, Filipiny, Malezja i Brunei, są coraz bardziej napięte;
- S. mając na uwadze, że Chiny są głównym stronnikiem politycznym Korei Północnej, a także jej największym inwestorem, dawcą pomocy, dostawcą żywności i energii oraz partnerem handlowym; mając na uwadze, że chińscy eksperci niedawno ujawnili, że Korea Północna może już dysponować 20 głowicami nuklearnymi;
- T. mając na uwadze, że w następstwie kryzysu na Ukrainie Rosja i Chiny w bezprecedensowy sposób zacieśniły wzajemne stosunki;
- U. mając na uwadze, że w dniu 8 maja 2015 r. Rosja i Chiny podpisały porozumienie dwustronne w sprawie „bezpieczeństwa informacji” określające zagrożenia cybernetyczne jako przekazywanie informacji mogących zagrażać „systemom społeczno-politycznym i społeczno-gospodarczym oraz środowisku duchowemu, moralnemu i kulturowemu państw”;
- V. mając na uwadze, że od 2005 roku Chiny udzieliły państwom Ameryki Łacińskiej kredytów o łącznej wartości około 100 mld USD; mając na uwadze, że Chiny są obecnie głównym partnerem handlowym Brazylii i drugim co do wielkości partnerem handlowym takich państw jak Argentyna, Wenezuela i Kuba;
- W. mając na uwadze, że rząd chiński uznaje znaczenie, a nawet powszechność praw człowieka, nie osiąga jednak jak dotąd wymiernych wyników, jeśli chodzi o poprawę sytuacji związanej z poszanowaniem praw człowieka w Chinach;
- X. mając na uwadze, że Chiny oficjalnie i teoretycznie zaakceptowały powszechność praw człowieka i w ciągu ostatnich trzech dziesięcioleci przyjęły międzynarodowe ramy dotyczące praw człowieka, podpisując szereg traktatów w tej dziedzinie, przez co stały się częścią międzynarodowych ram prawnych i instytucjonalnych dotyczących praw człowieka;
- Y. mając na uwadze, że na początku 2015 roku przewodniczący Xi publicznie ogłosił zamiar rozszerzenia praworządności na cały kraj, żywiąc przekonanie, że skuteczny wymiar sprawiedliwości jest podstawą nowoczesnej gospodarki i nowoczesnego społeczeństwa w Chinach;
- Z. mając na uwadze, że KPCh uznaje pięć religii, które są ostatecznie kontrolowane przez podlegający partii Departament Zjednoczonego Frontu Pracy; mając na uwadze, że wykaz ten ma charakter wyłączny, co prowadzi do dyskryminacji pozostałych religii i kultów;
- AA. mając na uwadze, że UE i Chiny prowadzą dialog na temat praw człowieka od 1995 r.;
- AB. mając na uwadze, że w projekcie zalecenia przyjętym w dniu 26 marca 2015 r. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich skrytykował brak oceny skutków w zakresie praw człowieka w odniesieniu do mechanizmu rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem w ramach negocjacji porozumienia handlowo-inwestycyjnego z Wietnamem; mając na uwadze, że ustanawia to poważny precedens w odniesieniu do negocjacji dotyczących dwustronnej umowy inwestycyjnej UE-Chiny;
- AC. mając na uwadze, że Tybetańczycy wyrażają swoją tożsamość kulturową poprzez ruch Lhakar („biała środa”), nosząc jedynie tybetańskie ubrania, mówiąc tylko w rodzimym języku oraz spożywając tylko tybetańską żywność w każdej środę; mając na uwadze, że do dnia dzisiejszego ponad 140 Tybetańczyków dokonało samospalenia w geście protestu przeciwko polityce rządu chińskiego w autonomicznym regionie Tybetu; mając na uwadze ostatnie napięcia wywołane śmiercią lamy Tenzina Deleka Rinpoczego w więzieniu; mając na uwadze, że Tybet jest objęty polityką osiedlania Chińczyków Han; mając na uwadze, że w roku 2015 przypada 50. rocznica ustanowienia Tybetańskiego Regionu Autonomicznego; mając na uwadze, że w ciągu ostatnich kilku lat nie poczyniono postępów, jeśli chodzi o rozwiązanie kryzysu tybetańskiego, a ostatnia runda rozmów pokojowych odbyła się w 2010 r.;
- AD. mając na uwadze, że UE popiera politykę jednych Chin w stosunkach po obu stronach cieśniny między ChRL a Tajwanem;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

Strategiczne partnerstwo i współpraca między UE a Chinami

1. z zadowoleniem przyjmuje 40. rocznicę nawiązania stosunków dyplomatycznych między UE i Chinami jako źródło inspiracji dla wzmocnienia strategicznego partnerstwa, tak koniecznego w wielobiegunowym i zglobalizowanym świecie, oraz dla przyspieszenia trwających negocjacji w sprawie nowej umowy o partnerstwie i współpracy, opartych na zaufaniu, przejrzystości i poszanowaniu dla praw człowieka; podkreśla, że podczas niedawnego szczytu UE-Chiny, który odbył się w dniu 29 czerwca 2015 r., obie strony ponownie potwierdziły swoje zaangażowanie w pogłębianie tego partnerstwa; podkreśla, że Chiny są kluczową potęgą światową i jednym z najważniejszych partnerów UE; podkreśla, że obie strony są zaangażowane w promowanie kompleksowego partnerstwa strategicznego UE-Chiny w następnej dekadzie, które przyniesie korzyści zarówno UE, jak i Chinom; wyraża poparcie dla corocznych (dwuletnich) dialogów: dialogu strategicznego wysokiego szczebla, dialogu gospodarczego i handlowego wysokiego szczebla oraz dialogu wysokiego szczebla między narodami, a także dla ponad 60 dialogów sektorowych między UE a Chinami dotyczących szerokiego zakresu spraw; apeluje, by te dialogi sektorowe doprowadziły do budowy zaufania i wymiernych rezultatów;
2. z zadowoleniem przyjmuje wynik 17. szczytu UE-Chiny, który odbył się w dniu 29 czerwca 2015 r. i przeniósł stosunki dwustronne na nowy szczebel oraz dał sygnał do nawiązania bliższej współpracy politycznej wykraczającej poza zwykłe relacje handlowe, zmierzającej w kierunku skoordynowanego podejścia strategicznego mającego na celu reakcję na wspólne globalne problemy i zagrożenia; odnotowuje, że obie strony w pełni uznały postępy poczynione we wdrażaniu strategicznego programu współpracy UE-Chiny 2020 oraz że ustanowiony zostanie mechanizm przeglądu dwustronnego na szczeblu urzędników w celu monitorowania działań następczych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obie strony uzgodniły na szczycie szereg priorytetów mających na celu wzmocnienie ich współpracy dwustronnej i rozszerzenie globalnego wymiaru ich partnerstwa strategicznego;
3. podkreśla, że państwa członkowskie UE muszą mówić jednym głosem w rozmowach z rządem Chin, zwłaszcza w kontekście obecnej aktywnej dyplomacji ze strony Pekinu oraz w obliczu nadawania nowego kształtu globalnej strukturze zarządzania; podkreśla zakończenie negocjacji w sprawie umowy o Azjatyckim Banku Inwestycji Infrastrukturalnych (AIIB) i ma nadzieję na bliską współpracę między UE a AIIB w przyszłości; ubolewa nad brakiem poważnej debaty i ścisłej koordynacji na szczeblu UE w sprawie udziału państw członkowskich w AIIB; podkreśla znaczenie polityki handlowej i inwestycyjnej, będącej najbardziej naturalnym obszarem pełnego wykorzystania strategicznej współpracy z Chinami; odnotowuje zacieśnioną w ostatnim czasie współpracę między Chinami a państwami Europy Środkowo-Wschodniej w ramach tzw. grupy 16+1, która obejmuje kilka państw członkowskich UE, uważa jednak, że taka współpraca nie powinna prowadzić do podziałów wewnątrz UE ani osłabiać jej pozycji w stosunkach z Chinami oraz powinna uwzględniać kwestie praw człowieka; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Komisję do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania rocznego z rozwoju stosunków UE-Chiny; apeluje o pogłębienie możliwych do realizacji i opartych na jasnych zasadach stosunków handlowo-inwestycyjnych z Chinami;
4. przyznaje, że Chiny powinny odgrywać silniejszą rolę w wielostronnych instytucjach finansowych, która lepiej odzwierciedla rozmiary chińskiej gospodarki; uważa, że utworzony niedawno Azjatycki Bank Inwestycji Infrastrukturalnych stanowi szansę dla Chin na udział w wielobiegunowym porządku światowym w charakterze odpowiedzialnego partnera; zachęca nowo powstałą instytucję, aby odeszła od błędów przeszłości polegających na finansowaniu zbyt ambitnych projektów infrastrukturalnych oraz potraktowała priorytetowo pomoc techniczną i dostęp do globalnej wiedzy, zachowując równowagę między priorytetami środowiskowymi, społecznymi i rozwojowymi;
5. uważa za rzecz o decydującym znaczeniu, aby europejski wkład w udział w AIIB obejmował: przejrzyste procedury wyceny kredytów; jednoznaczne standardy w odniesieniu do dobrego sprawowania władzy, odpowiedzialności społecznej i środowiska; oraz dbanie o to, aby państwa zaciągające kredyty nie traciły kontroli nad zadłużeniem;
6. z zadowoleniem przyjmuje udział kilku państw członkowskich w AIIB; niemniej jednak ubolewa nad brakiem poważnej debaty, ścisłej koordynacji oraz skoordynowanej reakcji i podejścia na szczeblu UE w odpowiedzi na inicjatywy budowy nowych instytucji wielostronnych, zainicjowane przez chiński rząd; apeluje do instytucji UE i do państw członkowskich o dostrzeżenie w tym sygnału alarmowego pozwalającego na uniknięcie podobnego braku koordynacji w przyszłości;
7. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie polityczne na rzecz poprawy strategicznych połączeń infrastrukturalnych między UE a Chinami; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję o ustanowieniu nowej platformy łączności w celu stworzenia sprzyjającego środowiska dla zrównoważonych i interoperacyjnych transgranicznych sieci infrastrukturalnych w krajach i regionach między UE a Chinami; w szczególności pochwała gotowość UE do uruchomienia tego projektu na szczeblu unijnym; apeluje do obu stron o korzystanie z szans, jakie stwarza bliska łączność między obydwoma partnerami, w tym również współpraca w zakresie inwestycji infrastrukturalnych w krajach położonych wzdłuż nowego jedwabnego szlaku oraz nowego morskiego jedwabnego szlaku;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

8. zwraca uwagę na dynamiczny rozwój chińskiej gospodarki w ciągu ostatnich dwudziestu lat i podkreśla, że państwa członkowskie UE powinny lepiej wykorzystywać szanse, jakie oferuje ten rozwój gospodarczy; przyjmuje do wiadomości chińskie zainteresowanie strategicznymi inwestycjami w infrastrukturę w Europie i podkreśla potrzebę współpracy z Chinami i innymi krajami tego regionu nad takimi projektami, jak chińska koncepcja „Jeden pas i jeden szlak” czy unijny plan inwestycyjny zwany planem Junckera, a także projektami obejmującymi połączenia kolejowe, porty morskie i lotniska; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz Komisję do zastanowienia się nad wpływem globalnej polityki inwestycyjnej Chin, a także nad działaniami inwestycyjnymi tego kraju w UE i we wschodnim sąsiedztwie; podkreśla – zgodnie z wcześniej przyjętymi stanowiskami Parlamentu oraz przy pełnym poszanowaniu kompetencji komisji INTA – znaczenie negocjowanej obecnie dwustronnej umowy inwestycyjnej między UE a Chinami; apeluje o uwzględnienie w dwustronnej umowie inwestycyjnej kompleksowego rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju, który zawierać będzie wiążące zobowiązania w odniesieniu do podstawowych norm pracy MOP oraz kluczowych wielostronnych umów środowiskowych; podkreśla, że europejskie przedsiębiorstwa coraz częściej skarżą się na to, że padają ofiarami stale zmieniających się przepisów oraz dyskryminacji; podkreśla znaczenie powodzenia toczących się negocjacji w sprawie umowy inwestycyjnej w celu dalszego ułatwiania inwestycji oraz wdrażania ochrony inwestycji i dostępu do rynku, w tym zamówień publicznych, a także równego traktowania przedsiębiorstw zarówno w Europie, jak i w Chinach; wzywa do dalszych kroków i aktywnych działań następczych w celu zapewnienia bardziej zrównoważonych stosunków handlowych w związku z eliminacją barier dla handlu i inwestycji dla europejskich przedsiębiorstw; wzywa Chiny i UE do dalszego zacieśniania współpracy w celu poprawienia dostępu MŚP do obu rynków; podkreśla zobowiązanie UE i Chin do utworzenia otwartej, globalnej gospodarki oraz sprawiedliwego, przejrzystego i opartego na jasnych zasadach środowiska handlowego i inwestycyjnego, gwarantującego równe szanse i przeciwstawiającego się protekcjonizmowi;

9. odnotowuje w tym kontekście uruchomienie inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak” mającej na celu budowę znaczących połączeń energetycznych i komunikacyjnych przecinających Azję Środkową, Zachodnią i Południową aż po Europę; uważa, że w związku z geostrategicznym znaczeniem tej inicjatywy powinna ona być realizowana w sposób wielostronny; jest zdania, że kluczowe znaczenie ma wytworzenie synergii i opracowywanie projektów przy zachowaniu pełnej przejrzystości i zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych stron;

10. apeluje o zwiększenie koordynacji między UE a Chinami w obszarach o strategicznym znaczeniu, takich jak grupa G20, bezpieczeństwo i obronność, zwalczanie terroryzmu, nielegalna migracja, przestępczość transgraniczna, nierozprzestrzenianie broni jądrowej, bezpieczeństwo globalne i regionalne, cyberbezpieczeństwo, broń masowego rażenia, bezpieczeństwo energetyczne, ogólnosiątkowe regulacje finansowe i rynkowe, zmiana klimatu, a także urbanizacja, programy rozwoju i pomocy oraz zrównoważony rozwój; podkreśla znaczenie współpracy w zakresie rozwoju regionalnego oraz dialogu i wymian w obszarze strategii „Europa 2020” i nadchodzącego chińskiego 13. planu pięcioletniego;

11. apeluje do ESDZ, aby zapewniła, żeby kwestia praw człowieka znalazła się wśród priorytetów w programie stosunków i dialogów z Chinami;

12. wzywa do tego, aby zobowiązaniom powziętym podczas wizyty przewodniczącego Xi w Brukseli w marcu 2014 r. do pogłębienia wymiany między UE a Chinami w kwestiach praw człowieka towarzyszyła widoczna poprawa rzeczywistej sytuacji;

13. apeluje do Rady i Komisji o dalsze zaangażowanie Chin za pomocą konstruktywnego dialogu zachęcającego Chiny do przyjęcia zasad praworządności i poszanowania praw człowieka oraz wspierającego integrację tego kraju ze światową gospodarką;

14. z zadowoleniem przyjmuje pogłębienie partnerstwa UE-Chiny na rzecz urbanizacji; wzywa do dalszej współpracy w zakresie urbanistyki i projektowania, infrastruktury publicznej, ekologicznego budownictwa i inteligentnego transportu; zachęca do uruchomienia nowych wspólnych programów angażujących europejskie i chińskie miasta i przedsiębiorstwa;

15. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie z trzeciego posiedzenia w ramach dialogu wysokiego szczebla między narodami, które odbyło się dnia 15 września 2015 r.; podkreśla znaczenie wymiany międzyludzkiej i ułatwienia wymiany między obywatelami UE i Chin; wspiera rozwój dialogu wysokiego szczebla między narodami, który skupia się na wspólnych projektach i dzieleniu się najlepszymi praktykami oraz ma na celu promowanie kontaktów międzyludzkich; podkreśla, że należy szczególnie wspierać wymianę ekspertów i studentów między obiema stronami;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

16. jest zaniepokojony praktykami dumpingu i braku przejrzystości w związku z polityką i dotacjami w postaci ulg podatkowych, dotacji gruntowych, tanich kredytów, dotacji do surowców i innymi środkami stosowanymi przez rząd Chin;
17. jest zaniepokojony przeszkodami, jakie napotykają europejskie przedsiębiorstwa na rynku chińskim, takimi jak przymusowy transfer technologii, niski poziom egzekwowania praw własności intelektualnej i dyskryminacyjne traktowanie; podkreśla znaczenie reformy rynku w Chinach, wdrożenia zasad gospodarki rynkowej oraz eliminacji dyskryminacji i nieuzasadnionych restrykcji;
18. dostrzega szanse wynikające z chińskich inwestycji w Europie w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); podkreśla, że choć fundusz ten jest otwarty na inwestycje ze strony licznych podmiotów, powinien jednak pozostać pod zarządem UE;
19. dostrzega wyzwanie związane z wprowadzeniem chińskiej gospodarki na prawdziwie zrównoważoną ścieżkę w ramach strategii „nowej normalności”; uważa, że wyraźniejsze uczestnictwo Chin w międzynarodowych organizacjach gospodarczych takich jak MFW mogłoby pozytywnie wpłynąć na większe zrównoważenie chińskiej i globalnej gospodarki oraz pomóc w reformie tych organizacji; apeluje do władz Chin o przedstawianie rzetelnych statystyk i poprawę przejrzystości na temat stanu gospodarki;
20. z zaniepokojeniem zauważa, że w ostatnich miesiącach chińskie indeksy giełdowe straciły jedną trzecią swojej wartości i że zawieszono notowania setek spółek z powodu nadmiernych spadków akcji; wyraża zaniepokojenie z powodu kryzysu finansowego, który obecnie dotyka Chin, a w szczególności chińskie rynki akcji, oraz uznaje, że sytuacja ta stanowi zagrożenie dla światowej gospodarki ze względu na wiodącą rolę Chin w ogólnoswiatowym handlu i globalnym systemie finansowym; wzywa chińskie władze do sprostania wyzwaniu, jakim jest przejście z obecnego modelu gospodarczego na gospodarkę zrównoważoną; zauważa, że niedawne spadki notowań na giełdach w Chinach doprowadziły do bezpośredniej konfrontacji tamtejszej kultury nadzoru państwowego z niestabilną naturą rynków finansowych;
21. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ciągu ostatnich dziesięcioleci znaczna liczba obywateli Chin wydosła się ze skrajnego ubóstwa dzięki mocnemu wzrostowi gospodarczemu i stopniowemu otwieraniu się chińskiej gospodarki; wyraża jednak zaniepokojenie tym, że ta poprawa gospodarcza często powoduje problemy środowiskowe i znaczne nierówności;
22. z zadowoleniem przyjmuje niedawne wspólne oświadczenie UE i Chin w sprawie zmiany klimatu przyjęte na szczycie z dnia 29 czerwca 2015 r., w którym obie strony wyraziły wolę współpracy na rzecz osiągnięcia ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia na konferencji klimatycznej w Paryżu w 2015 r.; wzywa wszystkie strony konferencji do wykorzystania dynamiki wywołanej oświadczeniami UE i Chin oraz Stanów Zjednoczonych i Chin w sprawie zmiany klimatu; podkreśla potrzebę współpracy w dziedzinie energetyki w celu wspólnego zwalczania licznych problemów związanych z bezpieczeństwem energetycznym i globalną architekturą energetyczną;

Sytuacja wewnętrzna

23. zauważa, że pod przywództwem przewodniczącego Xi chiński rząd wykazuje się coraz większą asertywnością zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i zewnętrznym; zwraca uwagę, że wolność aktywistów działających na rzecz praw obywatelskich, prawników, dziennikarzy, blogerów, nauczycieli akademickich i innych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego jest ograniczana w sposób niespotykany od lat; zauważa, że dane dotyczące praw człowieka w Chinach w dalszym ciągu budzą poważne zaniepokojenie;
24. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu przyjęcia w najbliższym czasie projektu ustawy o zarządzaniu zagranicznymi organizacjami pozarządowymi, ponieważ ustawa ta oznaczałaby dalsze ograniczenie przestrzeni dla chińskiego społeczeństwa obywatelskiego i poważnie ograniczyłaby wolność zrzeszania się i wolność słowa w tym kraju, wprowadzając między innymi zakaz finansowania jakiegokolwiek obywatela lub organizacji w Chinach przez „zagraniczne organizacje pozarządowe”, które nie są zarejestrowane w chińskim Ministerstwie Bezpieczeństwa Publicznego i wydziałach bezpieczeństwa publicznego w poszczególnych prowincjach, a także zakaz prowadzenia przez chińskie grupy „działań” w imieniu niezarejestrowanych zagranicznych organizacji pozarządowych lub za ich pozwoleniem, w tym organizacji posiadających siedzibę w Hongkongu i Makau; domaga się, by chińskie władze dokonały dogłębnej modyfikacji tej ustawy, aby dostosować ją do międzynarodowych standardów praw człowieka;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

25. wyraża zaniepokojenie nowym projektem ustawy dotyczącej bezpieczeństwa cybernetycznego, która mogłaby wzmocnić i zinstytucjonalizować praktyki cenzury i kontroli cyberprzestrzeni oraz zmusić europejskie przedsiębiorstwa do obowiązkowego umieszczania w ich infrastrukturze informatycznej luk w zabezpieczeniach; zwraca uwagę na obawy chińskich prereformatorskich prawników i obrońców praw obywatelskich dotyczące tego, że ustawa ta spowoduje większe ograniczenie swobody wypowiedzi i nasilenie autocenzury; zwraca uwagę na wysoce niekorzystny wpływ ustawy o bezpieczeństwie cybernetycznym i ustawy o organizacjach pozarządowych na działalność przedsiębiorstw i instytucji europejskich w ChRL, apelując w związku z tym do Rady Europejskiej, ESDZ i Komisji, by nadal dobitnie informowały władze chińskie o swoich zastrzeżeniach co do tych wysoce kontrowersyjnych środków; jest zaniepokojony przyjętą w nowej chińskiej ustawie dotyczącej bezpieczeństwa narodowego szeroką definicją „bezpieczeństwa narodowego” i „poważnych zagrożeń”, zgodnie z którą „szkodliwe wpływy kulturowe” traktowane są jako zagrożenie; stwierdza, że ustawa ta formułuje interesy bezpieczeństwa narodowego Chin w tak szerokim i niejasnym zakresie, że daje władzom chińskim niemal nieograniczone uprawnienia do występowania przeciwko niepożądanym przez nie działaniom, osobom i publikacjom;

26. wyraża zaniepokojenie, że choć zainicjowana przez chińskich przywódców kampania antykorupcyjna jest godnym uznania wysiłkiem na rzecz zwiększania zaufania obywateli do rządu, to jej cechą charakterystyczną jest brak przejrzystości, a w większości przypadków także brak poszanowania dla praworządności; zauważa, że w niektórych przypadkach kampania ta jest nieprawidłowo wykorzystywana do wewnętrznych walk oraz wzmocnienia roli i władzy KPCh; wyraża jednak ubolewanie, że kampania ta prowadzona jest w sposób, który dodatkowo szkodzi praworządności, ponieważ oskarżeni urzędnicy są rzekomo przetrzymywani w bezprawnym systemie więziennym, pozbawieni podstawowej ochrony prawnej i często zmuszani do przyznania się do winy;

27. wyraża współczucie dla rodzin i bliskich ponad 173 ofiar niszczycielskiego wybuchu, do którego doszło w mieście portowym Tiencin w dniu 12 sierpnia 2015 r. i wskutek którego tysiące okolicznych mieszkańców zostało wysiedlonych; zauważa rosnącą liczbę pokojowych demonstracji w sprawie ochrony środowiska naturalnego w różnych częściach kraju; zwraca uwagę, że tysiące ton silnie toksycznych substancji chemicznych składowano nielegalnie w niedozwolonej odległości wynoszącej mniej niż 600 metrów od terenów zamieszkałych; uważa, że prowadzona powolnie i w aurze niedopowiedzeń polityka informacyjna władz w sprawie katastrofy w Tiencinie przynosi efekty odwrotne do zamierzonych, szczególnie w połączeniu z cenzurowaniem wiadomości na temat tej wielkiej tragedii pojawiających się w mediach społecznościowych; podkreśla znaczenie wdrożenia wszystkich norm bezpieczeństwa w obiektach przemysłowych zgodnie z przepisami krajowymi i międzynarodowymi i wzywa chiński rząd do podniesienia poziomu norm bezpieczeństwa i norm środowiskowych w niebezpiecznych obiektach produkcyjnych przez dostosowanie ich w pierwszej kolejności do własnych przepisów krajowych;

28. zwraca uwagę, że wybuchy w Tiencinie w dniu 12 sierpnia 2015 r. i w Dongying w dniu 31 sierpnia 2015 r. zmuszają Chiny do podjęcia w trybie pilnym poważnych działań zmierzających do rozwiązania problemu bezpieczeństwa obiektów przemysłowych, w szczególności w odniesieniu do korupcji i bezkarności;

29. podkreśla pilną potrzebę dalszych działań mających na celu ochronę środowiska, mając przykładowo na uwadze, że w 2014 r. jedynie osiem z 74 największych miast osiągnęło krajową normę stężenia zanieczyszczeń powietrza wynoszącą PM 2,5 oraz uwzględniając fakt, że w ciągu roku 190 mln osób w Chinach zatrucha się skażoną wodą; ostrzega, że podwójny kryzys wodny (masowe zanieczyszczenie w połączeniu ze zwiększonym zużyciem wody) może wywołać poważną niestabilność polityczną i społeczną; przypomina, że skutki degradacji środowiska w Chinach są odczuwane również w krajach ościennych; zwraca uwagę na koszty degradacji środowiska oraz wyraża nadzieję, że w następnym planie pięcioletnim środowisko naturalne stanie się priorytetem; dostrzega ponadto, że brak działań na rzecz ochrony środowiska nie tylko przyczynia się do powstawania szkód w środowisku, ale stanowi również źródło praktyk nieuczciwej konkurencji; z zadowoleniem przyjmuje zawarte między UE a Chinami porozumienie w sprawie zacieśniania współpracy w celu stawienia czoła kluczowym wyzwaniom w dziedzinie ochrony środowiska, takim jak zanieczyszczenie powietrza, wody i gleby; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgodnie z nową ustawą o ochronie środowiska lokalne władze są odpowiedzialne, również z mocą wsteczną, za szkody w środowisku wyrządzone podczas ich kadencji, oraz że zobowiązanie do ochrony środowiska naturalnego będzie w większym stopniu brane pod uwagę w procesie awansowania przedstawicieli tych lokalnych władz; wzywa władze krajowe i lokalne do konstruktywnego i aktywnego udziału w pracach organizacji i lokalnych ruchów działających na rzecz ochrony środowiska pod względem monitorowania, wdrażania i egzekwowania chińskiej polityki i inicjatyw w dziedzinie ochrony środowiska; przypomina, że podczas szczytu UE-Chiny w czerwcu 2015 r. ustalono również środki dotyczące polityki środowiskowej i ochrony klimatu, które powinny zmusić Chiny do przestrzegania limitów emisji CO₂, zgodnie z celami Programu strategicznego 2020, przyjętego w Pekinie w 2013 roku, w oczekiwaniu na kolejny szczyt, który odbędzie się w grudniu 2015 r. w Paryżu;

30. z zadowoleniem odnosi się do wzmoczonej współpracy i wymiany doświadczeń między UE i Chinami w obszarze praw i ochrony konsumentów, a także do wzmocnienia odnośnych środków zaradczych chińskiego rządu, czego wyrazem jest zaostrzenie przepisów dotyczących odpowiedzialności sprzedawców detalicznych zgodnie z kodeksem postępowania zawodowego dotyczącym zwrotu zakupionych towarów i obowiązku ich naprawienia, ewentualnych oszustw, wprowadzającej w błąd lub fałszywej reklamy, rozwiązań w zakresie przedpłaty i ochrony danych osobowych konsumentów, zwłaszcza w związku z szybkim rozwojem chińskiego sektora zakupów internetowych;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

31. zauważa, że w ostatnich latach polityka antyterrorystyczna Chin gwałtownie ewoluowała od podejścia reagującego polegającego na „obronie przed terroryzmem” do proaktywnej „wojny z terroryzmem” wraz z permanentnym „zarządzaniem kryzysowym” obejmującym działania na bezprecedensową skalę w odnośnych regionach i w społeczeństwie; jest zaniepokojony projektem ustawy o zwalczaniu terroryzmu, która może prowadzić do dalszych naruszeń wolności wypowiedzi, zrzeszania się i zgromadzeń oraz wyznania, zwłaszcza w regionach zamieszkałych przez mniejszości, takich jak Tybet i Sinciang;

32. wyraża solidarność z narodem chińskim w związku z podejmowanymi przezeń wysiłkami na rzecz zwalczania terroryzmu i ekstremizmu; jest jednak zaniepokojony definicją „terrorysty” znajdującą się w projekcie chińskiej ustawy o zwalczaniu terroryzmu, która – jeśli nie zostanie poddana gruntownemu przeglądowi – może umożliwić karanie za prawie każdy pokojowy przejaw tybetańskiej kultury, religii lub tożsamości, który może różnić się od wzorców uznanych przez państwo;

33. apeluje do Chin o zwiększenie swobody korzystania z internetu oraz o poszanowanie bezpieczeństwa cybernetycznego wszystkich krajów;

34. jest zaniepokojony faktem, że region Sinciang utknął w błędnym kole, tzn. z jednej strony wśród mówiących po turecku muzułmańskich Ujgurów istnieją agresywne separatystyczne i ekstremistyczne ugrupowania, które jednak nie reprezentują zdecydowanej większości, natomiast z drugiej strony Pekin – z myślą o zapewnieniu stabilności – coraz częściej odpowiada na niepokoje społeczne represjami, rozszerzając obecność swojego aparatu bezpieczeństwa w regionie, izolując wielu Ujgurów od Pekinu i podsycając negatywne nastawienie do Chińczyków Han wśród ludności ujgurskiej; wyraża ubolewanie z powodu marginalizacji kultury ujgurskiej w regionie Sinciang, w tym poprzez zakazanie ujgurskim urzędnikom odwiedzania meczetów, a w niektórych miejscach – przestrzegania ramadanu; wzywa chińskie władze, by dołożyły wszelkich starań w celu nawiązania rzeczywistego dialogu ze społecznością ujgurską oraz ochrony tożsamości kulturowej ludności ujgurskiej; z zaniepokojeniem zauważa ograniczenia w podróżowaniu, przede wszystkim w Tybecie i regionie Sinciang, które mogą być nałożone na obywateli UE, zwłaszcza w przypadku dyplomatów i dziennikarzy; zauważa, że żadne tego typu ograniczenia nie są stosowane wobec obywateli chińskich (w tym dyplomatów i dziennikarzy) w państwach członkowskich UE; usilnie wzywa w związku z tym do podjęcia kroków zmierzających do wzmocnienia zasady wzajemności;

35. wyraża współczucie i solidarność z ludnością Hongkongu w celu wspierania reform demokratycznych; podkreśla, że autonomia Hongkongu jest zagwarantowana w ustawie zasadniczej; uważa, że wprowadzenie pełnoprawnych wyborów powszechnych w tym specjalnym regionie administracyjnym jest w pełni zgodne z zasadą „jeden kraj, dwa systemy”; ubolewa, że reforma prawa wyborczego dotyczącego mianowania szefa administracji w Hongkongu nie mogła zostać zakończona; wyraża nadzieję, że nowy proces reform będzie mógł rozpocząć się w najbliższej przyszłości, a jego celem będzie umożliwienie mieszkańcom Hongkongu korzystania z prawa do udziału w powszechnych wyborach bezpośrednich w 2017 r. z rzeczywistym wyborem pomiędzy różnymi kandydatami; z zadowoleniem przyjmuje wspólne sprawozdanie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i Komisji Europejskiej dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 kwietnia 2015 r. pt. „Specjalny Region Administracyjny Hongkong: sprawozdanie za 2014 r.” oraz popiera zobowiązanie UE do wzmocnienia demokracji, w tym praworządności, niezawisłości sądownictwa, podstawowych praw i wolności, przejrzystości, a także wolności wypowiedzi i informacji w Hongkongu;

36. zdecydowanie popiera zasadę „jeden kraj, dwa systemy” jako podstawę dobrych stosunków między specjalnymi regionami administracyjnymi Hongkong i Makau a Chinami kontynentalnymi;

37. wyraża zaniepokojenie ostatnimi rozruchami politycznymi i cywilnymi w Hongkongu oraz wzywa Chiny do przestrzegania powziętego wobec mieszkańców Hongkongu zobowiązania do poszanowania ich praw i wolności zgodnie z warunkami zawartymi we wspólnej deklaracji chińsko-brytyjskiej podpisanej w 1984 r.;

Sytuacja zewnętrzna

38. zauważa, że „chiński sen” o ożywieniu narodu, zainicjowany przez przewodniczącego Xi, zakłada silniejszą pozycję i bardziej aktywną rolę Chin w świecie; zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zbadania możliwości opracowania wspólnie z USA podejścia do Chin za każdym razem, gdy będzie to korzystne dla realizacji interesów UE; podkreśla, że stały wzrost znaczenia Chin jako światowej potęgi wymaga trwałego i pilnego przemyślenia strategicznych priorytetów Europy w jej stosunkach z Chinami; podkreśla potrzebę, aby w kontekście globalizacji i wzajemnych zależności światowa potęga, jaką są Chiny, przyczyniała się w bardziej aktywny i konstruktywny sposób zarówno do mierzenia się z ogólnoswiatowymi wyzwaniem i konfliktami regionalnymi, jak i do osiągnięcia wielostronnego porządku światowego, w którym przestrzegać się będzie zasad prawa międzynarodowego, uniwersalnych wartości i pokoju; uważa, że Chiny powinny w coraz większym stopniu zajmować miejsce w gronie wiodących państw świata, działając zgodnie z jednakowymi dla wszystkich regułami;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

39. zauważa, że przewodniczący Xi nadał priorytet stosunkom z USA, proponując „nowy rodzaj relacji między supermocarstwami”, czyli Chinami, USA i innymi podmiotami regionalnymi; opowiada się za bardziej konstruktywnym podejściem do nowego porządku światowego, który Chiny powinny pomóc budować i spajać oraz który opierać się będzie na uniwersalnych wartościach, takich jak prawa człowieka, demokracja czy bezpieczeństwo jednostki ludzkiej; wzywa UE do zwiększenia swojej aktywności w Azji oraz do współpracy z Chinami, USA i innymi podmiotami regionalnymi na rzecz większej stabilności w tym regionie;

40. podkreśla, że niedawno wydana biała księga na temat strategii wojskowej Chin określa zamiary Pekinu, by dalej rozwijać chińską marynarkę wojenną i rozszerzać zakres jej operacji, dokonując przejścia od „obrony nadbrzeżnej” do „ochrony na otwartym morzu”; wyraża ubolewanie w związku z jednostronnym utworzeniem strefy rozpoznania obrony powietrznej oraz wynikającym z tego faktu roszczeniem sobie prawa do kontroli ruchu w przestrzeni powietrznej na terytorium Japonii i Korei Południowej; apeluje o przyjęcie wyważonego podejścia w celu uniknięcia niepokoju wśród sąsiadów Chin i większego napięcia na Oceanie Spokojnym i Oceanie Indyjskim oraz w celu zabezpieczenia kluczowych interesów europejskich związanych z wolnością żeglugi morskiej;

41. ubolewa, że wbrew deklaracji w sprawie postępowania stron z 2002 r. niektóre strony ponownie wysuwają roszczenia terytorialne wobec Wysp Spratly, i jest szczególnie zaniepokojony masową skalą obecnych działań Chin, które obejmują budowę obiektów wojskowych, portów i co najmniej jednego lądowiska; wyraźnie ostrzega przed groźącym niebezpieczeństwem zwiększonej obecności rywalizujących okrętów wojennych i patroli powietrznych w tym regionie oraz konfrontacji między nimi, a także możliwego utworzenia strefy nadzoru przestrzeni powietrznej nad Morzem Południowochińskim;

42. jest nadal zaniepokojony narastającym napięciem między stronami na Morzu Południowochińskim i wzywa w związku z tym wszystkie zaangażowane strony do unikania jednostronnych działań prowokacyjnych na Morzu Południowochińskim oraz podkreśla znaczenie pokojowego rozwiązywania sporów w oparciu o prawo międzynarodowe, a także przy pomocy bezstronnej mediacji międzynarodowej, np. w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS); ubolewa, że Chiny odmawiają uznania jurysdykcji UNCLOS oraz Sądu Arbitrażowego; wzywa Chiny do ponownego rozważenia ich stanowiska i wzywa wszystkie strony, w tym Chiny, do przestrzegania ostatecznej decyzji UNCLOS; uważa, że jedną z możliwości pokojowego rozładowania napięcia w rejonie Morza Południowochińskiego i Wschodniocchińskiego jest wynegocjowanie i wspólne wdrożenie kodeksów postępowania w zakresie pokojowej eksploatacji odnośnych obszarów morskich, w tym ustalenie bezpiecznych tras handlowych i kwot połowowych lub wyznaczenie obszarów eksploracji zasobów; popiera pilny apel z 26. szczytu ASEAN, by szybko przyjąć Kodeks Postępowania na Morzu Południowochińskim; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie zawarte ostatnio między Chinami i ASEAN dotyczące przyspieszenia konsultacji w sprawie kodeksu postępowania w przypadku sporów na Morzu Południowochińskim; zauważa tajwańską inicjatywę na rzecz pokoju na Morzu Południowochińskim, której celem jest osiągnięcie porozumienia w sprawie kodeksu postępowania i ustanowienie mechanizmu umożliwiającego wszystkim stronom współpracę w ramach wspólnej eksploatacji zasobów naturalnych i morskich w tym regionie; popiera wszystkie działania zmierzające do uczynienia z Morza Południowochińskiego „morza pokoju i współpracy”;

43. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zidentyfikowania zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa w ujęciu regionalnym i globalnym w sytuacji wybuchu konfliktu zbrojnego na Morzach Wschodniocchińskim i Południowochińskim, zgodnie z priorytetami przedstawionymi w europejskiej strategii bezpieczeństwa morskiego, a także związanych z tym zagrożeń dla wolności i bezpieczeństwa żeglugi w regionie oraz występujących tam zagrożeń dla konkretnych interesów europejskich; uważa, że w związku z tym, iż pozostałe podmioty (zwłaszcza Australia) są już mocno zaangażowane politycznie na Pacyfiku, UE powinna opierać się na dwu- i wielostronnej współpracy w celu skutecznego przyczyniania się do poprawy bezpieczeństwa w tym regionie;

44. wzywa rząd chiński do użycia wszelkich dostępnych mu środków nacisku, by zapewnić stabilność na Półwyspie Koreańskim oraz skłonić Koreę Północną do powrotu do wiarygodnych rozmów na temat denuklearyzacji oraz do podjęcia konkretnych kroków w tym celu; przypomina, że Chiny pozostają najważniejszym sojusznikiem Korei Północnej i w związku z tym zachęca chiński rząd, aby wraz ze społecznością międzynarodową odgrywał konstruktywną rolę podczas rozwiązywania w trybie pilnym problemu tragicznej sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Korei Północnej, w tym poprzez zajęcie się tysiącami uchodźców z Korei Północnej, którzy przekraczają granicę z Chinami, uciekając przed przerażającymi warunkami we własnym kraju; wzywa chiński rząd, aby zgodnie z zobowiązaniami, które powziął jako państwo-strona konwencji ONZ dotyczącej uchodźców, nie odmawiał tym uchodźcom prawa do ubiegania się o azyl oraz nie zmuszał ich do powrotu do Korei Północnej, ale by chronił ich podstawowe prawa człowieka; wzywa UE do wywierania presji dyplomatycznej na chiński rząd w tym względzie zgodnie z globalnymi celami w zakresie nieprolifracji;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

45. wzywa chiński rząd do wywierania wpływu na Pakistan, aby przekonać ten kraj, by powstrzymał się od działań zwiększających niestabilność w regionie;
46. z zadowoleniem odnosi się do współpracy między UE i Chinami w zakresie bezpieczeństwa i obrony, w tym operacji służących walce z piractwem w Zatoce Adeńskiej, oraz apeluje o dalsze połączone wysiłki służące rozwiązaniu problemów w dziedzinie bezpieczeństwa globalnego i obrony, takich jak terroryzm;
47. zwraca uwagę Pekinu na niezbędną rolę, jaką odgrywają USA i UE dla realizacji celów modernizacji Chin; przypomina ponadto Pekinowi będącemu stałym członkiem Rady Bezpieczeństwa ONZ o jego międzynarodowych zobowiązaniach i odpowiedzialności w zakresie przyczyniania się do pokoju i globalnego bezpieczeństwa; wyraża w związku z tym ubolewanie, że Chiny – w porozumieniu z Rosją – nieustannie blokują działania ONZ w sprawie Syrii, gdzie już od ponad czterech lat toczy się tragiczna w skutkach wojna, którą prowadzi Baszszar al-Asad przeciwko ludności syryjskiej;
48. podkreśla znaczenie wzajemnego zaufania i współpracy między Chinami i UE oraz innymi kluczowymi podmiotami międzynarodowymi w zakresie rozwiązywania problemów związanych z bezpieczeństwem globalnym; wyraża nadzieję, że Chiny poprą prowadzone przez UE i USA inicjatywy mające na celu położenie kresu naruszeniom prawa międzynarodowego będącym źródłem konfliktu na wschodniej Ukrainie oraz przywrócenie integralności terytorialnej i suwerenności Ukrainy po rosyjskiej agresji;

Sytuacja w dziedzinie praw człowieka

49. dostrzega wyraźną sprzeczność między oficjalnymi aspiracjami Chin dotyczącymi powszechności praw człowieka a pogorszeniem się sytuacji, jeżeli chodzi o ich przestrzeganie; zauważa, że ostatnie pogorszenie się sytuacji w dziedzinie praw człowieka i wolności w Chinach rozpoczęło się w 2013 r. oraz że nasiliły się istniejące już wcześniej prześladowania ludności jeszcze bardziej ograniczające przestrzeń dla wolności słowa i pokojowego wspierania społeczeństwa obywatelskiego; wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z aresztowaniami, procesami i wyrokami skazującymi dla licznych orędowników praw obywatelskich, obrońców praw człowieka i osób krytykujących rząd, a także faktem, że chińska policja zatrzymała lub przesłuchiwała ponad 100 prawników i aktywistów zajmujących się prawami człowieka; wzywa chińskie władze do uwolnienia osób osadzonych w areszcie oraz do zapewnienia im możliwości wykonywania bez przeszkód swojego zawodu;
50. uważa, że silne obecnie stosunki UE-Chiny muszą zapewniać skuteczną platformę dla dojrzałego, konkretnego i otwartego dialogu dotyczącego praw człowieka opartego na wzajemnym szacunku; uważa ponadto, że przypadająca w 2015 r. 40. rocznica stosunków UE-Chiny stanowi rzeczywistą szansę na osiągnięcie postępów w tym obszarze;
51. wzywa UE, aby w dalszym ciągu nalegała na poprawę sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Chinach podczas każdorazowego prowadzenia dialogów na każdym szczeblu oraz do włączania klauzul praw człowieka do każdego traktatu dwustronnego zawartego z Chinami;
52. z zadowoleniem odnosi się do 33. dialogu UE-Chiny dotyczącego praw człowieka, który odbył się w dniach 8–9 grudnia 2014 r.; zauważa, że dialog ten – wraz z presją wywieraną przez innych partnerów międzynarodowych – przyczynił się do podjęcia pewnych konkretnych działań; podkreśla, że UE dała kilkakrotnie wyrażnie do zrozumienia, że zależy jej na dialogu służącym osiągnięciu bardziej namacalnej poprawy sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Chinach;
53. przypomina, że powszechność praw człowieka zawsze była centralnym elementem dialogów dotyczących praw człowieka prowadzonych między UE a Chinami; zauważa z zaniepokojeniem, że w oficjalnym stanowisku Chin kwestionuje się tę powszechność, powołując się na różnice kulturowe, co stanowi istotne źródło różnic koncepcyjnych prowadzących do braku zrozumienia i nieufności w stosunkach UE-Chiny oraz ograniczających postępy w ramach unijnoc chińskiego dialogu dotyczącego praw człowieka; wzywa w związku z tym chińskich przywódców do ponownego rozważenia sposobu, w jaki podchodzą oni do tej kwestii, oraz do uznania powszechności praw człowieka zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka; apeluje ponadto, aby instytucje UE współpracowały z władzami chińskimi w ramach dialogów służących osiągnięciu postępu w kwestii poszanowania powszechności praw człowieka;
54. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że w Chinach wykonuje się obecnie najwięcej wyroków śmierci na świecie oraz że Chiny w dalszym ciągu nakładają w tajemnicy karę śmierci na tysiące obywateli rocznie, nie zważając na międzynarodowe normy minimalne dotyczące kary śmierci; podkreśla po raz kolejny, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności ludzkiej i do stopniowego rozwijania praw człowieka;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

55. wyraża obawy w związku z utrzymującymi się poważnymi ograniczeniami wolności słowa, zrzeszania się, zgromadzeń i religii, a także ograniczeniami działalności organizacji praw człowieka;

56. wyraża ubolewanie z powodu częstych przypadków dyskryminującego traktowania mniejszości religijnych i etnicznych w Chinach;

57. krytykuje fakt, że chociaż wolność religii nie jest w Chinach prawem gwarantowanym osobnym zapisem w konstytucji, w praktyce rząd ogranicza praktyki religijne do oficjalnie zatwierdzonych i uznanych organizacji religijnych; popiera sprzeciw chińskich kościołów wobec odnowionej strategii rządowej polegającej na „sinizacji” chrześcijaństwa; w szczególności potępia trwającą antychrześcijańską kampanię w prowincji Zhejiang, podczas której w 2014 r. zburzono wiele kościołów i usunięto ponad 400 krzyży; podziela obawy kościołów dotyczące innych prowincji, w których żyje wielu chrześcijan; potępia ponadto wymierzone w buddystów kampanie realizowane w ramach podejścia opartego na „wychowaniu patriotycznym” obejmującego środki z zakresu zarządzania przez państwo tybetańskimi klasztorami buddyjskimi; potępia programy „edukacji prawnej” dla buddyjskich mnichów i mniszek; nie może zrozumieć ani zaakceptować zakazu rozpowszechniania w Chinach wizerunków Dalajlamy; wyraża zaniepokojenie faktem, że nadużywa się chińskiego prawa karnego do prześladowania Tybetańczyków i buddystów, których praktyki religijne traktowane są jako „działanie separatystyczne”, oraz znajduje potwierdzenie swoich obaw, ponieważ mnisi i mniszki stanowią obecnie około 44 % więźniów politycznych w Tybecie; wyraża ubolewanie, że warunki do praktykowania buddyzmu w Tybecie znacząco się pogorszyły po tybetańskich protestach, które miały miejsce w marcu 2008 r., ponieważ chiński rząd przyjął bardziej kompleksowe podejście do „wychowania patriotycznego” obejmujące środki służące zarządzaniu na skalę mikro sprawami tybetańskich mnichów buddyjskich, na przykład poprzez umieszczenie w każdym klasztorze nie pochodzącego z wyboru komitetu zarządzającego, programy „edukacji prawnej” dla mnichów i mniszek w celu dopilnowania, aby „nie brali oni udziału w działaniach powodujących podziały w ojczyźnie i zakłócających porządek społeczny” oraz zakaz wizerunków Dalajlamy;

58. zauważa, że przewodniczący Xi przedstawił pewne zobowiązania w celu „kompleksowego wspierania rządzenia krajem zgodnie z prawem” i jednoczesnego zwalczania korupcji; wyraża jednak głębokie zaniepokojenie ostatnimi aresztowaniami ponad 200 prawników, zwłaszcza tych koncentrujących się na przypadkach związanych z prawami człowieka, oraz oskarżeniem wielu z nich o „zakłócanie porządku publicznego” oraz usiłowanie działania na szkodę partii, podczas gdy władze utrzymywały, że tak drastyczne środki służą w gruncie rzeczy obronie chińskiego systemu prawnego; podkreśla, że środki te stoją w sprzeczności z głoszonym przez władze wspieraniem praworządności i niweczą wszelkie wysiłki podjęte w celu przeprowadzenia reformy systemu politycznego;

59. przypomina, że zgodnie z oficjalnym stanowiskiem Chin prawa społeczno-ekonomiczne nadal traktowane są jako nadrzędne w stosunku do praw obywatelskich i politycznych jednostki, podczas gdy w ujęciu europejskim są one traktowane jako podstawowe i równie ważne oraz że rozwój gospodarczy i prawa człowieka idą ze sobą w parze, co odzwierciedla widoczne w oficjalnych stanowiskach różnice w europejskim i chińskim postrzeganiu praw człowieka; podkreśla ponadto, że kompleksowa ochrona praw człowieka ma zasadnicze znaczenie dla trwałego wzrostu gospodarczego w Chinach i w związku z tym wzywa chińskie władze do zapewnienia poszanowania zarówno praw społeczno-ekonomicznych, jak i praw obywatelskich i politycznych;

60. krytykuje pełne ograniczeń środowisko medialne w Chinach oraz ściśle kontrolowaną przestrzeń cyfrową, w której zagraniczne, w tym europejskie, treści internetowe są blokowane, a treści krajowe uznane za politycznie niebezpieczne są systematycznie usuwane i cenzurowane; zdecydowanie protestuje przeciwko uwięzieniu dużej liczby chińskich obywateli za przestępstwa związane z wolnością słowa, zwłaszcza w internecie;

61. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że chiński rząd nadal stosuje twarde strategie polityczne wymierzone przeciwko ludności tybetańskiej, zwłaszcza poprzez odrzucanie zaproponowanego przez Dalajlamę podejścia „drogi środka”, które nie polega na usiłowaniu zdobycia niepodległości czy separacji, lecz na rzeczywistej autonomii w ramach konstytucji ChRL; wzywa chiński rząd do wznowienia dialogu z przedstawicielami Tybetu; protestuje przeciwko marginalizacji kultury tybetańskiej przez KPCh i wzywa chińskie władze do poszanowania wolności słowa, zrzeszania się i religii Tybetańczyków; wyraża ubolewanie w związku z pogorszeniem się sytuacji humanitarnej w Tybecie, co doprowadziło do zwiększenia się liczby przypadków samopodpalenia; z niepokojem zauważa niedawno przyjęte środki w związku z aktami samopodpalenia, wymierzone w osoby rzekomo powiązane z dokonującymi tych aktów; ubolewa nad przymusowym przesiedleniem od 2006 r. ponad 2 mln tybetańskich koczowników i pasterzy do tak zwanych „nowych wiosek socjalistycznych”, ponieważ wioski te odcięte są od opieki medycznej, edukacji i dobrobytu; jest również zaniepokojony trwającym napływem Chińczyków Han do Tybetu; wyraża zaniepokojenie przypadkami tortur, uprowadzeń i samowolnych zatrzymań oraz odmowy dostępu do opieki medycznej dla więźniów, w tym przypadkiem mnicha Tenzina Deleka Rinpocze i 10 innych prominentnych tybetańskich więźniów; domaga się przeprowadzenia szczegółowego śledztwa w sprawie wszystkich zgonów w więzieniach; jest głęboko zaniepokojony niszczeniem środowiska naturalnego w Tybecie; podkreśla, że Wyżyna Tybetańska gwałtownie się ociepla, co może prowadzić do topnienia tybetańskich lodowców, z których wiele zasila największe rzeki Azji;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

62. wzywa europejskie przedsiębiorstwa inwestujące w Chinach do przestrzegania międzynarodowych norm pracy oraz do zobowiązania się do wykraczania poza chińskie prawa dotyczące pracy, jeśli nie spełniają one norm uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;

Stosunki chińsko-tajwańskie

63. uznaje, że Chiny i Tajwan są ważnymi partnerami gospodarczymi UE w Azji i na Pacyfiku; z zadowoleniem przyjmuje wszelką istotną poprawę stosunków między Chinami a Tajwanem; wzywa do wynegocjowania dwustronnej umowy inwestycyjnej między UE a Tajwanem, ponieważ Tajwan jest na szczeblu regionalnym najlepszą bramą i trampoliną do Chin dla unijnych przedsiębiorstw, a liczne państwa – włącznie z Chińską Republiką Ludową – zawarły już z Tajwanem takie (de facto) umowy;

64. odnotowuje brak sprzeciwu chińskiego rządu wobec udziału Tajwanu w niektórych organizacjach ONZ (WHO, ICAO); wyraża zaniepokojenie w związku z potwierdzeniem przez chiński rząd obowiązywania ustawy antysecesyjnej z 2005 r., która zezwala na użycie środków wojskowych w przypadku ogłoszenia niepodległości przez Tajwan; ubolewa nad faktem, że 1 500 rakiet dalekiego zasięgu w południowych Chinach jest nadal wycelowanych w Tajwan; jest zdania, że stopniowa demilitaryzacja regionu dodatkowo ułatwiłaby zbliżenie obu stron; podkreśla, że wszystkie konflikty między Chinami a Tajwanem powinny być rozwiązywane w sposób pokojowy w oparciu o prawo międzynarodowe; podkreśla, że zorganizowane w dniu 23 maja 2015 r. na wyspie Kinmen spotkanie między najwyższymi rangą urzędnikami z obu stron Cieśniny Tajwańskiej było krokiem w dobrym kierunku; zauważa, że posiedzenie było trzecim oficjalnym spotkaniem między szefami resortów odpowiedzialnych za stosunki obustronne z Chin i Tajwanu; popiera inicjatywy, które rozwijają stosunki obustronne w sposób pokojowy;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, ESDZ, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz krajów przystępujących i kandydujących, rządowi Chińskiej Republiki Ludowej, Ogólnochińskiemu Zgromadzeniu Przedstawicieli Ludowych, rządowi Tajwanu i Radzie Legislacyjnej Tajwanu.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0459

Przygotowania do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej (2015/2051(INI))

(2017/C 399/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 46/182 z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie wzmocnienia koordynacji pomocy humanitarnej w sytuacjach nadzwyczajnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając program transformacji Stałego Komitetu Międzyinstytucjonalnego (IASC) ⁽²⁾,
- uwzględniając zasady partnerstwa (zatwierdzone przez światową platformę pomocy humanitarnej) z dnia 12 lipca 2007 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/290 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie prawa do nauki w sytuacjach nadzwyczajnych ⁽⁴⁾ oraz odpowiednie wytyczne, w tym wytyczne UNICEF i UNESCO,
- uwzględniając wytyczne IASC dotyczące integracji interwencji związanych z przemocą uwarunkowaną płcią z operacjami humanitarnymi ⁽⁵⁾,
- uwzględniając ramy działania z Sendai na rzecz redukcji ryzyka klęsk żywiołowych w okresie 2015–2030, przyjęte na Trzeciej Światowej Konferencji ONZ na temat Zapobiegania i Ograniczania Skutków Katastrof, która odbyła się w dniach 14–18 marca 2015 r. w Sendai (Japonia) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 69/313 z dnia 27 lipca 2015 r. ustanawiającą plan działania z Addis Abeby, przyjętą na trzeciej międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁷⁾,
- uwzględniając debaty w ramach przygotowywania 32. międzynarodowej konferencji Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycza, która ma się odbyć w dniach 8–10 grudnia 2015 r. w Genewie,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie globalnej pomocy humanitarnej z 2015 r. ⁽⁸⁾,
- uwzględniając światowy przegląd pomocy humanitarnej z czerwca 2015 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając zasady i dobre praktyki udzielania pomocy humanitarnej ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając Panel Wysokiego Szczebla ONZ ds. Finansowania Działań Humanitarnych,

⁽¹⁾ <http://www.un.org/documents/ga/res/46/a46r182.htm>

⁽²⁾ <https://interagencystandingcommittee.org/iasc-transformative-agenda>

⁽³⁾ https://docs.unocha.org/sites/dms/ROWCA/Coordination/Principles_of_Partnership_GHP_July2007.pdf

⁽⁴⁾ http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/64/290

⁽⁵⁾ <https://interagencystandingcommittee.org/files/guidelines-integrating-gender-based-violence-interventions-humanitarian-action>

⁽⁶⁾ http://www.preventionweb.net/files/43291_sendaiframeworkfordrren.pdf

⁽⁷⁾ http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/69/313

⁽⁸⁾ http://www.globalhumanitarianassistance.org/wp-content/uploads/2015/06/GHA-Report-2015_-Interactive_Online.pdf

⁽⁹⁾ https://www.humanitarianresponse.info/en/system/files/documents/files/gho-status_report-final-web.pdf

⁽¹⁰⁾ <http://www.ghdinitiative.org/ghd/gns/principles-good-practice-of-ghd/principles-good-practice-ghd.html>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej z 2007 r. (zwany dalej „Konsensem europejskim”), wspólną deklarację podpisaną przez Komisję, Radę, Parlament Europejski i państwa członkowskie ⁽²⁾, oraz powiązany plan działania, który ma zostać odnowiony,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 375/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiające Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej („inicjatywa „Wolontariusze pomocy UE””) ⁽³⁾ oraz sprawozdanie roczne w sprawie wdrożenia inicjatywy „Wolontariusze pomocy UE” w 2014 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji „Problematyka płci w pomocy humanitarnej: różne potrzeby, dostosowana pomoc” (SWD(2013)0290) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady – sprawozdanie roczne dotyczące polityki Unii Europejskiej w zakresie pomocy humanitarnej i ochrony ludności oraz wdrażania tej polityki w 2014 r. (COM(2015)0406) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie z działalności z 2014 r. Dyrekcji Generalnej ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności ⁽⁸⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie wspólnych zasad dotyczących pomocy gotówkowej na różne cele w ramach reakcji na potrzeby humanitarne ⁽⁹⁾,
- uwzględniając Konwencję praw dziecka ONZ z dnia 20 listopada 1989 r. oraz jej Protokół fakultatywny z dnia 25 maja 2000 r. w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne; uwzględniając wytyczne UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych (zaktualizowane w 2008 r.),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie nowego globalnego partnerstwa na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju po roku 2015 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 5 czerwca 2014 r. w sprawie planu działania z Hyogo na lata po roku 2015: zarządzanie ryzykiem w celu budowania odporności ⁽¹²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie programu transformacji na okres po roku 2015 ⁽¹³⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat z dnia 9 września 2015 r. zatytułowany „Stawić czoła kryzysowi uchodźczemu w Europie: rola Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych” (JOIN(2015)0040) ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.

⁽²⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=URISERV:ah0009&from=EN>

⁽³⁾ Dz.U. L 122 z 24.4.2014, s. 1.

⁽⁴⁾ <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2015/PL/1-2015-335-PL-F1-1.PDF>

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 924.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/echo/sites/echo-site/files/Gender_SWD_2013.pdf

⁽⁷⁾ http://ec.europa.eu/echo/files/media/publications/annual_report/2014/COM_2015_406_pl.pdf

⁽⁸⁾ http://ec.europa.eu/atwork/synthesis/aar/doc/echo_aar_2014.pdf

⁽⁹⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9420-2015-INIT/pl/pdf>

⁽¹⁰⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9241-2015-INIT/pl/pdf>

⁽¹¹⁾ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=PL&f=ST%209325%202013%20INIT>

⁽¹²⁾ http://www.preventionweb.net/files/37783_eccommunicationsdgs.pdf

⁽¹³⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/146311.pdf

⁽¹⁴⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=JOIN:2015:0040:FIN:PL:PDF>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- uwzględniając regionalne, tematyczne i globalne konsultacje w ramach przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie sytuacji w Jemenie ⁽⁴⁾; z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie sytuacji w Nepalu po trzęsieniach ziemi ⁽⁵⁾; z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie sytuacji w obozie dla uchodźców w Jarmuk w Syrii ⁽⁶⁾; z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie Sudanu Południowego, w tym niedawnych porwań dzieci ⁽⁷⁾; z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie kryzysu humanitarnego w Iraku i Syrii, zwłaszcza w kontekście Państwa Islamskiego (IS) ⁽⁸⁾; z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie sytuacji w Libii ⁽⁹⁾,
  - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 10 września 2015 r. w sprawie migracji i uchodźców w Europie ⁽¹⁰⁾ i z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie ostatnich tragicznych wydarzeń na Morzu Śródziemnym oraz polityki UE w zakresie migracji i azylu UE ⁽¹¹⁾,
  - uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który potwierdza, że „Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele”,
  - uwzględniając art. 208 TFUE, który stanowi, że: „przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”,
  - uwzględniając art. 214 TFUE dotyczący działań Unii w dziedzinie pomocy humanitarnej,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 września 2015 r. zatytułowany „W kierunku Światowego Szczytu Humanitarnego: globalne partnerstwo na rzecz skutecznych działań humanitarnych opartych na przyjętych zasadach” (COM(2015)0419) ⁽¹²⁾ i towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2015)0166) ⁽¹³⁾,
  - uwzględniając art. 52 swojego Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0332/2015),
- A. mając na uwadze, że w bardzo niestabilnym świecie stajemy wobec problemu nasilającej się różnorodności, częstotliwości i intensywności katastrof naturalnych i klęsk głodu oraz bezprecedensowej eskalacji liczby i złożoności konfliktów;
- B. mając na uwadze, że narastające wyzwania, takie jak urbanizacja, gwałtowny wzrost populacji, zmiany demograficzne, występowanie i zwiększona siła klęsk żywiołowych, degradacja środowiska, pustoszenie, zmiana klimatu, liczne długotrwałe i nakładające się konflikty o zasięgu regionalnym oraz niedobór zasobów, zwiększające skutki biedy, nierówności, migracji, wysiedleń i niestabilności, radykalnie zwiększyły potrzebę niesienia pomocy humanitarnej na całym świecie;

⁽¹⁾ <https://www.worldhumanitariansummit.org/>

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0196.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0270.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0231.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0187.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0072.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0040.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0010.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0317.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0176.

⁽¹²⁾ http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=comnat:COM_2015_0419_FIN

⁽¹³⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?qid=1441187290883&uri=SWD:2015:166:FIN>

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- C. mając na uwadze, że liczba ludzi w potrzebie wzrosła ponad dwukrotnie od 2004 r. do ponad 100 milionów w 2015 r.; mając na uwadze, że 250 milionów ludzi dotkniętych jest kryzysami humanitarnymi; mając na uwadze, że liczba osób przymusowo wysiedlonych osiągnęła najwyższy poziom od czasu II wojny światowej wynoszący 60 milionów, z czego prawie 40 milionów to ludzie wysiedleni na terytorium ich własnych krajów; mając na uwadze, że ponad połowa uchodźców na świecie to dzieci;
- D. mając na uwadze, że do roku 2050 z powodu zmiany klimatu może zostać przesiedlonych miliard osób, a ponad 40 % populacji światowej żyje na obszarach dotkniętych poważnym deficytem wody; mając na uwadze, że straty gospodarcze powodowane przez klęski żywiołowe mogą dramatycznie wzrosnąć z obecnego poziomu 300 mld USD rocznie;
- E. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich ośmiu lat rosnące potrzeby i wyzwania, brak podtrzymywanego zaangażowania oraz zwiększające się koszty pomocy humanitarnej przyczyniły się do wyczerpania możliwości systemu pomocy humanitarnej, co zmusiło organizacje do tymczasowego zawieszenia wsparcia żywnościowego, udzielania schronienia oraz innych ratujących życie działań humanitarnych;
- F. mając na uwadze, że szpitale humanitarne stają się często celami ataków dokonywanych przy pomocy broni masowego użycia; mając na uwadze rosnącą liczbę gróźb i ataków na pracowników pomocy humanitarnej; mając na uwadze, że bardzo często zagrożone jest bezpieczeństwo pracowników organizacji humanitarnych oraz rannych; mając na uwadze, że ataki te stanowią pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz poważne zagrożenie dla przyszłości pomocy humanitarnej;
- G. mając na uwadze, że zasady humanitarne człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności oraz podstawowe przepisy w dziedzinie prawa humanitarnego i praw człowieka zawarte w konwencjach genewskich i ich protokołach dodatkowych muszą być podstawą wszystkich działań humanitarnych; mając na uwadze, że osobom wysiedlonym należy zapewnić bezwarunkową ochronę, i że konieczne jest zapewnienie niezależności pomocy, tj. pomocy niezależnej od wszelkich względów politycznych, gospodarczych i względów bezpieczeństwa oraz wolnej od wszelkiego rodzaju dyskryminacji;
- H. mając na uwadze, że wszystkie strony zaangażowane w konflikt, w tym państwowe i niepaństwowe siły zbrojne, muszą zagwarantować podmiotom udzielającym pomocy humanitarnej konieczny dostęp, aby mogły pomagać zagrożonej, dotkniętej konfliktem ludności cywilnej;
- I. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta są nie tylko nieproporcjonalnie narażone na ryzyko w rejonach katastrof – w czasie sytuacji nadzwyczajnych oraz w ich następstwie – lecz także narażone są na wykorzystanie, marginalizację oraz przemoc na tle seksualnym i ze względu na płeć, wykorzystywane jako broń; mając na uwadze, że kobiety i dzieci narażone są na podwyższone ryzyko z powodu wysiedlenia oraz załamania się normalnych struktur ochrony i wsparcia; mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne wymaga, aby wszelka dostępna opieka lekarska była udzielana bez dyskryminacji kobietom i dziewczętom, które padły ofiarą gwałtu w czasie wojny; mając na uwadze, że niebezpieczna aborcja znajduje się w wykazie Światowej Organizacji Zdrowia jako jedna z trzech głównych przyczyn umieralności matek; mając na uwadze, że zapewnienie opieki zdrowotnej matkom, opieki psychologicznej kobietom zgwałconym, edukacji i edukacji szkolnej dzieciom wysiedlonym stanowią znaczące wyzwania w warunkach obozów dla uchodźców;
- J. mając na uwadze, że skonsolidowany apel o środki na cele humanitarne na 2015 r. osiągnął rekordowo wysoki poziom w historii ONZ, tzn. blisko 19 mld euro; mając na uwadze, że pomimo rekordowych wkładów wniesionych przez darczyńców sfinansowano jedynie jedną czwartą globalnego apelu przy usilnych staraniach podejmowanych przez UE w celu finansowania globalnych apelów humanitarnych i działań wspieranych przez DG ECHO; mając na uwadze, że nasila to potrzebę skoordynowanego na szczeblu międzynarodowym, terminowego, przewidywalnego i elastycznego finansowania dostosowanego do różnych kontekstów i podtrzymywanego przez nowe partnerstwo publiczno-prywatne na rzecz innowacyjnej gotowości oraz sposobów zapewniania środków; mając na uwadze, że UE podejmuje usilne starania w celu finansowania globalnych apelów humanitarnych i działań ECHO; mając na uwadze, że odnowione zobowiązanie do osiągnięcia celu pomocy w wysokości 0,7 % i terminowe wywiązanie się z obietnic jest tym istotniejsze w tym kontekście;
- K. mając na uwadze, że większość kryzysów humanitarnych ma przyczyny spowodowane przez człowieka; mając na uwadze, że 80 % międzynarodowej pomocy humanitarnej UE koncentruje się na kryzysach wywołanych przez ludzi, które wymagają przede wszystkim rozwiązań politycznych, a nie tylko humanitarnych; mając na uwadze, że ubóstwo i podatność na kryzysy są nierozzerwalnie powiązane, co podkreśla potrzebę zajęcia się podstawowymi przyczynami kryzysów, aby budować odporność, podnosić potencjał w zakresie przystosowywania się do katastrof naturalnych i zmiany klimatu oraz zaspokajając długoterminowe potrzeby dotkniętych kryzysami ludzi; mając na uwadze, że konsekwencje kryzysów humanitarnych, takie jak migracja i wyzwania związane z uchodźcami, będą przybierały na sile, jeśli nie zareaguje się na pierwotne przyczyny i nie zapewni lepszego powiązania między pomocą humanitarną a pomocą w ramach współpracy rozwojowej;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- L. mając na uwadze, że pomoc humanitarna i rozwój są ze sobą powiązane, szczególnie w świetle potrzeby zwiększenia odporności na katastrofy poprzez ograniczanie ryzyka i ochronę przed wstrząsami, jako zasadnicze sposoby zmniejszania potrzeb w zakresie pomocy humanitarnej i zwalczania zakłóceń w zakresie ochrony zdrowia, higieny, edukacji, odżywiania, a nawet podstawowego schronienia;
- M. mając na uwadze, że międzynarodowa, lokalna i regionalna koordynacja, wymiana informacji i wspólne planowanie, gromadzenie danych i oceny wyników pomogą usprawnić proces podejmowania decyzji, skuteczność, efektywność i odpowiedzialność w zakresie zapewniania pomocy;
- N. mając na uwadze, że istnieje potrzeba wypracowania większego zaufania i dalszej współpracy między podmiotami sektora prywatnego, organizacjami pozarządowymi, władzami lokalnymi, organizacjami międzynarodowymi i rządami; mając na uwadze, że zasoby biznesowe, wiedza specjalistyczna, łańcuchy dostaw, możliwości badawcze i rozwojowe oraz logistyka mogą służyć do zapewnienia bardziej efektywnego przygotowania i działania humanitarnego;
- O. mając na uwadze, że finansowanie w ramach rozdziału na pomoc humanitarną UE w wysokości 909 mln euro w 2015 r. stanowi mniej niż 1 % całkowitego budżetu Unii; mając na uwadze, że usprawnienie powiązania pomocy doraźnej ze wsparciem długoterminowym stanowi jeden z elementów służących zmniejszeniu obecnych rozbieżności pomiędzy nadzwyczajnymi potrzebami humanitarnymi a dostępnymi środkami;
- P. mając na uwadze, że organizacje pozarządowe i międzynarodowe, takie jak Czerwony Krzyż i agencje ONZ są obecnie głównymi podmiotami realizującymi wsparcie humanitarne, udzielającymi pomocy ratującej życie i ochrony dla około 120 mln osób rocznie;
- Q. mając na uwadze, że zapobieganie, krajowa reakcja i krajowe możliwości odgrywają ważną rolę w jak najlepszym zaspokajaniu potrzeb i zmniejszaniu zapotrzebowania na pomoc międzynarodową; mając na uwadze, że w 2015 r. z łącznej międzynarodowej pomocy humanitarnej tylko 2 % trafiło bezpośrednio do lokalnych i krajowych organizacji pozarządowych z krajów poszkodowanych, chociaż ich reaktywność, znajomość potrzeb i możliwości dotarcia do poszkodowanych jest zazwyczaj lepsza niż u innych podmiotów; mając na uwadze rosnące zapotrzebowanie na zapewnienie odpowiedzialności wobec dotkniętych kryzysem ludzi i społeczności;
- R. mając na uwadze, że podstawą dla pomocy humanitarnej muszą być nadal potrzeby zgodne z oceną organizacji humanitarnych; mając na uwadze, że darczyńcy powinni powstrzymać się od używania pomocy jako narzędzia zarządzania kryzysowego;
- S. mając na uwadze, że działalność humanitarna i wykorzystywane narzędzia powinny być dostosowane do wspólnie ocenianych potrzeb oraz powinny być uzależnione od rozmaitych kontekstów; mając na uwadze, że niezwykle ważne jest, aby zostały podjęte wszelkie starania w celu zapewnienia, by w wysiłkach podejmowanych w ramach działalności humanitarnej uwzględniano poszanowanie praw człowieka, a zwłaszcza szczególne potrzeby kobiet, dzieci, ludzi starszych, osób niepełnosprawnych, mniejszości, ludności autochtonicznej oraz innych grup szczególnie wrażliwych;
- T. mając na uwadze, że zachęca się globalne podmioty do włączenia działań humanitarnych do mechanizmów sprawozdawczości i monitorowania przestrzegania praw człowieka;
- U. mając na uwadze, że pierwszy Światowy Szczyt Humanitarny, który ma się odbyć w Stambule w dniach 23–24 maja 2016 r., powinien doprowadzić do nadania nowego kształtu modelowi działalności humanitarnej, tak aby stała się ona bardziej otwarta, skuteczniejsza, przejrzysta i prawdziwie globalna oraz aby mogła stawić czoło przewidywanemu wzrostowi potrzeb humanitarnych związanych z obecnymi i przyszłymi wyzwaniem, takimi jak bezpieczeństwo żywnościowe, wzrost populacji, zmiana klimatu, niestabilność, bezpieczeństwo pracowników humanitarnych, przymusowe wysiedlenia i rozwój społeczno-gospodarczy;
- V. mając na uwadze, że Światowy Szczyt Humanitarny będzie poprzedzony licznymi negocjacjami międzyrządowymi – dotyczącymi zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, finansowania rozwoju, programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju po 2015 roku i zmiany klimatu – które w nadchodzących latach będą kształtować sytuację w zakresie rozwoju i działalności humanitarnej i tym samym stworzą wyjątkową, niezwykle istotną i konkretną możliwość dostosowania celów, zasad i działań, a światu umożliwią zaspokojenie potrzeb oraz budowanie odporności osób wymagających szczególnie traktowania w sposób bardziej spójny;
- W. mając na uwadze, że jako główny darczyńca UE ma obowiązek i konieczne środki, aby objąć przywódczą rolę w poszukiwaniu lepszych i innowacyjnych sposobów w celu zaspokojenia potrzeb milionów ludzi dotkniętych konfliktami i katastrofami naturalnymi oraz zapewnienia wykonalnych długoterminowych rozwiązań w tym zakresie;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- X. mając na uwadze, że obserwowana ostatnio eskalacja, globalne wskaźniki ostrego niedożywienia oraz odczuwalne w skali regionalnej i międzynarodowej skutki politycznej niestabilności w krajach sklasyfikowanych na poziomie 3 ponownie przypominały o potrzebie przyspieszenia przez Światowy Szczyt Humanitarny transformacji systemu humanitarnego oraz lepszego służenia ludziom znajdującym się w potrzebie;

Od globalnych konsultacji do globalnego działania

1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Sekretarza Generalnego ONZ o zwołaniu pierwszego wielostronnego Światowego Szczytu Humanitarnego i gotowość Turcji do goszczenia go; apeluje do państw członkowskich o wsparcie Światowego Szczytu Humanitarnego oraz realizację wiążących wniosków Rady zawierających konkretne zobowiązania i priorytetowe obszary działania i jednocześnie dążenie do osiągnięcia efektywności operacyjnej, wspólnych standardów jakości, lepszej koordynacji i partnerstwa z nowymi darczyńcami w oparciu o bezstronną politycznie pomoc oraz wspólne zrozumienie i stosowanie zasad humanitarnych człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności, jak również poszanowanie zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa humanitarnego;
2. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę ONZ na rzecz gromadzenia danych wywiadowczych z całego świata w celu przygotowania się do klęsk żywiołowych i konfliktów oraz aby dowiedzieć się, jak oszczędzić i chronić większą liczbę ludzi przed wpływem takich kryzysów; z zadowoleniem przyjmuje również organizację ośmiu konsultacji regionalnych, które obejmują także posiedzenia tematyczne i światowe konsultacje – z przedstawicielami rządów, społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych, sieci wolontariuszy, przedsiębiorstw, sieci religijnych – a także inicjatywę konsultacji internetowych oraz ustanowienie panelu wysokiego szczebla ds. finansowania działań humanitarnych, któremu współprzewodniczy UE;
3. podkreśla, że obecne ogromne wyzwania humanitarne wymagają bardziej integracyjnego, zróżnicowanego i prawdziwie globalnego systemu humanitarnego, który ma zostać wzmocniony na Światowym Szczytcie Humanitarnym, i uznaje jednocześnie różnorodność w obecnym systemie pomocy humanitarnej oraz komplementarne role wszystkich podmiotów; apeluje do UE o propagowanie światowego konsensusu w sprawie operacji humanitarnych, potwierdzającego zasady pomocy humanitarnej oraz obowiązki i uprawnienia wynikające z międzynarodowego prawa humanitarnego, zapewniając skoncentrowaną na człowieku i opartą na prawach człowieka ochronę cywilną, jak również nakładającego na rządy odpowiedzialność za ich role i obowiązki związane z ochroną ludzi; zwraca uwagę na negatywne skutki upolitycznienia pomocy humanitarnej i przypomina, że podtrzymywanie i stałe zobowiązanie do przestrzegania kluczowych zasad humanitarnych jest niezmiernie ważne do zapewnienia przestrzeni humanitarnej na obszarach objętych konfliktem i klęskami żywiołowymi;
4. podkreśla, że aby Światowy Szczyt Humanitarny miał znaczenie, jego dokument końcowy powinien zawierać pięcioletni plan działania na rzecz rozwoju i realizacji podjętych konkretnych zobowiązań politycznych z uwzględnieniem międzyrządowego monitorowania i ram odpowiedzialności, oceny praktyk organizacji i badania skutków, uwzględniającego uczestnictwo odnośnych zainteresowanych stron;
5. apeluje do Światowego Szczytu Humanitarnego o powiązanie agendy rozwoju na okres po 2015 r., ram działania z Sendai na rzecz redukcji ryzyka klęsk żywiołowych oraz konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu (COP21) w celu zwiększenia spójności polityk i instytucji służących budowaniu odporności na klęski żywiołowe i żądania bardziej aktywnej roli podmiotów odpowiedzialnych za rozwój w budowaniu odporności; apeluje do rządów darczyńców o rozwijanie na potrzeby swoich polityk krajowych wspólnego zestawu celów, priorytetów i wskaźników łączących te ramy;
6. apeluje do UE i państw członkowskich, aby jako najwięksi darczyńcy i kluczowe podmioty operacyjne aktywnie dawały przykład; podkreśla, że wszystkie operacje humanitarne UE powinny opierać się na zasadach solidarności, odpowiedzialności i rozliczalności oraz powinny mieć na celu zapewnienie opieki, zarówno fizycznej, jak i psychologicznej, osobom najbardziej narażonym; apeluje o globalne, kompleksowe i długoterminowe rozwiązanie problemu ogromnej liczby ludzi uciekających z regionów objętych konfliktami; zauważa, że rola i wiarygodność Europy na światowej scenie humanitarnej waży się również w odniesieniu do reakcji w UE na obecny kryzys;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

7. apeluje do Światowego Szczytu Humanitarnego o zobowiązanie się do systematycznego, opartego na wynikach i partycypacyjnego podejścia poprzez ustanowienie szczegółowych wskaźników i metodologii pracy, które mają być wzmocnione i podzielane przez darczyńców i agencje wykonawcze, aby ludzie dotknięci kryzysami uczestniczyli w całym cyklu akcji humanitarnej; apeluje do Światowego Szczytu Humanitarnego o działanie na rzecz instytucjonalizacji, lepszego monitorowania i oceny ram odpowiedzialności ONZ wobec poszkodowanej ludności;

8. podkreśla, że Światowy Szczyt Humanitarny jest również okazją dla wszystkich zainteresowanych stron do refleksji nad istotną potrzebą reformy ONZ w kierunku integracyjnego, przejrzystego i efektywnego systemu koordynacji z bardziej zintegrowanym i lepiej funkcjonującym Stałym Komitetem Międzyinstytucjonalnym (IASC), do większego zaangażowania się, we współpracy z partnerami, w zwiększenie komplementarności i pełne wdrożenie programu transformacji oraz wzmocnienie wielostronnego systemu pomocy humanitarnej na wypadek każdego kryzysu poprzez ustanowienie wiarygodnego systemu oceny potrzeb, służącego jako podstawa do wspólnych apeli (zapewniając kompleksowe śledzenie finansowe), system porównania kosztów między agencjami oraz mechanizm monitorowania i oceny;

9. zwraca szczególną uwagę na fakt, że bez znacznych i kompleksowych środków takie globalne działania nie będą skuteczne; podkreśla, że zajęcie się nowymi i długotrwałymi katastrofami i zagrożeniami wymaga unikania systemów równoległych, poszerzenia podstawy finansowania, długoterminowych przewidywalnych inwestycji i zgodności z nową agendą zrównoważonego rozwoju, głównie poprzez promowanie wspólnej oceny ryzyka i potrzeb, planowania i finansowania przez podmioty zaangażowane w pomoc humanitarną, rozwój i walkę ze zmianą klimatu; podkreśla, że zwiększenie komplementarności pomocy humanitarnej i rozwojowej w celu zapewnienia skuteczności oraz zlikwidowania luk w finansowaniu pomocy humanitarnej jest konieczne, a także powinno iść w parze ze zwiększonym finansowaniem pomocy na rzecz rozwoju; przypomina w tym kontekście wieloletnie międzynarodowe zobowiązanie do osiągnięcia poziomu wydatków w wysokości 0,7 % DNB;

10. wzywa UE jako podmiot przekazujący najwięcej na świecie środków na pomoc humanitarną, aby odegrała przywódczą rolę podczas Światowego Szczytu Humanitarnego, apelując o elastyczniejsze metody świadczenia pomocy humanitarnej oraz o proaktywne i spójne środki oraz skuteczne narzędzia zapobiegania kryzysom; wzywa UE i innych darczyńców, aby wywiązali się ze swoich zobowiązań finansowych i opracowali sposoby skrócenia czasu, który wpływa od powzięcia zobowiązań finansowych do podjęcia działań w terenie; podkreśla ponadto znaczenie sprawozdawczości w dziedzinie praw człowieka jako mechanizmu wczesnego ostrzegania przed kryzysami i zachęca Światowy Szczyt Humanitarny, aby uwzględnił tę kwestię, odchodząc od kultury reagowania, a dążąc do kultury zapobiegania;

Zaspokajanie potrzeb ludzi z terenów objętych konfliktami

11. apeluje do UE o umiejscowienie ochrony w centrum operacji humanitarnych w zakresie uzasadnionym potrzebami poprzez stworzenie systemu zgodności i poprzez wprowadzenie jej w główny nurt programowania; podkreśla potrzebę instytucjonalizacji roli funkcjonariuszy ochrony, a także rozwoju strategicznych i zintegrowanych sposobów podejścia przy zapewnieniu wystarczających funduszy na działania dotyczące ochrony również w pierwszej fazie sytuacji wyjątkowych; wzywa UE do większego zaangażowania się w podejście oparte na prawach człowieka w operacjach humanitarnych, aby zapewnić poszanowanie godności oraz potrzeb i praw konkretnych szczególnie narażonych grup, zwłaszcza kobiet, młodzieży, migrantów, osób żyjących z HIV, osób LGBTI i osób niepełnosprawnych;

12. apeluje do UE o promowanie na Światowym Szczyt Humanitarny kompleksowego porozumienia w sprawie praktycznych sposobów wzmocnienia poszanowania i zgodności międzynarodowego prawa humanitarnego, międzynarodowych praw człowieka i prawa dotyczącego uchodźców, takich jak upowszechnianie zasad międzynarodowego prawa humanitarnego wśród administracji regionalnych i krajowych, sił bezpieczeństwa, władz lokalnych i przywódców społeczności, a także o wspieranie roli Międzynarodowego Trybunału Karnego w położeniu kresu bezkarności za łamanie międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka;

13. podkreśla potrzebę rozszerzenia konwencji w sprawie uchodźców i Konwencji z Kampali w celu udzielania ochrony i pomocy osobom przesiedlonym na całym świecie, jak również osobom dotkniętym zmianami klimatu, a także chronienia ich przed różnymi formami przemocy, takimi jak handel ludźmi, przemoc ze względu na płeć oraz przemoc w miastach i przemoc ekonomiczna, ponieważ mogą one mieć uzasadnione obawy przed prześladowaniem lub mogą być narażone na ryzyko doznania poważnej krzywdy; podkreśla, że migranci muszą otrzymać taki sam poziom ochrony ich praw, jaki gwarantuje się wszystkim innym grupom w czasie kryzysu; apeluje o zwrócenie uwagi na grupy szczególnie wrażliwe, takie jak migranci, bezpaństwowcy i uchodźcy, które często zaniedbuje się w debacie humanitarnej; apeluje o stworzenie nowej generacji narzędzi ochrony praw człowieka, by pomóc w ochronie tych grup ludności;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

14. podkreśla konieczność fundamentalnej zmiany we wsparciu udzielanym uchodźcom oraz krajom i społecznościom przyjmującym; popiera sprawozdanie podsumowujące globalne konsultacje, wzywające Światowy Szczyt Humanitarny do zbadania kompleksowego „porozumienia w sprawie przyjmowania uchodźców”, w którym uznaje się wkład państw przyjmujących, organizuje długoterminowe, przewidywalne i stabilne pakiety finansowe dla ich wsparcia, oferuje uchodźcom samodzielność poprzez dostęp do możliwości zarobkowania oraz tworzy bardziej sprawiedliwe zasady ich przesiedlania do krajów trzecich;

15. apeluje do UE i państw członkowskich o działanie na rzecz wspólnego globalnego zrozumienia i wdrożenia zasad humanitarnych podczas przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego oraz wspólnego opracowania szeroko partycypacyjnego kodeksu postępowania wśród obecnych i nowych darczyńców w celu dzielenia się najlepszymi praktykami, ułatwienia dostępu do ludzi w potrzebie oraz wzmocnienia istniejących zobowiązań w zakresie dobrych praktyk darczyńców, takich jak zasady udzielania pomocy humanitarnej;

16. apeluje do UE o popieranie włączenia przejrzystości i odpowiedzialności jako zasad przewodnich do deklaracji Światowego Szczytu Humanitarnego poprzez stosowanie znaczników i danych segregowanych (tj. wskazujących na płeć, wiek, ze szczególnymi zmiennymi w odniesieniu do dzieci) jako podstawy do projektowania i oceny programów oraz promowanie standardu międzynarodowej inicjatywy na rzecz przejrzystości pomocy humanitarnej w celu zapewnienia międzynarodowych ram rozliczalności wyników do mierzenia postępów;

17. podkreśla konieczność zapewnienia żywności, wody, schronienia, urządzeń sanitarnych i opieki medycznej, co stanowi elementarne prawo każdej istoty ludzkiej; jest głęboko zaniepokojony ryzykiem epidemii związanym ze złymi warunkami sanitarnymi i ograniczonym dostępem do bezpiecznej wody pitnej, a także brakiem dostępu do podstawowych leków w sytuacjach kryzysu humanitarnego; apeluje do UE o odegranie pierwszoplanowej roli w gwarantowaniu odpowiednich dostaw podstawowych leków i bezpiecznej wody pitnej w sytuacjach kryzysu humanitarnego;

18. zachęca Unię i wszystkie podmioty międzynarodowe do usprawnienia, w obozach dla uchodźców, technik pomocy humanitarnej, w szczególności poprzez dostarczenie mobilnych laboratoriów do zwalczania epidemii chorób zakaźnych, poprawę metod dystrybucji pomocy doraźnej z uwzględnieniem kategorii osób szczególnie wrażliwych, a także poprawę higieny i doraźnej infrastruktury sanitarnej;

19. podkreśla potrzebę włączenia ochrony dzieci jako integralnej części działań humanitarnych w celu zapobiegania i reagowania na nadużycia, zaniedbania, wyzysk i przemoc wobec dzieci; podkreśla fakt, że dzieci są głównymi czynnikami zmian, dlatego istotne znaczenie ma tworzenie przestrzeni przyjaznej dziecku jako części działań humanitarnych;

20. podkreśla centralną rolę, jaką odgrywają kobiety w czasie konfliktu oraz w sytuacjach pokonfliktowych, ponieważ jako pierwsze reagują w sytuacjach kryzysowych, utrzymując razem swoje rodziny i wspólnoty; apeluje do darczyńców i rządów o uwzględnianie kwestii równouprawnienia płci przy tworzeniu programów w zakresie pomocy humanitarnej i wspieranie upodmiotowienia kobiet i dziewcząt;

21. nalega, by świadczenie pomocy humanitarnej było zgodne z międzynarodowym prawem humanitarnym i by pomoc humanitarna UE nie podlegała ograniczeniom nakładanym przez innych partnerów udzielających pomocy; wyraża zaniepokojenie ciągłym wykorzystywaniem gwałtów i innych form przemocy na tle seksualnym oraz ze względu na płeć jako narzędzia walki w nadzwyczajnych sytuacjach humanitarnych i potępia te praktyki; podkreśla, że należy zająć się problemem przemocy oraz jej konsekwencjami fizycznymi i psychicznymi; wzywa do globalnego zaangażowania na rzecz zapewnienia, że kobiety i dziewczęta są bezpieczne od początku każdej sytuacji nadzwyczajnej lub kryzysu poprzez zajęcie się zwiększonym ryzykiem przemocy seksualnej i związanej z płcią, podnoszenie świadomości, zapewnienie ścigania sprawców takich aktów przemocy oraz zapewnienie w sytuacjach kryzysu humanitarnego kobietom i dziewczętom – czego wymaga międzynarodowe prawo humanitarne i co przewidziane jest w konwencjach genewskich i ich protokołach dodatkowych – dostępu do pełnego zakresu usług w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym bezpiecznych aborcji, zamiast utrzymywania stanu, który jest równoznaczny z nieludzkim traktowaniem;

22. uważa, że cały personel zaangażowany w niesienie pomocy humanitarnej, w tym policja i wojsko, powinien przejść odpowiednie szkolenie uwrażliwiające na kwestię płci oraz że należy koniecznie wprowadzić surowy kodeks postępowania, aby przeciwdziałać nadużyciu przez ten personel swojej pozycji, zapewniając tym samym poszanowanie równouprawnienia płci;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

23. apeluje do podmiotów udzielających pomocy humanitarnej o uwzględnianie strategii w zakresie przeciwdziałania przemocy ze względu na płeć i łagodzenia jej skutków we wszystkich swoich działaniach w danym sektorze, co ułatwi wskazywanie nowych unijnych instrumentów finansowania, a także o podsumowanie w tym celu zmienionych wytycznych dotyczących włączenia działań związanych z przemocą ze względu na płeć do działań humanitarnych, opracowanych przez Global Protection Cluster (światowy zespół ds. ochrony); uważa również, że podmioty udzielające pomocy humanitarnej (w tym UE) powinny mieć na uwadze dziewczęta i chłopców (zwłaszcza dorastające dziewczęta) na wszystkich etapach gotowości na wypadek klęsk żywiołowych i działań z tym związanych;

24. apeluje do odnośnych organizacji humanitarnych, by wzmocniły koordynację swoich działań w celu zidentyfikowania ofiar oraz potencjalnych ofiar wykorzystywania seksualnego i niegodziwego traktowania w celach seksualnych, a także ich ochrony przed tymi zagrożeniami;

25. uznaje wartość kompleksowego podejścia UE w koordynacji i zapewnianiu spójności szerokiej gamy unijnych instrumentów polityki zewnętrznej, aby inwestować w trwałe rozwiązania polityczne; zwraca uwagę na specjalne cechy pomocy humanitarnej oraz podkreśla, że konieczne jest rozróżnienie działań humanitarnych od kwestii zagranicznych, politycznych, bezpieczeństwa i walki z terroryzmem poprzez przyjęcie środków bezpieczeństwa; ubolewa z powodu nadużywania lub nieprzestrzegania zasad działalności humanitarnej, ponieważ takie nadużycia w istotny sposób osłabiają świadczenie pomocy oraz bezpieczeństwo pracowników organizacji humanitarnych; nalega, by środki służące zwalczaniu terroryzmu nie podważały ani nie utrudniały wysiłków humanitarnych i zwraca się do Światowego Szczytu Humanitarnego o rozwiązanie tego problemu w odpowiedni sposób;

Skuteczność operacji humanitarnych

26. potępia systematyczne udaremnianie prób świadczenia pomocy humanitarnej i wszelkie działania naruszające zasady zapewniające ochronę przed „nieudzielaniem pomocy osobom w niebezpieczeństwie” oraz zasadę „non-refoulement”, stosowane wobec osób przesiedlonych przez jakiegokolwiek podmioty, bez względu na to czy są one członkami UE, czy też nie; apeluje do rządów, aby wypełniały swoje podstawowe obowiązki w zakresie ochrony i pomocy ludności cywilnej oraz ustanowiły ramy prawne i polityczne w celu ułatwienia dostępu do pomocy humanitarnej i jej dostarczania, zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym; proponuje, aby ramy te obejmowały zwolnienia podatkowe, obniżenie kosztów transakcyjnych przepływających przekazów pieniężnych i uproszczone procedury celne; apeluje do darczyńców, rządów przyjmujących i podmiotów wdrażających o poszanowanie udzielania pomocy humanitarnej i wsparcia wszystkimi możliwymi kanałami oraz o wypełnianie swoich obowiązków w celu zapewnienia, by do wszystkich osób w potrzebie docierała profesjonalna, szybka i wysokiej jakości pomoc, nawet w regionach najbardziej oddalonych;

27. wyraża głębokie zaniepokojenie, w kontekście lepszej ochrony podmiotów udzielających pomocy humanitarnej, powtarzającymi się atakami na pracowników oraz infrastrukturę organizacji humanitarnych, w tym na szpitale; podkreśla, że potrzebna jest intensyfikacja działań w celu poprawy ich bezpieczeństwa oraz ochrony i swobody przemieszczania się na mocy prawa międzynarodowego; wspiera systematyczne wprowadzanie specjalnych klauzul zwiększających odpowiedzialność za ochronę pracowników organizacji humanitarnych do przepisów prawnych i planów działania darczyńców w odniesieniu do wszystkich krajów, a także stałe i systematyczne monitorowanie i zgłaszanie ataków na pracowników organizacji humanitarnych;

28. popiera zalecenia Komisji dotyczące kompleksowej tablicy wskaźników efektywności;

29. podkreśla potrzebę kontynuowania dialogu na temat komplementarnych ról i mandatów różnych organizacji humanitarnych; uważa, że należy dokonać wyraźnego rozróżnienia pomiędzy podmiotami cywilnymi prowadzącymi działalność humanitarną, a podmiotami wojskowymi; uważa, że priorytetowy charakter należy nadać cywilnym działaniom humanitarnym; zachęca Światowy Szczyt Humanitarny do zbadania nowych ram służących lepszej koordynacji podmiotów jako kluczowego elementu bardziej skutecznej, efektywnej i właściwej pomocy humanitarnej; podkreśla potrzebę lepszej analizy lokalnych zdolności operacyjnych oraz lepszej wspólnej oceny potrzeb i rozliczalności operacji humanitarnych;

30. wzywa do podjęcia istotnych wysiłków w celu skutecznego zagwarantowania prawa do edukacji w sytuacjach przedłużającego się kryzysu humanitarnego, poprzez zapewnienie niezbędnych zasobów finansowych i ludzkich, gdyż brak edukacji zagraża przyszłości dzieci i dalszemu rozwojowi każdego społeczeństwa; podkreśla znaczenie ciągłej edukacji dla ochrony i wspierania wspólnych i powszechnych wartości, takich jak godność ludzka, równość, demokracja i prawa człowieka;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

31. mając na uwadze, że liczba dzieci pozbawionych dostępu do kształcenia jest alarmująca, oraz uwzględniając ogromne znaczenie kształcenia dla budowania odporności ludności, z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zwiększenia finansowania na kształcenie dzieci w nadzwyczajnych sytuacjach humanitarnych; apeluje do Rady o zatwierdzenie wniosku Komisji dotyczącego przeznaczenia na ten cel 4 % budżetu UE na pomoc humanitarną; uważa, że wzrost ten nie powinien prowadzić do poświęcenia mniejszej uwagi innym podstawowym potrzebom;
32. wyraża swoje zaniepokojenie co do edukacji i nauki szkolnej dzieci w obozach dla uchodźców oraz nakłania UE i wszystkie podmioty międzynarodowe do zwiększenia zdolności w zakresie zapewnienia nauki szkolnej w obozach dla uchodźców;
33. przyznaje, że przewidywalność, elastyczność operacyjna i wieloletnie wkłady to kluczowe warunki wstępne dla efektywnego i skutecznego dostarczania pomocy; apeluje do UE i państw członkowskich o wzmocnienie zasad i dobrych praktyk udzielania pomocy humanitarnej w deklaracji Światowego Szczytu Humanitarnego;
34. podkreśla potrzebę podjęcia globalnych działań w celu rozwiązania problemu luki w finansowaniu; apeluje o ustanowienie światowego funduszu pomocy humanitarnej (GFHA) wspierającego uczestnictwo i włączenie darczyńców spoza DAC, łączącego wszystkie istniejące międzynarodowe mechanizmy finansowe, zasoby krajowe i fundusze wspólnego finansowania (fundusze ONZ ds. pomocy w sytuacjach kryzysowych, fundusze CERF, fundusze powiernicze itp.) oraz uzupełnianego przez dobrowolne wpłaty wnoszone przez rządy, sektor prywatny i organizacje regionalne; sugeruje, że wpłaty można wykorzystać na wypełnienie luk w zobowiązaniach dotyczących pomocy humanitarnej dla sytuacji nadzwyczajnych na poziomie 3, wspieranie gotowości, zapewnienie pakietu odporności socjalnej dla uchodźców długoterminowych lub na radzenie sobie w nieprzewidywanych sytuacjach nadzwyczajnych, takich jak m.in. epidemia wirusa Ebola;
35. podkreśla potrzebę pełnego uruchomienia i przemodelowania przez międzynarodowe instytucje finansowe swojego zaangażowania w nisko oprocentowane pożyczki, głównie poprzez przededefiniowanie swych kryteriów kwalifikowania funduszy preferencyjnych, aby umożliwić bardziej elastyczne reagowanie przez instytucje na sytuacje niestabilności i przyrzeć się bliżej krajowym możliwościom zwiększenia zasobów krajowych;
36. wzywa rządy, darczyńców i sprzyjające im otoczenie do uproszczenia wymogów administracyjnych dla partnerów wykonawczych poprzez usprawnienie procedur i mapowanie najlepszych praktyk w zakresie administracji, zawierania umów i sprawozdawczości, przy jednoczesnym zapewnieniu rozliczalności oraz do wspierania inicjatyw, które mają na celu stale pomagać w zwiększeniu potencjału i monitorowaniu lokalnych podmiotów oraz wzmocnieniu krajowych struktur koordynacyjnych;
37. podkreśla, że aby w lepszy sposób ochraniać i gwarantować życie i godność poszkodowanej ludności, lokalne organizacje pozarządowe muszą mieć dostęp do bezpośredniego finansowania; wzywa państwa członkowskie UE i darczyńców do znacznego zwiększenia bezpośredniego finansowania dla lokalnych organizacji humanitarnych, które mają możliwości, wiedzę i zdolności do działania w tym obszarze, przy jednoczesnym zapewnieniu rozliczalności;
38. apeluje do Światowego Szczytu Humanitarnego o ustanowienie nowego układu dla zaangażowania w państwach niestabilnych i w sytuacjach przedłużającego się kryzysu za pomocą stałych programów, planów wdrożeniowych i przewidywalnego finansowania rozwoju; podkreśla, że plan działania z Addis Abeby kładzie nacisk na potrzebę inwestycji w systemy ochrony socjalnej i sieci bezpieczeństwa, aby szybciej i skuteczniej zwiększyć reakcję w sytuacjach niestabilności;

Ograniczanie podatności na zagrożenia i zarządzanie ryzykiem

39. podkreśla potrzebę dostosowania systemu pomocy humanitarnej do lokalnych, krajowych i regionalnych wymogów oraz potrzebę upodmiotowienia i regularnego zaangażowania ludności dotkniętej kryzysami, w tym kobiet w każdym wieku, dzieci, osób niepełnosprawnych, mniejszości i ludności autochtonicznej poprzez uznanie ich roli jako inicjatorów zmian, gromadząc, w miarę możliwości, informacje od tych populacji oraz konsultując się z nimi przy planowaniu i wdrażaniu działań humanitarnych;
40. podkreśla, że zamiast podejmować równoległe działania reakcja międzynarodowa powinna korzystać z istniejących lokalnych lub krajowych inicjatyw i partnerstw; podkreśla wagę wzmocnienia możliwości lokalnych i regionalnych w zakresie świadczenia pomocy humanitarnej i, w miarę możliwości, tworzenia procesów włączających, w których w procedurze planowania uwzględnione są lokalne władze, społeczeństwo obywatelskie, sektor prywatny i populacje dotknięte kryzysem;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

41. podkreśla potrzebę stworzenia nowego globalnego modelu komplementarności, na którym można oprzeć współpracę podmiotów udzielających pomocy humanitarnej i rozwojowej – umożliwiając im stopniowe budowanie odpornych i samodzielnych społeczeństw – począwszy od wspólnej analizy i planowania; podkreśla, że taki model powinien obejmować, po pierwsze, strategię wejścia dla podmiotów działających na rzecz rozwoju w celu umożliwienia im budowania pomostów współpracy w tym obszarze, po drugie, modyfikatory kryzysu w programach rozwoju, a po trzecie, strategię wycofywania pomocy humanitarnej umożliwiające bardziej elastyczne podejście, a także powinien zawierać dobrze rozliczalny i elastyczny mechanizm wieloletniego finansowania w celu reagowania na przedłużający się kryzys; podkreśla znaczenie współpracy z lokalnymi organizacjami pozarządowymi i liderami społeczeństwa obywatelskiego na rzecz ustanowienia stałych struktur na obszarach zagrożonych konfliktami;

42. apeluje do Komisji o przedstawienie inicjatywy powiązania pomocy humanitarnej, współpracy na rzecz rozwoju i odporności w bardziej systematyczny sposób, tak aby umożliwić UE bardziej elastyczne i skuteczne reagowanie na rosnące potrzeby, a także wspierać refleksję nad lepszym powiązaniem ze Światowym Szczytem Humanitarnym; apeluje do UE o wykorzystanie średniookresowego przeglądu obecnych wieloletnich ram finansowych w celu dalszej poprawy powiązań działalności humanitarnej/rozwijowej;

43. podkreśla wagę zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi dla odporności w czterech obszarach priorytetowych: 1) zrozumienie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, 2) wzmocnienie zarządzania ryzykiem, aby dać sobie radę z ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi, 3) inwestowanie w zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi dla odporności planów awaryjnych i systemów wczesnego ostrzegania, oraz 4) zwiększenie gotowości na wypadek katastrofy w celu skutecznej reakcji i „lepsze odbudowywanie” w zakresie odzyskiwania, naprawy i odbudowy;

44. apeluje do państw członkowskich UE i innych darczyńców o wzmacnianie i rozwijanie krajowych ram prawnych dla działań humanitarnych i redukcji ryzyka występowania katastrof oraz rozwijania gotowości w oparciu o reguły, prawa i zasady interwencji międzynarodowych w przypadku katastrof; podkreśla, że gotowość na wypadek katastrofy, zmniejszenie ryzyka i odporność powinny być systematycznie włączane do planów reagowania przekazywanych przez administracje lokalne, regionalne i krajowe, przemysł oraz społeczeństwo obywatelskie, a jednocześnie powinny być wsparte wystarczającym finansowaniem i zwiększoną innowacyjnością w zakresie prognozowania i modelowania zarządzania ryzykiem;

45. apeluje do Światowego Szczytu Humanitarnego o położenie zdecydowanego nacisku na kwestię zmian klimatycznych i działań humanitarnych; uważa, że powinno to obejmować planowanie i budowanie odporności na skutki zmian klimatycznych, w tym przemieszczeń i migracji wywołanych zmianą klimatu, we wszystkich odnośnych aspektach prowadzenia polityki na szczeblu regionalnym i globalnym; w związku z tym wzywa UE i państwa członkowskie do podjęcia bardziej odważnych decyzji politycznych na rzecz walki ze zmianami klimatu;

Transformacja poprzez innowacje

46. podkreśla, że innowacje powinny czerpać z wielu źródeł, w szczególności z wiedzy ludzi dotkniętych kryzysami, społeczeństwa obywatelskiego i lokalnych społeczności znajdujących się na pierwszej linii działań podejmowanych w ramach reagowania na kryzys; podkreśla znaczenie minimalnych standardów humanitarnych dla poprawy podstawowych usług publicznych, takich jak edukacja, żywność, zdrowie, schronienie, woda i kanalizacja we wszystkich działaniach humanitarnych; uważa, że partnerstwa publiczno-prywatne i międzysektorowe – jeśli zarówno sektor publiczny, jak i prywatny podzielają wspólne wartości i priorytety, dostosowujące cele biznesowe do unijnych celów na rzecz rozwoju, a także respektują międzynarodowe standardy w zakresie skuteczności rozwoju – mogą być środkiem pozwalającym na uzupełnienie publicznych sposobów reagowania na rosnące potrzeby humanitarne; zauważa, że pomoc w postaci gotówki, jeżeli jest odpowiednio dostosowana do zasad skuteczności pomocy, jest efektywnym przykładem innowacji w pomocy humanitarnej;

47. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady w sprawie wspólnych zasad dotyczących pomocy gotówkowej na różne cele w ramach reakcji na potrzeby humanitarne; przyznaje, że podczas gdy tylko niewielka część pomocy humanitarnej jest obecnie gotówkowa, korzystanie z pomocy gotówkowej ma znaczący potencjał jako innowacyjny, szanujący godność, bezpieczny, uwzględniający płeć, elastyczny i efektywny kosztowo sposób na pokrycie nadzwyczajnych podstawowych potrzeb osób najbardziej zagrożonych; apeluje do UE i państw członkowskich o promowanie wspólnych zasad i stosowanie bezwarunkowej pomocy gotówkowej w oparciu o analizę kontekstu i reakcji przy jednoczesnym wspieraniu mechanizmu monitorowania, w ramach przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

48. apeluje do UE o promowanie i wspieranie globalnego sojuszu humanitarnej innowacji w celu opracowania podzielanego na całym świecie podejścia etycznego zgodnego z zasadami humanitarnymi i zasadami ONZ dotyczącymi innowacji i technologii w rozwoju w celu zagwarantowania, by wszystkie inwestycje w innowacje humanitarne dążyły do poprawy rezultatów dla ludności dotkniętej kryzysami; apeluje o ustanowienie funduszy innowacji humanitarnej na poziomie regionalnym i krajowym;

49. uznaje, że innowacje mogą odgrywać ważną rolę w odpowiedzi na nowe wyzwania, a także w poprawie istniejących programów, poprzez integrację nowych rozwiązań w innych sektorach w celu opracowywania, zwiększania skali i tworzenia modeli, które dokonają przełomu w obliczu wyzwań humanitarnych;

50. podkreśla rolę nowych technologii i innowacyjnych narzędzi cyfrowych w zakresie organizacji i świadczenia pomocy humanitarnej, szczególnie w odniesieniu do dostawy i śledzenia pomocy, nadzoru pod kątem klęsk żywiołowych, wymiany informacji, koordynacji między darczyńcami i ułatwiania stosunków między agencjami pomocy i samorządami lokalnymi, w szczególności w odległych obszarach i strefach katastrofy; podkreśla, że Afryka, a zwłaszcza Afryka Subsaharyjska, przechodzi obecnie mobilną rewolucję cyfrową z gwałtownym wzrostem abonamentów komórkowych (i korzystaniem z internetu przy pomocy urządzeń mobilnych), co czyni takie narzędzia i usługi kluczowymi dla wprowadzenia systemów wczesnego ostrzegania i dla zapewnienia szybkiej informacji w sprawach zdrowia, obszarów niebezpiecznych i kontaktów z pomocą;

51. apeluje do Komisji i państw członkowskich UE o wsparcie, z poszanowaniem zasad humanitarnych i norm etycznych, dla zaangażowania przedsiębiorstw, zwłaszcza MSP, poprzez opracowanie przewodnika biznesowego dla działań i promowania lokalnych i regionalnych platform partnerskich w celu zorganizowanego, skoordynowanego i zrównoważonego zaangażowania przedsiębiorstw w sytuacjach kryzysowych; zachęca państwa członkowskie do lepszego włączania przedsiębiorstw w odnośne krajowe plany reagowania kryzysowego i mechanizmy odpowiedzialności;

52. apeluje do UE o zbadanie i stymulowanie partnerstw z podmiotami rozpoczynającymi działalność gospodarczą oraz z firmami ubezpieczeniowymi i technologicznymi, między innymi w celu opracowania narzędzi służących gotowości i wdrożeniu w sytuacjach kryzysowych; podkreśla konieczność wspierania i dalszego rozwoju globalnego mapowania przez Biuro ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) dostępnych zasobów i możliwości sektora prywatnego w celu zwiększenia współpracy technicznej dla potrzeb reagowania na katastrofy;

53. apeluje do UE i jej partnerów humanitarnych o poparcie, w kontekście Światowego Szczytu Humanitarnego, kwestii lepszego zaangażowania młodych ludzi w gotowość do niesienia pomocy humanitarnej i proces odbudowy oraz promowanie programów wolontariatu;

54. podkreśla ważną rolę, jaką może odegrać program „Wolontariusze pomocy UE” we wprowadzaniu w życie decyzji, które zostaną podjęte przez przyszły Światowy Szczyt Humanitarny, a także w kontekście zmienionego konsensusu humanitarnego UE; podkreśla, że doświadczenie wolontariuszy oraz innych działaczy humanitarnych może odgrywać istotną rolę w ustanowieniu najlepszych praktyk i narzędzi wdrożeniowych;

55. apeluje do UE i państw członkowskich o promowanie na Światowym Szczycie Humanitarnym ważnej roli rzecznictwa humanitarnego, jako że może to być skutecznym sposobem na wzmocnienie ochrony i innowacji;

56. podkreśla, że zobowiązania podjęte w Stambule muszą być realizowane na poziomie UE i jej państw członkowskich; w związku z tym apeluje do UE i jej państw członkowskich o opracowanie, wspólnie z organizacjami humanitarnymi, programu na rzecz realizacji wyników szczytu po Stambule; podkreśla potrzebę zapewnienia przewidywalnego i terminowego finansowania pomocy humanitarnej z budżetu UE poprzez zapewnienie, że środkiem na zobowiązania humanitarne UE będzie systematycznie w pełni odpowiadać jednokrotna kwota środków na płatności;

57. apeluje o spójny i solidny nowy plan działania Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej, który gwarantuje bezstronne i skuteczne europejskie działania humanitarne, dostosowane do lokalnego kontekstu, a jednocześnie dostosowane do wieku i płci oraz prowadzone bez dyskryminacji i proporcjonalnie do potrzeb;

o

o o

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, jak również Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0460

Rozwój zrównoważonego europejskiego przemysłu obróbki metali nieszlachetnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie rozwoju zrównoważonego europejskiego przemysłu obróbki metali nieszlachetnych (2014/2211(INI))

(2017/C 399/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 147, 173, 174, 192 i 345,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej ⁽³⁾, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/35/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu ⁽⁶⁾, w szczególności art. 1 i odnośne motywy,
- uwzględniając ujednoliconą wersję dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE ⁽⁷⁾, a także jej poszczególnie rozporządzenia wykonawcze,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowany „Pakiet dotyczący unii energetycznej” (COM(2015)0080),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 maja 2014 r. pt. „Europejska strategia bezpieczeństwa energetycznego” (COM(2014)0330),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu stalowego w Europie” (COM(2013)0407) wraz z załączonymi do niego wynikami oceny sytuacji dokonanej przez grupę wysokiego szczebla,

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽³⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0021),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie reindustrializacji Europy z myślą o promowaniu konkurencyjności i trwałego rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie przemysłu stalowego w UE: ochrona pracowników i przemysłu ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 23 i 24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 10 czerwca 2013 r. zlecone przez Komisję Centrum Studiów nad Polityką Europejską pt. „Ocena wpływu łącznych kosztów na przemysł stalowy”,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 31 października 2013 r., zlecone przez Komisję Centrum Studiów nad Polityką Europejską, pt. „Ocena wpływu łącznych kosztów na przemysł aluminiowy”,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Wykorzystanie potencjału ekologicznego wzrostu gospodarczego w zakresie zatrudnienia” (SWD(2012)0092),
- uwzględniając Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu zwane też Układem GATT z 1994 r., w szczególności jego art. XX,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0309/2015),

A. mając na uwadze, że na metale nieszlachetne składają się:

- stale zwykłe i specjalne, stale nierdzewne, stale o dużej wytrzymałości, nadstopy,
- metale kolorowe, których cenę referencyjną ustala Londyńska Giełda Metali (LME), w szczególności aluminium, miedź, cyna, nikiel, ołów i cynk,
- stopy takich metali jak kobalt, molibden, magnez, tytan,
- metale ziem rzadkich,

przy czym wszystkie one pochodzą z sektora produkcji pierwotnej, obejmującego kopalnie i zakłady metalurgiczne stosujące proces pirometalurgii lub hydrometalurgii, podczas gdy źródłem produkcji wtórnej jest proces odzysku i recyklingu;

B. mając na uwadze, że europejski sektor stali miał istotne historyczne znaczenie w kontekście integracji europejskiej i jest podstawą tworzenia wartości dodanej i łańcuchów wartości w przemyśle europejskim; mając na uwadze, że sektor metali nieszlachetnych odgrywa kluczową rolę w rozwoju całej gospodarki zarówno pod względem technologicznym, jak i pod względem usuwania „wąskich gardeł” w zaopatrzeniu; mając na uwadze, że sektor stali, w którym od 2008 r. zredukowano potencjał produkcji stali o ponad 40 Mt oraz zmniejszono bezpośrednio zatrudnienie o ponad 60 tys. miejsc pracy, a pośrednie – o ponad 100 tys., przeżywa obecnie najgorszy w historii kryzys w czasach pokoju, prowadzący do powstania większej zależności sektorów przetwórczych od importu z krajów trzecich oraz do utraty wiedzy fachowej w przemyśle, co ma bezpośredni wpływ na miliony miejsc pracy; mając na uwadze, że według szacunków globalny nadmiar zdolności produkcyjnych wynosi od 300 do 600 mln ton, z czego większość dotyczy Chin;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0032.

⁽²⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0104.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- C. mając na uwadze, że przemysł metali nieszlachetnych stoi w obliczu znacznego spadku popytu oraz silnej globalnej konkurencji, w szczególności ze strony państw trzecich, które nie stosują takich samych wysokich standardów i rygorystycznych przepisów jak Europa;
- D. mając na uwadze, że ceny energii w Europie są wyższe niż w wielu innych gospodarkach, głównie z powodu niewystarczającej integracji rynku energii, rosnących podatków, opłat i kosztów sieci, i znacząco ograniczają konkurencyjność europejskiego rynku metali nieszlachetnych na rynku światowym;
- E. mając na uwadze, że europejski przemysł metali nieszlachetnych stoi w obliczu wycieku inwestycji do państw trzecich, głównie ze względu na porównywalnie wysokie ceny energii i koszty emisji;
- F. mając na uwadze, że zamykanie kolejnych europejskich zakładów elektrolizy takich metali jak aluminium, miedź i magnez wskazuje na silną dezindustrializację Europy w odniesieniu do tego sektora, nie w związku ze spadkiem europejskiego popytu, ale głównie z powodu wzrostu i większej zmienności cen energii elektrycznej w wielu państwach członkowskich oraz dumpingu ze strony państw trzecich;
- G. mając na uwadze, że stopy takich metali, jak żelazo, aluminium, cynk, tytan i miedź (w tym blacha ocynkowana), określane w niniejszej rezolucji jako metale nieszlachetne, stanowią podstawowe tworzywa konstrukcyjne w przemyśle elektrotechnicznym, budowy maszyn i urządzeń, a w tym w przemyśle budowy pojazdów mechanicznych oraz w budownictwie; mając na uwadze, że unijny przemysł metali nieszlachetnych powinien być postrzegany jako strategiczny atut europejskiej konkurencyjności, w szczególności dla innych sektorów przemysłowych oraz dla rozwoju istniejącej i nowej infrastruktury;
- H. mając na uwadze, że podjęcie działań w kwestii konkurencyjności i ryzyka ucieczki emisji powinno być priorytetem, natomiast należy unikać środków protekcyjnych;
- I. mając na uwadze, że od 2009 r. w systemie handlu uprawnieniami do emisji w UE (EU ETS) gromadzi się coraz większa nadwyżka uprawnień i międzynarodowych jednostek emisji w stosunku do emisji, co znacząco osłabiło sygnał cenowy dotyczący emisji dwutlenku węgla; mając na uwadze, że wzrost cen uprawnień do emisji w europejskim systemie handlu emisjami (EU ETS) grozi w przyszłości wywołaniem szoku konkurencyjnego; mając na uwadze, że jeżeli nie zostaną podjęte porównywalne wysiłki na szczeblu międzynarodowym lub krajowym, w postaci wprowadzenia rynku emisji na wzór UE, szereg sektorów przemysłowych i instalacji w UE utraci międzynarodową konkurencyjność, co może powodować częściową ucieczkę emisji; mając na uwadze, że nadal istnieje znaczący potencjał oszczędności energii w przemyśle metali nieszlachetnych oraz że potencjał ten można efektywnie wykorzystać dzięki inwestycjom prywatnym i systemom wsparcia modernizacji zakładów;
- J. mając na uwadze, że europejski przemysł metali nieszlachetnych stoi w obliczu wyścigu z czasem, aby odzyskać swoją globalną konkurencyjność i zdolność do inwestowania w Europie, jak również zająć się stojącymi przed nim wyzwaniem społecznymi i środowiskowymi, które musi przezwyciężyć, równocześnie pozostając światowym punktem odniesienia w dziedzinie odpowiedzialności społecznej i środowiskowej przedsiębiorstw w tym sektorze; mając na uwadze, że europejski rynek metali nieszlachetnych znalazł się pod presją w wyniku światowej nadwyżki mocy produkcyjnych oraz nieuczciwych dotacji i działań dumpingowych ze strony państw trzecich; mając na uwadze, że innowacyjność w produkcji ma pozytywny wpływ na wzrost zatrudnienia na wszystkich etapach cyklu koniunkturalnego w przemyśle; mając na uwadze z drugiej strony, że liczne przedsiębiorstwa stosują strategie koncentrujące się na krótkoterminowym zwrocie z inwestycji ze szkodą dla innowacyjności, inwestycji w badania i rozwój, zatrudnienie i odnowę umiejętności; mając na uwadze, że angażowanie pracowników w działania innowacyjne i określanie strategii jest najlepszym gwarantem powodzenia gospodarczego; mając na uwadze, że również sprawiedliwy handel produktami ze stali może funkcjonować tylko pod warunkiem przestrzegania podstawowych praw pracowników i norm środowiskowych;
- K. mając na uwadze, że wykorzystanie metalowych surowców wtórnych (pochodzących z procesu odzysku i recyklingu) ma podstawowe znaczenie w uprzemysłowionej i zasobooszczędnej gospodarce oraz powinno być rozwijane w ramach konkurencyjnej i zrównoważonej gospodarki o obiegu zamkniętym, ale w żadnym wypadku nie będzie w stanie – pod względem jakości i ilości – zaspokoić w pełni zapotrzebowania gospodarek państw europejskich na metale nieszlachetne; mając na uwadze, że bilans handlu złomem w UE jest dodatni i należy w większym stopniu zachęcać do recyklingu złomu w Europie; mając na uwadze, że przemysł metali nieszlachetnych, jego surowce i dostawców należy traktować w sposób kompleksowy i całościowy;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- L. mając na uwadze, że dotyczy to w szczególności transformacji sektora energetycznego, gdyż metale nieszlachetne, takie jak metale ziem rzadkich, są kluczowe dla nowych technologii niezbędnych do jej przeprowadzenia; mając na uwadze, że Europa jest nadal w dużym stopniu uzależniona od przywozu metali koniecznych do budowy urządzeń do produkcji energii ze źródeł odnawialnych, które stwarzają realne możliwości dla sektora, mianowicie umożliwiając przezwycięzenie możliwych trudności z dostawami; mając na uwadze, że inwestycje w energię odnawialną i efektywność energetyczną są ważną siłą napędową dla inwestycji w produkty przemysłowe, w tym miedź, aluminium i stal; mając na uwadze, że ambitna europejska polityka odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii może stanowić czynnik pobudzający w przyszłości popyt na metale nieszlachetne w Europie, a w szczególności stworzyć możliwość produkcji wyrobów o dużej wartości dodanej; mając na uwadze brak odpowiedzialności przedsiębiorstw za środowisko oraz istnienie obiektów przemysłowych wyraźnie naruszających prawodawstwo europejskie i obiektów porzuconych, co stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska; mając na uwadze, że normy środowiskowe i zasady gospodarki o obiegu zamkniętym powinny stanowić fundament inwestycji w działalność rozwojową i innowacyjność w sektorze przemysłu metali nieszlachetnych w Europie; mając na uwadze, że w planie działania Komisji w zakresie energii do 2050 r. stwierdzono, iż obniżenie emisyjności sektora energetycznego oraz scenariusz zakładający wysoki udział źródeł odnawialnych w produkcji energii niosą ze sobą mniejsze koszty niż dalsza realizacja obecnej polityki, a ponadto w przyszłości ceny energii jądrowej oraz energii pochodzącej z paliw kopalnych będą nadal rosły, zaś ceny energii ze źródeł odnawialnych – spadały,
- M. mając na uwadze, że w opinii Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii na temat zaleceń dla Komisji dotyczących negocjacji w sprawie transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego (2014/2228(INI)) podkreślono znaczenie rozdziału dotyczącego energii, i jednocześnie podkreślono niekorzystną sytuację energochłonnych sektorów UE oraz potrzebę ochrony ich konkurencyjności;
- N. mając na uwadze, że tylko ambitna polityka innowacyjności, która umożliwi wytwarzanie wysokiej jakości, energooszczędnych i innowacyjnych produktów (np. wysokowytrzymałej i jednocześnie sprężystej stali) oraz wprowadzanie nowych procesów produkcyjnych, pozwoli UE na ugruntowanie pozycji w warunkach rosnącej konkurencji na świecie; mając na uwadze, że 65 % nakładów przedsiębiorstw na badania i rozwój pochodzi z przemysłu wytwórczego, dlatego wzmocnienie naszej bazy przemysłowej ma kluczowe znaczenie dla zatrzymania wiedzy fachowej i specjalistycznej w UE;
- O. mając na uwadze, że unijny przemysł metali nieszlachetnych traci konkurencyjność po części ze względu na duże obciążenia regulacyjne i administracyjne;
- P. mając na uwadze, że celem pakietu dotyczącego unii energetycznej jest stworzenie bezpiecznego, zrównoważonego, konkurencyjnego i przystępnego cenowo rynku energii, aby wzmocnić globalną konkurencyjność gospodarki europejskiej, obniżając i harmonizując ceny energii w Europie i między państwami członkowskimi;
- Q. mając na uwadze, że przyznanie statusu gospodarki rynkowej państwowym lub innym nierynkowym gospodarkom bez odniesienia do ich rzeczywistego funkcjonowania osłabiłoby instrumenty ochrony handlu i miałyby poważny wpływ pod względem konkurencyjności i zatrudnienia w europejskim przemyśle metali nieszlachetnych, wpływając na zaostrzenie skutków wojny cenowej prowadzonej przez największych na świecie producentów stali oraz pod względem powszechnie znanej nadwyżki zdolności produkcyjnych tego sektora;
- R. mając na uwadze, że badania, rozwój i innowacje w tym sektorze mają kluczowe znaczenie dla europejskiego przemysłu; mając na uwadze, że zamykanie zakładów często prowadzi do nieodwracalnej utraty technologii i wiedzy fachowej oraz ubytku kwalifikacji siły roboczej w przemyśle;

Znaczenie metali nieszlachetnych dla przemysłu europejskiego

1. podkreśla znaczenie przemysłu metali nieszlachetnych dla wszystkich sektorów niższego szczebla, w tym dla przemysłu samochodowego, lotniczego, produkcji energii, budowlanego i opakowaniowego;
2. uważa, że Europa, która jest już bardzo uzależniona w zakresie surowców, nie może sobie pozwolić na powstanie nowego uzależnienia w zakresie metali nieszlachetnych, które miałyby bardzo szkodliwy wpływ na wymienione sektory niższego szczebla;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

3. zauważa, że w odniesieniu do hutnictwa UE odnotowuje deficyt zdolności produkcji blachy stalowej ze względu na masowe zamykanie zakładów w ostatnich latach oraz ponowny wzrost popytu;
4. podkreśla, że popyt na metale nieżelazne, takie jak aluminium i miedź, stale rośnie mimo kryzysu;

Konieczność podjęcia działań w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu i wysokim cenom energii

5. podkreśla, że przeprojektowanie obecnego systemu EU ETS jest jedną z najbardziej naglących kwestii w kontekście zapewnienia konkurencyjności przemysłu metali nieszlachetnych; odnotowuje, że Komisja przedstawiła wnioski, które zakończą się reformą systemu EU ETS w czwartym okresie jego funkcjonowania przypadającym na lata 2021-2030, i apeluje w tym kontekście do współustawodawców, by reforma ta obejmowała kwestię ucieczki emisji oraz propagowała efektywność, innowacyjność w przemyśle i optymalną sprawność, które reforma ta powinna zapewniać, a jednocześnie wzywa do rozważenia uzupełnienia systemu ETS o inne innowacyjne narzędzia i strategie służące rzeczywistemu ograniczeniu emisji; zwraca się do Komisji, aby w ramach przeglądu ETS nagradzano podmioty energochłonnego sektora produkcji, które osiągają najlepsze wyniki, wytwarzając mniej emisji w przeliczeniu na jednostkę produkcji;
6. odnotowuje ustanowienie rezerwy stabilności rynku na 2019 r. i rozpatruje propozycje Komisji Europejskiej w zakresie reformy strukturalnej ETS po 2020 r., które będą przedmiotem specjalnego, odrębnego badania w Parlamencie;
7. wzywa do kontynuowania przez przemysł energochłonny wysiłków zapewniających jak najlepszy recykling oraz redukcję emisji dwutlenku węgla w celu zagwarantowania przyszłej konkurencyjności tego przemysłu oraz spełnienia wiążących dla UE ustalonych celów redukcji emisji; podkreśla w związku z tym, że konkurencyjność przemysłowa, efektywne gospodarowanie zasobami i redukcja emisji stanowią uzupełniające się cele, ponieważ jeżeli produkcja europejska stanie się niskoemisyjna, zachowanie jej udziału na rynku europejskim i światowym będzie skutecznym sposobem na zmniejszenie na szczeblu globalnym emisji gazów cieplarnianych pochodzących z przemysłu; zaznacza, że to samo dotyczy produkcji importowanej, która spełnia takie same normy efektywności energetycznej i emisji, jak towary produkowane w Unii Europejskiej; podkreśla, że przedsiębiorstwa w państwach trzecich, które tworzą część łańcucha wartości, również muszą działać w zgodzie z celami unijnej polityki klimatyczno-energetycznej i że muszą w szczególności uwzględniać postęp w dziedzinie efektywności energetycznej;

Środki dostosowawcze na granicach odnośnie do CO₂ – elastyczny środek tymczasowy o wymiarze międzynarodowym zgodny z WTO

8. podkreśla zdecydowanie, że celem Unii Europejskiej – od momentu ustanowienia międzynarodowego komitetu negocyjacyjnego, który przygotował konferencję w Rio w 1992 r. – jest wypracowanie z krajami trzecimi międzynarodowego porozumienia w zakresie ochrony przed zmianą klimatu, jednak cel ten nie został dotychczas zrealizowany mimo panującego niemalże jednogłośnie konsensusu naukowego co do rosnącej pilności tej kwestii; apeluje o utrzymanie przywództwa UE i podkreśla istotną potrzebę zapewnienia, że na konferencji w Paryżu zostanie zawarte wiążące globalne porozumienie, w pełni zobowiązujące wszystkie strony do efektywnego przeciwdziałania niebezpiecznej zmianie klimatu; podkreśla, że negocjacje te muszą doprowadzić do zawarcia prawnie wiążącego porozumienia obejmującego cele ogólnogospodarcze dla wszystkich stron, z uwzględnieniem ustalonego celu dotyczącego ograniczenia globalnego ocieplenia do poziomu poniżej 2 °C; podkreśla, że kompleksowe międzynarodowe porozumienie zapewni równe warunki dla przemysłu i zmniejszy ryzyko ucieczki emisji z UE;
9. podkreśla, że międzynarodowe działania na rzecz klimatu są najlepszą receptą na zapobieganie ucieczce emisji; podkreśla, że ambitne porozumienie międzynarodowe w sprawie przeciwdziałania zmianie klimatu zapewniające równe warunki działania wszystkim krajom, które przygotowuje współpracę na poziomie wielostronnym i stworzenie spójnego globalnego systemu środowiskowego służącego zmniejszeniu emisji dwutlenku węgla, byłoby najlepszym sposobem uporania się z problemem globalnych emisji; podkreśla, że takie porozumienie umożliwiłoby wszystkim producentom metali nieszlachetnych funkcjonowanie w warunkach uczciwej konkurencji, a debata o środkach dostosowawczych na granicach przestałaby być konieczna, pod warunkiem że jego wdrażanie byłoby skutecznie monitorowane i że podjęto by niezbędne środki dostosowawcze; podkreśla, że takie porozumienie międzynarodowe musi obowiązkowo zawierać wiarygodne zobowiązania ze strony krajów o najwyższych poziomach emisji; w związku z tym zwraca również uwagę na przestrzeganie norm społecznych i środowiskowych w celu zapewnienia równych szans;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

10. stwierdza, że system środków dostosowawczych na granicach w odniesieniu do emisji CO₂, uwzględniający zarówno przywóz, jak i wywóz, wprowadza do przepisów europejskich model ograniczania emisji obejmujący m.in. podejście skupione na zużyciu notowanym na danym terytorium oraz że takie podejście oddolne ma tę zaletę, iż daje się uogólnić jako rozwiązanie uniwersalne przy jednoczesnym poszanowaniu niezależności każdego państwa w zakresie określania poziomu ambicji celów polityki klimatycznej, pod warunkiem przeprowadzenia wnikliwej oceny skutków; wzywa Komisję, aby w przyszłych umowach handlowych zapewniła znaczącą poprawę szans eksportowych i możliwości dostępu do rynku dla europejskich wyrobów z metali nieszlachetnych; stwierdza ponownie, że Komisja powinna uwzględnić zakaz praktyk zakłócających handel surowcami (podwójne ceny, ograniczenia wywozowe) w regionalnych, dwustronnych i wielostronnych umowach o wolnym handlu;

11. podkreśla, że wszystkie środki wpływające na handel muszą być zgodne z międzynarodowymi umowami handlowymi; stwierdza, że cele polityki klimatycznej dotyczące ochrony życia i zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, podobnie jak ochrona ograniczonych zasobów naturalnych, jeśli są realizowane w niedyskryminujący sposób i nie jako ukryte ograniczenie, stanowią wyjątki wymienione w art. XX porozumienia GATT; zwraca uwagę, że ze względu na jego globalny charakter problem zmiany klimatu powinien zostać uwzględniony w przepisach prawnych; uważa, że powietrze o niskiej zawartości dwutlenku węgla (czyste powietrze) jest już postrzegane jako zasób naturalny, który może się wyczerpać, i w związku z tym powinno zostać uznane za dobro publiczne; wyjaśnia ponadto, że środki odwetowe nie mogą być wprowadzane w następstwie dostosowania na granicach w odniesieniu do emisji bez naruszenia zasad handlu międzynarodowego i bez ryzyka sankcji; przypomina, że w żadnym wypadku celem nie jest ochrona europejskich sektorów, ale traktowanie ich na równi z konkurentami zagranicznymi;

12. uważa, że warto by rozważyć częściowe przekazanie dochodów uzyskanych z aukcji na rzecz inicjatyw mających na celu ochronę środowiska i walkę ze zmianą klimatu, takich jak ekofundusz klimatyczny przewidziany w ustaleniach z Cancún i inne międzynarodowe instrumenty finansowe dotyczące klimatu;

13. zauważa, że ustalone normy dotyczące obliczania zawartości dwutlenku węgla i emisji w cyklu życia produktów zwiększają przejrzystość i mogą ułatwić promowanie zrównoważonej produkcji i konsumpcji również w przemyśle metalurgicznym;

Kompensowanie emisji pośrednich

14. ubolewa, że oparty na pomocy państwa system kompensowania kosztów pośrednich spowodował powstanie nowego źródła nieuczciwej konkurencji na jednolitym rynku UE między producentami z sektorów energochłonnych, których część korzysta ze wsparcia finansowego ze strony władz publicznych; apeluje o ujednoczenie tego kompensowania i o stosowanie go w uzasadnionych przypadkach na szczeblu europejskim w celu zapewnienia równych warunków konkurencji w stosunku do światowych konkurentów i między producentami europejskimi oraz w celu zapewnienia skutecznej ochrony przed ucieczką emisji; zauważa, że odnosi się to szczególnie do sześciu metali nieżelaznych, które sprzedaje się po cenach uzależnionych od światowego popytu i podaży i ustalanych przede wszystkim na giełdzie londyńskiej; dlatego zauważa, że producenci metali nieszlachetnych muszą dostosowywać się do ustalonych cen i nie mogą przenosić wzrostu kosztów na klientów; wnioskuje, że konieczne jest utrzymanie rekompensaty kosztów emisji pośrednich; odnosi się do porozumienia w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku, które stanowi, że „dążąc do osiągnięcia celu, jakim jest zapewnienie równych warunków działania, w przeglądzie tym należy również rozważyć przyjęcie ujednoczonych ustaleń mających kompensować koszty pośrednie na szczeblu Unii”⁽¹⁾; odwołuje się w związku z tym do rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji, ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu⁽²⁾, oraz do art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczących pomocy państwa; wzywa Komisję do dokonania przeglądu oddziaływania różnych systemów wspierania energii na ceny detaliczne energii, które pośrednio wpływają na konkurencyjność energochłonnych gałęzi przemysłu w poszczególnych państwach członkowskich;

15. uważa, że zróżnicowany wpływ ceny emisji dwutlenku węgla na ceny energii elektrycznej, wynikający z koszyka energetycznego każdego dostawcy, jest czynnikiem konkurencyjności, który związany jest między innymi z niezależnym wyborem każdego państwa; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie europejskiej unii energetycznej; uważa, że dobrze funkcjonujący wewnętrzny rynek energii, zapewniający bezpieczną i zrównoważoną energię oraz odpowiednie połączenia między państwami członkowskimi, pomoże obniżyć ceny energii dla europejskiego przemysłu i konsumentów; uważa, że ETS jest zharmonizowanym środkiem UE mającym na celu zmniejszanie emisji przemysłowych, w związku z czym jego wpływ należy rozpatrywać w ramach systemu zharmonizowanego;

⁽¹⁾ Zob. motyw 9 decyzji (EU) 2015/1814 (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

Wspieranie inwestycji w niskoemisyjną produkcję metali nieszlachetnych

16. domaga się, aby bezpłatne uprawnienia dla najbardziej efektywnych instalacji w sektorach narażonych na ryzyko ucieczki emisji były przyznawane na podstawie programów inwestycji w nowe urządzenia, działalność badawczo-rozwojową (w tym w wychwytywanie, składowanie i wykorzystywanie dwutlenku węgla) i kształcenia pracowników oraz najszybciej, jak to tylko możliwe, a w każdym razie począwszy od 2018 r. i w czwartej fazie funkcjonowania systemu, obejmującej lata 2021-2030, by spełnić wysokie wymagania w zakresie ochrony klimatu i środowiska, a także praw pracowników; podkreśla bezwzględną konieczność inwestowania w badania i rozwój, aby Europa pozostała centrum doskonałości w dziedzinie produkcji metali nieszlachetnych; przypomina, że sektory, które inwestują, najlepiej opierają się kryzysom; wzywa do wykorzystywania dochodów z aukcji w ramach ETS do finansowania działań na rzecz klimatu w UE oraz w krajach rozwijających się, w tym inwestycji w projekty związane z energią odnawialną i efektywnością energetyczną w sektorach przemysłowych; popiera plany ujęte w ramach polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, dotyczące ustanowienia instrumentu finansowania (NER400) z przeznaczeniem na wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla, innowacyjne odnawialne źródła energii oraz innowacje w zakresie technologii niskoemisyjnych w sektorach przemysłowych, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 23 października 2014 r.; proponuje, aby projekty pilotażowe i demonstracyjne dotyczące wychwytywania, utylizacji i składowania dwutlenku węgla były częścią programów finansowania technologii niskoemisyjnych promowanych przez Komisję na wzór inicjatywy NER300 i przyszłej inicjatywy NER400, a także by ryzyko finansowe było współdzielone przed podmiot finansujący i operatora; przypomina o znaczeniu publicznych inwestycji oraz, w kontekście europejskim, funduszy z programu „Horyzont 2020” w kontekście zwiększania efektywności środowiskowej i energetycznej przemysłu metali nieszlachetnych, w tym osiągnięcia niższych emisji dwutlenku węgla zgodnie z celami strategii „Europa 2020”; traktuje szkolenie pracowników w zakresie technologii i praktyk niskoemisyjnych w przemyśle jako inwestycję strategiczną, którą należy w pełni włączyć do programów finansowania promowanego przez Komisję przejścia na gospodarkę niskoemisyjną;

Rachunkowość finansowa i przejrzystość

17. proponuje, aby uprawnienia do emisji CO₂ były upubliczniane w rocznych sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstw oraz aby Unia Europejska przyczyniła się do ponownego podjęcia prac nad odpowiednim międzynarodowym standardem rachunkowości;

18. podkreśla znaczenie przejrzystości w zakresie wykorzystywania przez państwa członkowskie dochodów ze sprzedaży uprawnień; w tym kontekście odnosi się do nałożonego na państwa członkowskie obowiązku informowania Komisji o wykorzystywaniu dochodów uzyskiwanych w ramach EU ETS; podkreśla, że większa przejrzystość pomoże obywatelom dowiedzieć się, jak organy krajowe wykorzystują dochody uzyskiwane w ramach EU ETS;

19. podkreśla, że instalacje i przedsiębiorstwa muszą przestrzegać wszystkich wymogów dotyczących odpowiedzialności społecznej i sprawozdawczości, aby zapewnić równe i skuteczne wdrażanie przepisów dotyczących ochrony środowiska oraz dostęp do odpowiednich informacji właściwym organom i zainteresowanym stronom, w tym przedstawicielom pracowników oraz społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych; podkreśla prawo dostępu do informacji w sprawach dotyczących środowiska, określone w konwencji z Aarhus i wdrożone w prawodawstwie unijnym i ustawodawstwie krajowym, w tym w dyrektywie 2003/87/WE; proponuje, aby wszystkie sklasyfikowane zakłady objęte EU ETS przekazywały każdego roku przedstawicielom pracowników oraz społeczeństwa obywatelskiego, reprezentującym mieszkańców obszaru przyległego do zakładu, pełne informacje obejmujące środki przeciwdziałania zmianie klimatu i poszanowanie europejskich dyrektyw w dziedzinie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;

Kwestia umów na dostawę energii elektrycznej

20. podkreśla, jakie znaczenie ma dla konkurencyjności europejskiego sektora metali nieszlachetnych możliwość zawierania umów długoterminowych pod pewnymi warunkami, które muszą być wyjaśnione przez Komisję i dać się pogodzić ze zwrotem z inwestycji w czasie nie krótszym niż 15 lat w przypadku przemysłu kapitałochłonnego; przypomina, że dla przedsiębiorców konieczne jest zabezpieczenie inwestycji przewidywalnymi cenami i czytelnymi ramami prawnymi; podkreśla, że stabilność długoterminowych umów na dostawy energii elektrycznej powinna mieć pierwszeństwo przed coroczną aukcją sprzedaży energii elektrycznej; wyraża zaniepokojenie z powodu regulacji rynkowych umożliwiających w niektórych państwach członkowskich powstanie luki strukturalnej między cenami energii elektrycznej a kosztami jej wytwarzania; wzywa Komisję do walki z nieoczekiwanymi zyskami prywatnych oligopolii na rynku energii;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

21. wyraża zaniepokojenie kwestią regulacji rynkowych umożliwiających istnienie luki strukturalnej między cenami energii elektrycznej a kosztami wytwarzania;

Przekazywanie umiejętności

22. wzywa, aby we wszystkich fabrykach, w których zaburzona jest piramida wieku, organizowano przekazywanie umiejętności między pokoleniami pracowników na wszystkich stanowiskach produkcyjnych wymagających wysokich kwalifikacji; opowiada się za rozwijaniem umiejętności młodych pracowników w przedsiębiorstwie w ramach strukturalnej polityki przyuczania do zawodu, która będzie gwarantowała rozwój wspólnych umiejętności pracowników; podkreśla znaczenie umiejętności i kwalifikacji pracowników sektora metali nieszlachetnych; apeluje o aktywną politykę w obszarach zatrudnienia i przemysłu, gwarantującą rozwój tej wiedzy i uznanie jej za istotny atut europejskiego przemysłu metali nieszlachetnych; zwraca się o uwzględnienie kwestii utrzymania przemysłowej wiedzy fachowej i wykwalifikowanej siły roboczej w ocenie rentowności produkcji w poszczególnych zakładach;

Zaopatrzenie w surowce

23. wzywa do europejskich działań dyplomatycznych dotyczących surowców metalurgicznych w oparciu o strategiczne partnerstwa zakładające podział wartości dodanej między krajami europejskimi i krajami produkującymi surowce, aby zwiększać zatrudnienie wykwalifikowanej siły roboczej w całym łańcuchu wartości; zwraca się do Komisji o ustanowienie instrumentu dogłębnej analizy rynku stali, który pozwoliłby uzyskać dokładne informacje na temat równowagi między podażą stali a popytem na nią w skali europejskiej i ogólnoświatowej, z rozróżnieniem na strukturalne i cykliczne elementy rozwoju tych rynków; uważa, że monitorowanie pierwotnych i wtórnych rynków metali nieszlachetnych pozwoliłoby uzyskać cenny wkład na rzecz działań naprawczych i aktywizujących, które są niezbędne ze względu na cykliczny charakter tego przemysłu stalowego; z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie europejskiej sieci kompetencji dotyczących pierwiastków ziem rzadkich (ERECON)⁽¹⁾; wzywa Komisję do kontynuowania działań w ramach ERECON w celu rozwijania zróżnicowanego i zrównoważonego łańcucha dostaw metali ziem rzadkich dla Europy, a w szczególności do wdrożenia zaleceń dotyczących polityki oraz zapewnienia wsparcia wprowadzania materiałów zastępczych i recyklingu na większą skalę;

Obrona europejskiego handlu w odniesieniu do metali nieszlachetnych – lepiej zapobiegać niż leczyć z opóźnieniem

24. wzywa Radę do ukończenia przeglądu dwóch rozporządzeń w sprawie instrumentów ochrony handlu w celu usprawnienia, umocnienia i przyspieszenia tych instrumentów, a przez to zapewnienia, by nie zostały one osłabione; proponuje wprowadzenie pierwszego, trwającego nie dłużej niż miesiąc wstępnego badania mającego na celu wstępne rozpatrzenie skarg antydumpingowych i antysubsydyjnych, w którym na podstawie wstępnych przesłanek będzie można przyjąć zapobiegawcze środki naprawcze, zanim zostanie przeprowadzone pogłębione badanie; wyraża ubolewanie, że wniosek ustawodawczy dotyczący unowocześnienia instrumentów ochrony handlu obecnie utknął w Radzie, mimo że Parlament wyraził zdecydowane poparcie dla bardziej rygorystycznych środków ograniczających nieuczciwy przywóz z państw trzecich; wzywa Radę do natychmiastowego wprowadzenia instrumentów ochrony handlu, aby nieuczciwe praktyki spotkały się w końcu z adekwatną reakcją, a rynek europejski był chroniony przed dumpingiem, co zapewni warunki uczciwej konkurencji oraz pełne wykorzystanie szans, jakie daje transformacja energetyki;

25. opowiada się za celem, jakim jest szybki postęp w zakresie recyklingu metali ziem rzadkich i metali strategicznych używanych w Unii;

26. podkreśla, że stal nierdzewna i aluminium oraz wszystkie metale nieszlachetne są przedmiotem konkurencji na skalę globalną; uważa, że w swojej analizie i porównaniach Komisja powinna przy definiowaniu odnośnego rynku geograficznego jak najszybciej potraktować rynek globalny jako rynek odniesienia i nie ograniczać swych badań jedynie do rynku wewnętrznego; wzywa do przeprowadzenia badania wpływu na zdolności produkcyjne, z uwzględnieniem m.in. zakładów i zatrudnienia, przed podjęciem decyzji przez Dyрекcję Generalną Komisji ds. Konkurencji, a także do włączenia wniosków z badania do ostatecznych informacji przekazywanych zainteresowanym stronom; wzywa do dokonania przeglądu polityki konkurencji i zasad pomocy państwa, aby ułatwić interwencje publiczne w celu utrzymania spójności społecznej i regionalnej, podniesienia norm środowiskowych i rozwiązania problemów dotyczących zdrowia publicznego;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/growth/sectors/raw-materials/specific-interest/erecon/index_en.htm

Środa, 16 grudnia 2015 r.

27. popiera stworzenie lokalnych komitetów informacyjnych i konsultacyjnych mających na celu zapobieganie zagrożeniom przemysłowym, w których zasiadałyby wszystkie strony mające uprawnienia w zakresie kontroli i ostrzegania; podkreśla uznaną fachową wiedzę przedstawicieli pracowników w strategicznych wyborach i podejmowaniu decyzji w przedsiębiorstwie;

Rola metali nieszlachetnych w gospodarce o obiegu zamkniętym

28. w tym kontekście zwraca uwagę na pozytywny wpływ metali wtórnych, które pomagają znacząco zmniejszać zużycie energii i surowców; dlatego wzywa Komisję do ułatwienia rozwoju i funkcjonowania rynków metali wtórnych; zachęca do tworzenia gospodarki o obiegu zamkniętym w każdym zakładzie produkcji metali nieszlachetnych, aby wykorzystać produkty uboczne i metale pochodzące z recyklingu w celu zwiększenia ich konkurencyjności; domaga się obowiązkowego tworzenia gospodarki o obiegu zamkniętym w każdym zakładzie produkcji metali nieszlachetnych, aby wykorzystać produkty uboczne i metale pochodzące z recyklingu w celu zwiększenia ich konkurencyjności; opowiada się za celem, jakim jest szybki postęp w zakresie recyklingu metali ziem rzadkich i metali strategicznych używanych w Unii; apeluje o tworzenie silnych powiązań między sektorem recyklingu metali nieszlachetnych a innymi gałęziami przemysłu, aby wzmocnić rozmiary i odporność bazy przemysłowej, zwłaszcza w regionach dotkniętych zjawiskiem dezindustrializacji; w tym kontekście podkreśla ogromny potencjał stosowania zastępczych materiałów i produktów oraz zwiększania wykorzystywania złomu, m.in. w produkcji stali i aluminium; podkreśla, że większość metali nieszlachetnych można wielokrotnie poddawać recyklingowi, zużywając ułamek energii wykorzystywanej w produkcji pierwotnej; wyraża zaniepokojenie znacznymi stratami energii dla Europy wynikającymi z legalnego i nielegalnego wywozu aluminium i miedzi do takich krajów jak Chiny i Indie, które same wprowadziły zakazy wywozu aluminium; uważa, że rygorystyczne normy środowiskowe i zasady gospodarki o obiegu zamkniętym powinny stanowić fundament inwestycji w działalność rozwojową i innowacyjność w sektorze przemysłu metali nieszlachetnych w Europie; wzywa Komisję do tworzenia zachęt gospodarczych dotyczących recyklingu metali, w tym nieopłacalnego obecnie recyklingu kluczowych surowców, m.in. metali ziem rzadkich, do zbadania możliwości wspierania rynków materiałów z recyklingu, m.in. za sprawą zielonych certyfikatów dla materiałów z recyklingu, wymogów dotyczących ekoprojektu oraz przy pomocy zachęt podatkowych, jak również do zapewnienia zwielokrotnienia budżetu polityki spójności i Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych w celu wspierania efektywnej gospodarki zasobami i recyklingu; uważa, że należy poprawić przepisy dotyczące odpadów, by zapewnić dalsze funkcjonowanie rynku złomu w UE, na przykład w drodze zmiany dyrektywy w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji i pozostałego prawodawstwa UE dotyczącego odpadów; proponuje przyjęcie środków wyznaczających cele dotyczących zbiórki, zwiększających odpowiedzialność producentów oraz rozszerzających zakres prawodawstwa dotyczącego wycofywania z eksploatacji, na przykład na samochody ciężarowe, autobusy i motocykle; podkreśla zapotrzebowanie na wykwalifikowane i wyszkolone osoby, które mogłyby poradzić sobie z przejściem na bardziej zrównoważone procesy produkcji i wyroby, oraz apeluje o europejską strategię szkoleń i kształcenia, wspierającą przedsiębiorstwa, instytuty badawcze i partnerów społecznych w wysiłkach na rzecz wspólnego badania potrzeb w zakresie umiejętności w dążeniu do zrównoważonego rozwoju środowiska;

o

o o

29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0461

Sytuacja na Węgrzech: działania następcze w związku z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 10 czerwca 2015 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji na Węgrzech (2015/2935(RSP))**

(2017/C 399/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając preambułę Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jej motyw drugi oraz motywy od czwartego do siódmego,
- uwzględniając w szczególności art. 2, art. 3 ust. 3 akapit drugi oraz art. 6 i 7 TUE, a także artykuły TUE i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dotyczące poszanowania, upowszechniania i ochrony praw podstawowych w UE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r. ogłoszoną w dniu 12 grudnia 2007 r. w Strasburgu, która weszła w życie wraz z Traktatem z Lizbony w grudniu 2009 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 czerwca 2015 r. w sprawie sytuacji na Węgrzech ⁽¹⁾, z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych: standardy i praktyka na Węgrzech ⁽²⁾, z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie ostatnich wydarzeń politycznych na Węgrzech ⁽³⁾ i z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie ustawy medialnej na Węgrzech ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. pt. „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
- uwzględniając pierwszy coroczny dialog na temat praworządności na forum Rady, który miał miejsce w dniu 17 listopada 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie Komisarza Praw Człowieka Rady Europy z dnia 27 listopada 2015 r. wydane w związku z odbytą przez niego wizytą na Węgrzech,
- uwzględniając uchwaloną przez parlament Węgier ustawę CXL z 2015 r. w sprawie masowej imigracji,
- uwzględniając uchwaloną przez parlament Węgier ustawę CXLII z 2015 r. w sprawie skutecznej ochrony granic Węgier oraz w sprawie masowej imigracji,
- uwzględniając rezolucję parlamentu Węgier nr 36/2015 w sprawie przesłania skierowanego do przywódców Unii Europejskiej, przyjętą w dniu 22 września 2015 r.,
- uwzględniając pytanie wymagające odpowiedzi ustnej skierowane do Komisji w imieniu Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie sytuacji na Węgrzech: działania następcze w związku z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 10 czerwca 2015 r. (O-000140/2015 – B8-1110/2015),
- uwzględniając odpowiedź Komisji udzieloną w dniu 5 listopada 2015 r. w nawiązaniu do rezolucji Parlamentu z dnia 10 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie Komisji przedstawione podczas debaty plenarnej w Parlamencie w dniu 2 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji na Węgrzech,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0227.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0315.

⁽³⁾ Dz.U. C 249 E z 30.8.2013, s. 27.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 154.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opiera się na wartościach poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawa i poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości, oraz mając na uwadze, że wartości te są powszechne i wspólne państwom członkowskim (art. 2 TUE); mając na uwadze, że wyraźne ryzyko poważnego naruszenia przez państwo członkowskie wartości wymienionych w art. 2 TUE stanowi podstawę do wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 7;
- B. mając na uwadze, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej jest częścią prawa pierwotnego UE i zakazuje dyskryminacji, w tym ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, wszelkie poglądy, w tym polityczne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;
- C. mając na uwadze, że sposób, w jaki praworządność realizowana jest na szczeblu krajowym, odgrywa kluczową rolę w zagwarantowaniu zaufania do systemów prawnych i administracyjnych państw członkowskich; mając na uwadze, że uzasadniona nieuściepliwłość UE w kwestii wartości, a mianowicie poszanowania demokracji, praworządności i praw podstawowych, ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wiarygodności Unii zarówno wewnątrz UE, jak i na arenie międzynarodowej;
- D. mając na uwadze, że prawo do azylu gwarantują postanowienia konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. i protokołu do niej z dnia 31 stycznia 1967 r. dotyczącego statusu uchodźców, jak również TUE i TFUE;
- E. mając na uwadze, że należyte wydatkowanie środków publicznych i ochrona interesów finansowych UE powinny stanowić kluczowe elementy polityki UE w celu zwiększania zaufania obywateli, zapewniając wydatkowanie pieniędzy podatników w sposób właściwy, wydajny i skuteczny;
- F. mając na uwadze, że ostatnie wydarzenia, a także inicjatywy i środki podejmowane na przestrzeni ubiegłych kilku lat na Węgrzech doprowadziły do poważnego systemowego pogorszenia się sytuacji w zakresie praworządności i praw podstawowych, m.in. wolności słowa, w tym wolności nauki, praw człowieka przysługujących migrantom, osobom ubiegającym się o azyl i uchodźcom, wolności zrzeszania się i zgromadzeń, ograniczeń i utrudnień w działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego, prawa do równego traktowania, praw osób należących do mniejszości, w tym praw Romów, Żydów i osób LGBTI, praw społecznych, funkcjonowania systemu konstytucyjnego, niezawisłości wymiaru sprawiedliwości i innych instytucji, a także do wielu niepokojących zarzutów dotyczących korupcji i konfliktów interesów;
- G. mając na uwadze, że w lipcu i wrześniu 2015 r. parlament Węgier przyjął szereg poprawek dotyczących w szczególności prawa azylowego, kodeksu karnego, prawa karnego procesowego, ustawy o granicach, ustawy o policji i ustawy o obronie narodowej; mając na uwadze, że ze wstępnej oceny przeprowadzonej przez Komisję wynika szereg poważnych zastrzeżeń i wątpliwości co do zgodności tych zmian z unijnymi przepisami dotyczącymi azylu i granic oraz z Kartą praw podstawowych; mając na uwadze, że w dniu 6 października 2015 r. Komisja przesłała do rządu Węgier pismo administracyjne; mając na uwadze, że rząd Węgier udzielił odpowiedzi na to pismo; mając na uwadze, że w dniu 10 grudnia 2015 r. Komisja wszczęła przeciwko Węgrom postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
- H. mając na uwadze, że Komisja nie odpowiedziała na apel Parlamentu o zainicjowanie procesu skrupulatnego monitorowania sytuacji w zakresie demokracji, praworządności i praw podstawowych na Węgrzech; mając na uwadze, że w swoim oświadczeniu ogłoszonym podczas debaty plenarnej w Parlamencie Europejskim w dniu 2 grudnia 2015 r. Komisja zadeklarowała gotowość podjęcia wszelkich środków, którymi dysponuje, w tym wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w celu zapewnienia przestrzegania przez Węgry – jak również każde inne państwo członkowskie – swoich obowiązków wynikających z unijnego prawa oraz poszanowania wartości Unii zapisanych w art. 2 TUE; mając na uwadze, że Komisja uważa, iż na obecnym etapie nie zostały spełnione warunki zastosowania ram na rzecz umocnienia praworządności w odniesieniu do Węgier;
1. potwierdza swoje stanowisko wyrażone w swojej rezolucji z dnia 10 czerwca 2015 r. w sprawie sytuacji na Węgrzech;
  2. wyraża poważne obawy w związku z serią środków pośpiesznie przyjętych w ostatnich miesiącach, które skrajnie utrudniły dostęp do ochrony międzynarodowej oraz bezzasadnie kryminalizują uchodźców, migrantów i osoby ubiegające się o azyl; wyraża swoje obawy o przestrzeganie zasady non-refoulement oraz zaniepokojenie stosowaniem na coraz większą skalę środków detencyjnych, w tym wobec małoletnich, oraz używaniem retoryki ksenofobicznej łączącej migrantów z problemami społecznymi lub zagrożeniem dla bezpieczeństwa, zwłaszcza poprzez rządowe kampanie informacyjne i konsultacje krajowe, czyniąc tym samym integrację problematyczną; apeluje do rządu Węgier o przywrócenie normalnych procedur i uchylenie środków kryzysowych;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

3. uważa, że wszystkie państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać prawa UE w praktyce legislacyjnej i administracyjnej oraz że wszelkie ustawodawstwo musi odzwierciedlać podstawowe wartości europejskie, a mianowicie demokrację, praworządność oraz prawa podstawowe, i być z nimi zgodne;
4. podkreśla, że Parlament wielokrotnie wzywał Radę do podjęcia działań w odpowiedzi na niepokojące wydarzenia na Węgrzech; apeluje do Rady Unii Europejskiej i Rady Europejskiej o przeprowadzenie możliwie jak najszybciej dyskusji i przyjęcie konkluzji w sprawie sytuacji na Węgrzech; stoi na stanowisku, że Rada i Komisja – nie uwzględniając zastrzeżeń Parlamentu wielokrotnie wyrażanych przez większość posłów, ani nie udzielając na nie stosownej odpowiedzi – narażają na uszczerbek zasadę wzajemnej lojalnej współpracy między instytucjami określoną w art. 13 ust. 2 TUE;
5. jest przekonany, że Węgry są dla UE sprawdzianem zdolności i woli politycznej Unii do podjęcia reakcji w odpowiedzi na zagrożenia i naruszenia jej własnych wartości podstawowych ze strony państwa członkowskiego; ubolewa, że do podobnego rozwoju wydarzeń doszło w kilku innych państwach członkowskich, i uważa, że brak reakcji ze strony UE mógł się przyczynić do tej sytuacji, która niepokojąco przypomina przypadki naruszania praworządności, jakie miały miejsce na Węgrzech; uważa, że rodzi to poważne obawy o zdolność Unii do zapewniania trwałego poszanowania politycznych kryteriów kopenhaskich już po przystąpieniu państwa członkowskiego do Unii;
6. przypomina rolę Komisji – jako instytucji stojącej na straży traktatów – w zapewnianiu zgodności ustawodawstwa krajowego z zasadami demokracji, praworządności i prawami podstawowymi; podkreśla, jak ważne jest, aby wszelkie przeprowadzane przez Komisję i Parlament oceny i analizy sytuacji w poszczególnych państwach członkowskich były oparte na faktach i były obiektywne; zachęca rząd Węgier i Komisję do ścisłej współpracy w zakresie wszelkich kwestii, które ich zdaniem mogą wymagać dalszej oceny lub analizy; z zadowoleniem odnotowuje wszczęcie przeciwko Węgrom postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do unijnych przepisów z zakresu azylu;
7. ubolewa nad tym, że obecne podejście stosowane przez Komisję skupia się głównie na marginalnych, technicznych aspektach ustawodawstwa, a pomija trendy, schematy i łączny wpływ środków na praworządność i poszanowanie praw podstawowych; jest zdania, że postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w większości przypadków nie doprowadziły do realnych zmian i nie zdołały w szerszym stopniu naprawić sytuacji;
8. ponawia apel do Komisji o rozpoczęcie pierwszego etapu działań przewidzianych w unijnych ramach na rzecz umocnienia praworządności, a tym samym o niezwłoczne rozpoczęcie procesu skrupulatnego monitorowania stanu demokracji, praworządności i praw podstawowych na Węgrzech, w tym łącznego wpływu szeregu środków, który pozwoli również ocenić ryzyko powstania zagrożenia systemowego w tym państwie członkowskim, które mogłoby przekształcić się w realne ryzyko poważnego naruszenia w rozumieniu art. 7 TUE;
9. wzywa Komisję do dalszego prowadzenia wszystkich dochodzeń i stosowania wszelkich dostępnych narzędzi ustawodawczych w ich pełnym zakresie, aby zapewnić przejrzyste i prawidłowe wykorzystanie środków finansowych UE na Węgrzech zgodnie z przepisami unijnego prawa; odnotowuje decyzję Komisji z dnia 14 lipca 2015 r. o zawieszeniu kilku postępowań o udzielenie zamówienia w ramach ośmiu programów finansowanych przez UE ze względu na stosowanie nadmiernie restrykcyjnego kryterium kwalifikacji w procedurach zamówień publicznych na Węgrzech;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, prezydentowi, rządowi i parlamentowi Węgier, rządowi i parlamentom państw członkowskich i państw kandydujących, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0463

Groźba kary śmierci dla Ibrahima Halawy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie Ibrahima Halawy, potencjalnie zagrożonego karą śmierci (2015/3016(RSP))

(2017/C 399/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Egiptu, a w szczególności rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie sytuacji w Egipcie ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci ⁽²⁾,
  - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych UE w sprawie Egiptu z sierpnia 2013 r. i lutego 2014 r.,
  - uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Egiptem z 2001 r., który wszedł w życie w 2004 r. i został uzupełniony planem działania UE–Egipt z 2007 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie w ramach EPS z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie postępów poczynionych przez Egipt,
  - uwzględniając niedawne oświadczenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie Egiptu, w tym oświadczenie z dnia 16 czerwca 2015 r. w sprawie wyroków sądu w Egipcie oraz z dnia 4 lutego 2015 r. w sprawie skazania działacza w Egipcie,
  - uwzględniając wydane w dniu 10 października 2015 r. wspólne oświadczenie Federiki Mogherini, wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, oraz Thorbjørna Jaglanda, sekretarza generalnego Rady Europy, w sprawie Europejskiego i Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci,
  - uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci oraz wytyczne w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, których Egipt jest stroną; uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, a w szczególności rezolucję z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci (69/186),
  - uwzględniając konstytucję Arabskiej Republiki Egiptu,
  - uwzględniając egipską ustawę 107 z dnia 24 listopada 2013 r. regulującą prawo do zgromadzeń publicznych, pochodów i pokojowych demonstracji,
  - uwzględniając dekret prezydencki z listopada 2014 r. (ustawa 140), który umożliwia odesłanie do kraju pochodzenia cudzoziemców oskarżonych o popełnienie przestępstwa,
  - uwzględniając zasady i wytyczne dotyczące prawa do rzetelnego procesu sądowego i pomocy prawnej w Afryce, będące instrumentem Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów; uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
  - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że ponad dwa lata temu obywatel Irlandii Ibrahim Halawa został zatrzymany pod zarzutem uczestniczenia – w trakcie rodzinnych wakacji, które spędzał w Kairze – w nielegalnych protestach w dniach 16 i 17 sierpnia 2013 r., podczas których demonstranci rzekomo spowodowali śmierć i uszkodzenie mienia; mając na uwadze śmierć 97 osób w tych protestach, najczęściej w wyniku nadmiernego użycia siły przez służby bezpieczeństwa; mając na uwadze, że w chwili aresztowania Ibrahim Halawa miał 17 lat, a więc był nadal nieletni w świetle prawa egipskiego i prawa międzynarodowego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0012.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0348.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- B. mając na uwadze, że Ibrahim Halawa został aresztowany wraz ze swymi trzema siostrami, próbując schronić się w meczecie Al-Fateh, po tym jak w trakcie demonstracji wybuchła przemoc; mając na uwadze, że jego trzy siostry zostały następnie wypuszczone na wolność przez egipskie władze;
- C. mając na uwadze, że prokuratura nie zdołała przedstawić dowodów na to, że Ibrahim Halawa uczestniczył w jakimkolwiek akcie przemocy podczas protestów; mając na uwadze, że prokurator oparł się wyłącznie na zeznaniach świadków-policjantów oraz na sprawozdaniach i dochodzeniach służb wywiadowczych; mając na uwadze, że sąd egipski wielokrotnie odraczał i zawieszał rozprawę Ibrahima Halawy, ostatnio w dniu 15 grudnia 2015 r.; mając na uwadze, że przez cały rok po jego aresztowaniu nie postawiono mu zarzutów; mając na uwadze, że Ibrahim Halawa – wraz z 493 osobami, z których większość to osoby dorosłe – oczekuje na proces grupowy, który ma odbyć się dnia 19 grudnia 2015 r., bez jakiegokolwiek gwarancji zapewnienia minimalnych standardów wolnego i sprawiedliwego procesu, i jest potencjalnie zagrożony karą śmierci w razie wydania wyroku skazującego; mając na uwadze, że w maju 2015 r. Egipt dokonał egzekucji sześciu osób, z których jedna była w tym samym wieku, co Ibrahim Halawa obecnie;
- D. mając na uwadze, że od 2013 r. wydano dużą liczbę wyroków śmierci w grupowych procesach przeciwko domniemanym członkom Stowarzyszenia Braci Muzułmanów oraz rzekomym zwolennikom obalonego prezydenta Muhammada Mursiego; mając na uwadze, że procedury te są niezgodne z zobowiązaniami Egiptu wynikającymi z prawa międzynarodowego;
- E. mając na uwadze, że na mocy art. 10 Powszechnej deklaracji praw człowieka „każdy człowiek przy rozstrzyganiu o jego prawach i zobowiązaniach lub o skierowaniu przeciwko niemu oskarżenia o przestępstwo jest uprawniony na warunkach całkowitej równości do sprawiedliwego i publicznego wysłuchania przez niezależny i bezstronny sąd”;
- F. mając na uwadze, że Ibrahim Halawa został zatrzymany wskutek pokojowego egzekwowania swoich praw do wolności słowa i zgromadzeń oraz jest uznawany przez Amnesty International za więźnia sumienia; mając na uwadze, że wolność słowa i wolność zgromadzeń to niezbędne filary każdego demokratycznego i pluralistycznego społeczeństwa; mając na uwadze, że art. 73 egipskiej konstytucji stanowi, iż obywatele mają prawo do organizowania zgromadzeń publicznych, pochodów i demonstracji oraz wszelkich form pokojowych protestów;
- G. mając na uwadze, że od czasu przewrotu wojskowego w czerwcu 2013 r. dokonano w Egipcie bardzo wielu zatrzymań manifestantów i więźniów sumienia; mając na uwadze, że od lipca 2013 r. wolność zrzeszania się, wolność zgromadzeń i wolność słowa pozostają obszarami budzącymi szczególnie niepokój;
- H. mając na uwadze, że Ibrahim Halawa przebywa w skrajnie trudnych warunkach więziennych, które obejmują domniemane stosowanie tortur i innego okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania w momencie aresztowania oraz w trakcie pozbawienia wolności, a także odmówiono mu opieki medycznej i pomocy prawnej; mając na uwadze, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez jego rodzinę i przedstawicieli prawnych od dnia 21 października 2015 r. Ibrahim Halawa prowadzi strajk głodowy w proteście przeciwko ciągłemu przetrzymywaniu go w areszcie, co poważnie zagraża jego stanowi zdrowia;
- I. mając na uwadze, że egipska służba prokuratorska i sąd północnego Kairu nie uznały, iż Ibrahim Halawa był nieletni w chwili aresztowania, naruszając obowiązki spoczywające na władzach egipskich na mocy Konwencji o prawach dziecka, której Egipt jest stroną;
- J. mając na uwadze, że orzekanie kary śmierci wobec osób mających mniej niż 18 lat w chwili popełnienia przestępstwa, a także wykonywanie takich wyroków jest niezgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Egiptu;
- K. mając na uwadze, że Charles Flanagan, minister spraw zagranicznych i handlu Irlandii, wyraził rozczarowanie w związku z ciągłym odraczaniem sprawy Ibrahima Halawy w Egipcie; mając na uwadze, że irlandzcy urzędnicy konsularni brali udział we wszystkich dotychczasowych rozprawach sądowych i odbyli u Ibrahima Halawy 48 wizyt konsularnych, oraz mając na uwadze, że świadczy to o wadze, jaką rząd irlandzki przywiązuje do tej sprawy;
- L. mając na uwadze, że Egipt uwolnił cudzoziemców na mocy dekretu prezydenckiego z listopada 2014 r., który umożliwia deportację do krajów pochodzenia obcokrajowców oskarżonych o popełnienie przestępstwa;
- M. mając na uwadze, że Egipt nie wdrożył środków tymczasowych, o które wносиła Afrykańska Komisja ds. Praw Człowieka i Narodów w marcu 2015 r., aby zagwarantować integralność Ibrahima Halawy i innych nieletnich osób zamieszanych w tę sprawę, zwalniając je w trybie natychmiastowym za kaucją;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

N. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie dążą do wypracowania w wielu dziedzinach bliższych stosunków z Egiptem i jego mieszkańcami – jako ważnym sąsiadem i partnerem; mając na uwadze, że Egipt jest najludniejszym krajem arabskim, o liczbie mieszkańców przekraczającej 80 milionów, oraz znaczącym krajem w południowym regionie Morza Śródziemnego; mając na uwadze, że kraj ten stoi w obliczu poważnych problemów dotyczących bezpieczeństwa w konsekwencji sytuacji w sąsiednich krajach; mając na uwadze, że wydarzenia natury politycznej, gospodarczej i społecznej w Egipcie mają istotny wpływ na cały region i nie tylko;

1. wyraża głębokie zaniepokojenie niedopuszczalnym naruszeniem podstawowych praw człowieka wynikającym z arbitralnego zatrzymania irlandzkiego obywatela Ibrahima Halawy i wzywa egipskie władze do natychmiastowego i bezwarunkowego przekazania go władzom irlandzkim na mocy dekretu prezydenckiego wydanego w listopadzie 2014 r. zgodnie z egipską ustawą 140;

2. wyraża głębokie zaniepokojenie pogarszającym się stanem Ibrahima Halawy wskutek strajku głodowego i domniemanych złych warunków w więzieniu; wzywa władze Egiptu do pilnego zapewnienia dobrego stanu zdrowia i samopoczucia Ibrahima Halawy, dopóki pozostaje on w więzieniu; domaga się dogłębnego i niezależnego zbadania wszystkich doniesień o torturach i złym traktowaniu Ibrahima Halawy;

3. wzywa egipskie władze do zagwarantowania przestrzegania art. 10 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, który stanowi, że „każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka”;

4. przypomina władzom egipskim, że Egipt jest związany niepodważalnymi zobowiązaniami międzynarodowymi wynikającymi z Konwencji o prawach dziecka, które mają zastosowanie do Ibrahima Halawy; domaga się, aby egipskie władze kategorycznie wykluczyły groźbę kary śmierci w przypadku skazania Ibrahima Halawy, biorąc pod uwagę, że został on aresztowany jako nieletni;

5. przypomina o absolutnym sprzeciwie UE wobec stosowania kary śmierci w jakichkolwiek okolicznościach i wzywa do wprowadzenia w Egipcie pełnego moratorium na wydawanie wyroków śmierci; apeluje do Egiptu o ratyfikowanie drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego celem jest zniesienie kary śmierci;

6. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że władze egipskie nie zapewniły prawa do rzetelnego procesu sądowego Ibrahima Halawy oraz 493 innych oskarżonych, a w szczególności: brakiem możliwości odwołania się lub zakwestionowania ich dalszego przetrzymywania i stawianych zarzutów, powtarzającą się odmową dostępu do adwokata oraz nadmiernym wydłużaniem okresu aresztu tymczasowego, co stanowi naruszenie krajowych i międzynarodowych zobowiązań Egiptu;

7. jest przekonany, że obrońcom Ibrahima Halawy będzie niezwykle trudno prowadzić indywidualną obronę, jeżeli jego sprawa będzie rozpatrywana w ramach grupowego procesu wszystkich pozwanych aresztowanych w związku z protestami w sierpniu 2013 r.;

8. zdecydowanie potępia wykorzystywanie grupowych procesów w postępowaniu sądowym oraz wzywa egipskie władze, aby przestrzegały prawa międzynarodowego i zapewniły najwyższe międzynarodowe standardy w odniesieniu do prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu; wzywa egipskie władze do uwolnienia osób zatrzymanych wskutek pokojowego korzystania z prawa do wolności wypowiedzi, zgromadzeń i zrzeszania się, zapisanego w konstytucji Egiptu i innych międzynarodowych konwencjach, których Egipt jest stroną; jest poważnie zaniepokojony znacznym pogorszeniem się środowiska medialnego; potępia procesy i wydawane zaocznie wyroki skazujące egipskich i zagranicznych dziennikarzy;

9. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych – za pośrednictwem przedstawicielstwa UE w Kairze – a także państwa członkowskie, zwłaszcza Irlandię, do monitorowania wszystkich rozpraw w procesie Ibrahima Halawy i jego współoskarżonych; oczekuje, że ESDZ poruszy tę kwestię na najwyższym szczeblu dialogu z Egiptem i będzie składać Parlamentowi regularne sprawozdania z monitorowania procesu sądowego; wzywa władze irlandzkie – a także delegaturę UE – do dalszego świadczenia pełnego wsparcia prawnego, konsularnego oraz innych form wsparcia na rzecz Ibrahima Halawy i jego krewnych oraz do regularnego odwiedzania go w więzieniu; wzywa egipskie władze egipskie, aby w związku z europejskim obywatelstwem Ibrahima Halawy nadal ułatwiały rządowi Irlandii dostęp służb konsularnych;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Biuru Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, parlamentom i rządóm państw członkowskich oraz prezydentowi Arabskiej Republiki Egiptu i jego rządowi tymczasowemu.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0464

Sytuacja na Malediwach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji na Malediwach (2015/3017(RSP))

(2017/C 399/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Malediwów, w szczególności rezolucje z dnia 16 września 2004 r. ⁽¹⁾ i z dnia 30 kwietnia 2015 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie końcowe z unijnej misji obserwacji wyborów parlamentarnych w Republice Malediwów z dnia 22 marca 2014 r.,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie lokalne z dnia 30 września 2014 r. w sprawie zagrożeń dla społeczeństwa obywatelskiego i praw człowieka na Malediwach, wydane przez delegaturę UE w porozumieniu z ambasadami państw członkowskich UE oraz ambasadami Norwegii i Szwajcarii w Kolombo akredytowanymi na Malediwach,
  - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Delegacji PE do spraw stosunków z państwami Azji Południowej z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie aresztowania byłego prezydenta Mohameda Nasheeda na Malediwach oraz uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych PE z dnia 10 kwietnia 2015 r. skierowane do ministra spraw zagranicznych Republiki Malediwów,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 14 marca 2015 r. w sprawie wyroku skazującego dla byłego prezydenta Malediwów Mohameda Nasheeda,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie ogłoszenia stanu wyjątkowego przez prezydenta Malediwów,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP), którego stroną są Malediwy,
  - uwzględniając oświadczenie wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka Zeida Ra'ad Al-Husseina z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie procesu byłego prezydenta Malediwów Mohameda Nasheeda,
  - uwzględniając opinię grupy roboczej ONZ ds. arbitralnych zatrzymań nr 33/2015 (Malediwy) z dnia 4 września 2015 r.,
  - uwzględniając dokumentację dotyczącą Malediwów z dnia 6 maja 2015 r. związaną z najnowszym powszechnym okresowym przeglądem praw człowieka organizowanym pod egidą Rady Praw Człowieka ONZ,
  - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że podczas wyborów prezydenckich w 2013 r., w wyniku których władzę objął Abdullah Jamin Abdul Gajum, doszło do szeregu nieprawidłowości;
- B. mając na uwadze, że w dniu 13 marca 2015 r. Mohamed Nasheed, pierwszy wybrany demokratycznie prezydent Malediwów, został skazany na 13 lat więzienia z powodów politycznych, co zostało potępione przez grupę roboczą ONZ ds. arbitralnych zatrzymań; mając na uwadze, że w trakcie jego procesu odnotowano szereg nieprawidłowości; mając na uwadze, że inni wysocy urzędnicy państwowi, w tym były wiceprezydent Ahmed Adeeb oraz byli ministrowie obrony Mohamed Nazim i Tholhath Ibrahim, również zostali aresztowani i osadzeni w więzieniu;
- C. mając na uwadze zastrzeżenia, które pojawiły się z powodu wysoce upolitycznionej malediwskiej władzy sądowniczej, która przez lata nadużywała swoich uprawnień i sprzyjała obecnej partii rządzącej, działając przeciwko politykom opozycji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 9.6.2005, s. 165.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0180.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że w dniu 4 listopada 2015 r. rząd Malediwów ogłosił stan wyjątkowy (zniesiony sześć dni później), co wyglądało na próbę zapobieżenia masowym protestom antyrządowym, oraz mając na uwadze, że rząd spotkał się z szerokim potępieniem za zawieszenie podstawowych praw obywateli oraz udzielenie wojsku i policji prawa do przeprowadzania arbitralnych rewizji i aresztowań;
- E. mając na uwadze, że w dniach 27 i 28 listopada 2015 r. policja na Malediwach rozproszyła za pomocą gazu łzawiącego i gazu pieprzowego demonstrację opozycyjną, aresztując kilkunastu demonstrantów, którzy domagali się uwolnienia byłego prezydenta i innych uwięzionych przywódców politycznych;
- F. mając na uwadze, że w dniu 4 września 2015 r. zaatakowany został Mahfooz Saeed, prawnik z zakresu praw człowieka i członek zespołu prawnego byłego prezydenta Mohameda Nasheeda;
- G. mając na uwadze, że wprowadzone w 1953 r. moratorium na wykonywanie kary śmierci na Malediwach (w tym opóźnionych wyroków nałożonych na osoby nieletnie), zostało zniesione w kwietniu 2014 r.;
- H. mając na uwadze, że parlament przyjął przepisy, które za zdradę stanu uznają domaganie się nałożenia środków ograniczających i innych powiązanych kar na rząd Malediwów i jego członków;
- I. mając na uwadze, że Komisja Unii Międzyparlamentarnej ds. Praw Człowieka Parlamentarzystów uznała Malediwy za jeden z najgorszych krajów na świecie pod względem ataków na posłów opozycji – politycy opozycji są regularnie zastraszani, aresztowani i wtrąceni do więzień; mając na uwadze, że coraz częściej zagrożona jest wolność słowa (w tym wolność mediów), wolność zrzeszania się i pluralizm demokratyczny, o czym świadczą setki aresztowań i oskarżeń wobec demonstrantów antyrządowych;
- J. mając na uwadze, że istnieją również obawy co do nasilenia działalności radykalnych bojówek islamskich oraz liczby zradykalizowanych młodych mężczyzn i kobiet, którzy rzekomo przystąpili do ISIS; mając na uwadze, że według szacunków największa liczba osób przystępujących do ISIS, w przeliczeniu na liczbę mieszkańców, pochodzi z Malediwów;
- K. mając na uwadze, że wciąż poszukiwany jest Ahmed Rilwan – dziennikarz krytykujący rząd, który „zniknął” w sierpniu 2014 r., i istnieje obawa, że nie żyje;
- L. mając na uwadze, że gangi oraz radykalne grupy islamistów – rzekomo we współpracy z policją – często atakują instytucje, organizacje i osoby, które są krytyczne wobec poczynań rządu bądź są oskarżane o propagowanie ateizmu, co tworzy atmosferę zastraszania;
- M. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego i obrońcy praw człowieka coraz częściej są obiektem prześladowań, gróźb i ataków, o czym przekonała się między innymi była Komisja Praw Człowieka Malediwów, którą Sąd Najwyższy skrytykował za opracowanie raportu na potrzeby powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka organizowanego pod egidą Rady Praw Człowieka ONZ;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie stopniowym pogarszaniem się standardów demokratycznych oraz nasilającymi się tendencjami autorytarnymi na Malediwach, powodującymi atmosferę strachu i napięcia polityczne, które mogą zagrażać wszelkim osiągnięciom dokonany w ostatnich latach pod względem umacniania praw człowieka, demokracji i praworządności w tym kraju;
  2. piętnuje prześladowania oponentów politycznych; wzywa rząd Malediwów do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia byłego prezydenta Mohameda Nasheeda, byłego wiceprezydenta Ahmeda Adeeba oraz byłych ministrów obrony Tholhatha Ibrahima i Mohameda Nazima, wraz z szejkiem Imranem Abdullą i innymi więźniami politycznymi, a także do oczyszczenia ich z wszelkich zarzutów; jest również zaniepokojony pogarszającym się stanem zdrowia byłego prezydenta;
  3. ponownie wyraża głębokie niezadowolenie z powodu poważnych nieprawidłowości w procesie byłego prezydenta Mohameda Nasheeda;
  4. wzywa rząd Malediwów do zagwarantowania całkowitej bezstronności wymiaru sprawiedliwości oraz do poszanowania sprawiedliwości proceduralnej i prawa do rzetelnego, bezstronnego i niezawisłego procesu sądowego; podkreśla konieczność odpolitycznienia sądownictwa i służb bezpieczeństwa w tym kraju;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

5. w tym kontekście wyraża głębokie zaniepokojenie odwołaniem prokuratora generalnego oraz przypomina rządowi, że zgodnie z malediwską konstytucją prokuratura generalna jest niezależnym organem konstytucyjnym, a prokurator generalny musi wykonywać swój prawowity mandat konstytucyjny bez arbitralnych nacisków politycznych lub zastraszania ze strony władz państwowych;
  6. jest głęboko zaniepokojony ciągłą erozją praw człowieka, w tym nadużywaniem stanu wyjątkowego przez władzę wykonawczą na Malediwach, oraz ryzykiem dalszego pogorszenia się sytuacji; przypomina Republice Malediwów o jej międzynarodowych zobowiązaniach do poszanowania praw człowieka, w tym podstawowych wolności i praw dzieci;
  7. wzywa do zainicjowania rzeczywistego dialogu między wszystkimi partiami politycznymi na temat przyszłości tego niestabilnego państwa wyspiarskiego;
  8. wzywa rząd Malediwów do przestrzegania i pełnego wspierania prawa do protestu i prawa do wolności słowa, zrzeszania się i zgromadzeń, a także do powstrzymania się od ograniczania tych praw; wzywa ponadto rząd Malediwów, by położył kres bezkarności samozwańczych bojowników, którzy stosowali przemoc wobec osób promujących tolerancję religijną, pokojowych demonstrantów, krytycznych mediów i społeczeństwa obywatelskiego; wzywa rząd Malediwów, by w pełni przestrzegał podjętych zobowiązań międzynarodowych;
  9. wzywa rząd Malediwów do ochrony praw orędowników demokracji, umiarkowanych muzułmanów, zwolenników sekularyzmu oraz osób przeciwnych szerzeniu ideologii salafickiej i wahhabickiej na Malediwach, a także do zapewnienia im prawa do uczestnictwa we wszystkich sferach życia publicznego na Malediwach;
  10. przypomina, że wolność mediów stanowi fundament dobrze funkcjonującej demokracji; wzywa rząd i władze Malediwów do zapewnienia odpowiedniej ochrony dziennikarzom i obrońcom praw człowieka, którzy ze względu na wykonywaną pracę są obiektem gróźb i ataków, oraz do umożliwienia należytego śledztwa w sprawie zniknięcia Ahmeda Rilwana, napadu na Mahfooza Saeeda, a także ataków i gróźb pod adresem dziennikarzy, członków społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych instytucji;
  11. wzywa do przywrócenia w trybie pilnym moratorium na wykonywanie kary śmierci z myślą o jej zniesieniu, a także do przeglądu kodeksu karnego w celu zaprzestania wykonywania kar cielesnych;
  12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wydawania szczegółowych ostrzeżeń o sytuacji w zakresie praw człowieka na Malediwach dla turystów planujących podróż do tego kraju; wzywa również Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do bacznej obserwacji sytuacji w zakresie praw człowieka oraz sytuacji politycznej na Malediwach;
  13. wzywa UE i państwa członkowskie, by w obliczu dalszego odwrotu od demokracji i pogorszenia się sytuacji w zakresie praw człowieka na Malediwach wprowadziły środki ograniczające w formie ukierunkowanych sankcji, mających na celu zamrożenie zagranicznych aktywów niektórych członków malediwskiego rządu i czołowych zwolenników rządu w malediwskich kręgach biznesowych, a także by zakazały tym osobom wjazdu na terytorium UE;
  14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, państwom członkowskim oraz rządowi i parlamentowi Malediwów.
-

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0465

Malezja**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie Malezji (2015/3018(RSP))**

(2017/C 399/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Malezji,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przyszłości stosunków UE-ASEAN ⁽¹⁾,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie przyjętej niedawno w Malezji zmiany ustawy o podburzaniu,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika ESDZ z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie aresztowania malezyjskiej parlamentarzystki opozycyjnej Nurul Izzah,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika ESDZ z dnia 10 lutego 2015 r. w sprawie skazania malezyjskiego polityka opozycji Anwara Ibrahima,
  - uwzględniając strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji,
  - uwzględniając oświadczenie Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie projektu ustawy antyterrorystycznej i ustawy o podburzaniu,
  - uwzględniając wspólny komunikat prasowy ESDZ w sprawie dialogu politycznego UE-ASEAN na temat praw człowieka z dnia 23 października 2015 r.,
  - uwzględniając Wytyczne Unii Europejskiej w sprawie obrońców praw człowieka,
  - uwzględniając sesję dotyczącą powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka ONZ w październiku 2013 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ds. handlu ludźmi z czerwca 2015 r.,
  - uwzględniając drugi powszechny okresowy przegląd praw człowieka w Malezji przed Radą Praw Człowieka ONZ i wynikające z niego zalecenia, który odbył się w październiku 2013 r.,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
  - uwzględniając deklarację Narodów Zjednoczonych w sprawie obrońców praw człowieka z 1998 r.,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
  - uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r.,
  - uwzględniając deklarację Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej w sprawie praw człowieka,
  - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE postrzega Malezję jako kluczowego partnera politycznego i gospodarczego w Azji Południowo-Wschodniej; mając na uwadze, że UE i Malezja prowadzą negocjacje w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy oraz umowy o wolnym handlu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0022.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- B. mając na uwadze, że przestrzeń dla debaty publicznej i wolności słowa w Malezji szybko się kurczy, ponieważ rząd stosuje niejasno sformułowane przepisy prawa karnego, by uciszyć krytyków i stłumić niezadowolenie społeczne oraz pokojowe wyrażanie poglądów, w tym debaty w kwestiach będących przedmiotem zainteresowania publicznego; mając na uwadze, że do przepisów tych zaliczają się między innymi ustawy o podburzaniu, prasie drukowanej i publikacjach, komunikacji i multimediami, a także o pokojowych zgromadzeniach;
- C. mając na uwadze, że w dniu 3 grudnia 2015 r. parlament malezyjski większością głosów uchwalił ustawę o Radzie Bezpieczeństwa Narodowego; mając na uwadze, że ustawa ta przyznaje Radzie Bezpieczeństwa Narodowego, na czele której stoi premier, szerokie uprawnienia do ogłaszania stanu wyjątkowego na danym obszarze uznanym za stanowiący zagrożenie, a także zapewnia szerokie uprawnienia do aresztowania, przeszukiwania i zatrzymywania bez nakazu;
- D. mając na uwadze, że tylko na mocy ustawy o podburzaniu od początku 2014 r. przesłuchano lub oskarżono co najmniej 78 osób;
- E. mając na uwadze, że w lutym 2015 r. – w następstwie politycznie umotywowanych oskarżeń, które doprowadziły do procesu w którym nie przestrzegano międzynarodowych standardów sprawiedliwego procesu – były przywódca opozycji Anwar Ibrahim został skazany pod zarzutem dopuszczenia się sodomii; mając na uwadze, że odmówiono mu odpowiedniej opieki medycznej;
- F. mając na uwadze, że osoby LGBTI w Malezji są uznawane za przestępców na mocy krajowej ustawy o przeciwdziałaniu sodomii i regionalnych przepisów zakazujących transwestytyzmu oraz że narażone są na polityczne nawoływanie do nienawiści, arbitralne aresztowania, przemoc fizyczną i seksualną, więzienie, a także inne nadużycia;
- G. mając na uwadze, że na mocy ustawy o podburzaniu rysownik Zulkiflee Anwar Ulhaque (Zunar) został oskarżony w związku z krytycznymi dla rządu wpisami na Twitterze dotyczącymi skazania Anwara Ibrahima; mając na uwadze, że podobne zarzuty postawiono także blogerowi Khalidowi Ismathowi i wykładowcy Azmiemu Sharomowi;
- H. mając na uwadze, że malezyjska Komisja Antykorupcyjna przesłuchała premiera w związku z podejrzeniami o korupcję po tym, jak wykryto, że na jego koncie bankowym znajduje się ponad 600 mln euro z nieznanego źródła i o nieznanym przeznaczeniu, a także w związku z odrębnymi podejrzeniami, że w transakcjach, w których udział brała założona przez premiera państwowa firma 1Malaysia Development Berhad, sprzeniewierzono setki milionów euro;
- I. mając na uwadze, że na mocy ustawy o prasie drukowanej i publikacjach na środki masowego przekazu i wydawnictwa nakładane są restrykcje ze względu na ujawnienie powyższych podejrzeń; mając na uwadze, że prawnik Matthias Chang i polityk Khairuddin Abu Hassan zostali aresztowani za prowadzone przez nich dochodzenia w sprawie tych podejrzeń;
- J. mając na uwadze, że podczas wizyty w Malezji w dniach 5–6 sierpnia 2015 r. wysoka przedstawiciel wyraziła obawy związane z nadużywaniem przepisów prawa karnego;
- K. mając na uwadze, że zgodnie z ONZ i organizacjami pozarządowymi malezyjska policja coraz częściej stosuje tortury, nocne aresztowania, nieuzasadnione tymczasowe zatrzymania oraz ściganie wybranych osób;
- L. mając na uwadze, że Malezja nadal stosuje karę śmierci, na której wykonanie obecnie oczekuje prawie 1 000 więźniów;
- M. mając na uwadze, że Malezja jest członkiem Rady Bezpieczeństwa ONZ i obecnie przewodniczy w stowarzyszeniu ASEAN oraz że w Kuala Lumpur w dniach 18–22 listopada 2015 r. odbył się 27. szczyt ASEAN;
1. potwierdza silne zaangażowanie UE na rzecz ludności Malezji, z którą łączy ją silne wieloletnie więzy polityczne, gospodarcze i kulturalne;
  2. ubolewa nad pogorszeniem się sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Malezji, a w szczególności nad atakami na działaczy społeczeństwa obywatelskiego, nauczycieli akademickich, środki przekazu i działaczy politycznych; wyraża zaniepokojenie gwałtownym wzrostem liczby osób, którym postanowiono zarzuty lub którym grozi areszt na mocy ustawy o podburzaniu;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

3. jest szczególnie zaniepokojony przyjęciem projektu ustawy o Radzie Bezpieczeństwa Narodowego i wzywa do wycofania tego projektu; wzywa rząd, aby zachował właściwą równowagę między koniecznością ochrony bezpieczeństwa narodowego oraz praw obywatelskich i politycznych;
4. wzywa rząd Malezji do natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, w tym byłego przywódcy opozycji Anwara Ibrahima, do udzielenia im odpowiedniej opieki medycznej oraz do wycofania zarzutów umotywowanych politycznie, w tym zarzutów wobec rysownika Zulkiflee'a Anwara Haque'a (Zunarem), blogera Khalida Ismatha, nauczyciela akademickiego Azmiego Sharoma, dysydentów politycznych Khairuddina Abu Hassana i Matthiasa Changa oraz wobec działaczek na rzecz praw człowieka Leny Hendry i Marii Chin Abdullah;
5. wzywa władze malezyjskie do uchylecia ustawy o podburzaniu oraz do dostosowania całego ustawodawstwa, w tym ustawy o zapobieganiu terroryzmowi, ustawy o prasie drukowanej i publikacjach, ustawy o komunikacji i multimediami, a także ustawy o pokojowych zgromadzeniach, oraz innych odpowiednich przepisów kodeksu karnego do międzynarodowych standardów dotyczących wolności słowa i zgromadzeń oraz ochrony praw człowieka; wzywa władze Malezji do ułatwienia organizowania pokojowych zgromadzeń oraz do zagwarantowania wszystkim ich uczestnikom w całym kraju bezpieczeństwa i wolności słowa;
6. wzywa do powołania, zgodnie z zaleceniem Komisji Śledczej ds. Policji z 2005 r., niezależnej komisji ds. skarg dotyczących policji i jej niewłaściwego postępowania, która badałaby zarzuty o stosowanie tortur i spowodowanie śmierci w czasie aresztu;
7. podkreśla, jak duże znaczenie mają niezależne i transparentne śledztwa lub dochodzenia w sprawie zarzutów łapownictwa oraz pełna współpraca z prowadzącymi śledztwo lub dochodzenie; wzywa rząd Malezji, aby zaprzestał wywierania presji na malezyjską Komisję Antykorupcyjną i malezyjskie środki przekazu;
8. głęboko ubolewa nad faktem, że zwolennicy supremacji jednej grupy nad innymi przybierają na sile, co przyczynia się do narastania napięć na tle etnicznym;
9. wzywa rząd Malezji do nawiązania dialogu z partiami opozycji i działaczami społeczeństwa obywatelskiego;
10. wzywa rząd Malezji do ratyfikowania głównych międzynarodowych konwencji w dziedzinie praw człowieka, w tym Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych (ICESCR), Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (CAT), Międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej (ICERD), konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 169, Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz konwencji dotyczącej statusu uchodźców oraz fakultatywnego protokołu do tej konwencji;
11. wzywa rząd Malezji do wystosowania stałego zaproszenia w ramach wszystkich specjalnych procedur ONZ, aby specjaliści sprawozdawcy mogli się udać do Malezji bez konieczności ubiegania się o zaproszenie;
12. przypomina, że kara śmierci jest okrutnym, niehumanitarnym i poniżającym traktowaniem oraz wzywa Malezję do ogłoszenia moratorium jako pierwszego kroku do zniesienia kary śmierci za wszystkie przestępstwa, a także do zamienienia wszystkich kar śmierci na kary pozbawienia wolności;
13. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby koordynowały politykę wobec Malezji zgodnie ze strategicznymi ramami UE dotyczącymi praw człowieka i demokracji, aby wszystkimi sposobami wspierać reformy w ww. dziedzinach, które budzą zaniepokojenie, w tym również w kontekście Rady Bezpieczeństwa ONZ, której Malezja jest niestałym członkiem w latach 2015–2016;
14. wzywa delegaturę UE w Malezji do nasilenia starań mających na celu finansowanie projektów w dziedzinie wolności słowa i reform represyjnych przepisów oraz do wykorzystania wszystkich odpowiednich narzędzi, w tym Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, aby chronić obrońców praw człowieka; domaga się wycofania ustawy zakazującej sodomii oraz wzywa ESDZ, aby zgodnie z wytycznymi UE w sprawie ochrony i promowania praw osób LGBTI nawiązała prace nad prawami osób LGBTI, które są w Malezji ofiarami przemocy i prześladowań, oraz aby skupiła szczególną uwagę na zalegalizowaniu homoseksualizmu i transpłciowości;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

15. podkreśla znaczenie dialogu politycznego UE-ASEAN na temat praw człowieka jako przydatnego narzędzia wymiany dobrych wzorców i promowania inicjatyw budowania zdolności;
  16. wzywa Komisję do zadbania o należyte uwzględnienie obaw dotyczących praw człowieka podczas przyszłych negocjacji nad umową o wolnym handlu oraz umową o partnerstwie i współpracy między UE a Malezją;
  17. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, parlamentom i rządów państw członkowskich, parlamentowi i rządowi Malezji, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz rządów państw członkowskich ASEAN-u.
-

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0468

Umowa ramowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem (rezolucja)

Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. dotycząca projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony (05432/2015 – C8-0062/2015 – 2013/0440(NLE) – 2015/2096(INI))

(2017/C 399/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05432/2015),
- uwzględniając projekt Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony (18204/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w powiązaniu z jego art. 218 ust. 6 lit. a),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r.⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
- uwzględniając nawiązane dnia 22 października 1990 r. stosunki dyplomatyczne między Wietnamem a UE (w czasach Wspólnot Europejskich),
- uwzględniając ramową umowę o współpracy między UE a Wietnamem, która weszła w życie dnia 1 czerwca 1996 r.⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację Komisji z dnia 4 sierpnia 2015 r., zgodnie z którą UE i Wietnam osiągnęły porozumienie w sprawie kompleksowej umowy o wolnym handlu, która była przedmiotem negocjacji od 26 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając projekt zaleceń Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich Emily O'Reilly z dnia 26 marca 2015 r., wzywający Komisję do bezwzględnego przeprowadzenia oceny skutków w dziedzinie praw człowieka w kontekście planowanego zawarcia umowy o wolnym handlu z Wietnamem,
- uwzględniając wieloletni program indykacyjny dla Wietnamu na lata 2014–2020,
- uwzględniając dialog między UE a Wietnamem na temat praw człowieka, który nawiązano w 2003 r., oraz czwartą rundę pogłębionego dialogu UE-Wietnam na temat praw człowieka, która odbyła się w Brukseli dnia 19 stycznia 2015 r.,
- uwzględniając negocjacje w sprawie umowy o dobrowolnym partnerstwie z Wietnamem związane z planem działań na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT), które rozpoczęły się w listopadzie 2010 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1440/80 z dnia 30 maja 1980 r. dotyczące zawarcia Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Indonezją, Malesją, Filipinami, Singapurem i Tajlandią – Państwami Członkowskimi Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN)⁽³⁾, oraz protokół w sprawie rozszerzenia Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a państwami ASEAN na Socjalistyczną Republikę Wietnamu, podpisany dnia 14 lutego 1997 r.⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 maja 2015 r. pt. „UE i ASEAN: partnerstwo o strategicznym celu”,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0467.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 7.6.1996, s. 28.

⁽³⁾ Dz.U. L 144 z 10.6.1980, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 117 z 5.5.1999, s. 31.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- uwzględniając 10. szczyt ASEAN, który odbył się w Mediolanie w dniach 16–17 października 2014 r., oraz kolejny szczyt, który odbędzie się w Ułan Bator (Mongolia) w 2016 r.,
- uwzględniając wizytę delegacji Parlamentu ds. stosunków z państwami Azji Południowo-Wschodniej w Wietnamie w październiku 2013 r.,
- uwzględniając posiedzenie międzyparlamentarne PE-Wietnam w Hanoi w dniu 30 października 2013 r.,
- uwzględniając wizytę przewodniczącego Komisji Europejskiej José Manuela Barroso w Wietnamie w sierpniu 2014 r.,
- uwzględniając wizytę premiera Wietnamu Nguyen Tan Dunga w Unii Europejskiej w październiku 2014 r.,
- uwzględniając 22. posiedzenie Wspólnego Komitetu Współpracy ASEAN-UE, które odbyło się w Dżakarcie dnia 5 lutego 2015 r.,
- uwzględniając swoje niedawne rezolucje w sprawie Wietnamu, a mianowicie z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie praw człowieka w Wietnamie ⁽¹⁾, z dnia 22 października 2008 r. w sprawie demokracji, praw człowieka i nowej Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską a Wietnamem ⁽²⁾, z dnia 26 listopada 2009 r. na temat sytuacji w Laosie i Wietnamie ⁽³⁾, z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie Wietnamu, w szczególności o wolności wypowiedzi ⁽⁴⁾, z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie przyszłości stosunków UE-ASEAN ⁽⁵⁾, z dnia 17 kwietnia 2014 r. w sprawie stanu prac nad umową o wolnym handlu między UE a Wietnamem ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie wolności prasy i mediów na świecie ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka dotyczących wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, przyjęte przez Radę UE do Spraw Zagranicznych w dniu 12 maja 2014 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. pt. „Prawa człowieka a technologia: wpływ systemów inwigilacji i nadzoru na prawa człowieka w państwach trzecich” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając fakt, że dnia 28 lipca 1995 r. Wietnam uzyskał pełne członkostwo w Stowarzyszeniu Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN),
- uwzględniając fakt, że Wietnam jest członkiem założycielem Komisji Rzeki Mekong, którą ustanowiono dnia 5 kwietnia 1995 r., by poprawić współpracę na rzecz zrównoważonego rozwoju dorzecza Mekongu,
- uwzględniając 26. szczyt Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN), który odbył się w Kuala Lumpur i Langkawi w Malezji w dniach 26-28 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając 14. azjatycki szczyt dotyczący bezpieczeństwa (tzw. Dialog Shangri-La organizowany przez Międzynarodowy Instytut Studiów Strategicznych — IISS), który odbył się w Singapurze w dniach 29-31 maja 2015 r.,
- uwzględniając główne oświadczenie z Hanoi (HCS), wietnamską krajową strategię na rzecz wdrażania Deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy,
- uwzględniając sprawozdanie grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka ws. Wietnamu z dnia 9 października 2009 r., jak również zalecenia drugiego sprawozdania z powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka w Wietnamie na 26. sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 20 czerwca 2014 r. oraz członkostwo Wietnamu w Radzie Praw Człowieka ONZ w okresie 2014-2016,

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 615.

⁽²⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 58.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 76.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0189.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0022.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0458.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0274.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0288.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- uwzględniając niedawne ratyfikowanie przez Wietnam Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania oraz Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, jak również długo oczekiwaną wizytę Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań w lipcu 2014 r.,
  - uwzględniając tegoroczne obchody 40 rocznicy zakończenia wojny wietnamskiej,
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit drugi Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0342/2015),
- A. mając na uwadze, że w 2015 r. przypada 25. rocznica nawiązania stosunków między UE a Wietnamem; mając na uwadze, że stosunki te szybko wykroczyły poza handel i pomoc, osiągając poziom bardziej złożonych relacji;
- B. mając na uwadze, że celem umowy o powszechnym partnerstwie i współpracy jest ustanowienie nowoczesnego i szeroko zakrojonego partnerstwa korzystnego dla obydwu stron, którego podstawą są wspólne interesy i zasady, takie jak równość, wzajemny szacunek, praworządność i prawa człowieka;
- C. mając na uwadze, że UE jest największym rynkiem eksportowym Wietnamu; mając na uwadze, że UE wraz z jej państwami członkowskimi jest największym darczyńcą Wietnamu w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), a budżet UE na ten cel zostanie podwyższony o 30 % do kwoty 400 milionów euro na lata 2014–2020;
- D. mając na uwadze, że władze Wietnamu ogłosiły zniesienie zakazu bezpośrednich inwestycji zagranicznych w 45 sektorach i przyjęły środki mające na celu złagodzenie regulacji dotyczących działalności gospodarczej w kraju z myślą o wsparciu inwestycji zagranicznych;
- E. mając na uwadze, że w ostatnich dziesięcioleciach Wietnam konsekwentnie przyjmował podejście wyraźnie proeuropejskie oraz utrzymywał aktywne stosunki z UE jako członek koordynator ASEAN ds. stosunków i dialogu ASEAN-UE w latach 2012–2015, a także jako gospodarz 132. zgromadzenia Unii Międzyparlamentarnej w Hanoi w dniach 28 marca – 1 kwietnia 2015 r.; mając na uwadze, że działalność Wietnamu jako koordynatora zaowocowała znacznym wzrostem liczby posiedzeń z udziałem UE i ASEAN, a także podniesieniem ich rangi; mając na uwadze, że Wietnam przystąpił do projektu Azjatyckiego Banku Inwestycji Infrastrukturalnych prowadzonego przez Pekin (AIIB);
- F. mając na uwadze, że stosunki UE i ASEAN są złożone i dotyczą szeregu dziedzin, w tym handlu, inwestycji, rozwoju, gospodarki i spraw politycznych; mając na uwadze przyjęcie planu działania z Bandar Seri Begawanu z 2012 r. w celu strategicznego skupienia się na współpracy regionalnej między UE a ASEAN w tych dziedzinach;
- G. mając na uwadze, że dnia 5 października 2015 r. zawarto umowę w sprawie partnerstwa transpacyficznego (TPP) między dwunastoma krajami basenu Oceanu Spokojnego, w tym z Wietnamem, dzięki czemu powstał nowy blok handlowy generujący 36 % światowego PKB, co może mieć dalekosiężne skutki dla handlu światowego;
- H. mając na uwadze, że na przestrzeni ostatnich dwóch dekad Wietnam poczynił ogromne postępy w realizacji milenijnych celów rozwoju w obszarze likwidacji ubóstwa, rozwoju gospodarczego, zabezpieczenia społecznego, zatrudnienia, oświaty i ochrony zdrowia;
- I. mając na uwadze, że polityka (odnowy) „doi moi” oraz działania w kierunku utworzenia gospodarki rynkowej przyczyniły się również do pogłębienia się różnic między bogatymi a biednymi; mając na uwadze, że nasiliły się protesty wobec przejmowania przez państwo gruntów i własności; mając jednak na uwadze, że globalna recesja uderzyła w eksporterów wietnamskich, a stopa wzrostu PKB Wietnamu w 2014 r. była jedną z najniższych wartości od zakończenia azjatyckiego kryzysu gospodarczego; mając na uwadze, że Wietnam stoi przed wyzwaniem, jakim jest roczny wzrost siły roboczej o ponad milion osób;
- J. mając na uwadze, że art. 1 ust. 1 umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy potwierdza przywiązanie do ogólnych zasad prawa międzynarodowego, a także przewiduje „poszanowanie zasad demokracji i praw człowieka” jako zasadniczy element umowy, co jest podstawą wewnętrznej i międzynarodowej polityki obu stron; mając na uwadze, że nadal mają miejsce przypadki aresztowań działaczy praw człowieka w niejasnych okolicznościach oraz że kolejny zjazd Komunistycznej Partii Wietnamu, zaplanowany na styczeń 2016 r., będzie prawdziwym sprawdzianem rzeczywistego poszanowania zasad demokratycznych w Wietnamie;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- K. mając na uwadze, że ograniczenia wolności słowa w internecie i poza nim, wolności prasy i mediów, dostępu do informacji oraz wolności zrzeszania się i zgromadzeń w Wietnamie, jak również wolności wyznania, o których informuje specjalny sprawozdawca ONZ ds. wolności religii lub przekonań, wciąż budzą poważne obawy;
- L. mając na uwadze, że Wietnam jest cenionym przez UE partnerem w negocjacjach w sprawie zmiany klimatu, w ramach których zobowiązał się do redukcji emisji o 8–10 % w porównaniu z 2010 r., a także do obniżenia zużycia energii w relacji do PKB o 1–1,5 % rocznie w przededniu konferencji klimatycznej ONZ w Paryżu zaplanowanej na listopad 2015 r.;
- M. mając na uwadze, że wielu obywateli europejskich jest pochodzenia wietnamskiego ze względu na więzy historyczne, a także mając na uwadze, że Republika Czeska uznała swoich obywateli pochodzenia wietnamskiego za mniejszość etniczną;
- N. mając na uwadze wzrost napięcia w ostatnim czasie między Chinami a ich krajami ościennymi w regionie Morza Południowochińskiego, w tym Wietnamem, w wyniku jednostronnych działań Chin na spornych obszarach Morza Południowochińskiego, które nie są zgodne z prawem międzynarodowym; mając na uwadze, że eskalacja sporów terytorialnych w tym regionie ma wpływ na kwestie globalne i stanowi poważne zagrożenie dla pokoju, bezpieczeństwa, stabilności i handlu międzynarodowego; mając na uwadze, że ze względów strategicznych UE jest poważnie zainteresowana złagodzeniem tych napięć w trosce o utrzymanie globalnego bezpieczeństwa i stabilną sytuację na najważniejszych szlakach morskich na Morzu Południowochińskim, które są ważne dla handlu prowadzonego przez UE; mając na uwadze, że Wietnam oficjalnie popiera prawne uznanie przez Filipiny Stałego Trybunału Arbitrażowego w Hadze z dniem 16 marca 2015 r. na podstawie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS);
- O. mając na uwadze, że jednocześnie Wietnam zacieśnił strategiczną współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa i energii ze swoimi azjatyckimi sąsiadami oraz zacieśniła dwustronne stosunki z kluczowymi podmiotami międzynarodowymi, takimi jak USA i Rosja, z powodu odradzających się napięć na Morzu Południowochińskim;
- P. mając na uwadze, że w Wietnamie wciąż jest bardzo dużo pozostałości materiałów wybuchowych po wojnie wietnamskiej, a ludzie i środowisko wciąż cierpią z powodu skutków rozpylenia około 20 milionów galonów tzw. czynnika pomarańczowego (dioksyny);
1. z zadowoleniem przyjmuje zawarcie umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy z Wietnamem oraz podkreśla ogromne strategiczne znaczenie Wietnamu jako kluczowego partnera UE w Azji Południowo-Wschodniej i w ASEAN; podkreśla, że umowa ta określa przyszłe stosunki w wielu dziedzinach z myślą o dalszym zacieśnianiu współpracy w odniesieniu do wyzwań o charakterze globalnym i regionalnym, takich jak dobre sprawowanie władzy i walka z korupcją, a także postęp gospodarczy i społeczny, przy uwzględnieniu zasady zrównoważonego rozwoju, kwestii rozbrojenia i broni masowego rażenia oraz walki z terroryzmem; wzywa rządy i parlamenty państw członkowskich do przyspieszenia ratyfikacji tej umowy, by umożliwić jej wejście w życie;
  2. wyraża nadzieję, że zarówno UE, jak i Wietnam skorzystają pod względem ekonomicznym na ratyfikacji umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy; zwraca uwagę na możliwe skutki przyszłego porozumienia w sprawie handlu i inwestycji na tworzenie miejsc pracy i ograniczenie ubóstwa; wyraża zadowolenie z reform gospodarczych i finansowych podejmowanych przez władze Wietnamu w celu pobudzenia dalszej integracji tego kraju ze światową gospodarką oraz wzywa Wietnam do kontynuacji tych reform; wzywa rząd Wietnamu i UE do dalszej współpracy gospodarczej, handlowej i technologicznej na forach wielostronnych; wyraża zadowolenie z prawie dwukrotnego wzrostu wietnamskiego PKB na mieszkańca od 2010 r.;
  3. podkreśla znaczenie umów o wszechstronnym partnerstwie i współpracy w stosunkach między UE a ASEAN; uważa, że współpracę między UE a ASEAN można zacieśnić w różnych dziedzinach, takich jak rozwój sektora finansowego, przejrzystość i koordynacja polityki makroekonomicznej;
  4. wzywa państwa członkowskie do dostosowania w jak największym stopniu swoich indywidualnych celów w ramach współpracy rozwojowej do celów ustalonych w umowie o wszechstronnym partnerstwie i współpracy, z myślą o osiągnięciu spójności polityki;
  5. wyraża zadowolenie z powodu wczesnego wdrożenia umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy w dziedzinie handlu, praw człowieka, migracji, bezpieczeństwa regionalnego, energii, nauki i technologii, choć proces ratyfikacji wciąż trwa;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

6. podkreśla, że należy określić jasne wskaźniki i wiążące terminy dotyczące wdrożenia umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy;
7. z zadowoleniem przyjmuje zamieszczenie w umowie o wszechstronnym partnerstwie i współpracy artykułów dotyczących wspólnego zaangażowania i współpracy w dziedzinie praw człowieka; wyraża nadzieję, że wzajemnie uzgodnione poszanowanie zasad demokracji i praw człowieka jeszcze bardziej pogłębi długofalowy dialog z rządem Wietnamu w zakresie promowania w szczególności wolności słowa, zrzeszania się i zgromadzeń oraz wolności wyznania zapisanych art. 69 konstytucji wietnamskiej oraz art. 9, 10 i 11 europejskiej konwencji praw człowieka;
8. podkreśla rolę otwartego internetu oraz technologii informacyjno-komunikacyjnych jako katalizatora oraz źródła możliwości i kreatywności w dziedzinie budowania społeczności, dla społeczeństwa obywatelskiego, a także dla globalnego rozwoju gospodarczego, społecznego, naukowego, kulturalnego i politycznego; zwraca wobec tego uwagę na znaczenie nieograniczonego dostępu do bezpłatnego i otwartego internetu, zarówno z perspektywy gospodarczej i społecznej, jak i z perspektywy praw człowieka;
9. z zadowoleniem przyjmuje decyzję władz Wietnamu o zniesieniu systemu wizowego dla obywateli pięciu krajów europejskich i uważa, że decyzja ta przyczyni się do zacieśnienia współpracy w turystyce;
10. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez premiera Wietnamu centralnego planu dotyczącego wdrożenia zaleceń Rady Praw Człowieka zawartych w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka, jak również strategii reformy sądownictwa, która powinna się zakończyć do 2020 r.;
11. wyraża zadowolenie z powodu podwyższenia przez UE środków w budżecie na oficjalną pomoc rozwojową dla Wietnamu do 400 mln EUR w latach 2014–2020; wzywa Komisję do inwestowania w lepszą widoczność działań i wsparcia UE w Wietnamie, aby zmaksymalizować strategiczny potencjał tych zasobów;
12. zachęca UE, by w dalszym ciągu wspierała rozwijanie potencjału Wietnamu, propagując poszanowanie dobrych rządów i praworządności, a także z zadowoleniem przyjmuje fakt, że współpraca UE koncentruje się między innymi na reformach administracji publicznej, w tym opodatkowania, co ma kluczowe znaczenie dla maksymalizacji wewnętrznych możliwości generowania dochodu oraz walki z unikaniem opodatkowania i korupcją, nauki i technologii, transportu, a także planowania i rozwoju miast i regionów;
13. wzywa Parlament i Komisję do przeanalizowania w ścisłym porozumieniu wszelkich przypadków naruszenia praw człowieka, tak aby zagwarantować należytą kontrolę demokratyczną nad wdrażaniem umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy; wzywa Komisję, by zadbała o równoczesne, terminowe i właściwe przekazywanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi;
14. z zadowoleniem przyjmuje zamknięcie negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu w; jest głęboko przekonany, że umowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy oraz umowa o wolnym handlu między UE a Wietnamem muszą przyczynić się do umacniania praw człowieka w Wietnamie;
15. pochwała wprowadzenie do przyszłej umowy o wolnym handlu rozdziału poświęconego handlowi i zrównoważonemu rozwojowi, zobowiązania na rzecz podstawowych norm pracy i konwencji MOP, przestrzeganie podstawowych praw pracowniczych przez obie strony oraz zobowiązania, które przyczynią się do ochrony zasobów naturalnych i zrównoważonego zarządzania nimi, zwracając szczególną uwagę na społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw oraz uczciwe i etyczne systemy handlu;
16. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do spełnienia oczekiwań wynikających z nowej umowy oraz do zadbania o to, by strategię polityczne UE i jej państw członkowskich realizowane w kontekście wdrożenia umowy o partnerstwie i współpracy i przyszłej umowy o wolnym handlu z Wietnamem pomogły poprawić sytuację w zakresie poszanowania praw człowieka, praworządności i dobrych rządów; wzywa do budowania zdolności w celu poprawy mechanizmów rozstrzygania skarg składanych przez obywateli i społeczności w kontekście art. 35 umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy; wzywa rząd wietnamski do zwiększenia zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego poprzez udział stowarzyszeń i organizacji pozarządowych w rozwoju politycznym, gospodarczym i społecznym kraju;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

17. wzywa rząd Wietnamu do dokonania konkretnych postępów we wdrażaniu zaleceń Rady Praw Człowieka ONZ zawartych w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka, począwszy od ustanowienia niezależnego krajowego organu ds. praw człowieka; wzywa Komisję do udzielenia Wietnamowi niezbędnego wsparcia w zakresie budowania zdolności; z zadowoleniem przyjmuje zapewnienie środków finansowych UE w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka oraz apeluje o kontynuowanie tych inicjatyw z myślą o wspieraniu wysiłków rządu;

18. w związku z wyborami w 2016 r. apeluje do uczestników XII Kongresu Komunistycznej Partii Wietnamu o umożliwienie obywatelom szerszego uczestnictwa w demokratycznym funkcjonowaniu państwa, zwłaszcza poprzez zezwolenie na zakładanie partii opozycyjnych, ruchów społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych;

19. ubolewa, że według szacunków ponad 500 więźniów oczekuje na wykonanie kary śmierci; wzywa rząd Wietnamu do wprowadzenia natychmiastowego moratorium na egzekucje oraz do przyjęcia odpowiednich aktów ustawodawczych w celu zniesienia kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje elementy otwarcia systemu, lecz ubolewa nad przetrzymywaniem w więzieniu obrońców praw człowieka; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje gotowość rządu do ograniczenia liczby przestępstw podlegających karze śmierci oraz wzywa rząd do przejrzystości w kwestii tego, czy egzekucje wciąż się odbywają, a jeżeli tak – na podstawie jakich zarzutów;

20. przypomina o znaczeniu dialogu prowadzonego przez UE i Wietnam na temat praw człowieka jako kluczowego instrumentu, który należy skutecznie i pragmatycznie wykorzystać, aby zachęcić Wietnam do wdrażania niezbędnych reform i pomóc mu w tym procesie;

21. wzywa do ratyfikowania Rzymskiego statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;

22. zauważa, że przemysł odzieżowy i tekstylny, który zatrudnia ponad 2 mln pracowników, jest największą branżą eksportową Wietnamu, a także wyraża zaniepokojenie brakiem mechanizmów umożliwiających pracownikom obronę swoich praw; podkreśla pozytywny sygnał, jaki zostałyby wysłany, gdyby władze Wietnamu miały ratyfikować Konwencję Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 87 dotyczącą wolności związkowej i ochrony praw związkowych i Konwencję MOP nr 98 dotyczącą stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych;

23. wzywa władze, aby powstrzymały się od tłumienia pokojowych demonstracji korzystających z prawa do wolności wypowiedzi, zrzeszania się i zgromadzeń; w związku z tym wzywa do nowelizacji kodeksu karnego, szczególnie jego art. 79, 87, 88 i 258; zwraca uwagę na amnestię, z jakiej niedawno skorzystało ponad 18 tys. więźniów, i wyraża ubolewanie, że nie objęto nią więźniów politycznych; wciąż jest zaniepokojony faktem, że w wietnamskich więzieniach przebywa ok. 60 więźniów sumienia, w tym obrońcy praw człowieka, dziennikarze, blogerzy, działacze na rzecz prawa do ziemi, robotnicy i działacze zajmujący się ochroną środowiska, którzy zostali skazani na podstawie skróconych procesów za różnego rodzaju przestępstwa, szczególnie za przestępstwa w zakresie wolności słowa i przestępstwa przeciwko państwu; apeluje o ich uwolnienie; zachęca do reformy systemu sądownictwa karnego, w szczególności kodeksu postępowania karnego, w tym zapisów kryminalizujących pokojowe działania ze względu na bezpieczeństwo narodowe; wzywa władze do ustanowienia niezależnego systemu sądownictwa karnego;

24. wzywa do poszanowania wolności religii oraz położenia kresu dyskryminacji i represjonowaniu mniejszości etnicznych i wyznaniowych, w tym napastowaniu, inwigilowaniu, zastraszaniu, zatrzymaniom, aresztom domowym, fizycznym napaściom i zakazom podróżowania w stosunku do chrześcijan, buddystów oraz wyznawców religii Hòa Hảo i kaodaizmu, a w szczególności do położenia kresu prześladowaniom wspólnot religijnych, takich jak Zjednoczony Kościół Buddystów Wietnamu, chrześcijanie z ludu Degar i buddyści z ludu Khmerów Krom; wzywa do wdrożenia reform w celu poprawy warunków społeczno-gospodarczych mniejszości etnicznych i religijnych; wzywa do przeglądu przepisów regulujących rejestrację grup religijnych; przypomina tragiczny los czcigodnego Thich Quang Do, 87-letniego buddyjskiego dysydenta, który od ponad trzydziestu lat przebywa w areszcie domowym w swoim klasztorze bez postawionych zarzutów, i ponawia apel o jego uwolnienie;

25. wzywa do natychmiastowej reformy systemu sprawiedliwości, tak aby zapewnić przestrzeganie międzynarodowych zasad sprawiedliwości procesowej, jak przewidziano w art. 10 Powszechnej deklaracji praw człowieka;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

26. ubolewa, że Wietnam jest jednym z krajów, z których pochodzi najwięcej ofiar handlu ludźmi, oraz wyraża zaniepokojenie doniesieniami na temat wysokiej liczby dzieci – zwłaszcza chłopców, których prawo nie chroni przed nadużyciami na tle seksualnym – padających ofiarą prostytucji dziecięcej, handlu ludźmi lub znęcania się; wzywa władze Wietnamu do opracowania surowych i skutecznych przepisów o ochronie dzieci, które chroniłyby wszystkie dzieci bez względu na ich płeć; wzywa Komisję do wsparcia Wietnamu w rozwijaniu zdolności w zakresie polityki migracyjnej oraz zwalczania handlu ludźmi i przestępczości zorganizowanej, w tym również w kontekście polityki zatrudnienia i polityki migracyjnej tego kraju; jest również zaniepokojony doniesieniami o wykorzystywaniu wietnamskich ofiar handlu ludźmi, w tym nieletnich, w państwach członkowskich; wzywa Komisję do pilnego zadbania o to, aby w pełni wdrożono kluczowe zapisy dotyczące ochrony zawarte w unijnej strategii na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi; zachęca rząd Wietnamu i Komisję do rozważenia możliwości powołania na mocy umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy podkomisji lub specjalnej grupy roboczej ds. handlu ludźmi;

27. podkreśla wyzwania natury społeczno-gospodarczej, jakie stoją przed Wietnamem, którego obywatele są młodzi i gdzie rośnie skala wewnętrznej migracji do miast;

28. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w 2013 r. znowelizowanej ustawy gruntowej, jednak jest wciąż zaniepokojony nadużywaniem praw własności, przymusowymi eksmisjami oraz konfiskowaniem gruntów przez państwo w związku z projektami rozwojowymi, co prowadzi do wywłaszczenia setek tysięcy rolników; apeluje do rządu o wstrzymanie masowego wykupu gruntów rolnych oraz o ustanowienie odpowiednich mechanizmów rozpatrywania skarg;

29. z zadowoleniem przyjmuje szeroko zakrojone zobowiązania prawne podjęte przez władze Wietnamu w zakresie promowania równouprawnienia płci i zwalczania dyskryminacji, jednak wyraża zaniepokojenie poważnymi problemami związanymi z przemocą domową, handlem kobietami i dziećmi, coraz większym odsetkiem zarażenia wirusem HIV i zachorowań na AIDS wśród kobiet, naruszaniem praw do życia seksualnego i praw reprodukcyjnych; wzywa rząd Wietnamu do kontynuowania reformy rejestru stanu cywilnego i położenia kresu dyskryminacyjnym praktykom, które niekiedy wynikają ze specyfiki systemu kartoteki rodzinnej („Hô khâu”), uniemożliwiającego wielu rodzinom, zwłaszcza dzieciom, rejestrację, a tym samym dostęp do edukacji i usług społecznych;

30. wyraża uznanie dla wiodącej roli Wietnamu w Azji pod względem rozwoju praw osób LGBTI, w szczególności dla niedawno przyjętej ustawy o małżeństwie i rodzinie, która dopuszcza ceremonie ślubne dla par tej samej płci;

31. podziela obawy rządu Wietnamu, że korupcja stanowi jedno z głównych wyzwań stojących przed tym krajem; apeluje o dokładniejsze badanie sytuacji, w których obywatele demaskujący korupcję są ścigani przez władze; wzywa władze Wietnamu do rzetelnego badania nadużyć popełnionych wobec dziennikarzy, blogerów i osób zgłaszających przypadki naruszenia; ubolewa również nad niewłaściwym stosowaniem przez rząd wietnamski art. 258 kodeksu karnego, zgodnie z którym „nadużywanie wolności demokratycznych” może podlegać karze nawet do siedmiu lat więzienia; zwraca uwagę, że mimo ustawy antykorupcyjnej jedynie w bardzo niewielu przypadkach z powodzeniem udało się wnieść sprawę do sądu, oraz apeluje do rządu o lepsze wdrożenie tej ustawy;

32. wzywa władze Wietnamu do podejmowania intensywniejszych działań przeciwko korupcji, aby wysłać pozytywny sygnał zagranicznym inwestorom; zauważa, że słaba struktura prawna i system oparty na korupcji prowadzą do braku przewidywalności finansowej oraz stanowią poważną przeszkodę dla inwestycji i działalności gospodarczej;

33. wyraża głębokie zaniepokojenie katastrofalnym stanem środowiska w Wietnamie, w szczególności zanieczyszczeniem, wylesianiem i nie zrównoważoną działalnością wydobywczą, która niszczy całe regiony i szlaki wodne oraz zakłóca życie lokalnych społeczności, a także działalnością wietnamskich przedsiębiorstw za granicą, które przyczyniają się do degradacji środowiska i masowego wykupu gruntów rolnych;

34. stanowczo wzywa rząd Wietnamu do wprowadzenia środków zapewniających skuteczne egzekwowanie przepisów, tak by chronić środowisko i różnorodność biologiczną, zwłaszcza przed negatywnymi skutkami wylesiania i wydobycia surowców, przy czym środkom tym powinny towarzyszyć jasne, określone w czasie i oparte na wynikach cele w każdym z wymienionych wyżej obszarów; wzywa Komisję do udzielenia niezbędnego wsparcia w zakresie budowania zdolności z myślą o realizacji tego celu;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

35. podkreśla potrzebę przeprowadzenia przez Komisję Rzeki Mekong szerokich wcześniejszych konsultacji oraz dokonania dogłębnej oceny oddziaływania na środowisko, łowiska, źródła utrzymania i sytuację transgraniczną w związku z planami budowy elektrowni wodnej w głównym nurcie Mekongu;
36. zwraca uwagę, że Ministerstwo Zasobów Naturalnych i Środowiska przyjęło strategię dostosowywania się do zmiany klimatu; zwraca uwagę, że Wietnam jest zaangażowany w rozwój energii z biomasy i energii słonecznej, i z zadowoleniem przyjmuje skoncentrowanie pakietu pomocowego UE na lata 2014–2020 na zrównoważonym rozwoju energii;
37. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w związku ze skutkami wojny wietnamskiej dla zdrowia obywateli i środowiska rozważyły utworzenie funduszu na rzecz wspierania ofiar i weteranów wojennych oraz – wysyłając specjalistyczne misje – zintensyfikowały działania mające na celu usunięcie szkodliwych substancji oraz min z obszarów, na których wciąż mają miejsce wypadki powodujące ofiary, pomimo iż konflikt zakończył się 40 lat temu;
38. wzywa rząd do zrewidowania decyzji o budowie i eksploatacji pierwszej wietnamskiej elektrowni jądrowej w Ninh;
39. wyraża zadowolenie, że Wietnam podjął konkretne kroki z myślą o rozwoju wiedzy, badań naukowych i technologii, w celu rozwiązania problemów szkolnictwa wyższego, skłonienia do powrotu Wietnamczyków przebywających za granicą, a także w celu współpracy z europejskimi i amerykańskimi ośrodkami akademickimi, które mogą być pomocne w tym procesie;
40. wzywa Chiny i zaangażowane państwa ościenne, w tym Wietnam, do zwiększenia wysiłków na rzecz złagodzenia napięć wokół spornych obszarów na Morzu Południowochińskim; jest zdania, że obecna sytuacja może zagrozić istotnym interesom UE w regionie, w tym również w kontekście bezpieczeństwa globalnego i wolności żeglugi na najważniejszych szlakach morskich, które są kluczowe dla handlu UE; podkreśla potrzebę pokojowego rozwiązywania sporów przez budowanie zaufania, dwustronne i regionalne dyskusje oraz w oparciu o prawo międzynarodowe, w tym prawo morza i mediacje z udziałem bezstronnych organów międzynarodowych, takich jak UNCLOS; przypomina, jak ważne jest wypracowanie rozwiązań na bazie współpracy i przy zaangażowaniu wszystkich stron; wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do aktywnego monitorowania sytuacji i poparcia rozwiązania sporu zgodnie z prawem międzynarodowym; z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie przywódców Chin i Wietnamu z kwietnia 2015 r., w którym zobowiązali się oni do pokojowego rozwiązania sporów dotyczących wysp;
41. z zadowoleniem przyjmuje rolę, jaką odgrywa ASEAN w pokojowym prowadzeniu sporów, zwłaszcza poprzez dążenie do ustanowienia regionalnego kodeksu postępowania;
42. apeluje o zacieśnienie współpracy parlamentarnej oraz wzmocnienie roli Parlamentu i posiedzeń międzyparlamentarnych jako środków monitorowania wdrożenia umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy;
43. uważa, że umowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy z Wietnamem stanowi dla UE szansę na wzmocnienie jej pozycji w Azji i odgrywanie ważniejszej roli w regionie; podkreśla, że umowa ta jest dla UE również szansą na promowanie celów takich jak pokój, praworządność, demokracja, prawa człowieka, bezpieczeństwo na morzu i wspólne korzystanie z zasobów;
44. podkreśla, że zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE Parlament musi być niezwłocznie i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury o negocjacjach umowy o wszechstronnym partnerstwie i współpracy; domaga się, aby obejmowało to przekazywanie Parlamentowi obszernych informacji na piśmie na temat celów, do jakich UE dąży poprzez podejmowane działania i zajmowane stanowiska, zwłaszcza w odniesieniu do rozwoju sytuacji w dziedzinie praw człowieka, wolności wypowiedzi i praworządności w tym kraju; podkreśla ponadto zasadniczą rolę punktów kontaktowych w delegaturach UE dla monitorowania praw człowieka w tym kraju;
45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Wietnamu.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0469

Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej (2015/2936(RSP))**

(2017/C 399/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie działań na rzecz dokończenia budowy unii gospodarczej i walutowej (COM(2015)0600);
  - uwzględniając decyzję Komisji z dnia 21 października 2015 r. ustanawiającą niezależną doradcą Europejską Radę Budżetową (C(2015)8000),
  - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 21 października 2015 r. dotyczące zalecenia Rady w sprawie ustanowienia w strefie euro krajowych rad ds. konkurencyjności (COM(2015)0601),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie planu działania na rzecz bardziej spójnej zewnętrznej reprezentacji strefy euro na forach międzynarodowych (COM(2015)0602),
  - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie decyzji Rady określającej środki na rzecz stopniowego ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w Międzynarodowym Funduszu Walutowym (COM(2015)0603),
  - uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej” (sprawozdanie pięciu przewodniczących),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania ⁽¹⁾,
  - uwzględniając rozporządzenia (UE) nr 1173/2011 ⁽²⁾, (UE) nr 1174/2011 ⁽³⁾, (UE) nr 1175/2011 ⁽⁴⁾, (UE) nr 1176/2011 ⁽⁵⁾ i (UE) nr 1177/2011 ⁽⁶⁾ oraz dyrektywę 2011/85/EU ⁽⁷⁾, a także rozporządzenia (UE) nr 472/2013 ⁽⁸⁾ i (UE) nr 473/2013 ⁽⁹⁾ (sześciopak i dwupak),
  - uwzględniając dyrektywę 2014/49/UE w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽¹⁰⁾,
  - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji na temat dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej (O-000152/2015 – B8-1113/2015),
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w sprawozdaniu pięciu przewodniczących zatytułowanym „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej” przedstawiono propozycje dotyczące dokończenia budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0238.

⁽²⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 8.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 11.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- B. mając na uwadze, że w rezolucji w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania podkreślono konieczność dokonania ambitnych i szybkich postępów w umacnianiu strefy euro;
- C. mając na uwadze, że w dniu 21 października 2015 r. Komisja opublikowała – jako element pierwszego etapu planu działania zawartego w sprawozdaniu pięciu przewodniczących – pakiet, składający się z dwóch komunikatów, zalecenia dotyczącego zalecenia Rady, wniosku w sprawie decyzji Rady i decyzji Komisji, w których określono kolejne działania na rzecz dokończenia budowy unii gospodarczej i walutowej (UGW);

Ocena ogólna

- 1. odnotowuje wnioski Komisji mające wzmocnić UGW i – przyznając, że poczyniono pewne kroki w słusznym kierunku – zauważa, iż konieczne będą dalsze działania, aby wyeliminować braki, którymi obecnie cechują się ramy instytucjonalne strefy euro;
- 2. zgodnie z tym, co stwierdzono w rezolucji w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania, nalega na realizację postanowień sześciopaku i dwupaku, podkreślając, że obowiązujące traktaty i istniejące instrumenty pozwolą na podjęcie pewnych niezbędnych dodatkowych kroków w kierunku dokończenia budowy UGW;
- 3. ubolewa, że pakiet opublikowany przez Komisję nie pozostawia wystarczająco wiele miejsca na nadzór parlamentarny i debatę na szczeblu europejskim, które są niezbędne do zapewnienia demokratycznej rozliczalności decyzji podejmowanych w związku z UGW, a co za tym idzie do zapewnienia obywatelskiego poczucia odpowiedzialności za zarządzanie strefą euro;
- 4. zwraca się do Komisji, aby w związku z przygotowaniem białej księgi na temat przejścia z etapu 1 do etapu 2 reformy UGW w odpowiednim czasie skonsultowała się z Parlamentem, jak przewidziano w sprawozdaniu pięciu przewodniczących;

Europejski semestr

- 5. wzywa Komisję, by zainicjowała negocjacje z Parlamentem, Radą i Eurogrupą, dotyczące porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie europejskiego zarządzania gospodarczego, obejmujące europejski semestr i kontrolę realizacji programu dostosowań makroekonomicznych, zgodnie z tym, co przewidziano w sprawozdaniu pięciu przewodniczących; utrzymuje, że porozumienie międzyinstytucjonalne powinno zapewniać – w ramach traktatów – taką strukturę europejskiego semestru, która umożliwiałaby merytoryczną i regularną kontrolę parlamentarną tego procesu, w szczególności jeśli chodzi o zalecenia dla strefy euro;

Europejska Rada Budżetowa i krajowe rady ds. konkurencyjności

- 6. ubolewa, że Komisja postanowiła nie stosować zwykłej procedury ustawodawczej do decyzji w sprawie krajowych rad ds. konkurencyjności oraz wzywa Komisję, aby sporządziła wniosek ustawodawczy w tej sprawie;
- 7. podkreśla, że jako organ doradczy Komisji Europejska Rada Budżetowa powinna odpowiadać przed Parlamentem oraz że w związku z tym jej oceny powinny być dostępne publicznie i przejrzyste;

Zewnętrzna reprezentacja strefy euro

- 8. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby reprezentacja strefy euro na forum międzynarodowym podlegała demokratycznej kontroli Parlamentu;

o

o o

- 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0470

Roczne sprawozdanie dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityka UE w tym zakresie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki UE w tym zakresie (2015/2229(INI))**

(2017/C 399/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (PDPC) oraz inne traktaty i instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące praw człowieka, w szczególności Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, przyjęte w Nowym Jorku w dniu 16 grudnia 1966 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka ⁽¹⁾,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając art. 2, 3, 8, 21 i 23 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając strategiczne ramy i plan działania UE dotyczące praw człowieka i demokracji, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie praw człowieka,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka dotyczących wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 12 maja 2014 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne dla delegacji międzyparlamentarnych Parlamentu Europejskiego dotyczące wspierania praw człowieka i demokracji podczas wizyt w państwach spoza Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2014 r., przyjęte przez Radę w dniu 22 czerwca 2015 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając przyjęty przez Radę w dniu 20 lipca 2015 r. plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

⁽²⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11855-2012-INIT/pl/pdf>

⁽³⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/142549.pdf

⁽⁴⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/137585.pdf

⁽⁵⁾ <http://www.europarl.europa.eu/document/activities/cont/201203/20120329ATT42170/20120329ATT42170EN.pdf>

⁽⁶⁾ http://www.consilium.europa.eu/en/policies/pdf/st10152-en15_pdf/

⁽⁷⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-10897-2015-INIT/pl/pdf>

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- uwzględniając plan działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet: przekształcanie życia kobiet i dziewcząt poprzez działania w ramach stosunków zewnętrznych UE na lata 2016–2020 (GAPII), przyjęty przez Radę w dniu 26 października 2015 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. – „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian” ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 5 grudnia 2014 r. w sprawie promowania i ochrony praw dziecka ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2015/260 z dnia 17 lutego 2015 r. przedłużającą mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie płci w kontekście rozwoju ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wydawane w trybie pilnym rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, zasad demokracji i praworządności,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie polityki Unii Europejskiej na rzecz obrońców praw człowieka ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie wolności prasy i mediów na świecie ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na przynależność kastową ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2014 r. w sprawie priorytetów UE na 25. sesję Rady Praw Człowieka ONZ ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie priorytetów UE w Radzie Praw Człowieka ONZ w 2015 r. ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie 69. sesji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽¹⁵⁾,

⁽¹⁾ http://www.consilium.europa.eu/en/meetings/fac/2015/10/st13201-en15_pdf

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/130243.pdf

⁽³⁾ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=pl&f=ST%2015559%202014%20INIT>

⁽⁴⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:32015D0260>

⁽⁵⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9242-2015-INIT/pl/pdf>

⁽⁶⁾ [http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1325\(2000\)](http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1325(2000))

⁽⁷⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 165.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0274.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0394.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0420.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0252.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0079.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0259.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wykorzenienia tortur na świecie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 9 lipca 2015 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie „Prawa człowieka a technologia: wpływ systemów inwigilacji i nadzoru na prawa człowieka w państwach trzecich” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie migracji i uchodźców w Europie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2015 r. w sprawie odnowienia planu działania UE w zakresie równości płci i wzmacniania pozycji kobiet w kontekście rozwoju ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 8 października 2014 r. pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2014–2015” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i Komisji do Rady Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 30 kwietnia 2014 r. zatytułowany „Podejście oparte na prawach, obejmujące wszystkie prawa człowieka, na rzecz unijnej współpracy rozwojowej”(SWD(2014)0152),
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 26 czerwca 2014 r. wzywającą do utworzenia międzyrządowej grupy roboczej o nieograniczonym składzie, której rolą będzie opracowanie prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu w celu uregulowania, w ramach międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka, działalności spółek międzynarodowych i innych przedsiębiorstw ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie nowego podejścia UE do praw człowieka i demokracji – ocena działalności Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (EED) od początku jego utworzenia ⁽¹²⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UNFPA UNICEF za 2014 r. w sprawie wspólnego programu dotyczącego okaleczania żeńskich narządów płciowych ⁽¹³⁾,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych, a także opinie Komisji Rozwoju oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0344/2015),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0206.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0076.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0272.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0288.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0317.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0350.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0348.

⁽⁸⁾ http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2014/20141008-strategy-paper_pl.pdf

⁽⁹⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:52011DC0200>

⁽¹⁰⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2011:0303:FIN:pl:PDF>

⁽¹¹⁾ <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G14/082/52/PDF/G1408252.pdf?OpenElement>

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0274.

⁽¹³⁾ <http://www.unfpa.org/sites/default/files/pub-pdf/joint%20Programme%20on%20FGMC%20Summary%20Report.pdf>

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- A. mając na uwadze, że art. 21 TUE zobowiązuje UE do rozwijania wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) zgodnie z zasadami demokracji, państwa prawa, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowania Karty Narodów Zjednoczonych, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 TUE Unia Europejska przystępuje do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
- C. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka, ich propagowanie, niepodzielność, ochrona i powszechność muszą stanowić fundamenty polityki zewnętrznej UE;
- D. mając na uwadze, że większa spójność między polityką wewnętrzną i zewnętrzną UE, a także między poszczególnymi strategiami polityki zewnętrznej UE, stanowi konieczny wymóg udanej i skutecznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka; mając na uwadze, że większa spójność powinna umożliwiać UE szybszą reakcję na naruszenia praw człowieka w ich początkowej fazie;
- E. mając na uwadze, że zaangażowanie UE na rzecz skutecznego multilateralizmu, w którym centralne miejsce zajmuje ONZ, stanowi integralną część zewnętrznej polityki Unii i jest wynikiem przekonania, iż wielostronny system oparty na uniwersalnych zasadach i wartościach może najlepiej uporać się z globalnymi kryzysami, wyzwaniem i zagrożeniami;
- F. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka jest obecnie na całym świecie kwestionowane i zagrożone; mając na uwadze, że wiele reżimów autorytarnych poważnie kwestionuje powszechność praw człowieka, zwłaszcza na forach wielostronnych;
- G. mając na uwadze, że ponad połowa ludności na świecie wciąż żyje w reżimach niedemokratycznych i represyjnych oraz że w ostatnich latach globalny poziom wolności stale spada; mając na uwadze, że brak poszanowania dla praw człowieka przynosi straty dla społeczeństwa oraz jednostki;
- H. mając na uwadze, że na całym świecie podejmuje się liczne próby ograniczenia przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego, w tym w Radzie Praw Człowieka ONZ;
- I. mając na uwadze, że oprócz organizowania wolnych wyborów demokratyczne rządy charakteryzują się między innymi przejrzystym sprawowaniem rządów, poszanowaniem rządów prawa, wolnością słowa, poszanowaniem praw człowieka, istnieniem niezależnego systemu wymiaru sprawiedliwości, poszanowaniem prawa międzynarodowego i porozumień międzynarodowych oraz wytycznych w zakresie poszanowania praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że podczas ogłaszania nowego wspólnego planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oświadczyła, że prawa człowieka będą jednym z głównych priorytetów jej kadencji oraz kompasem wyznaczającym kierunek we wszystkich stosunkach z instytucjami UE, a także z państwami trzecimi, organizacjami międzynarodowymi i społeczeństwem obywatelskim; mając na uwadze, że okresowy przegląd planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji ma zostać przeprowadzony w 2017 r., co zbiegnie się z okresowym przeglądem zewnętrznych instrumentów finansowych, który powinien przyczynić się do zwiększenia spójności działań zewnętrznych UE;
- K. mając na uwadze, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), Komisja, Rada i państwa członkowskie są odpowiedzialne za wdrażanie nowego planu działania; mając na uwadze, że misje UE i przedstawicielstwa UE w państwach trzecich mogą odgrywać znaczącą rolę wspomagającą w udanej realizacji planu działania;
- L. mając na uwadze, że należy zapewnić odpowiednie zasoby, a także jak najskuteczniejsze wykorzystanie tych zasobów w celu jeszcze aktywniejszego propagowania praw człowieka i demokracji w państwach trzecich;
- M. mając na uwadze, że UE powinna zrobić więcej, aby zbadać wpływ prowadzonej przez siebie polityki na prawa człowieka, zmaksymalizować pozytywne skutki, zapobiegać negatywnym skutkom oraz je łagodzić, a także zwiększyć dostęp do środków odwoławczych dla poszkodowanej ludności;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- N. mając na uwadze, że współpraca z przywódcami i władzami państw trzecich – na wszystkich dwu- i wielostronnych forach – jest jednym z najbardziej skutecznych narzędzi służących rozwiązywaniu problemów w dziedzinie praw człowieka w państwach trzecich; mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego w państwach trzecich są kluczowymi partnerami w procesie kształtowania i wdrażania polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- O. mając na uwadze, że UE uznaje bliską współpracę ze społeczeństwem obywatelskim i obrońcami praw człowieka w państwach trzecich za jeden ze swoich głównych priorytetów w walce z naruszeniami praw człowieka;
- P. mając na uwadze, że współpraca międzynarodowa powinna odgrywać większą rolę we wzmacnianiu poszanowania praw podstawowych i skutecznym nadzorze parlamentarnym służb wywiadowczych z wykorzystaniem technologii cyfrowego nadzoru;
- Q. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są lojalnymi sojusznikami Międzynarodowego Trybunału Karnego od momentu jego utworzenia, udzielając mu wsparcia finansowego, politycznego, dyplomatycznego i logistycznego i jednocześnie propagując powszechność statutu rzymskiego i broniąc jego integralności w celu zwiększenia niezawisłości Trybunału;
- R. mając na uwadze, że polityka wspierania praw człowieka i demokracji powinna być uwzględniana we wszystkich pozostałych unijnych strategiach politycznych posiadających wymiar zewnętrzny, takich jak polityka dotycząca rozwoju, migracji, bezpieczeństwa, zwalczania terroryzmu, rozszerzenia i handlu, tak aby w dalszym ciągu propagować poszanowanie praw człowieka;
- S. mając na uwadze, że art. 207 TFUE stanowi, iż polityka handlowa UE prowadzona jest zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii;
- T. mając na uwadze, że różne formy migracji stanowią dla unijnej polityki zewnętrznej duże wyzwanie, które wymaga natychmiastowych, skutecznych i trwałych rozwiązań, aby zagwarantować przestrzeganie praw osób będących w potrzebie, np. uciekających przed wojną i przemocą, przy poszanowaniu wartości europejskich oraz międzynarodowych standardów praw człowieka;
- U. mając na uwadze, że gospodarka światowa przechodzi kryzys który może oddziaływać na prawa gospodarcze i społeczne, a także na warunki życia ludności (wzrost poziomu bezrobocia i ubóstwa, nierówności i niepewność zatrudnienia, spadek jakości usług oraz ograniczony dostęp do nich), a co za tym idzie na jej samopoczucie;
- V. mając na uwadze, że wolność myśli, sumienia, wyznania i przekonań powinna stać się – w oparciu o powszechne i niepodzielne wartości – jednym z priorytetów UE, który musi być bezwarunkowo wspierany; mając na uwadze, że prawa te są nadal powszechnie zagrożone, a liczba ich naruszeń zdecydowanie wzrosła;
- W. mając na uwadze, że powszechne zniesienie kary śmierci pozostaje dla UE jednym z priorytetów jej zewnętrznej polityki dotyczącej praw człowieka; mając na uwadze, że w czerwcu 2016 r. w Oslo (Norwegia) ma się odbyć 6. Światowy Kongres przeciwko Karze Śmierci;
- X. mając na uwadze, że dzieci, kobiety i osoby należące do mniejszości stoją w obliczu rosnących i konkretnych zagrożeń, aktów przemocy i przemocy seksualnej, zwłaszcza na terenach objętych wojną;
- Y. mając na uwadze przyznanie Nagrody im. Sacharowa w 2014 r. dr Denisowi Mukwege za jego niesłabnące starania podejmowane w charakterze lekarza i obrońcy praw człowieka, w imieniu ofiar przemocy seksualnej i okaleczania narządów płciowych; mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych stanowi rażące naruszenie praw kobiet i dzieci; mając na uwadze, że jest absolutnie konieczne, aby walka z okaleczaniem narządów płciowych i z przemocą seksualną stanowiła kluczowy element unijnej polityki zewnętrznej i polityki w dziedzinie praw człowieka;
- Z. mając na uwadze, że według szacunków w 2014 r. 230 milionów dzieci żyjących obecnie w krajach i na obszarach dotkniętych konfliktami zbrojnymi było narażonych na skrajną przemoc i traumę, a także przymusowo rekrutowanych i celowo atakowanych przez ugrupowania ekstremistyczne;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- AA. mając na uwadze, że art. 25 PDPC uznaje prawo każdego człowieka do „stopy życiowej zapewniającej zdrowie i dobrobyt jego i jego rodziny”, w ramach którego matka i dziecko mają prawo do specjalnej opieki i pomocy, włączając w to opiekę lekarską; mając na uwadze, że rezolucja Rady Praw Człowieka nr 26/28 ⁽¹⁾ zawiera apel o zwołanie kolejnego posiedzenia forum społecznego rady, które powinno skoncentrować się na kwestii dostępu do leków w kontekście prawa każdej osoby do jak najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia fizycznego i psychicznego; mając na uwadze, że konstytucja Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) stanowi, iż „korzystanie z najwyższego osiągalnego poziomu zdrowia jest jednym z podstawowych praw każdej istoty ludzkiej bez różnicy rasy, religii, przekonań politycznych, warunków ekonomicznych lub społecznych”;
- AB. mając na uwadze, że zmiana klimatu ma wpływ na dostęp do wody, zasobów naturalnych i żywności;
- AC. mając na uwadze, że zamierzone i systematyczne niszczenie wartościowych stanowisk archeologicznych stanowiących część światowego dziedzictwa przez grupy terrorystyczne i grupy bojowników ma na celu destabilizację ludności i pozbawienie jej kulturowej tożsamości oraz powinno być postrzegane nie tylko jako zbrodnia wojenna, ale również jako zbrodnia przeciwko ludzkości;

Uwagi ogólne

1. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że prawa człowieka i wartości demokratyczne, takie jak wolność wypowiedzi, myśli, sumienia i wyznania oraz wolność zrzeszania się i zgromadzeń, są w wielu częściach świata coraz bardziej zagrożone, szczególnie w reżimach autorytarnych; ponadto wyraża głębokie zaniepokojenie kurczeniem się przestrzeni publicznej dla społeczeństwa obywatelskiego oraz rosnącą liczbą ataków na obrońców praw człowieka na świecie;
2. wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia starań, by prawa człowieka i wartości demokratyczne leżały u podstaw ich stosunków zewnętrznych, do czego zobowiązały się w TUE; zwraca uwagę, że UE powinna podejmować odpowiednie środki przy rozpatrywaniu przypadków poważnych naruszeń praw człowieka w państwach trzecich, zwłaszcza w przypadku reżimów autorytarnych, w tym również poprzez stosunki handlowe, energetyczne oraz stosunki w dziedzinie bezpieczeństwa;
3. ponownie podkreśla kluczowe znaczenie zapewnienia większej spójności między wewnętrzną i zewnętrzną polityką UE w odniesieniu do poszanowania praw człowieka i wartości demokratycznych; podkreśla w tym kontekście, że choć niniejsze sprawozdanie dotyczy polityki zewnętrznej UE na rzecz postępu w dziedzinie praw człowieka, Parlament przyjmuje także sporządzane przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych roczne sprawozdanie dotyczące sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej; podkreśla także znaczenie większej konsekwencji i spójności oraz unikania podwójnych standardów w polityce zewnętrznej UE i wszystkich jej instrumentach;
4. wzywa UE i państwa członkowskie do skutecznego zmierzania się z wewnętrznymi wyzwaniami w dziedzinie praw człowieka, takimi jak sytuacja Romów, traktowanie uchodźców i migrantów, dyskryminacja osób LGBTI, rasizm, przemoc wobec kobiet, warunki panujące w więzieniach i wolność mediów w państwach członkowskich, w celu zachowania wiarygodności i spójności swojej zewnętrznej polityki dotyczącej praw człowieka;
5. podkreśla znaczenie zapewnienia spójności polityki UE w przypadkach okupacji lub aneksji terytorium; przypomina, że we wszystkich takich przypadkach UE powinna kierować się międzynarodowym prawem humanitarnym;
6. zdecydowanie sprzeciwia się aneksji, okupacji i kolonizacji terytoriów oraz podkreśla niezbywalne prawo narodów do samostanowienia;

⁽¹⁾ <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G14/086/06/PDF/G1408606.pdf?OpenElement>

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

7. uważa, że w celu wywiązania się ze zobowiązania do propagowania praw człowieka i demokracji na świecie UE i państwa członkowskie muszą przemawiać jednym i spójnym głosem oraz dopilnować, aby ich przekaz został usłyszany;
8. ponadto podkreśla, że należy zacieśnić współpracę między Komisją, Radą, ESDZ, Parlamentem i delegaturami UE, tak aby zwiększyć ogólną spójność unijnej polityki w dziedzinie praw człowieka i demokracji oraz nadać jej bardziej centralny charakter wśród wszystkich unijnych strategii politycznych posiadających wymiar zewnętrzny, w szczególności w dziedzinach dotyczących rozwoju, bezpieczeństwa, zatrudnienia, migracji, handlu i technologii;
9. wzywa UE do ulepszenia i usystematyzowania pełnego zakresu wpływu jej polityki na prawa człowieka oraz do dopilnowania, aby te analizy posłużyły następnie do przeformułowania unijnej polityki; apeluje do UE o opracowanie bardziej efektywnych mechanizmów w celu maksymalizacji pozytywnego wpływu jej polityki na prawa człowieka, zapobiegania negatywnym skutkom oraz ich łagodzenia i zwiększenia dostępu do środków odwoławczych dla poszkodowanej ludności;
10. zwraca uwagę na swoje długoterminowe zobowiązanie do wspierania praw człowieka i propagowania wartości demokratycznych, które znajduje odzwierciedlenie m.in. w przyznawaniu co roku Nagrody im. Sacharowa za wolność myśli, pracach Podkomisji Praw Człowieka i w przeprowadzanych co miesiąc debatach plenarnych oraz wydawanych rezolucjach w sprawie naruszeń praw człowieka, demokracji i praworządności;
11. wyraża głębokie zaniepokojenie świadomym i systematycznym niszczeniem i łupieniem wartościowych stanowisk archeologicznych stanowiących część światowego dziedzictwa, mającym na celu destabilizację populacji i podważenie jej kulturowej tożsamości przez grupy terrorystyczne i grupy bojowników, które finansują akty przemocy ze środków pochodzących z nielegalnego handlu skradzionymi dziełami sztuki; wzywa zatem Komisję, by we współpracy z ONZ i UNESCO zwalczała nielegalny handel wartościowymi dziełami sztuki pochodzącymi z terenów ogarniętych wojną oraz opracowały inicjatywy mające na celu ochronę dziedzictwa kulturowego na takich terenach; wzywa Komisję, by uznała świadome niszczenie wspólnego dziedzictwa ludzkości za zbrodnię przeciwko ludzkości oraz podjęła odpowiednie kroki prawne;

Instrumenty polityki UE na rzecz propagowania praw człowieka i demokracji na całym świecie

Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka i demokracji na świecie

12. wyraża zadowolenie z przyjęcia rocznego sprawozdania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji w 2014 r.; uważa, że roczne sprawozdanie jest nieodzownym narzędziem służącym kontroli, komunikacji i debacie na temat polityki UE w dziedzinie praw człowieka, demokracji i praworządności na świecie; wzywa ESDZ i Komisję, by zapewniły kompleksowe działania następcze w związku z kwestiami poruszonymi w rocznym sprawozdaniu, w tym również konkretne propozycje mające na celu rozwiązanie tych problemów, a także większą spójność poszczególnych sprawozdań dotyczących zewnętrznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji;
13. ponawia swoje zaproszenie skierowane do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel do udziału w debacie z posłami do Parlamentu Europejskiego podczas dwóch posiedzeń plenarnych w roku, z których jedno byłoby organizowane w czasie przedstawiania rocznego sprawozdania UE, a drugie – w odpowiedzi na sprawozdanie Parlamentu; podkreśla, że pisemne odpowiedzi Komisji i ESDZ na rezolucję Parlamentu w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji odgrywają istotną rolę w stosunkach międzyinstytucjonalnych, ponieważ umożliwiają podejmowanie systematycznych i pogłębionych działań następczych dotyczących wszystkich kwestii poruszonych przez Parlament;
14. wyraża uznanie dla ESDZ i Komisji w związku z przedstawieniem przez nie wyczerpujących sprawozdań dotyczących działań podjętych przez UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji w 2014 r.; uważa jednak, że można poprawić obecny format rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji, proponując lepszy przegląd konkretnego wpływu działań UE na prawa człowieka i demokrację w państwach trzecich oraz postępów osiągniętych w tej dziedzinie, a także format bardziej przyjazny dla czytelnika; ponadto wzywa do informowania o działaniach podjętych w odpowiedzi na rezolucje Parlamentu dotyczące przypadków naruszenia praw człowieka, demokracji i praworządności;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

15. zaleca w związku z tym, aby ESDZ przyjęła bardziej analityczne podejście podczas sporządzania projektu rocznego sprawozdania, jednocześnie kontynuując składanie sprawozdań na temat wdrażania strategicznych ram i planu działania UE; uważa, że w rocznym sprawozdaniu nie należy wyłącznie podkreślać osiągnięć UE i najlepszych praktyk w tej dziedzinie, ale powinno się także wskazać, jakie wyzwania i ograniczenia UE napotyka podczas swoich wysiłków na rzecz propagowania praw człowieka i demokracji w krajach trzecich oraz jakie wnioski można wyciągnąć w celu podjęcia konkretnych działań w kolejnych latach;

16. podtrzymuje swoje stanowisko, że sprawozdania krajowe przedstawiane w rocznym sprawozdaniu powinny być mniej opisowe i statyczne, a w zamian powinny w większym stopniu uwzględniać wdrażanie strategii krajowych w dziedzinie praw człowieka oraz zawierać całościowy przegląd wpływu działań UE na sytuację w poszczególnych krajach;

Ramy strategiczne i (nowy) plan działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji

17. ponownie wyraża swój pogląd, że przyjęcie ram strategicznych UE i pierwszego planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji w 2012 r. stanowiło dla UE ważny krok na rzecz włączenia kwestii praw człowieka i demokracji bez żadnych wyjątków w stosunki zewnętrzne Unii z resztą świata;

18. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Radę w lipcu 2015 r. nowego Planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019; wyraża uznanie dla ESDZ w związku z przeprowadzonymi przez nią konsultacjami z Komisją, Parlamentem, państwami członkowskimi, społeczeństwem obywatelskim oraz organizacjami regionalnymi i międzynarodowymi podczas dokonywania oceny pierwszego planu działania i sporządzania nowego;

19. z zadowoleniem przyjmuje odnowione zobowiązanie UE do propagowania i ochrony praw człowieka oraz wspierania demokracji na całym świecie; odnotowuje, że plan działania ma na celu umożliwienie UE przyjęcia bardziej ukierunkowanego, systematycznego i skoordynowanego podejścia w dziedzinie praw człowieka i demokracji, a także zwiększenie wpływu unijnej polityki i jej narzędzi w poszczególnych krajach; popiera w tym kontekście priorytetowe traktowanie pięciu strategicznych obszarów działania;

20. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, ESDZ, Komisję, Radę i państwa członkowskie do zapewnienia skutecznego i spójnego wdrożenia nowego planu działania; zwraca w szczególności uwagę na znaczenie zwiększenia skuteczności i maksymalizacji lokalnego oddziaływania narzędzi wykorzystywanych przez UE do wspierania poszanowania praw człowieka i demokracji na świecie; podkreśla konieczność zapewnienia szybkiej i odpowiedniej reakcji na naruszenia praw człowieka; ponownie podkreśla znaczenie zintensyfikowania wysiłków mających prowadzić do uwzględniania kwestii praw człowieka i demokracji we wszystkich działaniach zewnętrznych UE, w tym na wysokim szczeblu politycznym;

21. podkreśla, że aby zrealizować ambitne cele określone w nowym planie działania, UE musi wygospodarować wystarczające zasoby i zapewnić zaplecze wiedzy fachowej zarówno pod względem zasobów kadrowych w delegaturach i siedzibach głównych, jak i pod względem środków finansowych dostępnych na potrzeby projektów;

22. ponawia swoje stanowisko, że potrzebne są trwałe porozumienie i większa koordynacja między państwami członkowskimi i instytucjami UE w celu spójnego i konsekwentnego posuwania naprzód agendy w dziedzinie praw człowieka i demokracji; przypomina, że plan działania dotyczy zarówno UE, jak i państw członkowskich; w związku z tym zdecydowanie podkreśla, że państwa członkowskie powinny bez wyjątku wziąć na siebie większą odpowiedzialność za wdrażanie planu działania i ram strategicznych UE oraz wykorzystywać je jako swój własny program działań na rzecz wspierania praw człowieka i demokracji w stosunkach dwu- i wielostronnych; z zadowoleniem odnotowuje planowaną okresową ocenę nowego planu działania oraz podkreśla znaczenie szeroko zakrojonych konsultacji mających na celu systematyczne przedstawianie wyników uzyskanych w procesie uwzględniania praw człowieka we wszystkich obszarach polityki UE;

23. wzywa w związku z tym Radę do Spraw Zagranicznych do regularnego podnoszenia w dyskusji tematów dotyczących demokracji i praw człowieka; ponawia swój apel skierowany do Rady do Spraw Zagranicznych o organizowanie co roku debaty publicznej poświęconej działaniom UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji;

24. wyraża uznanie dla ESDZ i Komisji w związku z przedłożonymi przez nie sprawozdaniami dotyczącymi wdrożenia pierwszego planu działania oraz oczekuje, że taka sprawozdawczość będzie kontynuowana w ramach nowego planu działania; przypomina ponadto swoją determinację, aby brać bezpośredni udział we wdrażaniu nowego planu działania i w związanych z tym konsultacjach;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

25. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do opracowania we współpracy z pozostałymi komisarzami projektu programu, który będzie uwzględniał problematykę praw człowieka w ramach rozmaitych działań UE, zwłaszcza w obszarach dotyczących rozwoju, migracji, środowiska naturalnego, zatrudnienia, ochrony danych w internecie, handlu, inwestycji, technologii i przedsiębiorczości;

Przegląd innych instrumentów polityki UE

Mandat Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka

26. przypomina znaczenie mandatu specjalnego przedstawiciela UE (SPUE) ds. praw człowieka w zwiększaniu widoczności i skuteczności UE w zakresie ochrony i wspierania praw człowieka i zasad demokratycznych na całym świecie; wyraża uznanie dla obecnie sprawującego tę funkcję w związku z jego znaczącymi osiągnięciami i udziałem w regularnych wymianach poglądów z Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim;

27. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatu SPUE do lutego 2017 r. oraz ponawia swój apel o przekształcenie tego mandatu w mandat stały; w związku z tym wzywa do rewizji tego mandatu, aby przyznać SPUE uprawnienia do inicjatywy własnej, zapewnić odpowiedni personel i zasoby finansowe oraz umożliwić publiczne wypowiedanie się, zdawanie sprawozdań z wizyt w krajach trzecich oraz przedstawianie stanowiska UE w kwestiach związanych z prawami człowieka, tak aby wzmocnić rolę SPUE, zwiększając jego widoczność i skuteczność;

28. ponawia swój apel do Rady o uwzględnienie w mandacie specjalnych przedstawicieli UE w poszczególnych regionach geograficznych wymogu ściślejszej współpracy ze SPUE ds. praw człowieka;

Krajowe strategie w dziedzinie praw człowieka i rola delegatur UE

29. odnotowuje, że w wyniku zgodnych działań delegatur UE, unijnych instytucji i państw członkowskich 132 krajowe strategie w dziedzinie praw człowieka otrzymały poparcie Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa; ponawia swoje poparcie dla celu wspomnianych strategii, którym jest dopasowanie działań UE w każdym kraju do jego szczególnej sytuacji i potrzeb; wskazuje na konieczność bieżącej oceny krajowych strategii w dziedzinie praw człowieka i ich dostosowywania, o ile zachodzi taka potrzeba; apeluje o dalsze usprawnienie współpracy, komunikacji i wymiany informacji między delegaturami UE, ambasadami państw członkowskich i instytucjami UE w zakresie opracowywania i wdrażania krajowych strategii w dziedzinie praw człowieka;

30. ponawia swój apel, aby posłowie do Parlamentu Europejskiego mieli wgląd w treść wspomnianych strategii w odpowiednim formacie, tak aby mogli wykonywać swoje obowiązki w prawidłowy i przejrzysty sposób; zaleca, aby ESDZ i Komisja ogłaszały cel każdej strategii, aby zwiększyć przejrzystość krajowych strategii w dziedzinie praw człowieka; nalega, aby ESDZ uwzględniała jasne i mierzalne wskaźniki postępu w odniesieniu do każdej ze strategii;

31. zdecydowanie podkreśla znaczenie uwzględniania krajowych strategii w dziedzinie praw człowieka na wszystkich szczeblach kształtowania polityki w stosunku do poszczególnych państw trzecich, w tym podczas przygotowywania dialogów politycznych wysokiego szczebla, dialogów dotyczących praw człowieka, krajowych dokumentów strategicznych i rocznych programów działania;

32. z zadowoleniem przyjmuje wyznaczenie przez wszystkie delegatury oraz misje z zakresu wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) krajowych punktów centralnych dotyczących praw człowieka lub problematyki płci; zauważa jednak, że ogólnodostępne w internecie informacje na ten temat są w wielu przypadkach nieaktualne, i wzywa w związku z tym do ich szybkiego uaktualnienia;

33. przypomina wystosowane do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel oraz do ESDZ zalecenie, aby opracować jasne wytyczne operacyjne dotyczące roli krajowych punktów centralnych w delegaturach w celu umożliwienia im działania w charakterze rzeczywistych organów doradczych ds. praw człowieka oraz zapewnienia skuteczności prowadzonych przez nie działań, przy jednoczesnej spójności i otwartości, tak aby zoptymalizować pracę delegatur; uważa, że działalność krajowych punktów centralnych ds. praw człowieka powinna być również wspierana przez personel dyplomatyczny państw członkowskich; jest zdania, że działalność krajowych punktów centralnych ds. praw człowieka powinna być całkowicie niezależna i wolna od ingerencji politycznej i nękania przez krajowe organy państw trzecich, zwłaszcza w ich kontaktach z obrońcami praw człowieka i społeczeństwem obywatelskim;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Dialog i konsultacje dotyczące praw człowieka

34. uznaje, że dialogi dotyczące praw człowieka prowadzone z państwami trzecimi mogą być skutecznym narzędziem dwustronnego zaangażowania i współpracy w zakresie propagowania i ochrony praw człowieka, o ile nie stanowią one celu same w sobie, ale są sposobem uzyskania konkretnych zobowiązań i wyników od drugiej strony; z zadowoleniem przyjmuje zatem i zachęca do inicjowania dialogów dotyczących praw człowieka z coraz większą liczbą krajów, takich jak Mjanma/Birma; w tym kontekście z zadowoleniem odnotowuje na przykład szóstą rundę dialogu dotyczącego praw człowieka między UE a Mołdawią;

35. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do prowadzenia dialogów na temat praw człowieka i związanych z nimi seminariów dla społeczeństwa obywatelskiego przy zastosowaniu jasnego i ukierunkowanego na wyniki podejścia zgodnego z krajowymi strategiami w dziedzinie praw człowieka; wzywa ESDZ do systematycznego uwzględniania dialogu przygotowawczego z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, który to dialog powinien automatycznie stanowić wkład na rzecz dialogu właściwego; ponadto nalega, aby wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, SPUE ds. praw człowieka i ESDZ systematycznie nagłaśniali w odpowiedzialny i przejrzysty sposób podczas dialogów dotyczących praw człowieka poszczególne przypadki obrońców praw człowieka zagrożonych karą więzienia lub przebywających w więzieniu, więźniów politycznych oraz naruszeń praw człowieka; uważa za niezbędne, by ESDZ systematycznie dopilnowywała wywiązywania się ze wszystkich zobowiązań powziętych podczas każdego z dialogów dotyczących praw człowieka;

36. ponawia swój apel do ESDZ o opracowanie kompleksowego mechanizmu monitorowania i dokonywania przeglądu funkcjonowania dialogów dotyczących praw człowieka – we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i organizacjami praw człowieka – w celu zwiększenia ich oddziaływania; uważa, że jeśli takie dialogi będą stale kończyć się fiaskiem, należy wyciągnąć polityczne konsekwencje i wykorzystać alternatywne narzędzia służące wspieraniu poprawy sytuacji w dziedzinie praw człowieka w danym kraju; odnotowuje w tym kontekście, że dialog dotyczący praw człowieka z Rosją został zawieszony w 2014 r, a także zauważa brak rezultatów dialogu dotyczącego praw człowieka z Chinami i Białorusią; wzywa w związku z tym ESDZ do dogłębnego przemyślenia swojej strategii dotyczącej praw człowieka stosowanej względem Rosji i Chin;

37. wzywa UE i jej delegatury do zintensyfikowania – wraz ze społeczeństwem obywatelskim – dialogu politycznego z rządami dopuszczającymi się łamania praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności, a także utrzymuje, że dialog polityczny między UE i państwami trzecimi na temat praw człowieka musi obejmować szerszą i kompleksową definicję niedyskryminacji, m.in. w odniesieniu do osób LGBTI, a także ze względu na religię lub wyznanie, płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiek, niepełnosprawność i orientację seksualną; podkreśla, że zwłaszcza w krajach o niewielkich osiągnięciach w zakresie rozwoju i poszanowania praw człowieka należy utrzymać, a nawet zwiększyć pomoc rozwojową, ale najlepiej gdyby była ona przekazywana za pośrednictwem organizacji społeczeństwa obywatelskiego i lokalnych partnerów pozarządowych oraz regularnie monitorowana, zaś rządy muszą zobowiązać się do poprawienia sytuacji w zakresie praw człowieka na miejscu;

38. uznaje znaczenie dodatkowych środków wymierzonych w konkretne osoby (ukierunkowane sankcje, takie jak zamrażanie aktywów lub zakazy podróży) w przypadku uporczywego niepowodzenia dialogów z reżimami autorytarnymi;

Wytoczne UE w sprawie praw człowieka

39. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Radę w maju 2014 r. wytycznych UE w sprawie praw człowieka dotyczących wolności wypowiedzi w internecie i poza nim; przypomina jednak swoje skierowane do ESDZ wezwanie dotyczące wyjaśnienia procesu selekcji tematów zawartych w wytycznych UE oraz przeprowadzenia w tym względzie konsultacji także z Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim przed wyborem tematów;

40. ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel oraz ESDZ o skuteczne i konsekwentne wdrożenie wytycznych UE w sprawie międzynarodowego prawa humanitarne⁽¹⁾, w tym w związku z konfliktami i kryzysami humanitarnymi, do których doszło w krajach takich jak Syria, Irak, Libia i Ukraina; zaleca w tym kontekście, aby ESDZ wspierała organizacje społeczeństwa obywatelskiego, które propagują przestrzeganie przepisów międzynarodowego prawa humanitarne przez podmioty państwowe i niepaństwowe; apeluje ponadto, aby UE aktywnie wykorzystywała wszystkie dostępne jej instrumenty w celu zwiększenia zgodności działań podmiotów państwowych i niepaństwowych z międzynarodowym prawem humanitarnym; wzywa UE i państwa członkowskie, aby przyłączyły się do inicjatywy na rzecz zapewnienia zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym, prowadzonej przez Szwajcarię/Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża;

⁽¹⁾ https://www.consilium.europa.eu/ueDocs/cms_Data/docs/hr/news53.pdf

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

41. zdecydowanie podkreśla znaczenie systematycznej oceny wdrażania unijnych wytycznych UE w sprawie praw człowieka, w tym wdrażania wytycznych UE w sprawie promowania i ochrony praw dziecka, poprzez zastosowanie precyzyjnie określonych punktów odniesienia; uważa, że w celu zapewnienia należytego wdrożenia tych wytycznych należy podjąć dalsze działania służące podniesieniu świadomości na temat ich treści wśród personelu ESDZ, delegatur UE i przedstawicielstw państw członkowskich za granicą; ponawia swój apel, aby organizacje społeczeństwa obywatelskiego i organizacje praw człowieka były bardziej angażowane w wybór, opracowanie, ocenę i przegląd tych wytycznych;

Prawa człowieka i demokracja w polityce zewnętrznej UE i jej instrumentach

42. przypomina, że UE zobowiązała się, by prawa człowieka i demokracja leżały u podstaw jej stosunków z krajami trzecimi; podkreśla w związku z tym, że propagowanie praw człowieka i zasad demokracji musi być wspierane przez wszystkie strategie polityczne UE oraz odpowiednie instrumenty finansowe posiadające wymiar zewnętrzny, takie jak polityka rozszerzenia i sąsiedztwa, wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony, a także polityka w dziedzinie rozwoju, handlu, migracji oraz wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych; w tym kontekście zwraca uwagę na niedawne wysiłki UE na rzecz uwzględnienia naruszeń praw człowieka w unijnym systemie wczesnego ostrzegania związanym z zapobieganiem kryzysom;

43. podkreśla traktatowe zobowiązanie UE do dopilnowania, aby wszystkie jej zewnętrzne strategie polityczne i działania były opracowywane i realizowane w sposób integrujący i wspierający prawa człowieka oraz praworządność;

44. uznaje zewnętrzne instrumenty finansowe UE za ważne narzędzie promowania i obrony wartości demokracji i praw człowieka za granicą; ponownie apeluje o zwiększenie spójności różnych instrumentów tematycznych i geograficznych;

45. odnotowuje wysiłki Komisji zmierzające do wywiązania się z jej zobowiązania do uwzględniania przepisów w dziedzinie praw człowieka w ocenach skutków dotyczących wniosków ustawodawczych i nieustawodawczych, środków wykonawczych i porozumień handlowych; wzywa Komisję do podniesienia jakości i kompleksowości ocen skutków oraz działań podejmowanych w ich następstwie, tak aby zapewnić systematyczne uwzględnianie kwestii związanych z prawami człowieka; podkreśla rolę, jaką może w tym procesie odegrać społeczeństwo obywatelskie;

Polityka rozszerzenia i sąsiedztwa

46. przypomina, że unijna polityka rozszerzenia jest jednym z najskuteczniejszych narzędzi służących wzmocnieniu poszanowania praw człowieka i zasad demokracji; zauważa, że proces rozszerzenia będzie kontynuowany, mimo że do roku 2019 nie może nastąpić żadne rozszerzenie z powodu stanu negocjacji i sytuacji w zainteresowanych krajach, oraz z zadowoleniem przyjmuje zastosowanie nowego podejścia w negocjacjach akcesyjnych do rozdziałów obejmujących sądownictwo i prawa podstawowe, a także takie dziedziny jak sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo, które to podejście uwzględni czas niezbędny do należytego wdrożenia stosownych reform;

47. wyraża zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w odniesieniu do wolności słowa i mediów w niektórych państwach objętych procesem rozszerzenia i w szeregu krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa; podkreśla pilną potrzebę wzmocnienia niezależności i przejrzystości własności mediów w tych krajach oraz rozwiązania problemu związanego z wywieraniem politycznej i ekonomicznej presji na dziennikarzy, co często prowadzi do cenzury i autocenzury; wzywa Komisję do dalszego monitorowania i priorytetowego traktowania poszanowania wolności słowa i mediów w procesie negocjacji akcesyjnych;

48. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że należyte wdrażanie ram prawnych dotyczących ochrony mniejszości nadal pozostaje wyzwaniem, o czym jest mowa w opracowanej przez Komisję strategii rozszerzenia na lata 2014–2015⁽¹⁾; wzywa kraje objęte procesem rozszerzenia do zintensyfikowania wysiłków na rzecz ukształtowania kultury akceptacji mniejszości poprzez lepsze włączanie ich przedstawicieli w procesy decyzyjne i system kształcenia, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci romskich; wzywa UE, aby bacznie obserwowała w procesie rozszerzenia wdrażanie przepisów chroniących prawa człowieka, w tym prawa osób należących do mniejszości, oraz zwalczanie wszelkich form dyskryminacji, w tym przestępstw popełnianych z nienawiści z powodu orientacji seksualnej;

49. z zaniepokojeniem zauważa obniżenie się poziomu demokratycznej kultury politycznej w niektórych krajach kandydujących i krajach będących potencjalnymi kandydatami do członkostwa oraz w szeregu krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa; przypomina, że dobre sprawowanie rządów, poszanowanie rządów prawa, wolność opinii oraz prawa człowieka, dialog polityczny, osiąganie kompromisu i uczestnictwo wszystkich zainteresowanych stron w procesie decyzyjnym są centralnym elementem ustrojów demokratycznych; odnotowuje z równym zaniepokojeniem niewielki postęp poczyniony przez kraje objęte procesem rozszerzenia w zakresie zwiększenia niezawisłości sądownictwa i zwalczania korupcji; przyłącza się do apelu Komisji, by kraje objęte procesem rozszerzenia stworzyły rzetelny rejestr śledztw, postępowań karnych i prawomocnych wyroków;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/enlargement/pdf/key_documents/2014/20141008-strategy-paper_pl.pdf

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

50. przypomina w kontekście trwającego przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa, że TUE stanowi, iż UE ma rozwijać z państwami z nią sąsiadującymi szczególne stosunki oparte na wartościach UE, które obejmują poszanowanie praw człowieka i demokracji⁽¹⁾; ponadto przypomina, że w następstwie arabskiej wiosny z 2011 r. UE zdefiniowała na nowo swoją politykę sąsiedztwa w oparciu o zasadę „więcej za więcej”, mając na celu wzmocnienie demokratycznych instytucji i propagowanie praw człowieka; podkreśla fakt, że znaczące wyzwania, przed którymi stanęły kraje sąsiadujące z UE w ostatnich kilku latach – na przykład rozprzestrzenianie się niestabilności i konfliktu na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej oraz wykorzystywanie tych sytuacji przez grupy ekstremistów i dżihadystów, a także ludzkie cierpienie spowodowane działaniami Rosji – bardzo niekorzystnie wpłynęły na poszanowanie praw człowieka i zasad demokracji;

51. wyraża w związku z tym przekonanie, że najważniejszym elementem zaktualizowanej europejskiej polityki sąsiedztwa powinno nadal być propagowanie praw człowieka i zasad demokracji; powtarza, że propagowanie praw człowieka i demokracji leży jednocześnie w interesie zarówno krajów partnerskich, jak i UE;

52. podkreśla, że UE powinna nadal aktywnie wspierać demokratyczne i skuteczne instytucje działające w dziedzinie praw człowieka, społeczeństwo obywatelskie oraz wolne media w krajach sąsiadujących; z zadowoleniem odnotowuje w tym kontekście stałe znaczące wsparcie w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka oraz Instrumentu na rzecz Społeczeństwa Obywatelskiego Krajów Sąsiedztwa; z zadowoleniem odnotowuje również konsekwentne i skuteczne zaangażowanie Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji we wschodnim i południowym sąsiedztwie mające na celu wspieranie demokracji i poszanowania podstawowych praw i wolności, o którym wspomniano w pierwszym sprawozdaniu z oceny tego funduszu⁽²⁾; zdecydowanie zachęca UE i państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu oferowały silne zachęty i fachową wiedzę zdobytą podczas ich własnych procesów przemian, aby wspierać procesy reform demokratycznych w sąsiedztwie UE;

53. wyraża przekonanie, że absolutnie niezbędne jest zakończenie rosyjskiej agresji na Ukrainie oraz zapewnienie stabilności i poszanowania praw człowieka;

Handel w służbie praw człowieka

54. ponownie wyraża swoje poparcie dla systematycznego zamieszczania klauzul praw człowieka we wszystkich międzynarodowych porozumieniach między UE i państwami trzecimi, przy uwzględnieniu między innymi europejskiego dialogu społecznego i norm pracy MOP; wzywa Komisję, by skutecznie i systematycznie monitorowała i oceniała wdrażanie klauzul praw człowieka oraz by regularnie zdawała Parlamentowi sprawozdanie z przestrzegania praw człowieka w krajach partnerskich; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Rada bardziej systematycznie stosuje środki ograniczające wobec państw trzecich, które celowo naruszają prawa człowieka; w związku z tym zaleca, aby w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia praw człowieka w kraju trzecim, z którym zawarta została umowa, UE podejmowała konkretne działania, stosując odpowiednie środki przewidziane w klauzulach praw człowieka;

55. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. nowego rozporządzenia (UE) nr 978/2012 w sprawie ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP); z zadowoleniem odnotowuje fakt, że 14 państwom przyznano do końca 2014 r. preferencyjne rozwiązania w ramach GSP Plus, oraz przypomina, że państwa mają obowiązek utrzymać ratyfikację 27 podstawowych konwencji międzynarodowych, a także monitorować ich skuteczne wdrożenie, zgodnie z kryteriami przewidzianymi na mocy tych konwencji i przez UE; oczekuje, że Komisja do końca 2015 r. oceni te kwestie w rzetelny i przejrzysty sposób oraz złoży Parlamentowi i Radzie sprawozdanie dotyczące statusu ratyfikacji i skutecznego wdrożenia tych konwencji przez beneficjentów korzystających z preferencyjnych rozwiązań w ramach GSP Plus; ponownie zaleca, by dodać statut rzymski do kolejnej listy konwencji;

Biznes a prawa człowieka

56. jest zdania, że handel i prawa człowieka mogą iść w parze, a środowisko biznesu odgrywa istotną rolę w promowaniu praw człowieka i demokracji; jest zdania, że wspieranie praw człowieka powinno opierać się na współpracy między rządem i sektorem prywatnym; w związku z tym ponownie stwierdza, że przedsiębiorstwa europejskie powinny podejmować odpowiednie środki w celu zapewnienia, by prowadzona przez nie w państwach trzecich działalność odbywała się z poszanowaniem standardów praw człowieka; ponadto przypomina, że UE powinna propagować społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw, a europejskie przedsiębiorstwa powinny odgrywać wiodącą rolę w promowaniu

⁽¹⁾ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2014:077:0027:0043:PL:PDF>

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0274.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

międzynarodowych norm dotyczących działalności gospodarczej i praw człowieka; wzywa także UE, by odegrała aktywną rolę podczas 12. sesji grupy roboczej ONZ ds. praw człowieka i transnarodowych korporacji i innych przedsiębiorstw, a także wspierała starania o dostosowanie swoich strategii politycznych do wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych; zaleca, by UE i państwa członkowskie zaangażowały się w debatę na temat prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego biznesu i praw człowieka w ramach systemu ONZ;

57. uważa w związku z powyższym, że ESDZ powinna domagać się, aby delegatury UE nawiązywały kontakt z unijnymi przedsiębiorstwami działającymi w państwach trzecich w celu zapewnienia poszanowania praw człowieka w działaniach związanych z prowadzonym przez nich biznesem; przypomina ponadto swój apel, aby delegatury UE uwzględniały przestrzeganie praw człowieka w działalności gospodarczej jako priorytet podczas lokalnych zaproszeń do składania wniosków w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), oraz aby delegatury UE podejmowały wszelkie konieczne działania w celu ochrony obrońców praw człowieka zgodnie z wytycznymi UE w sprawie obrońców praw człowieka;

58. ponownie zwraca się do Komisji, żeby do końca 2015 r. złożyła sprawozdanie w sprawie realizacji wytycznych ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka ⁽¹⁾ przez państwa członkowskie UE;

59. apeluje, aby UE podjęła zdecydowane działania w celu rozwiązania problemu zawłaszczania ziemi, takie jak promowanie odpowiednich zabezpieczeń zapobiegających temu problemowi w odnośnych państwach oraz wśród unijnych i europejskich przedsiębiorstw obecnych w tych państwach;

60. wzywa UE do opracowania projektu pilotażowego dotyczącego niepodzielności praw człowieka, kwestii związanych z ziemią (zawłaszczanie ziemi i przymusowe przesiedlanie) oraz spójności strategii politycznych UE w tym zakresie; apeluje do UE o przedstawienie sprawozdania na temat rozważenia przystąpienia do protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych zgodnie ze zobowiązaniem zawartym w planie działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019;

Prawa człowieka a rozwój

61. uważa, że współpraca na rzecz rozwoju powinna iść w parze z propagowaniem praw człowieka i zasad demokracji; przypomina w tym kontekście, że zdaniem ONZ w przypadku braku podejścia opartego na prawach człowieka niemożliwa jest pełna realizacja celów rozwoju; przypomina także, że UE zobowiązała się do wspierania krajów partnerskich, uwzględniając ich sytuację rozwojową i poczynione przez nie postępy w dziedzinie praw człowieka i demokracji; zachęca do uwzględnienia jasno określonych ram wyników we wszystkich instrumentach, aby zapewnić włączenie marginalizowanych i szczególnie wrażliwych grup oraz włączyć do głównego nurtu podejście oparte na prawach człowieka;

62. z zadowoleniem odnosi się do opublikowanego w kwietniu 2014 r. i z uznaniem przyjętego przez Radę dokumentu roboczego służb Komisji w sprawie podejścia opartego na prawach, obejmującego wszystkie prawa człowieka, w tym prawa kobiet i dziewcząt, na rzecz unijnej współpracy rozwojowej; zachęca Komisję do monitorowania wdrażania podejścia opartego na prawach oraz do dopilnowania, aby prawa człowieka i współpraca na rzecz rozwoju wzajemnie się wzmacniały w terenie; zwraca się do Komisji, by przedstawiła przejrzystą i publiczną ocenę wdrażania unijnego zestawu narzędzi dotyczących podejścia opartego na prawach; wzywa UE, aby wzmocniła swą rolę zdecydowanego promotora praw człowieka na świecie, w sposób efektywny, spójny i rozważny korzystając ze wszystkich dostępnych instrumentów w celu propagowania i ochrony praw człowieka i ich obrońców oraz zapewniając skuteczność naszej polityki w zakresie pomocy rozwojowej, zgodnie z nowym celem zrównoważonego rozwoju nr 16;

63. z zadowoleniem przyjmuje ambitny program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, przyjęty na specjalnym szczycie ONZ w Nowym Jorku, a także wiodącą rolę UE w tym procesie, w szczególności odnośnie do uwzględniania podstawowych wartości UE, takich jak prawa człowieka i dobre rządy; z zadowoleniem odnotowuje, że ten nowy program działania jest wyraźnie oparty na zobowiązaniach dotyczących praw człowieka oraz że jego 17 celów i 169 powiązanych celów ukierunkowanych jest na zapewnienie wszystkim ludziom poszanowania ich praw człowieka; podziela leżącą u podstaw tego dokumentu wizję świata opartego na powszechnym poszanowaniu praw człowieka i godności ludzkiej, praworządności, sprawiedliwości, równości i niedyskryminacji, a także poszanowaniu rasy, pochodzenia etnicznego i różnorodności kulturowej oraz równych możliwościach, pozwalających na pełne urzeczywistnienie ludzkiego potencjału i przyczyniających się do wspólnego dobrobytu; podkreśla, że należy zadbać o to, aby podstawą programu

⁽¹⁾ http://www.ohchr.org/Documents/Publications/GuidingPrinciplesBusinessHR_EN.pdf

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, środków jego monitorowania oraz przyszłej realizacji przez wszystkie zainteresowane strony, w tym społeczeństwo obywatelskie i sektor prywatny, było podejście oparte na prawach człowieka i na równości płci, a także takie cele, jak eliminacja ubóstwa, ograniczanie nierówności i wykluczenia społecznego oraz demokratyzacja gospodarki;

64. podkreśla znaczenie spójności polityki na rzecz rozwoju w realizacji nowego programu działania na rzecz zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę, że podejście oparte na prawach człowieka powinno doprowadzić do głębszego zrozumienia spójności polityki na rzecz rozwoju, ponieważ bez pokonania przeszkód na drodze do urzeczywistnienia praw nie można osiągnąć postępów w dążeniu do zrównoważonego rozwoju i eliminacji ubóstwa;

65. ponownie stwierdza pilną potrzebę zajęcia się problemem ogólnoswiatowego obciążenia chorobami związanymi z ubóstwem i chorobami zaniedbanymi; apeluje o ambitną długoterminową strategię polityczną i plan działania w zakresie ogólnoswiatowego zdrowia, innowacji i dostępu do leków, uwzględniające między innymi inwestycje w badania i rozwój, aby zabezpieczyć prawo do standardu życia zapewniającego zdrowie i dobrobyt każdego człowieka bez dyskryminacji ze względu na rasę, wyznanie, przekonania polityczne, warunki gospodarcze lub społeczne, tożsamość płciową lub orientację seksualną;

66. podkreśla, że plan działania z Addis Abeby oznacza zobowiązanie do zapewnienia powszechnego minimum ochrony socjalnej, powszechnej opieki zdrowotnej i podstawowych usług publicznych dla wszystkich, obejmujących zdrowie i edukację;

67. z zadowoleniem odnotowuje sporządzone przez ESDZ i Komisję oraz poparte przez Radę wytyczne dotyczące zwalczania terroryzmu, mające na celu zapewnienie poszanowania praw człowieka podczas planowania i wdrażania projektów dotyczących pomocy w zwalczaniu terroryzmu w państwach trzecich; wzywa ESDZ i Komisję do zapewnienia skutecznego wdrożenia tego dokumentu, poczynając od jego szerokiego upowszechnienia; przypomina w tym kontekście, że poszanowanie praw i wolności podstawowych jest podstawą skutecznej polityki antyterrorystycznej, w tym stosowania cyfrowych technologii nadzoru; wspiera międzynarodowe wysiłki mające położyć kres naruszeniom praw człowieka, których dopuszczają się ISIS/Daisz;

Prawa ludności tubylczej

68. wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie, by wsparły przegląd mandatu mechanizmu eksperckiego w kwestii praw ludów tubylczych zgodnie z dokumentem końcowym Światowej Konferencji w sprawie Ludów Tubylczych (rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 69/2⁽¹⁾) w celu nadzorowania, oceny i usprawnienia wdrażania Deklaracji praw ludów tubylczych; nalega na państwa członkowskie, aby domagały się, by wszyscy specjaliści eksperci zwracali szczególną uwagę na kwestie dotyczące tubylczych kobiet i dziewcząt oraz regularnie składali Radzie Praw Człowieka ONZ sprawozdania z tych kwestii; wzywa ESDZ i państwa członkowskie, by aktywnie wspierały opracowanie systemowego planu działania na rzecz ludów tubylczych, o co zwróciło się Zgromadzenie Generalne ONZ w rezolucji z września 2014 r., szczególnie w odniesieniu do organizowania regularnych konsultacji z ludami tubylczymi w ramach tego procesu; głęboko ubolewa, że w niektórych regionach Afryki Zachodniej osoby z zaburzeniami psychicznymi są przykuwane łańcuchem do drzew w lasach lub porzucane na ulicach, co stanowi powszechną praktykę akceptowaną przez społeczności lokalne;

Działania UE w dziedzinie migracji i uchodźców

69. wyraża głębokie zaniepokojenie oraz solidarność z dużą liczbą uchodźców i migrantów, którzy z powodu poważnych naruszeń praw człowieka cierpią jako ofiary konfliktów, prześladowań, błędów w sprawowaniu rządów oraz sieci organizujących nielegalną imigrację, handel ludźmi i przemyt ludzi, a także grup ekstremistów i grup przestępczych; wyraża również swoje głębokie ubolewanie w związku z tragiczną śmiercią ludzi próbujących dotrzeć do granic UE;

70. podkreśla pilną potrzebę zajęcia się pierwotnymi przyczynami przepływów migracyjnych, a tym samym skoncentrowania się na wymiarze zewnętrznym kryzysu uchodźczego, w tym poprzez znalezienie trwałego rozwiązania konfliktów w naszym sąsiedztwie, w drodze budowania współpracy i partnerstwa z państwami trzecimi oraz za sprawą unijnej polityki zewnętrznej; podkreśla potrzebę kompleksowego i opartego na prawach człowieka podejścia do migracji oraz wzywa UE do zacieśnienia współpracy z ONZ, w tym również z jej agencjami, a także organizacjami regionalnymi,

⁽¹⁾ <http://wqip2014.org/wp-content/uploads/2013/03/N1446828.pdf>

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

rządami i organizacjami pozarządowymi w celu zajęcia się pierwotnymi przyczynami przepływów migracyjnych oraz poprawy sytuacji w obozach dla uchodźców w pobliżu obszarów ogarniętych konfliktem; ponawia apel do UE o dopilnowanie, aby wszelkie porozumienia dotyczące współpracy w dziedzinie migracji i umowy o readmisji z państwami spoza UE były zgodne z prawem międzynarodowym; przypomina, że globalna strategia w dziedzinie migracji jest ściśle związana z polityką rozwojową i humanitarną, w tym z utworzeniem korytarzy z pomocą humanitarną i wydawaniem wiz humanitarnych, a także z innymi strategiami polityki zewnętrznej; odnotowuje operację wojskową Unii Europejskiej w południowym rejonie środkowej części Morza Śródziemnego (EUNAVFOR MED) przeciwko przemytnikom i handlarzom działającym w tym regionie; podkreśla pilną potrzebę opracowania bardziej zdecydowanych strategii politycznych na szczeblu Unii, aby uwzględnić pilne problemy związane z migrantami i uchodźcami oraz znaleźć skuteczny, sprawiedliwy i zrównoważony mechanizm zapewniający rozłożenie obciążeń między poszczególne państwa członkowskie; zwraca uwagę na środki zaproponowane przez Komisję w dniu 9 września 2015 r. w celu rozwiązania kryzysu uchodźczego, takie jak przewidziany przegląd rozporządzenia dublińskiego;

71. wzywa UE i państwa członkowskie, aby w większym stopniu wspierały walkę z handlem ludźmi za pomocą instrumentów polityki zewnętrznej, zwracając szczególną uwagę na ochronę ofiar, zwłaszcza nieletnich; stoi zdecydowanie na stanowisku, że UE powinna zacieśnić współpracę z państwami trzecimi i innymi istotnymi podmiotami w celu wymiany dobrych praktyk i przyczyniania się do rozbijania międzynarodowych siatek handlarzy; ponownie podkreśla potrzebę wdrożenia przez wszystkie państwa członkowskie dyrektywy UE 2011/36/EU w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar ⁽¹⁾ i Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016 ⁽²⁾;

72. przypomina, że w roku 2014 17,5 miliona osób zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów w wyniku katastrof spowodowanych przez zagrożenia klimatyczne; przypomina, że te przesiedlenia dotyczą przede wszystkim regionów południowych, które są najbardziej narażone na wpływ zmiany klimatu; podkreśla w związku z tym, że 85 % tych przesiedleń ma miejsce w krajach rozwijających się i są to głównie przesiedlenia wewnętrzne i wewnątrzregionalne; przypomina, że w ramach milenijnych celów rozwoju państwa członkowskie UE zobowiązały się do przeznaczania na pomoc rozwojową 0,7 % PKB;

73. wzywa UE do czynnego udziału w dyskusji nad terminem „uchodźca klimatyczny”, w tym nad jego możliwą definicją prawną w prawie międzynarodowym lub w wiążącej umowie międzynarodowej;

74. ponawia apel o zajęcie przez UE wspólnego stanowiska dotyczącego wykorzystywania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, szanującego prawa człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne oraz podejmującego takie kwestie jak ramy prawne, proporcjonalność, rozliczalność, ochrona ludności cywilnej i przejrzystość; ponownie wzywa UE do zakazania opracowywania, produkcji i stosowania w pełni autonomicznej broni, która umożliwi przeprowadzanie ataków bez interwencji człowieka; wzywa UE do wyrażenia sprzeciwu wobec pozasądowych egzekucji i do zakazania tej praktyki, a także do podejmowania odpowiednich działań, zgodnie z krajowymi i międzynarodowymi zobowiązaniami prawnymi, w przypadku gdy istnieją uzasadnione powody, by zakładać, że osoba fizyczna lub prawna podlegająca jej jurysdykcji może być powiązana z bezprawnymi zabójstwami za granicą;

Międzynarodowe wydarzenia kulturalne i sportowe a prawa człowieka

75. jest poważnie zaniepokojony, że część dużych imprez sportowych odbywa się w państwach autorytarnych, w których dochodzi do naruszeń praw człowieka i podstawowych wolności; podkreśla potrzebę prowadzenia społecznych kampanii informacyjnych na temat konieczności przestrzegania praw człowieka w odniesieniu do imprez sportowych, w tym problemu związanego z przymusową prostytucją i handlem ludźmi; wzywa UE i państwa członkowskie do nawiązania współpracy z UNHCR i innymi forami wielostronnymi, a także z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, tak aby zagwarantować pełne przestrzeganie praw człowieka podczas takich wydarzeń, co powinno stanowić jedno z kryteriów przyznawania organizacji dużych międzynarodowych imprez sportowych; w związku z tym zwraca szczególną uwagę na najbliższe mistrzostwa świata w piłce nożnej organizowane przez FIFA w Rosji w 2018 r. i w Katarze w 2022 r. oraz igrzyska olimpijskie w Pekinie w 2022 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽²⁾ https://ec.europa.eu/anti-trafficking/sites/antitrafficking/files/eu_strategy_towards_the_eradication_of_trafficking_in_human_beings_2012-2016_1.pdf

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Działania UE w organizacjach wielostronnych

76. ponownie podkreśla swoje pełne poparcie dla silnego zaangażowania UE na rzecz propagowania praw człowieka i zasad demokracji poprzez współpracę ze strukturami ONZ i jej wyspecjalizowanymi agencjami, a także z Radą Europy, OBWE i OECD, zgodnie z art. 21 i 220 TUE; w związku z tym z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia celów zrównoważonego rozwoju;

77. ponownie podkreśla ponadto znaczenie aktywnego i konsekwentnego angażowania się UE we wszystkie mechanizmy ONZ dotyczące praw człowieka, zwłaszcza w działalność Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz Rady Praw Człowieka; uznaje wysiłki ESDZ, delegatur UE w Nowym Jorku i Genewie oraz państw członkowskich na rzecz zwiększenia spójności działań UE w dziedzinie praw człowieka na szczeblu ONZ; zachęca UE do zwiększenia wysiłków mających służyć dobitnemu przedstawianiu swojego stanowiska, w tym poprzez zintensyfikowanie coraz szerzej stosowanej praktyki inicjatyw międzyregionalnych oraz przyjmowanie roli współwnioskodawcy i lidera podczas prac nad rezolucjami;

78. apeluje o przestrzeganie praw podstawowych ludności Sahary Zachodniej, w tym wolności zrzeszania się, wolności słowa i prawa swobody zgromadzeń; wzywa do uwolnienia wszystkich zachodniosaharyjskich więźniów politycznych; wnioskuje o umożliwienie dostępu do terytoriów Sahary Zachodniej posłom do parlamentu, niezależnym obserwatorom, organizacjom pozarządowym i przedstawicielom prasy; wzywa Narody Zjednoczone do zapewnienia misji MINURSO mandatu w dziedzinie praw człowieka zgodnie ze wszystkimi innymi misjami pokojowymi na całym świecie; popiera uczciwe i trwałe rozstrzygnięcie konfliktu w Saharze Zachodniej w oparciu o prawo ludności zachodniosaharyjskiej do samostanowienia, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych;

79. przypomina znaczenie podtrzymania zinstytucjonalizowanej praktyki wysłania delegacji parlamentarnej do Zgromadzenia Ogólnego ONZ; z zadowoleniem przyjmuje powrót do tej praktyki w 2015 r. podczas 28. sesji Rady Praw Człowieka;

80. podkreśla, że w celu zwiększenia wiarygodności i legitymacji Rady Praw Człowieka wszyscy jej członkowie muszą utrzymywać najwyższe standardy z zakresu praw człowieka i wypełniać swoje zobowiązania w tej dziedzinie; uważa, że należy wspierać, rozwijać i utrzymywać prawa człowieka na wszystkich forach międzynarodowych; wzywa Komisję do przedłożenia publicznego sprawozdania z czynności i działań podejmowanych przez nią w celu dalszego realizowania agendy w dziedzinie praw człowieka oraz zwiększenia rozliczalności i odpowiedzialności w zakresie praw człowieka organizacji międzynarodowych, takich jak WTO i Bank Światowy (BIRD, MKF, MIGA);

81. potwierdza swoje zdecydowane zobowiązanie do położenia kresu bezkarności w odniesieniu do najpoważniejszych zbrodni budzących obawy społeczności międzynarodowej oraz do zapewnienia sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa, a także ponownie podkreśla swoje silne wsparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK); uważa za godny ubolewania fakt, że w 2014 r. żadne państwo nie ratyfikowało statutu rzymskiego; podkreśla kwestię odpowiedzialności za położenie kresu bezkarności i ściganie sprawców zbrodni ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych, w tym zbrodni związanych z przemocą na tle seksualnym; wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że nadal nie wykonano kilku nakazów aresztowania; zwraca się do UE, by w dalszym ciągu zdecydowanie wspierała – na szczeblu dyplomatycznym i politycznym – pogłębianie i rozszerzanie stosunków między MTK i ONZ, w szczególności w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, a także w jej stosunkach dwustronnych i na wszelkich innych forach; wzywa UE, w tym jej delegatury, a także państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz propagowania powszechności statutu rzymskiego oraz jego ratyfikacji i skutecznego wdrożenia; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia MTK niezbędnych zasobów oraz do zwiększenia wsparcia dla systemu międzynarodowego sądownictwa karnego, między innymi przez wsparcie finansowe dla podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, przykładowo ze środków Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR); apeluje o wdrożenie opracowanego w 2013 r. unijnego zestawu narzędzi w zakresie komplementarności między międzynarodowym i krajowym wymiarem sprawiedliwości;

82. wzywa UE i państwa członkowskie do aktywnego wspierania MTK i podkreślania konieczności wykonywania jego orzeczeń we wszystkich rodzajach dialogów z krajami trzecimi;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Zwiększanie poszanowania praw człowieka na świecie*Wolność myśli, sumienia i religii lub przekonań*

83. przypomina, że wolność myśli, sumienia, wyznania i przekonań jest podstawowym prawem człowieka uznanym w Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz gwarantowanym przez art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ; przypomina również, że wolność ta jest powiązana z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmującymi prawo do wiary lub niewiary, wolność praktykowania przekonań teistycznych, nieistycznych lub ateistycznych oraz prawo do przyjęcia, zmiany i porzucenia lub powrotu do wybranych przez siebie przekonań; wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre państwa nadal nie przestrzegają standardów ONZ i stosują represje państwowe, które mogą obejmować kary cielesne, kary więzienia, niewspółmierne kary finansowe, a nawet karę śmierci, co stanowi pogwałcenie wolności religii lub przekonań; wyraża zaniepokojenie nasileniem prześladowań mniejszości religijnych i wyznaniowych, w tym wspólnot chrześcijańskich, a także bezprawnym niszczeniem miejsc ich gromadzenia;

84. wzywa UE i państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz wyeliminowania wszelkich form dyskryminacji religijnej oraz propagowania dialogu międzywyznaniowego podczas angażowania się we współpracę z krajami trzecimi; domaga się podjęcia konkretnych działań w celu ochrony mniejszości religijnych, osób niewierzących, apostatów i ateistów, będących ofiarą przepisów dotyczących bluźnierstwa, oraz wzywa UE i państwa członkowskie do zaangażowania na rzecz zniesienia takich przepisów; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do promowania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych, w tym przez wspieranie mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań; w pełni popiera stosowaną przez UE praktykę przejmowania wiodącej roli w Radzie Praw Człowieka i na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ podczas rozmów na ten temat; domaga się podjęcia konkretnych działań i środków służących skutecznemu wdrożeniu oraz ulepszeniu wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań; uważa, że należy podjąć działania na forach międzynarodowych i regionalnych przez prowadzenie otwartego, przejrzystego i systematycznego dialogu ze stowarzyszeniami i wspólnotami religijnymi, zgodnie z art. 17 TFUE, w tym również za pośrednictwem delegatur UE; ponadto zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia systematycznych i spójnych szkoleń dla pracowników UE w głównych siedzibach i w delegaturach;

Działania UE przeciw karze śmierci

85. z zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel oraz Sekretarza Generalnego Rady Europy ⁽¹⁾ z października 2014 r., w której na nowo potwierdzili oni swój zdecydowany i całkowity sprzeciw wobec kary śmierci we wszystkich przypadkach i bez względu na okoliczności; podtrzymuje swoje stanowisko, że zniesienie kary śmierci na całym świecie powinno być jednym z najważniejszych celów UE w dziedzinie praw człowieka; zauważa, że wsparcie dla krajów trzecich we wdrażaniu polityki antynarkotykowej powinno mieć na celu zniesienie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami; domaga się, aby w kontekście VI Światowego Kongresu przeciwko Karze Śmierci, który ma się odbyć w czerwcu 2016 r. w Oslo (Norwegia), UE oraz państwa członkowskie jednoznacznie opowiedziały się przeciwko karze śmierci, podjęły silniejsze zobowiązania na rzecz zniesienia kary śmierci oraz wsparły odnośne publiczne kampanie informacyjne;

86. wyraża zaniepokojenie rosnącą na całym świecie liczbą wydawanych wyroków śmierci i wykonywanych egzekucji; wyraża głębokie ubolewanie, że w prawodawstwach niektórych państw trzecich nadal obowiązuje kara śmierci; uważa za godny ubolewania fakt, że po dwuletniej przerwie Białoruś powróciła do wykonywania egzekucji; w związku z tym ponawia apel do Białorusi o wdrożenie moratorium w sprawie kary śmierci, które powinno prowadzić ostatecznie do jej zniesienia; odnotowuje, że osiem państw ustanowiło przepisy przewidujące karę śmierci za homoseksualizm;

87. wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie do opracowania wytycznych dotyczących kompleksowej i skutecznej polityki europejskiej w zakresie kary śmierci w odniesieniu do dziesiątek europejskich obywateli oczekujących na wykonanie wyroku w państwach trzecich, która to polityka powinna obejmować solidne i wzmocnione mechanizmy w zakresie systemu identyfikacji, świadczenia pomocy prawnej i przedstawicielstwa dyplomatycznego;

88. wzywa UE do dalszego nawiązywania współpracy z krajami utrzymującymi karę śmierci, przy wykorzystaniu wszystkich narzędzi dyplomatycznych i narzędzi współpracy w celu doprowadzenia do zniesienia tej kary; ponawia ponadto swój apel do UE o kontynuowanie monitorowania warunków, w jakich wykonywane są egzekucje w krajach, które nadal stosują karę śmierci;

⁽¹⁾ <http://www.coe.int/en/web/portal/10-october-against-death-penalty>

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Zwalczanie tortur i złego traktowania

89. uważa, że w związku z 30. rocznicą Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, a także ze względu na fakt, że tortury i złe traktowanie nadal mają miejsce na całym świecie, UE powinna zintensyfikować swoje wysiłki zmierzające do wyeliminowania tych poważnych naruszeń praw człowieka; podkreśla, że szczególnej uwagi wymagają członkowie grup szczególnie wrażliwych, takich jak dzieci i kobiety, mniejszości etniczne, językowe i religijne, którzy są narażeni na tortury lub brutalne traktowanie w ośrodkach zatrzymań; wzywa w związku z tym ESDZ i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do bardziej zdecydowanego angażowania się w zwalczanie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania poprzez prowadzone na większą skalę przedsięwzięcia dyplomatyczne i bardziej systematyczne poruszanie tego tematu na forach publicznych, co stanowi odzwierciedlenie wartości i zasad, do przestrzegania których zobowiązała się UE; zaleca, aby ESDZ, delegatury UE i państwa członkowskie wykorzystywały pełny potencjał wszystkich istniejących instrumentów, takich jak wytyczne UE w sprawie tortur⁽¹⁾; w związku z tym zaleca stałą poprawę mechanizmów kontroli wywozu leków, które mogą zostać wykorzystane do egzekucji lub tortur, w tym klauzuli o docelowym końcowym zastosowaniu, tak aby zawiesić lub wstrzymać transfer przedmiotów związanych z bezpieczeństwem, które wyraźnie nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż wykonywanie kary śmierci lub zadawanie tortur;

90. podkreśla, że istnieją kraje, które nie podjęły kroków zmierzających do zaspokojenia pilnej potrzeby w zakresie zapewnienia wszystkich koniecznych środków służących poprawie warunków panujących w więzieniach; zauważa, że poczyniono bardzo niewielkie postępy na rzecz zapewnienia, aby obiekty więzienne były zgodne z międzynarodowymi normami w dziedzinie praw człowieka oraz aby chronione było prawo więźniów do życia, integralności cielesnej i godności; podkreśla konieczność poprawy warunków panujących w więzieniach w celu przestrzegania praw człowieka oraz podkreśla fakt, że osoby osadzone nie powinny być poddawane niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu;

Dyskryminacja

91. podkreśla, że przekonania i tradycje społeczne, religijne lub kulturowe nie mogą w żadnych okolicznościach uzasadniać żadnych form dyskryminacji, przemocy, działań odwetowych i tortur, seksualnego wykorzystywania kobiet i dziewcząt, okaleczania narządów płciowych, małżeństw dzieci i wymuszonych małżeństw, handlu kobietami, dyskryminacji i wykluczenia społecznego ze względu na klasę społeczną lub pochodzenie oraz przemocy domowej;

92. potępia w najmocniejszych słowach wszystkie formy dyskryminacji, w tym ze względu na rasę, kolor, płeć, orientację seksualną, tożsamość płciową, język, kulturę, religię lub przekonania, pochodzenia społeczne, przynależność kastową, urodzenie, wiek, niepełnosprawność lub inny status; wzywa UE do zintensyfikowania wysiłków służących wykorzenieniu wszystkich rodzajów dyskryminacji, rasizmu i ksenofobii za sprawą dialogów w dziedzinie praw człowieka i dialogów politycznych, działalności delegatur UE i dyplomacji publicznej; ponadto wzywa UE do dalszego propagowania ratyfikacji i pełnego wdrożenia wszystkich konwencji ONZ, które wspierają tę sprawę, takich jak Międzynarodowa konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej lub Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

Prawa osób LGBTI

93. uważa, że UE powinna kontynuować wysiłki mające na celu większe przestrzeganie praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI), zgodnie z odnośnymi wytycznymi UE⁽²⁾; zaleca wdrożenie tych wytycznych, w tym również poprzez szkolenia dla pracowników UE w krajach trzecich; ubolewa, iż w 75 państwach homoseksualizm nadal uznawany jest za niezgodny z prawem, a w 8 z nich zagrożony jest karą śmierci, i uważa, że praktyki oraz akty przemocy na tle orientacji seksualnej nie powinny pozostać bezkarne; wyraża poparcie dla ustawicznych działań Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka mających na celu zwalczanie tych dyskryminacyjnych przepisów, a także dla pracy innych agencji ONZ; jest zaniepokojony ograniczeniami podstawowych wolności obrońców praw człowieka osób LGBTI i wzywa UE do okazania im większego wsparcia; jest zdania, że prawa podstawowe osób LGBTI będą prawdopodobnie lepiej przestrzegane, jeżeli umożliwi się tym osobom dostęp do instytucji prawnych, w miarę możliwości za pośrednictwem zarejestrowanego związku partnerskiego lub małżeństwa;

94. podkreśla, że społeczności mniejszościowe w krajach trzecich mają szczególne potrzeby oraz że należy wspierać ich pełną równość we wszystkich obszarach życia gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego;

⁽¹⁾ <http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cmsUpload/TortureGuidelines.pdf>

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/foraff/137584.pdf

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Dyskryminacja o podłożu kastowym

95. odnotowuje z wielkim zaniepokojeniem skalę i skutki dyskryminacji o podłożu kastowym oraz popełnianie naruszeń praw człowieka w związku z przynależnością kastową, w tym odmowę dostępu do systemu prawnego lub zatrudnienia, ciągłą segregację, ubóstwo i stygmatyzację; apeluje o przyjęcie unijnego instrumentu służącego zapobieganiu i eliminowaniu dyskryminacji o podłożu kastowym; zaleca włączenie w główny nurt kwestii dotyczących wytycznych i planów działania ESDZ i Komisji, zwłaszcza unijnych działań na rzecz walki z wszystkimi formami dyskryminacji oraz wysiłków zmierzających do zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz wszelkich form skierowanej przeciwko nim dyskryminacji;

Prawa osób niepełnosprawnych

96. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla znaczenie jej skutecznego wdrożenia zarówno przez państwa członkowskie, jak i instytucje UE; podkreśla w szczególności potrzebę wiarygodnego włączenia zasady powszechnej dostępności i wszelkich praw osób niepełnosprawnych do wszystkich instrumentów polityki UE, w tym w obszarze współpracy na rzecz rozwoju, i zwraca uwagę na nakazowy i horyzontalny charakter tego zagadnienia;

97. zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do dalszego wspierania procesu ratyfikacji i wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych przez te kraje, które jeszcze jej nie ratyfikowały lub nie wdrożyły;

98. podkreśla, że wspólnota międzynarodowa uznała, że priorytetowe znaczenie ma sytuacja kobiet niepełnosprawnych; przypomina wnioski biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka, w których stwierdzono, że strategie polityczne i programy mające na celu podjęcie kwestii przemocy wobec kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych powinny być opracowywane w ścisłej współpracy z osobami, które dotknięte są niepełnosprawnością, uznając jednocześnie ich niezależność, oraz z organizacjami osób niepełnosprawnych; podkreśla konieczność regularnej kontroli instytucji i odpowiedniego szkolenia opiekunów; wzywa UE, aby uwzględniła zwalczanie dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność w swoich strategiach politycznych dotyczących działań zewnętrznych, współpracy i pomocy rozwojowej, w tym w EIDHR;

Prawa kobiet i dziewcząt

99. przypomina, że Nagrodę im. Sacharowa otrzymał w 2014 r. dr Denis Mukwege w uznaniu za jego zdecydowane zaangażowanie w pracę z ofiarami przemocy seksualnej i nieustanne propagowanie praw kobiet, co doprowadziło do zwiększenia świadomości na temat stosowania przemocy wobec kobiet, dziewcząt i dzieci, a także okaleczania ich narządów płciowych jako praktyk wojennych; potępia wszelkie formy wykorzystywania i przemocy wobec kobiet, dziewcząt i dzieci, zwłaszcza stosowanie przemocy seksualnej jako narzędzia walki, a także okaleczanie narządów płciowych kobiet, małżeństwa dzieci, przedwczesne i przymusowe małżeństwa, niewolnictwo seksualne, gwałty małżeńskie i inne formy szkodliwych praktyk tradycyjnych; podkreśla, że zgodnie z prawem międzynarodowym kobiety, dziewczęta i dzieci niegodziwie traktowane w czasie konfliktów muszą mieć dostęp do opieki zdrowotnej i psychologicznej; w tym kontekście odnotowuje pismo wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel w sprawie polityki w dziedzinie pomocy humanitarnej, w szczególności zapobiegania przemocy seksualnej i zapewniania kobietom właściwego wsparcia i dostępu do opieki zdrowotnej i psychologicznej w przypadku gwałtu podczas konfliktu; wzywa państwa członkowskie Rady Europy do podpisania i ratyfikowania konwencji stambulskiej w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej;

100. podkreśla, że ESDZ powinna wymieniać dobre praktyki, aby zaradzić brakowi dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar przestępstw związanych z przemocą seksualną; zdecydowanie potępia brak dostępu kobiet w krajach trzecich do wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza gdy są one ofiarami przemocy ze względu na płeć; zwraca się do Komisji, by odegrała aktywną rolę w ściganiu tych przestępstw w krajach trzecich, a w niektórych przypadkach przez państwa członkowskie; pilnie wzywa Komisję do współpracy z ESDZ w celu zapewnienia lepszego wsparcia ofiarom, włączenia do działań humanitarnych UE interwencji w zakresie przemocy ze względu na płeć oraz do priorytetowego traktowania działań humanitarnych UE ukierunkowanych na przemoc ze względu na płeć i przemoc seksualną w czasie konfliktu; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do podjęcia działań w następstwie globalnego szczytu poświęconego położeniu kresu przemocy seksualnej w czasie konfliktu, który odbył się w Londynie w czerwcu 2014 r., i w związku z tym wzywa Komisję do podjęcia konkretnych działań;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

101. ubolewa nad brakiem strategii zapobiegania przemocy ze względu na płeć, brakiem wsparcia dla ofiar oraz wysokim poziomem bezkarności przestępców w wielu krajach; wzywa ESDZ do wymiany dobrych praktyk z krajami trzecimi w kwestii procedur tworzenia prawa i programów szkoleniowych dla policji, pracowników wymiaru sprawiedliwości i urzędników służby cywilnej; nalega, by UE wspierała organizacje społeczeństwa obywatelskiego działające na rzecz praw człowieka i promowania równości płci w krajach trzecich oraz nakłania ją do ścisłej współpracy z organizacjami międzynarodowymi działającymi w zakresie równości płci, takimi jak MOP, OECD, ONZ oraz Unia Afrykańska, z myślą o tworzeniu synergii i wspieraniu upodmiotowienia kobiet;

102. jest głęboko zaniepokojony nasileniem się w wielu częściach świata przemocy ze względu na płeć oraz rosnącym wskaźnikiem kobietobójstwa w Ameryce Łacińskiej, do których to zbrodni dochodzi w kontekście ogólnej przemocy i dyskryminacji strukturalnej; zdecydowanie potępia wszelkie rodzaje przemocy na tle płciowym i odrażający rodzaj przestępstwa, jakim jest kobietobójstwo, a także panującą bezkarność za te przestępstwa, co może stanowić zachętę do nasilenia przemocy i większej liczby zabójstw;

103. wyraża głębokie zaniepokojenie ewentualnymi naruszeniami praw człowieka dotyczącymi kobiety i dziewczęta w obozach dla uchodźców na Bliskim Wschodzie i w Afryce, w tym zgłoszonymi przypadkami przemocy seksualnej i nierównego traktowania kobiet i dziewcząt; zwraca się do ESDZ, by nawoływała do przyjmowania ostrzejszych przepisów i rozwijania dobrych praktyk w krajach trzecich w celu położenia kresu brakowi równości między uchodźcami niezależnie od płci;

104. ubolewa nad faktem, że połowa ludności świata boryka się z dyskryminacją płacową, przy czym w skali światowej zarobki kobiet stanowią 60 do 90 % średnich zarobków mężczyzn;

105. wzywa Komisję, ESDZ oraz wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do dalszego promowania politycznego i ekonomicznego upodmiotowienia kobiet i dziewcząt za sprawą uwzględniania problematyki równouprawnienia płci we wszystkich zewnętrznych strategiach politycznych i programach, w tym również w ramach zorganizowanego dialogu z krajami trzecimi, oraz poprzez publiczne podnoszenie kwestii związanych z płcią i zapewnienie wystarczających środków na ten cel; z zadowoleniem odnotowuje nowe ramy dotyczące równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet na lata 2016–2020⁽¹⁾; podkreśla potrzebę skupienia się na aspekcie horyzontalnym, którego celem jest bardziej skuteczne wywiązywanie się przez Komisję i ESDZ z unijnych zobowiązań w zakresie wzmocnienia praw kobiet i dziewcząt za sprawą stosunków zewnętrznych;

106. ubolewa nad brakiem równości płci w sferze polityki; przypomina, że kobiety i mężczyźni są równi i powinni korzystać z tych samych praw politycznych i swobód obywatelskich oraz ubolewa też z powodu niskiego udziału kobiet w procesie podejmowania decyzji gospodarczych, społecznych i politycznych; podkreśla potrzebę wprowadzenia skutecznych mechanizmów ochrony dla obrończyni praw człowieka; zaleca wprowadzenie systemu kwot w celu promowania udziału kobiet w organach politycznych oraz procesie demokratyzacji, przede wszystkim jako kandydatek;

107. wzywa UE, by w dalszym ciągu wspierała ekonomiczne, społeczne i polityczne upodmiotowienie kobiet będące sposobem na promowanie rzeczywistego korzystania przez nie z praw i podstawowych wolności, a także by przywiązywała duże znaczenie do dostępu dziewcząt do edukacji, zwłaszcza tych z najbardziej marginalizowanych społeczności; wzywa do wspierania kształcenia zawodowego dla kobiet, do zwiększenia liczby szkoleń zawodowych w dziedzinie nauki i technologii, do opracowywania programów szkoleniowych z dziedziny równości płci przez osoby zawodowo zajmujące się edukacją w państwach trzecich oraz do podjęcia kroków na rzecz zapobiegania powielaniu stereotypów przez materiały edukacyjne; pilnie wzywa UE do uwzględnienia tego priorytetu we wszystkich jej działaniach dyplomatycznych, handlowych i rozwojowych;

108. podkreśla, jak ważne jest kontynuowanie edukacji dziewcząt w obozach dla uchodźców, w strefach konfliktu oraz na obszarach dotkniętych skrajnym ubóstwem i problemami środowiskowymi, jak susza i powodzie;

⁽¹⁾ http://europa.eu/rapid/press-release_IP-15-5690_en.pdf

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

109. zachęca UE do dalszego uwzględniania aspektu dotyczącego wsparcia dla kobiet i dziewcząt w ramach operacji WPBiO i struktur ONZ służących do budowania pokoju oraz do kontynuowania wysiłków zmierzających do wdrożenia i lepszego egzekwowania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325(2000) ⁽¹⁾ i 1820(2008) ⁽²⁾ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; w związku z tym wzywa UE, by wspierała uznanie na szczeblu międzynarodowym wartości dodanej uczestnictwa kobiet w zapobieganiu konfliktom i rozwiązywaniu ich oraz w operacjach pokojowych, pomocy humanitarnej i odbudowie po zakończeniu konfliktu, a także w demokratycznych procesach przejściowych prowadzących do trwałych i stabilnych rozwiązań politycznych; równocześnie podkreśla, że należy zapewnić kobietom korzystanie w pełnym zakresie z praw człowieka oraz przyczynić się do ich upodmiotowienia, w tym w ramach agendy na okres po 2015 r. oraz poprzez wsparcie w ramach pekińskiej platformy działania i konwencji stambulskiej; z zadowoleniem przyjmuje poparcie przez UE rezolucji ONZ w sprawie płci, zwłaszcza w sprawie roli wolności słowa i myśli i we wzmacnianiu pozycji kobiet; z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia konkluzji 59. sesji Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet ⁽³⁾;

110. zwraca się do Komisji o systematyczne uwzględnianie we wszystkich unijnych misjach obserwacji wyborów konkretnych działań na rzecz zwiększania udziału kobiet w procesach wyborczych zgodnie z wytycznymi UE w tym zakresie, biorąc pod uwagę konkluzje przyjęte na seminarium eksperckim wysokiego szczebla poświęconym wyborom, które odbyło się w kwietniu 2014 r. w Brukseli, i wyciągając wnioski z doświadczeń zdobytych podczas wcześniejszych misji;

111. przyjmuje z zadowoleniem starania ESDZ podejmowane w krajach trzecich w celu przyspieszenia realizacji obowiązków i zobowiązań w dziedzinie praw kobiet, wynikających z Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, pekińskiej platformy działania i deklaracji z Kairu w sprawie ludności i rozwoju, a także z Agendy rozwoju po 2015 r.;

112. podkreśla, że należy dążyć do tego, by nie zaprzepaścić dorobku pekińskiej platformy działania w zakresie dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej jako podstawowych praw człowieka, oraz obrony praw seksualnych i reprodukcyjnych; zwraca uwagę, że powszechne respektowanie praw reprodukcyjnych i seksualnych oraz dostęp do odpowiednich usług w tym zakresie przyczyniają się do zmniejszenia śmiertelności okołoporodowej matek i umieralności dzieci; zwraca uwagę, że planowanie rodziny, opieka zdrowotna nad matkami, łatwy dostęp do środków antykoncepcyjnych i bezpiecznej aborcji to ważne elementy umożliwiające ratowanie kobietom życia oraz pomaganie im w powrocie do normalności, jeżeli padły ofiarą gwałtu; podkreśla potrzebę umieszczenia tych polityk w centrum współpracy na rzecz rozwoju z krajami trzecimi;

113. uważa, że przedwczesne małżeństwo stanowi naruszenie podstawowych praw człowieka i oddziałuje na wszystkie aspekty życia dziewcząt: zagraża ich edukacji, ograniczając tym samym ich perspektywy, jest niebezpieczne dla ich zdrowia oraz naraża je na większe ryzyko przemocy i nadużyć;

114. zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że od lat 80. ubiegłego wieku przemysł kupowania żon korespondencyjnie rozrasta się w alarmującym tempie; zauważa z zaniepokojeniem, że odnotowano kilka udokumentowanych przypadków kobiet, które zostały zaatakowane lub zamordowane po poślubieniu mężczyzny w ramach „ślubu korespondencyjnego”; ubolewa nad faktem, że na stronach internetowych publikujących listy kobiet do „sprzedaży wysyłkowej” figuruje wiele małoletnich dziewcząt, oraz podkreśla, że wykorzystywanie dzieci do celów seksualnych trzeba uznawać za znęcanie się nad dziećmi;

115. potępia praktykę macierzyństwa zastępczego, która podważa godność ludzką kobiety, ponieważ jej ciało i funkcje reprodukcyjne wykorzystywane są jako towar; uważa, że praktyka ta, która obejmuje reprodukcyjne wykorzystywanie ciała ludzkiego dla osiągnięcia zysku lub innych korzyści, zwłaszcza w przypadku kobiet znajdujących się w trudnym położeniu w krajach rozwijających się, powinna być zakazana i traktowana jako pilna kwestia w ramach instrumentów z zakresu praw człowieka;

Prawa dzieci

116. ponownie podkreśla pilną potrzebę powszechnej ratyfikacji i skutecznego wdrożenia Konwencji ONZ o prawach dziecka i dołączonych do niej protokołów fakultatywnych; wzywa wszystkie państwa, by zobowiązały się do eliminacji najgorszych form pracy dzieci określonych w art. 3 konwencji MOP nr 182, a mianowicie niewolnictwa dzieci, handlu nimi, prostytucji dzieci, a także wykonywania przez nie niebezpiecznej pracy, która wywiera wpływ na ich zdrowie fizyczne i psychiczne;

⁽¹⁾ [http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1325\(2000\)](http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1325(2000))

⁽²⁾ [http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1820\(2008\)](http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/RES/1820(2008))

⁽³⁾ http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=E/2015/27

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

117. z zadowoleniem odnosi się do przyjętych w grudniu 2014 r. konkluzji Rady w sprawie promowania i ochrony praw dziecka⁽¹⁾ oraz wzywa UE do dalszego wspierania krajów partnerskich w zwalczaniu wszystkich form przemocy wobec dzieci, w tym wykorzystywania seksualnego, oraz do wzmacniania ich zdolności w zakresie ochrony praw dziecka; z zadowoleniem przyjmuje globalne wdrożenie w 2014 r. opracowanego wspólnie przez UE i UNICEF zestawu narzędzi w zakresie praw dziecka⁽²⁾; odnotowuje oświadczenie komisarza Rady Europy ds. praw człowieka z maja 2014 r. w sprawie praw dzieci interseksualnych;

118. ponawia swój apel do Komisji o przedstawienie kompleksowej strategii i planu działania w dziedzinie praw dziecka na kolejne pięć lat, tak aby nadać priorytetowe znaczenie kwestii praw dzieci w polityce zewnętrznej UE, wspierając tym samym wysiłki UE na rzecz promowania praw dziecka, zwłaszcza poprzez następujące działania: zapewnienie dzieciom dostępu do wody, urządzeń sanitarnych, opieki zdrowotnej i kształcenia, zapewnienie rehabilitacji i reintegracji dzieci zwerbowanych do grup zbrojnych, eliminowanie pracy dzieci, tortur, uprawiania czarów przez dzieci, handlu dziećmi, małżeństw dzieci i wykorzystywania seksualnego, świadczenie pomocy dzieciom w konfliktach zbrojnych oraz zapewnienie edukacji dzieci w strefach konfliktu i w obozach dla uchodźców; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do przedstawiania Parlamentowi co roku sprawozdania z rezultatów zewnętrznych działań UE ukierunkowanych na pomoc dzieciom; wyraża uznanie dla kampanii „Dzieci, nie żołnierze” oraz wzywa UE i państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków zmierzających do osiągnięcia do 2016 r. celu dotyczącego położenia kresu rekrutacji i wykorzystywaniu dzieci w konfliktach przez rządowe siły zbrojne;

119. z zadowoleniem przyjmuje współpracę UE z UNICEF-em, która doprowadziła do opracowania zestawu narzędzi służących uwzględnianiu praw dziecka we współpracy na rzecz rozwoju oraz do wsparcia kluczowych milenijnych celów rozwoju i programów ochrony dzieci służących realizacji praw dzieci, szczególnie tych znajdujących się w wyjątkowo trudnej sytuacji, a także współpracę z Organizacją Narodów Zjednoczonych do spraw Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA);

120. z zadowoleniem odnosi się do aktywnej współpracy UE z wieloma specjalnymi sprawozdawcami ONZ działającymi w dziedzinie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, w tym ze specjalnym sprawozdawcą ds. prawa człowieka do dostępu do bezpiecznej wody pitnej i urządzeń sanitarnych, specjalnym sprawozdawcą ds. prawa do nauki, specjalnym sprawozdawcą ds. prawa do pożywienia, specjalnym sprawozdawcą ds. skrajnego ubóstwa i praw człowieka oraz specjalnym sprawozdawcą ds. odpowiednich warunków mieszkaniowych; z satysfakcją odnotowuje, że wzmocniono propagowanie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych w wieloletnim programie indykatywnym Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka na lata 2014–2017, którego celem jest m.in. przyczynianie się do wzmacniania pozycji związków zawodowych, podnoszenia świadomości na temat kwestii związanych z wynagrodzeniem, ochrony dziedzictwa gruntów, promowania integracji społecznej poprzez wzmacnianie pozycji gospodarczej oraz ograniczania dyskryminacji ekonomicznej i przemocy w miejscu pracy;

Wzmacnianie demokracji na świecie

121. podkreśla zaangażowanie UE na rzecz utrzymywania i promowania poszanowania praw człowieka i wartości demokratycznych w jej relacjach zewnętrznych z resztą świata; przypomina, że ustroje demokratyczne charakteryzują się nie tylko wolnymi i uczciwymi procedurami wyborczymi, ale także m.in. wolnością słowa, prasy i stowarzyszania się, praworządnością i odpowiedzialnością, niezawisłym sądownictwem i bezstronną administracją; podkreśla, że demokracja i prawa człowieka są ze sobą nierozdzielnie związane i wzajemnie się umacniają, jak przypomniano w konkluzjach Rady z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie wspierania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE; z zadowoleniem odnosi się do faktu, że w nowym planie działania dotyczącym praw człowieka i demokracji zwraca się większą uwagę na działania z zakresu wspierania demokracji;

Obrona wolności słowa i wzmacnianie społeczeństwa obywatelskiego

122. ponownie podkreśla fakt, że wolność słowa jest kluczowym elementem każdego społeczeństwa demokratycznego, ponieważ jest budulcem kultury pluralizmu, która wzmacnia pozycję społeczeństwa obywatelskiego i obywateli, aby mogli rozliczać rządy i decydentów politycznych, a także wspiera poszanowanie praworządności; wzywa w związku z tym UE do zintensyfikowania wysiłków na rzecz propagowania wolności słowa za sprawą unijnej polityki zewnętrznej i jej instrumentów;

⁽¹⁾ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=pl&f=ST%2015559%202014%20INIT>

⁽²⁾ <http://www.unicef.org/eu/crtoolkit/downloads/Child-Rights-Toolkit-Web-Links.pdf>

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

123. ponawia swój apel do UE i państw członkowskich o dokładniejsze monitorowanie wszystkich rodzajów ograniczeń nakładanych na wolność słowa i mediów w państwach trzecich oraz o bezzwłoczne i systematyczne potępienie takich ograniczeń nawet wtedy, gdy są one nakładane z myślą o realizacji uzasadnionych celów, takich jak zwalczanie terroryzmu, bezpieczeństwo państwa czy egzekwowanie prawa; podkreśla, że należy zadbać o skuteczne wdrożenie wytycznych UE w sprawie wolności wypowiedzi w internecie i poza nim oraz regularne monitorowanie ich wpływu; przypomina cel UE dotyczący zapewnienia i ochrony niedyskryminacyjnego dostępu do informacji oraz wolności słowa dla wszystkich osób, zarówno w internecie, jak i poza nim;

124. uważa, że dzięki jak najszerszemu udostępnianiu informacji technologii informacyjno-komunikacyjne (ICT) stanowią szansę na wzmocnienie praw człowieka i praktyk demokratycznych oraz rozwój społeczno-gospodarczy; ponadto podkreśla, że ICT wspierają wysiłki organizacji społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza w ustrojach niedemokratycznych; wyraża zaniepokojenie sposobami korzystania z ICT przez niektóre reżimy autorytarne, które stanowią coraz większe zagrożenie dla działaczy na rzecz praw człowieka i demokracji; podkreśla potrzebę większego wsparcia w obszarach propagowania wolności mediów, ochrony niezależnych dziennikarzy i blogerów, ograniczania przepaści cyfrowej oraz ułatwiania nieograniczonego dostępu do informacji; wzywa Komisję do zwracania szczególnej uwagi na aspekty praw człowieka w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania w ramach przeglądu unijnego systemu kontroli wywozu;

Wsparcie UE dla obrońców praw człowieka

125. ubolewa, że społeczeństwo obywatelskie, w tym obrońcy praw człowieka, jest na całym świecie przedmiotem coraz częstszych ataków; jest głęboko zaniepokojony, że coraz większa liczba krajów – na przykład Rosja i niektóre kraje Azji Środkowej – wprowadza rygorystyczne przepisy mające blokować działania organizacji pozarządowych, ograniczając ich dostęp do zagranicznego finansowania oraz wprowadzając uciążliwe wymogi w zakresie sprawozdawczości i surowe kary za nieprzestrzeganie przepisów; przypomina, że prawo do wolności zrzeszania się i zgromadzeń jest zasadniczą cechą demokratycznego, otwartego i tolerancyjnego społeczeństwa; apeluje o wznowienie wysiłków mających na celu zwalczanie ograniczeń i zastraszania, z którymi borykają się osoby pracujące dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego na całym świecie, a także wzywa UE, by stała się wzorem, jeśli chodzi o ochronę i promowanie odnośnych praw;

126. z zadowoleniem odnotowuje, że w nowym planie działania wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel na nowo potwierdziła zaangażowanie UE na rzecz wzmocnienia pozycji podmiotów lokalnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, oraz podkreśla, że w związku ze znacznym kurczeniem się przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego działalność organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym zwłaszcza obrońców praw człowieka, wymaga większej uwagi i wysiłków ze strony UE; wzywa zatem UE i państwa członkowskie do opracowania spójnej i konsekwentnej odpowiedzi na główne wyzwania, przed którymi stoi społeczeństwo obywatelskie, w tym obrońcy praw człowieka, na całym świecie;

127. wzywa UE i państwa członkowskie do stałego monitorowania i nagłaśniania na wszystkich poziomach dialogu politycznego przypadków naruszeń wolności zrzeszania się i zgromadzeń, w tym poprzez różne formy zakazów i ograniczeń nakładanych na organizacje społeczeństwa obywatelskiego i ich działalność;

128. ponadto wzywa UE i państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich dostępnych środków do systematycznego nagłaśniania indywidualnych przypadków obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego znajdujących się w niebezpieczeństwie, a zwłaszcza przetrzymywanych w więzieniach; zachęca delegatury UE i personel dyplomatyczny państw członkowskich do dalszego aktywnego wspierania obrońców praw człowieka poprzez systematyczne monitorowanie procesów sądowych, odwiedzanie zatrzymanych działaczy i wydawanie oświadczeń dotyczących indywidualnych przypadków, a także poprzez poruszanie kwestii naruszeń praw człowieka w rozmowach ze swoimi odpowiednikami; nalega, aby wysokiej rangi przedstawiciele UE, zwłaszcza wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel, komisarze, specjaliści przedstawiciele UE i urzędnicy państwowi z państw członkowskich systematycznie spotykali się z obrońcami praw człowieka podczas ich podróży do krajów, w których społeczeństwo obywatelskie podlega naciskom;

129. z zadowoleniem odnotowuje pomoc UE dla obrońców praw człowieka i społeczeństwa obywatelskiego na całym świecie ze środków Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka; podkreśla szczególne znaczenie wykorzystywania tego instrumentu do ochrony najbardziej zagrożonych obrońców praw człowieka; podkreśla również, że wsparcie dla zagrożonych obrońców praw człowieka powinno przede wszystkim uwzględniać kryteria skuteczności, unikając nadmiernie nakazowych warunków; wzywa Komisję, ESDZ i delegatury UE do dopilnowania, aby finansowanie dostępne dla obrońców praw człowieka było należycie wykorzystywane;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Wspieranie procedur wyborczych oraz wzmocnianie praworządności, niezawisłości sądownictwa i bezstronności administracji w państwach trzecich

130. z zadowoleniem odnosi się do ośmiu misji obserwacji wyborów i ośmiu misji ekspertów ds. wyborów przeprowadzonych na całym świecie przez UE w 2014 r.; powtarza swoją pozytywną opinię na temat stałego unijnego wsparcia dla procedur wyborczych oraz pomocy i wsparcia ze strony UE dla obserwatorów krajowych;

131. przypomina znaczenie odpowiednich działań podejmowanych w następstwie sprawozdań i zaleceń misji obserwacji wyborów jako sposobu zwiększenia ich oddziaływania i wzmocnienia unijnego wsparcia dla standardów demokratycznych w danych krajach;

132. zaleca, aby UE zintensyfikowała wysiłki zmierzające do opracowania bardziej kompleksowego podejścia do procesów demokratyzacji, spośród których wolne i uczciwe wybory stanowią tylko jeden aspekt, z myślą o wzmocnianiu instytucji demokratycznych i zaufania publicznego do procedur wyborczych na całym świecie;

133. z zadowoleniem odnotowuje w tym kontekście rozpoczęcie w 2014 r. w 12 wybranych delegaturach UE projektów pilotażowych drugiej generacji w dziedzinie wspierania demokracji, będących wynikiem zobowiązania sformułowanego w konkluzjach Rady z grudnia 2009 r. i zawartego w planie działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji w 2012 r.; zdecydowanie podkreśla znaczenie tych projektów pilotażowych dla osiągnięcia większej spójności we wspieraniu demokracji za pomocą unijnej polityki zewnętrznej i jej instrumentów;

134. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w nowym planie działania dotyczącym praw człowieka i demokracji zobowiązanie Komisji, ESDZ i państw członkowskich do bardziej zdecydowanego i konsekwentnego zaangażowania się we współpracę w krajach trzecich z organami wyborczymi, instytucjami parlamentarnymi, lokalnymi organizacjami pozarządowymi, obrońcami praw człowieka i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w celu ich większego zaangażowania w monitorowanie przebiegu wyborów, do wzmocnienia ich pozycji, a tym samym do umocnienia procesów demokratycznych;

135. przypomina, że doświadczenia zdobyte przez Unię Europejską, polityków, środowisko akademickie, media, organizacje pozarządowe i społeczeństwo obywatelskie oraz wnioski wyciągnięte z przemian demokratycznych w ramach polityki rozszerzenia i sąsiedztwa mogłyby w pozytywny sposób przyczynić się do wskazania najlepszych praktyk, które mogłyby zostać zastosowane do wspierania i konsolidowania innych procesów demokratyzacji na całym świecie;

136. przypomina, że korupcja stanowi zagrożenie dla równego korzystania z praw człowieka oraz podważa procesy demokratyczne, takie jak praworządność oraz uczciwe wymierzanie sprawiedliwości; przypomina także, że UE zastrzegła sobie wyłączną kompetencję do podpisania Konwencji NZ przeciwko korupcji;

137. stoi na stanowisku, że UE powinna podkreślać w ramach wszystkich platform dialogu z krajami trzecimi znaczenie przejrzystości i dostępności, uczciwości, rozliczalności i właściwego zarządzania sprawami publicznymi, budżetem publicznym oraz własnością publiczną, o czym jest mowa w Konwencji NZ przeciwko korupcji; uważa, że korupcja we wszystkich jej formach podważa demokratyczne zasady i ma negatywny wpływ na rozwój społeczno-gospodarczy; wzywa do podjęcia działań w następstwie wniosku Parlamentu o lepsze monitorowanie wdrażania konwencji NZ przeciwko korupcji, a także o właściwe rozpatrzenie zaleceń OECD; uważa, że UE powinna w bardziej spójny i systematyczny sposób wspierać kraje trzecie w zwalczaniu korupcji, służąc wiedzą fachową w zakresie tworzenia i umacniania niezależnych i skutecznych instytucji antykorupcyjnych, w tym przez aktywną współpracę z sektorem prywatnym; ponadto zaleca opracowanie innowacyjnych mechanizmów finansowych w celu nasilenia walki z wszelkimi przejawami korupcji; w tym kontekście odnotowuje apel o lepsze uregulowanie transakcji finansowych na szczeblu międzynarodowym;

138. jest zdania, że UE powinna zwiększyć wysiłki służące promowaniu praworządności i niezawisłości sądownictwa na szczeblu dwu- i wielostronnym; zachęca UE, by wspierała uczciwe wymierzanie sprawiedliwości na całym świecie, służąc pomocą podczas przeprowadzania reform ustawodawczych i instytucjonalnych w krajach trzecich; zachęca także delegatury UE i ambasady państw członkowskich do systematycznego monitorowania procesów sądowych w celu promowania niezawisłości sądownictwa;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Rozszerzenie działań Parlamentu Europejskiego w zakresie praw człowieka

139. z zadowoleniem przyjmuje przegląd wytycznych dla delegacji międzyparlamentarnych Parlamentu Europejskiego dotyczących wspierania praw człowieka i demokracji, którego dokonała Konferencja Przewodniczących Delegacji we współpracy z Podkomisją Praw Człowieka; w związku z tym zaleca, aby w bardziej systematyczny i przejrzysty sposób podnosić kwestie praw człowieka – zwłaszcza poszczególnych przypadków opisywanych w rezolucjach Parlamentu – podczas wizyt delegacji w państwach trzecich oraz informować na piśmie Podkomisję Praw Człowieka o podjętych działaniach, a także – o ile jest to uzasadnione politycznie – na specjalnym posiedzeniu podsumowującym;

140. podkreśla potrzebę ciągłego rozważania najbardziej odpowiednich sposobów zapewnienia jak największej wiarygodności, widoczności i skuteczności rezolucji Parlamentu w sprawie naruszania praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności;

141. zachęca do dyskusji na temat uwzględnienia poszczególnych narzędzi służących do wspierania i promowania praw człowieka, którymi dysponuje Parlament, w jednym dokumencie strategicznym, który powinien zostać przyjęty przez Parlament na posiedzeniu plenarnym;

o

o o

142. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 70. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, wysokiemu komisarzowi NZ ds. praw człowieka i szefom delegatur UE.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0471

20. rocznica porozumienia pokojowego z Dayton

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie 20. rocznicy układu pokojowego z Dayton (2015/2979(RSP))

(2017/C 399/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając układ pokojowy z Dayton, jego ramy ogólne i dwanaście załączników do niego,
  - uwzględniając swoje rezolucje dnia 7 lipca 2005 r.⁽¹⁾, z dnia 15 stycznia 2009 r.⁽²⁾ oraz z dnia 9 lipca 2015 r.⁽³⁾ w sprawie Srebrenicy,
  - uwzględniając opinię Komisji Weneckiej z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie reformy konstytucyjnej w Bośni i Hercegowinie,
  - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że układ pokojowy z Dayton został podpisany w dniu 14 grudnia 1995 r. w Paryżu i zakończył najkrwawszą wojnę w Europie od zakończenia drugiej wojny światowej;
- B. mając na uwadze, że układ ten zakończył wojnę, jednak nie doprowadził do utworzenia samodzielnego i dobrze funkcjonującego państwa, a także mając na uwadze, że instytucjonalna struktura kraju jest zbyt skomplikowana i okazała się nieefektywna;
1. przypomina o znaczeniu podpisania układu pokojowego z Dayton, pamięta o wszystkich ofiarach wojny w Bośni i Hercegowinie i przekazuje szczere wyrazy współczucia rodzinom ofiar;
  2. ubolewa nad tym, że 20 lat po zakończeniu konfliktu i sporządzeniu ogólnej umowy ramowej określającej główne aspekty ustaleń pokojowych i przyszły kształt kraju, kolejne rządy nie zdołały zbudować w pełni funkcjonującego i samodzielnego państwa;
  3. z zadowoleniem przyjmuje rezultaty działań mających na celu powrót uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych oraz odbudowę i restytucję mienia, zgodnie z postanowieniami załącznika 7 do układu z Dayton; podkreśla konieczność pełnego wdrożenia tego załącznika i odnośnej strategii w celu zapewnienia trwałego powrotu przesiedleńców wewnętrznych, uchodźców i innych osób będących ofiarami wojny oraz opracowania na ich rzecz sprawiedliwych, całościowych i trwałych rozwiązań; podkreśla w związku z tym konieczność trwałego powrotu Chorwatów, Bośniaków i innych do Republiki Serbskiej; podkreśla konieczność poczynienia postępów w poprawie integracji społeczno-gospodarczej osób powracających; wzywa do lepszej koordynacji działań na wszystkich szczeblach oraz do zwrócenia większej uwagi na sytuację osób wysiedlonych należących do grup najbardziej podatnych na zagrożenia, w tym Romów i kobiety będące ofiarami przemocy; z ubolewaniem zauważa, że według Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża nadal około 7 000 osób jest zaginionych, a ich los pozostaje niezany;
  4. uznaje pozytywną transformację Bośni i Hercegowiny w ostatnich 20 latach z kraju ogarniętego wojną do państwa aspirującego do członkostwa w Unii Europejskiej;
  5. potwierdza zaangażowanie UE na rzecz perspektywy europejskiej i kontynuowania procesu akcesyjnego Bośni i Hercegowiny oraz wszystkich państw Bałkanów Zachodnich; uważa, że współpraca regionalna i proces integracji europejskiej są najlepszą drogą do promowania pojednania oraz przezwyciężenia nienawiści i podziałów;
  6. wzywa władze, by wykorzystały 20. rocznicę układu pokojowego z Dayton do przeprowadzenia koniecznych reform – zwłaszcza w kontekście planowanego wniosku Bośni i Hercegowiny o członkostwo w UE; przypomina, że priorytetowe znaczenie ma zaspokojenie społeczno-gospodarczych potrzeb obywateli oraz utworzenie skutecznego mechanizmu koordynacji w odniesieniu do kwestii związanych z UE; przypomina, że kluczowe znaczenie ma również jednoczesne kontynuowanie reform konstytucyjnych i politycznych oraz demokratyzacji systemu politycznego, których celem będzie zagwarantowanie prawdziwej równości i reprezentacji demokratycznej wszystkich trzech narodów składowych i wszystkich obywateli tego kraju; podkreśla, że wszyscy obywatele Bośni i Hercegowiny muszą mieć równe szanse na wybór do organów decyzyjnych wszystkich szczebli;

⁽¹⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, s. 468.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 111.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0276.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Bośni i Hercegowiny oraz jej części składowych, a także rządowi i parlamentom państw Bałkanów Zachodnich.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0472

Wywóz broni: wdrażanie wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie wywozu broni: wdrażanie wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB (2015/2114(INI))

(2017/C 399/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określające wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego (zwane dalej „wspólnym stanowiskiem”) ⁽¹⁾,
- uwzględniając przegląd wspólnego stanowiska przeprowadzony przez Grupę Roboczą Rady UE ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej,
- uwzględniając szesnaste sprawozdanie roczne Rady sporządzone zgodnie z art. 8 ust. 2 wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2012/711/WPZiB z dnia 19 listopada 2012 r. w sprawie wsparcia dla działań Unii mających na celu propagowanie wśród państw trzecich kontroli wywozu uzbrojenia oraz zasad i kryteriów wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB,
- uwzględniając strategię UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia z dnia 9 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając Traktat o handlu bronią przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 2 kwietnia 2013 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ratyfikacji Traktatu o handlu bronią ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2015 r. w sprawie wpływu zmian na europejskim rynku wyposażenia obronnego na możliwości w zakresie obronności i bezpieczeństwa w Europie ⁽⁵⁾, w szczególności jej ust. 4, 10, 18, 19, 20 i 21,
- uwzględniając decyzję Rady 2013/768/WPZiB z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie działań UE wspierających wdrożenie traktatu o handlu bronią w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania ⁽⁷⁾, zmienione rozporządzeniem (UE) nr 599/2014, a także wykaz produktów i technologii podwójnego zastosowania przedstawiony w załączniku I do tego rozporządzenia,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 kwietnia 2014 r. skierowany do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Przegląd polityki kontroli wywozu: zapewnienie bezpieczeństwa i konkurencyjności w zmieniającym się świecie” (COM(2014)0244),

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

⁽²⁾ Dz.U. C 103 z 27.3.2015, s. 1.

⁽³⁾ Traktat o handlu bronią, ONZ, 13-27217.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0081.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0215.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 341 z 18.12.2013, s. 56.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie przeglądu systemu kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przeglądu polityki kontroli wywozu z dnia 21 listopada 2014 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie „Prawa człowieka a technologia: wpływ systemów inwigilacji i nadzoru na prawa człowieka w państwach trzecich”⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie⁽²⁾,
- uwzględniając strategię UE w zakresie zwalczania nielegalnego gromadzenia broni strzeleckiej i lekkiej, amunicji do tych rodzajów broni oraz handlu nimi, którą Rada Europejska przyjęła w dniach 15–16 grudnia 2005 r., oraz wspólne działanie Rady 2002/589/WPZiB z dnia 12 lipca 2002 r. w sprawie wkładu Unii Europejskiej w zwalczanie destabilizującego gromadzenia i rozpowszechniania ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej oraz uchylające wspólne działanie 1999/34/WPZiB,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2003/468/WPZiB z dnia 23 czerwca 2003 r. w sprawie kontroli pośrednictwa w handlu bronią⁽³⁾,
- uwzględniając uaktualniony wspólny wykaz uzbrojenia Unii Europejskiej przyjęty przez Radę w dniu 9 lutego 2015 r.,
- uwzględniając przewodnik do wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego,
- uwzględniając Porozumienie z Wassenaar z dnia 12 maja 1996 r. w sprawie kontroli eksportu broni konwencjonalnej oraz towarów i technologii podwójnego zastosowania, wraz ze zaktualizowanymi w 2015 r. wykazami tych towarów i technologii oraz amunicji⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzje przyjęte na 19. posiedzeniu plenarnym Porozumienia z Wassenaar w sprawie kontroli eksportu broni konwencjonalnej oraz towarów i technologii podwójnego zastosowania, które odbyło się w Wiedniu w dniach 3–4 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 kwietnia 2015 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie Europejskiej agencji bezpieczeństwa (COM(2015)0185),
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju przyjęty w dniu 24 lutego 2006 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza cel 16: cel 16.4, w którym apeluje się do państw o znaczne ograniczenie nielegalnego przepływu broni,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0288.

⁽²⁾ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 79.

⁽⁴⁾ <http://www.wassenaar.org/controllists/>, „list of dual-use goods and technologies and munitions list” (wykaz towarów i technologii podwójnego zastosowania oraz wykaz amunicji), Porozumienie z Wassenaar w sprawie kontroli eksportu broni konwencjonalnej oraz towarów i technologii podwójnego zastosowania, 25 marca 2015 r.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- uwzględniając art. 42 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
  - uwzględniając Traktat ONZ o handlu bronią, który wszedł w życie dnia 24 grudnia 2014 r.,
  - uwzględniając rezolucję nr 24/35 Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 8 października 2013 r. w sprawie wpływu transferu broni na prawa człowieka w konfliktach zbrojnych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 2 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0338/2015),
- A. mając na uwadze, że globalne środowisko bezpieczeństwa wokół UE zmieniło się radykalnie, zwłaszcza w południowym i wschodnim sąsiedztwie;
- B. mając na uwadze, że art. 51 Karty ONZ przewiduje naturalne prawo do samoobrony indywidualnej lub zbiorowej;
- C. mając na uwadze, że ze względu na stabilność międzynarodową ważne jest, by zapewnić środki odstrasżające na podstawie oceny poszczególnych przypadków, przy zachowaniu pełnej zgodności z art. 51 Karty Narodów Zjednoczonych oraz kryterium czwarte wspólnego stanowiska dotyczącym zachowania pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w regionie;
- D. mając na uwadze, że niekontrolowane rozprzestrzenianie broni stanowi poważne zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa, praw człowieka i zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że co minutę na świecie jedna osoba umiera w wyniku przemocy z użyciem broni i produkowanych jest 15 nowych sztuk broni;
- E. mając na uwadze, że regulowanie międzynarodowego handlu bronią jest z definicji celem globalnym; mając na uwadze, że UE musi zapewnić spójność wszystkich swych działań zewnętrznych w ramach swoich stosunków zewnętrznych, aby propagować demokrację i praworządność, zapobiegać konfliktom, eliminować ubóstwo, wspierać dialog międzykulturowy oraz utrzymać stabilność i bezpieczeństwo na świecie; mając na uwadze, że w latach 2010–2014 państwa członkowskie UE odpowiadały za 25,4 % faktycznych dostaw ⁽²⁾ głównych rodzajów broni konwencjonalnej na świecie;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony eliminacja ubóstwa stanowi priorytetowy cel polityki rozwoju UE oraz jeden z priorytetów jej działań zewnętrznych w ramach dążenia do stabilniejszego i lepiej prosperującego świata; mając na uwadze, że dostarczanie broni do krajów ogarniętych konfliktami nie tylko zwiększa prawdopodobieństwo eskalacji przemocy, ale też negatywnie wpływa na możliwości rozwoju tych krajów, co potwierdzają oceniające ten wpływ sprawozdania organizacji humanitarnych ⁽³⁾;
- G. mając na uwadze, że w 2013 r. państwa członkowskie UE wyeksportowały broń o łącznej wartości 36,7 mld EUR, w tym do państw trzecich broń o wartości 26 mld EUR; mając na uwadze, że dla porównania całkowity budżet Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa na okres 2014–2020 wynosi 15,4 mld EUR; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE odpowiadały za 30 % ogólnego wywozu broni; mając na uwadze, że trudno jest utrzymywać, by te przepływy handlowe były związane z bezpośrednimi interesami UE w zakresie bezpieczeństwa;
- H. mając na uwadze, że wspólne stanowisko 2008/944/WPZiB stanowi prawnie wiążące ramy wyznaczające osiem kryteriów dla wywozu broni konwencjonalnej, które państwa członkowskie UE mają stosować w odniesieniu do swoich decyzji o udzieleniu zezwolenia; mając na uwadze, że należy odpowiednio uwzględnić to wspólne stanowisko, zwłaszcza w kontekście rozwoju europejskiego rynku obronności i europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego;

⁽¹⁾ A/HRC/RES/24/35

⁽²⁾ Trends in international arms transfers, 2014 (Tendencje w międzynarodowych transferach broni, 2014 r.), SIPRI Fact Sheet, marzec 2015 r.

⁽³⁾ IANSA, Oxfam International and Saferworld, Africa's missing billions – International arms flows and the cost of conflict (Miliony stracone w Afryce – międzynarodowy przepływ broni a koszty konfliktów), 2007.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

1. mając na uwadze, że do przestrzegania kryteriów i zasad ustanowionych we wspólnym stanowisku oficjalnie zobowiązały się takie państwa trzecie jak Albania, Bośnia i Hercegowina, była jugosłowiańska republika Macedonii, Islandia, Kanada, Czarnogóra i Norwegia;

Globalne środowisko bezpieczeństwa a wywóz broni

1. jest głęboko zaniepokojony rozszerzaniem się konfliktów zbrojnych, zwłaszcza konfliktów na Ukrainie, w Syrii, Iraku, Libii i Jemenie, a także wszystkich konfliktów międzynarodowych, które w coraz bardziej zglobalizowanym świecie powodują zagrożenia dla stabilności i bezpieczeństwa na świecie i sprawiły, że sąsiedztwo UE stało się mniej stabilne i bezpieczne; zauważa, że transfer broni do państw objętych konfliktem mógł przyczynić się do tych konfliktów;
2. wyraża ubolewanie w związku z tym, że wydarzenia ostatnich dwóch lat pokazują, iż broń często trafia do terrorystów lub reżimów represyjnych bądź krajów, w których dzieci mogą być rekrutowane lub wykorzystywane do działań wojennych, czy też do reżimów utrzymujących wątpliwe relacje z międzynarodowymi organizacjami terrorystycznymi bądź prowadzących agresywną politykę wewnętrzną i zagraniczną, a także uważa, że jest w związku z tym konieczne przyjęcie skutecznych systemów kontroli wywozu broni; potępia stosowanie broni w celu zwiększania poczucia braku bezpieczeństwa i podsycania konfliktów zbrojnych w kraju i poza nim lub do wspierania wewnętrznych represji, konfliktów regionalnych i poważnego naruszania praw człowieka i podstawowych wolności; wyraża też ubolewanie w związku z tym, że nielegalny handel bronią wciąż jest dużym i dochodowym biznesem;
3. ubolewa na tym, że co roku wskutek przemocy z użyciem broni ginie około pół miliona⁽¹⁾ osób zarówno w konfliktach zbrojnych, jak i w związku z działalnością przestępczą;
4. podkreśla, że postępowanie zgodnie ze wspólnym stanowiskiem ma podstawowe znaczenie w kontekście przestrzegania zasad i wartości UE, w szczególności w zakresie międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, oraz obowiązków UE w zakresie bezpieczeństwa na poziomie regionalnym i globalnym;
5. zauważa, że państwa członkowskie UE są głównymi eksporterami broni na świecie i w 2013 r. odpowiadały za globalny eksport broni o wartości 36,711 mld EUR, z czego broń o wartości 10,735 mld EUR sprzedały między sobą, a broń o wartości 25,976 mld EUR do państw trzecich, zgodnie z 16. sprawozdaniem rocznym; przypomina, że zgodnie z art. 10 wspólnego stanowiska interesy gospodarcze, handlowe ani przemysłowe państw członkowskich nie powinny wpływać na stosowanie ośmiu kryteriów regulujących wywóz broni;
6. ubolewa jednak, że art. 10 jest często pomijany, zwłaszcza że europejskie przedsiębiorstwa z sektora obronności w coraz większym stopniu kompensują sobie zmniejszone obroty w Europie wywozem poza UE; jest poważnie zaniepokojony konsekwencjami, jakie dla bezpieczeństwa i obrony UE ma transfer do państw trzecich szczególnie chronionej wiedzy i technologii, co stanowi zwiększone ryzyko zależności od państw trzecich, jak np. Rosji, w zróżnicowaniu interesów strategicznych;
7. przypomina, że przemysł obronny powinien posłużyć za instrument gwarantowania obrony i bezpieczeństwa państw członkowskich, zapewniając bezpieczeństwo systemu dostaw w UE i jednocześnie przyczyniając się do wdrażania wzmocnionej WPZiB i WPBiO, biorąc pod uwagę, że ma to kluczowe znaczenie dla zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa na świecie; przyznaje, że wywóz broni istotnie przyczynił się do umacniania i dalszego rozwijania bazy technologicznej i przemysłowej europejskiego sektora obronnego, co odegrało ważną rolę z perspektywy różnych innowacji i rozwoju technologicznego;
8. uznaje zgodność z prawem wywozu ściśle przestrzegającego kryteriów określonych w art. 4 lit. c) wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB, jeśli odpowiada on na wniosek zgłoszony Unii zgodnie z prawem do samoobrony; popiera dostarczanie broni obronnej w przypadku uzasadnionej obrony własnej; przyjmuje do wiadomości decyzję niektórych państw członkowskich o dostarczaniu broni obronnej peszmergom w irackim Kurdystanie i na Ukrainę; zauważa, że w tym względzie państwa członkowskie nie koordynują ze sobą działań;
9. zwraca uwagę, że choć odmawianie bądź zawieszanie zezwoleń w następstwie embarga czy konfliktów stanowi pozytywny sygnał, wskazuje to, że unijna polityka eksportowa polega z natury tylko na reagowaniu; jest zdania, że zgodnie ze wspólnym stanowiskiem przed przyznaniem zezwolenia należałoby dokonywać dokładniejszej oceny konkretnych zagrożeń związanych z krajami otrzymującymi te zezwolenia oraz oceny interesów UE w zakresie bezpieczeństwa;

⁽¹⁾ Global Burden of Armed Violence 2015: Every Body Counts (Globalne obciążenie wynikające z przemocy z użyciem broni: liczy się każdy człowiek), sprawozdanie w ramach inicjatywy Deklaracja z Genewy w sprawie przemocy z użyciem broni i rozwoju.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

10. zauważa, że zagrożenia wynikające z przenikania, przemytu i składowania broni i materiałów wybuchowych są coraz większe i w dalszym ciągu stanowią wyzwanie, któremu należy stawić czoła; podkreśla ryzyko związane z tym, że broń z państw trzecich charakteryzujących się wysokim poziomem korupcji może zostać wprowadzona do Europy z uwagi na wzrost przemytu broni i nielegalnego handlu nią, a także brak kontroli w miejscach jej wprowadzania, jak np. w portach, co zagraża bezpieczeństwu obywateli, jak podkreślono w niedawnym sprawozdaniu Europolu⁽¹⁾;

11. podkreśla, że kontrolowanie wywozu broni stanowi integralną część unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa i musi opierać się na zasadach zapisanych w art. 21 TUE, zwłaszcza na promowaniu demokracji i rządów prawa oraz utrzymywaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego; przypomina, że niezwykle istotne jest zapewnienie spójności między wywozem broni a wiarygodnością UE jako globalnego obrońcy praw człowieka; jest głęboko przekonany, że skuteczniejsze wprowadzenie w życie ośmiu kryteriów wspólnego stanowiska stanowiłyby ważny wkład w rozwój zarówno WPZiB, jak i WPBiO; apeluje o to, by w nowej globalnej strategii UE w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa odpowiednio uwzględnić kwestie wywozu broni z uwagi na zmienione środowisko bezpieczeństwa i powiązane z tym ryzyko i zagrożenia dla europejskich interesów w zakresie bezpieczeństwa;

12. ubolewa nad tym, że nielegalny, zakazany i nieregulowany transfer broni w dalszym ciągu zagraża stabilizacji politycznej i hamuje rozwój demokratyczny, gospodarczy i społeczny w niektórych częściach świata; uznaje, że spójna interpretacja i rzeczywiste wdrożenie ósmego kryterium wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB stanowiłoby kluczowy wkład w realizację celów spójności unijnej polityki na rzecz rozwoju; wzywa do ciągłego zwracania uwagi na kryterium ósme, aby ocenić ewentualny negatywny wpływ wydatków na broń na perspektywy rozwojowe uboższych państw-odbiorców;

Traktat o handlu bronią

13. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie Traktatu o handlu bronią; z zadowoleniem przyjmuje działania informacyjne podejmowane przez UE w celu promowania powszechnej ratyfikacji i wdrożenia Traktatu o handlu bronią, a także apeluje o prowadzenie stałych działań w tym względzie, zwłaszcza względem krajów będących ważnymi handlarzami bronią; wzywa państwa członkowskie, które wciąż nie ratyfikowały Traktatu o handlu bronią, aby jak najszybciej to uczyniły; uznaje, że choć Traktat o handlu bronią jest pozytywnym osiągnięciem, to jednak ma swoje ograniczenia i niejasności (niejasne koncepcje, wyjątki od obowiązku sprawozdawczego, brak systemu sankcji);

14. z zadowoleniem przyjmuje sukces pierwszej konferencji państw-stron, która odbyła się w Cancún w dniach 24–27 sierpnia 2015 r., ale zwraca uwagę, że nie osiągnięto porozumienia w sprawie wzoru do sporządzania rocznych sprawozdań; uważa, że Traktat będzie można w pełni uznać za sukces wyłącznie pod warunkiem jego udanej uniwersalizacji oraz określenia wiążących mechanizmów lub sankcji w przypadku niestosowania ustalonych zasad;

15. wyraża zadowolenie z powodu wymogu zobowiązującego państwa-strony Traktatu o handlu bronią do uwzględniania – w procesie podejmowania decyzji o wydaniu zezwolenia – ryzyka, że transferowana broń może zostać wykorzystana do popełnienia lub ułatwienia popełnienia poważnych aktów przemocy na tle płciowym lub poważnych aktów przemocy w stosunku do kobiet i dzieci; zwraca się do państw członkowskich o wzmocnienie brzmienia wspólnego stanowiska w odniesieniu do przemocy na tle płciowym lub poważnych aktów przemocy w stosunku do kobiet i dzieci;

16. pochwała fakt, że UE posiada unikalne na skalę światową prawnie wiążące ramy, za pomocą których egzekwowana jest kontrola wywozu broni, w tym w regionach objętych kryzysem i państwach o budzącej wątpliwości historii przestrzegania praw człowieka; w związku z tym wyraża zadowolenie, że kilka państw europejskich i państw trzecich przyłączyło się do systemu kontroli wywozu broni w oparciu o wspólne stanowisko;

17. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Albania, Bośnia i Hercegowina, Kanada, była jugosłowiańska republika Macedonii, Islandia, Czarnogóra i Norwegia dostosowały się do kryteriów i zasad wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB; zauważa, że w 2012 r. wdrożono specjalny system wymiany informacji między UE a zaangażowanymi państwami trzecimi;

⁽¹⁾ Exploring Tomorrow's Organised Crime (Badanie przyszłości przestępczości zorganizowanej), Europol (2015).

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

Wspólne stanowisko

18. przypomina, że wspólne stanowisko powinno prowadzić do wypracowania skoordynowanego podejścia do handlu bronią, które nie wpływa na prawo państw członkowskich do prowadzenia bardziej restrykcyjnej polityki krajowej, zgodnie z art. 3 wspólnego stanowiska; przypomina ponadto, że w każdym wypadku odmowa transferu jakiegokolwiek technologii wojskowej i uzbrojenia pozostaje w wyłącznej kompetencji państw członkowskich oraz że wspólne standardy określone we wspólnym stanowisku należy postrzegać jako minimalny standard zarządzania transferami technologii wojskowej zgodnie z motywem 3; zaznacza, że harmonizacja na szczeblu europejskim nie powinna być wykorzystywana jako pretekst do łagodzenia surowszych przepisów krajowych;

19. wzywa państwa członkowskie, by spójnie interpretowały i ściśle stosowały kryteria wspólnego stanowiska we wszystkich przypadkach, a także by nie dopuściły do sytuacji, w której aspekty polityczne i gospodarcze mają pierwszeństwo przed procesem decyzyjnym; wzywa ponadto państwa członkowskie do anulowania uzgodnionych już kontraktów, jeżeli w wyniku znacznie zmienionej sytuacji umowa taka narusza wspólne stanowisko;

20. uważa, że prawdziwym problemem jest niepełne zastosowanie i niespójna interpretacja wspólnego stanowiska przez państwa członkowskie, w związku z czym uważa za kluczowe dążenie do spójnego i ambitnego stosowania ośmiu kryteriów; wobec powyższego zwraca uwagę na brak sankcji za naruszenie kryteriów i uważa, że należy ustanowić procedury niezależnych kontroli oraz sankcje w przypadku naruszenia postanowień wspólnego stanowiska;

21. odnotowuje dokonany przez Grupę Roboczą Rady ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej przegląd wspólnego stanowiska 2008/944/WPZiB i stwierdzenie, zgodnie z którym odpowiednio służy ono celom określonym przez Radę i jest zgodne z Traktatem o handlu bronią; zauważa, że nie wprowadzono żadnych zmian pomimo poważnej sytuacji w Syrii i Iraku, nasilenia się działalności terrorystycznej oraz powszechnych konfliktów i destabilizacji na całym Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej, co może z kolei wpłynąć na bezpieczeństwo samej Unii;

22. odnotowuje aktualizację przewodnika do wspólnego stanowiska Rady oraz wykazu uzbrojenia UE; oczekuje na przyjęcie przez Grupę Roboczą Rady ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej nowego internetowego mechanizmu dzielenia się informacjami; z zadowoleniem przyjmuje nowe odniesienia do aspektów Traktatu o handlu bronią, które nie są jeszcze uwzględnione we wspólnym stanowisku, a także zmiany w szczegółowych wytycznych dotyczących kryterium siódmego; wzywa do podjęcia działań, zwłaszcza w odniesieniu do wytycznych dotyczących skutecznego wdrożenia kryterium ósmego;

23. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia ściślejszego stosowania ośmiu kryteriów; uważa, że państwa członkowskie, również na szczeblu europejskim w ramach Grupy Roboczej Rady ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej, powinny poszerzyć swoje oceny, aby uwzględnić sytuację w kraju przeznaczenia oraz konkretną odnośną technologię wojskową; zachęca państwa członkowskie do stosowania surowszych kryteriów krajowych;

24. jest zaniepokojony skutkami, jakie groźby podjęcia kroków prawnych przez przedsiębiorstwa w niektórych państwach członkowskich, czy to rzeczywiste czy rzekome, mogą mieć na rozpatrywanie wniosków o wydanie zezwolenia na wywóz; przypomina państwom członkowskim, że ściśle i skrupulatne stosowanie ośmiu kryteriów daje niezbędne podstawy do odmowy udzielenia zezwolenia;

25. zauważa, że kryterium drugie wymaga od państw członkowskich odmowy wydania zezwolenia na wywóz, wyłącznie gdy istnieje wyraźne ryzyko, że przeznaczone do wywozu technologia wojskowa lub sprzęt wojskowy mogłyby być użyte do represji wewnętrznych; uważa, że kryterium to daje możliwość niespójnego stosowania wspólnych zasad; wzywa do rozmów z przedstawicielami Rady Europy, Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka i organizacji praw człowieka w celu dalszego uściślenia kryterium drugiego;

26. wyraża krytyczne stanowisko wobec częstych naruszeń ośmiu kryteriów przez różne państwa członkowskie; ubolewa ze względu na brak mechanizmów do wprowadzenia sankcji z tytułu naruszeń ośmiu kryteriów przez państwa członkowskie oraz ze względu na brak planów w tym zakresie; uważa, że należy przewidzieć mechanizm sprawowania niezależnej kontroli oraz mechanizmy sankcji w przypadkach naruszenia wspólnego stanowiska;

27. wzywa każde państwo członkowskie, by potraktowało koncepcję ryzyka w procesie udzielania zezwolenia na transfer broni na zasadzie ostrożnościowej, co jest standardem w działaniach w innych dziedzinach, takich jak terroryzm, pranie pieniędzy i kwestie środowiskowe;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

28. podkreśla konieczność zapewnienia spójniejszej polityki dotyczącej embarga i konieczność zastosowania jej ze skutkiem natychmiastowym; wzywa państwa członkowskie do wyjaśnienia krajowych i międzynarodowych przepisów dotyczących wywozu broni „wojskowej” i „niewojskowej”, które mogłyby sprawić, że transfer broni strzeleckiej byłby w stanie obejść systemy regulacji pod pretekstem, że jest on opisany jako „niewojskowy”;

29. przypomina, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 wdrażające art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną ma na celu zapewnienie skutecznej kontroli obrotu bronią palną do użytku cywilnego; uznaje zgodność z prawem wywozu broni używanej do polowań i broni sportowej do użytku cywilnego zgodnie z tym rozporządzeniem; z zadowoleniem przyjmuje przegląd prawodawstwa UE dotyczącego broni palnej (w tym dotyczącego dezaktywacji, sankcji administracyjnych i broni alarmowej) i zamiar zacieśnienia współpracy policyjnej z krajami ościennymi w zakresie przemytu broni; w związku z tym zwraca się do Komisji o wzmocnienie potencjału Europolu;

30. wzywa państwa członkowskie do włączenia do wspólnego stanowiska mechanizmu, który pozwalałby na automatyczne zamrożenie obowiązującego zezwolenia na wywóz broni do krajów, na które po udzieleniu tego zezwolenia na wywóz nałożono europejskie embargo na broń;

31. sugeruje zbadanie możliwości zastosowania i rozszerzenia ośmiu kryteriów, obejmując nimi również transfer usług powiązanych z wywozem broni, jak doradztwo, a także działalność mających siedzibę w UE prywatnych agencji wojskowych w krajach trzecich; wzywa do wypracowania jednolitego podejścia UE do kwestii wpływających warsztatów zbrojeniowych;

32. wzywa wszystkie państwa członkowskie, które nie przestrzegają jeszcze w pełni wspólnego stanowiska Rady 2003/468/WPZiB z dnia 23 czerwca 2003 r. w sprawie kontroli pośrednictwa w handlu bronią, do wyjaśnienia, dlaczego go nie przestrzegają oraz jakie kroki planują podjąć i kiedy, by wypełnić swoje zobowiązania wynikające z tego wspólnego stanowiska; zachęca państwa członkowskie do włączenia do swojego ustawodawstwa dotyczącego pośrednictwa w handlu bronią usług transportu i finansowania broni;

33. jest zaniepokojony możliwym przenikaniem wywożonej broni i wzywa państwa członkowskie do ustanowienia skutecznego systemu kontroli (systemy monitorowania, klauzula o zapobieganiu nieprawidłowemu użyciu w certyfikatach użytkowników końcowych oraz kontrole na miejscu u użytkowników końcowych), w tym zwiększenia liczby personelu wyznaczonego do tego celu; uważa, że powinna istnieć wzmożona współpraca między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Europolem i Eurojustem, a także z państwami trzecimi, co ułatwiłoby sądowe ściganie pośredników i przemytników parających się nielegalnymi transferami broni; zwraca się do Rady, by lepiej dostosowała kryterium siódme do art. 11 Traktatu o handlu bronią;

34. jest głęboko zaniepokojony możliwym obchodzeniem unijnych kontroli wywozu dzięki licencjonowanej produkcji w krajach trzecich lub za pośrednictwem zagranicznych jednostek zależnych przedsiębiorstw z siedzibą w UE; nalega, aby Grupa Robocza Rady ds. Wywozu Broni Konwencyjnej dokładnie zbadała tę kwestię w swoim następnym sprawozdaniu rocznym;

35. apeluje o lepszą koordynację na szczeblu roboczym w Radzie i ESDZ w celu dopilnowania, by aspekty związane z zapobieganiem konfliktom, rozwojem i prawami człowieka zostały należycie uwzględnione; wzywa do regularnych konsultacji między Grupą Roboczą ds. Wywozu Broni Konwencyjnej a Grupą Roboczą ds. Praw Człowieka, a ponadto wzywa Grupę Roboczą ds. Wywozu Broni Konwencyjnej do utrzymywania kontaktu ze wszystkimi właściwymi podmiotami unijnymi, takimi jak Intcen, Koordynator UE ds. Zwalczania Terroryzmu i delegatury Unii, w celu ulepszenia spójności i przekazywania informacji, które mogą być istotne w podejmowaniu decyzji o udzielaniu zezwoleń na transfer broni, zwłaszcza w odniesieniu do ryzyka w proponowanych krajach-odbiorcach, co poprawi jakość decyzji podejmowanych w kontekście wspólnego stanowiska;

Przejrzystość

36. ubolewa nad późnym (najbardziej do tej pory spóźnionym) przyjęciem szesnastego sprawozdania rocznego;

37. odnotowuje, że przedłożone informacje oznaczają dane na temat wartości finansowej zarówno wydanych zezwoleń na wywóz broni, jak i rzeczywistego wywozu, w podziale zarówno na miejsce przeznaczenia, jak i kategorię wykazu uzbrojenia UE; wzywa pozostałe państwa członkowskie do wywiązania się ze zobowiązania do składania rocznych sprawozdań i przedłożenia danych do ujęcia w szesnastym sprawozdaniu rocznym z mocą wsteczną, a danych do ujęcia w nadchodzących sprawozdaniach rocznych – w odpowiednim terminie;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

38. zwraca uwagę, że sprawozdanie zawiera standardowe informacje na temat wydanych zezwoleń na wywóz, ale nie zawiera kompleksowych informacji dotyczących faktycznego wywozu broni; wzywa Radę oraz wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do poszukiwania sposobów na poprawę przestrzegania obowiązku sprawozdawczego i zwiększenie przejrzystości oraz nasilenie nadzoru publicznego nad ramami kontroli wywozu, zwłaszcza poprzez dopilnowanie, by państwa członkowskie zgłaszały wszelki wywóz broni; wzywa do naprawienia tego braku, a więc do wprowadzenia obowiązku zawierania w sprawozdaniu rocznym rzeczywistych danych dotyczących wywozu, uporządkowanych według rodzaju i przeznaczenia;

39. wzywa do wprowadzenia znormalizowanej procedury sprawozdawczości i przedkładania, łącznie z podaniem terminu, w odniesieniu do informacji na temat faktycznego wywozu i danych dotyczących zezwoleń, która to procedura będzie stosowana i przestrzegana jednakowo we wszystkich państwach członkowskich; zwraca się do państw członkowskich, by przedkładały pełne informacje dotyczące odmowy wydania zezwolenia, w tym informacje o poszczególnych zezwoleniach dotyczące państwa otrzymującego zezwolenie i konkretnego organu, opis transferowanych towarów i ich ilość w odniesieniu do podkategorii wykazu uzbrojenia, oraz by podawały powód odmowy; proponuje zmienić format sprawozdania rocznego i ponownie publikować je jako publiczną i interaktywną internetową bazę danych, którą można będzie przeszukiwać;

40. apeluje o usprawnienie konsultacji między państwami członkowskimi w zakresie transferów do słabych i niestabilnych regionów świata oraz krajów, zwłaszcza tych, które wykazują agresywną postawę względem swego sąsiedztwa; wzywa do głębokiej i systematycznej weryfikacji wprowadzania w życie systemu sankcji UE przeciwko Rosji w zakresie wywozu broni i sprzedaży technologii podwójnego zastosowania; wzywa państwa członkowskie do przygotowania listy osób (w tym podmiotów i osób fizycznych), które zostały skazane za naruszenie przepisów dotyczących wywozu broni oraz za stwierdzone przypadki przenikania broni, a także osób, co do których stwierdzono udział w nielegalnym handlu bronią lub udział w działaniach, które zagrażają bezpieczeństwu międzynarodowemu, nawet jeśli te osoby nie zostały skazane na drodze sądowej; zwraca się do państw członkowskich, by przedłożyły szczegółowe informacje dotyczące procedur uchylania czy zawieszania udzielonego zezwolenia w odniesieniu do krajów, na które nałożono embargo;

41. uważa to za imperatyw, aby kraje kandydujące do przystąpienia do UE podzielały stanowisko UE w sprawie wywozu broni i handlu bronią oraz kierowały się takimi samymi zasadami jak UE w tym względzie;

42. wzywa do nadzoru i współdziałania w zakresie nielegalnego handlu bronią, za pośrednictwem procedur współpracy między policją i służbami granicznymi, opierających się na wymianie informacji i baz danych, aby zminimalizować zagrożenie dla bezpieczeństwa UE i jej obywateli;

Nadzór publiczny

43. przypomina, że rządy ponoszą polityczną odpowiedzialność za decyzje o wywożeniu lub nie produktów wojskowych lub produktów podwójnego zastosowania; zwraca się do państw członkowskich o to, aby w sposób szczegółowy informowały o każdym przyznanym zezwoleniu, tak aby umożliwić nadzór na szczeblu unijnym mający na celu zapobieganie naruszaniu przez poszczególne kraje kryteriów wspólnego stanowiska ze względu na interesy gospodarcze, polityczne czy osobiste; zwraca się do ESDZ/Grupy Roboczej ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej o podjęcie się zbadania tych zezwoleń, w stosunku do których istnieją wątpliwości co do zgodności z kryteriami przedstawionymi we wspólnym stanowisku;

44. jest głęboko przekonany, że obywatele i parlamenty mają prawo do otrzymywania informacji na temat podejmowanych przez ich rządy decyzji dotyczących wywozu broni, jako że decyzje te wpływają na bezpieczeństwo i dobrostan narodu oraz innych krajów, przy czym służy to również przejrzystości i lepszej kontroli publicznej; zwraca się z wnioskiem o podawanie sprawozdań do wiadomości publicznej;

45. wzywa Radę i ESDZ, by zwiększyły również dostęp do informacji dotyczących unijnych sankcji i embargo na broń, ponieważ informacje te są często nieaktualne lub nie są prezentowane w łatwo dostępnej formie;

46. apeluje o wzmocnienie nadzoru parlamentarnego zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim dzięki rocznym sprawozdaniom przedstawianym w parlamentach; wzywa do przedyskutowania kwestii europejskiego wywozu broni i europejskiej polityki przemysłowej w dziedzinie obronności na następnej konferencji międzyparlamentarnej poświęconej WPZiB/WPBiO;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

47. z zadowoleniem przyjmuje regularne konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim, gdyż zwiększają one przejrzystość; zwraca się do Komisji i do ESDZ/Grupy Roboczej ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej o kontynuowanie tego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim, organizacjami pozarządowymi i ośrodkami analitycznymi; zachęca społeczeństwo obywatelskie oraz jednostki akademickie do przeprowadzenia niezależnej kontroli handlu bronią;

Nowe technologie i kwestia produktów podwójnego zastosowania

48. uważa, że rozwój technologiczny coraz bardziej utrudnia odróżnienie zastosowania czysto wojskowego od zastosowania czysto cywilnego oraz że w związku z tym należy zwrócić szczególną uwagę na wykaz produktów podwójnego zastosowania (Dual Use List) w świetle porozumienia z Wassenaar; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, państwa członkowskie i Komisję do dopilnowania, by nie było żadnych luk na poziomie porozumienia z Wassenaar oraz między wykazem uzbrojenia a załącznikami do rozporządzenia o produktach podwójnego zastosowania, a także do zwrócenia szczególnej uwagi na nowe technologie o znaczeniu strategicznym, jak zdalnie kierowane bezzałogowe systemy powietrzne, robotyka stosowana i technologia nadzoru;

49. przypomina, że proliferacja niektórych technologii nadzoru i inwigilacji na świecie może nie tylko przynieść szkodę prawom człowieka, ale także stanowić znaczne zagrożenie dla europejskich interesów strategicznych i naszej infrastruktury cyfrowej;

50. z zadowoleniem przyjmuje realizowaną obecnie przez Komisję inicjatywę modernizacji unijnej kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania oraz jej zamiar przedstawienia w pierwszej połowie 2016 r. nowego wniosku ustawodawczego dotyczącego inteligentnej i skutecznej polityki regulacji komercyjnego wywozu usług związanych z wdrażaniem i stosowaniem technologii podwójnego zastosowania, przy czym przewidziane zostaną również skuteczne zabezpieczenia, aby takie kontrole wywozu nie szkodziły badaniom naukowym i badaniom w obszarze bezpieczeństwa IT; podkreśla, że wniosek powinien mieć również na celu poprawę spójności i przejrzystości systemu kontroli wywozu, a także w pełni uwzględnić zmieniający się charakter wyzwań w zakresie bezpieczeństwa oraz tempo rozwoju technologii, w szczególności w dziedzinie oprogramowania i sprzętu do nadzoru i inwigilacji; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte dnia 4 grudnia 2013 r. przez państwa uczestniczące w porozumieniu z Wassenaar w sprawie ustanowienia kontroli w zakresie nadzoru, egzekwowania prawa i narzędzi zbierania informacji oraz sieciowych systemów nadzoru; przypomina o pilnej potrzebie zajęcia się potencjalnie szkodliwym wywozem produktów i usług ICT, które mogą zostać wykorzystane w związku z naruszeniami praw człowieka w niektórych państwach członkowskich, zgodnie z uzgodnieniami zawartymi we wspólnym oświadczeniu Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z kwietnia 2014 r.;

51. wzywa państwa członkowskie do przygotowania wystarczających zasobów, by skutecznie wdrożyć i egzekwować kontrole wywozu produktów podwójnego zastosowania, kontrole pośrednictwa i tranzytu; z zadowoleniem przyjmuje bieżące programy budowania zdolności finansowane przez UE, wspierające systemy kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania wdrożone przez państwa trzecie; wzywa państwa członkowskie do tego, by także w ramach UE zmobilizowały możliwości szkoleniowe;

52. podkreśla, że Komisja powinna w krótkim czasie być w stanie przekazywać przedsiębiorstwom mającym wątpliwości, czy powinny złożyć wniosek o wydanie zezwolenia na wywóz, dokładne i aktualne informacje o legalności lub potencjalnie szkodliwych skutkach ewentualnych transakcji;

53. wzywa Komisję do przedłożenia wniosków dotyczących przeglądu metod wykorzystywania norm UE dotyczących technologii ICT do zapobiegania potencjalnie szkodliwym skutkom wywozu takich technologii lub innych usług do państw trzecich, w których pojęć takich, jak „uprawnione przechwytywanie”, nie można uznać za równoważne z pojęciami stosowanymi przez Unię Europejską lub np. w przeszłości nie przestrzegano w nich praw człowieka albo nie są stosowane zasady praworządności;

54. ponownie stwierdza, że normy unijne, a w szczególności normy określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, powinny przeważać nad innymi aspektami w ocenie przypadków wykorzystywania technologii podwójnego zastosowania w sposób, który może ograniczać prawa człowieka;

55. ubolewa nad aktywną współpracą niektórych europejskich przedsiębiorstw, jak również przedsiębiorstw międzynarodowych, które handlują technologiami podwójnego zastosowania, wiedząc, że mają one szkodliwy wpływ na poszanowanie praw człowieka, gdy w handlu biorą udział reżimy łamiące prawa człowieka;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

56. z naciskiem wzywa Komisję, by publicznie wykluczyła przedsiębiorstwa angażujące się w takie działania z unijnych procedur przetargowych, finansowania badań i rozwoju i wszelkich innych form wsparcia finansowego;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0473

Patenty i prawo do ochrony odmian roślin

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie patentów i praw do ochrony odmian roślin (2015/2981(RSP))

(2017/C 399/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie patentowania procesów o charakterze czysto biologicznym ⁽¹⁾,
  - uwzględniając dyrektywę 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych ⁽²⁾, w szczególności jej art. 4, który stanowi, że nie udziela się patentów na produkty uzyskane w procesach o charakterze czysto biologicznym,
  - uwzględniając Konwencję o udzielaniu patentów europejskich z dnia 5 października 1973 r., w szczególności jej art. 53 lit. b),
  - uwzględniając decyzję Rozszerzonej Komisji Odwoławczej Europejskiego Urzędu Patentowego z dnia 25 marca 2015 r. w sprawach G2/12 (dotyczącej pomidorów) i G2/13 (dotyczącej brokułów),
  - uwzględniając przepisy wykonawcze Konwencji o udzielaniu patentów europejskich, zwłaszcza zawartą w nich zasadę 26, w której stwierdzono, że w przypadku europejskich zgłoszeń patentowych i patentów, których przedmiotem są wynalazki biotechnologiczne, stosuje się dyrektywę 98/44/WE jako uzupełniający środek interpretacji,
  - uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie nowych odmian roślin z dnia 2 grudnia 1961 r. zmienioną w Genewie w dniu 10 listopada 1972 r., 23 października 1978 r. i 19 marca 1991 r. (zwaną dalej „konwencją UPOV”),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin ⁽³⁾ (zwaną dalej „rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94”), w szczególności jego art. 15 lit. c) i d),
  - uwzględniając Porozumienie Rady w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego z dnia 19 lutego 2013 r. ⁽⁴⁾ (zwaną dalej „Porozumieniem w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego”), w szczególności jego art. 27 lit. c),
  - uwzględniając Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS), w szczególności jego art. 27 ust. 3, który stanowi, że strony porozumienia mogą wyłączyć możliwość udzielania patentów na procesy o charakterze czysto biologicznym,
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dostęp do biologicznego materiału roślinnego obejmującego cechy roślin jest absolutnie niezbędny, by wspierać innowacyjność oraz tworzyć nowe odmiany w celu zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego na świecie, przeciwdziałania zmianie klimatu i zapobiegania monopolom w sektorze hodowli roślin, a równocześnie zaoferowania większych szans MŚP;
- B. mając na uwadze, że prawa własności intelektualnej są istotne w celu ochrony zachęt gospodarczych do tworzenia nowych produktów roślinnych i uzyskiwania konkurencyjności;
- C. mając na uwadze, że patenty na produkty uzyskane w konwencjonalnej hodowli lub na materiał genetyczny niezbędny do konwencjonalnej hodowli mogą podważać wyłączenie zawarte w art. 53 lit. b) Konwencji o udzielaniu patentów europejskich i w art. 4 dyrektywy 98/44/WE;

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 E z 10.9.2013, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 213 z 30.7.1998, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 227 z 1.9.1994, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 175 z 20.6.2013, s. 1.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że należy wyłączyć możliwość udzielenia patentów na produkty uzyskane w procesach o charakterze czysto biologicznym, np. rośliny, nasiona, naturalne cechy i geny;
- E. mając na uwadze, że hodowla roślin to innowacyjny proces stosowany przez rolników i społeczności rolnicze, odkąd narodziło się rolnictwo, a nieopatentowane odmiany i metody hodowli mają duże znaczenie dla różnorodności genetycznej;
- F. mając jednak na uwadze, że dyrektywa 98/44/WE ustanawia przepisy dotyczące wynalazków biotechnologicznych, w szczególności inżynierii genetycznej, jednak – jak wskazano w motywie 52 i 53 tej dyrektywy – zamiarem prawodawcy nie było włączenie do zakresu dyrektywy możliwości udzielania patentów na produkty uzyskane w procesach o charakterze czysto biologicznym;
- G. mając na uwadze, że Europejski Urząd Patentowy nie podjął jeszcze decyzji w sprawie licznych zastosowań produktów uzyskanych w procesach o charakterze czysto biologicznym, w związku z czym powstaje pilna potrzeba wyjaśnienia zakresu i interpretacji dyrektywy 98/44/WE, w szczególności jej art. 4;
- H. mając na uwadze, że dyrektywa 98/44/WE wyraźnie uznaje swobodę wykorzystywania do celów doświadczalnych materiału objętego zakresem patentu, jak wynika z art. 12 ust. 3 lit. b) oraz art. 13 ust. 3 lit. b);
- I. mając na uwadze, że wyłączenie, o którym mowa w art. 27 lit. c) Porozumienia w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego, będzie miało zastosowanie jedynie do patentów przyznanych w ramach jednolitego systemu ochrony patentowej i nie będzie automatycznie stosowane do patentów krajowych w UE, co spowoduje niespójność, jeżeli chodzi o możliwość hodowli z wykorzystaniem uzyskanego w procesach o charakterze czysto biologicznym materiału objętego zakresem patentu;
- J. mając na uwadze, że u podstaw międzynarodowego systemu ochrony odmian roślin opierającego się na konwencji UPOV z 1991 r. oraz unijnego systemu opierającego się na rozporządzeniu Rady (WE) nr 2100/94 leży zasada, że posiadacz prawa do ochrony odmiany rośliny nie może uniemożliwiać innym wykorzystywania chronionej rośliny do dalszej działalności hodowlanej;
1. wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, że niedawna decyzja Rozszerzonej Komisji Odwoławczej Europejskiego Urzędu Patentowego w sprawach G2/12 (dotyczącej pomidorów) i G2/13 (dotyczącej brokułów) może doprowadzić do wzrostu liczby patentów udzielanych przez Europejski Urząd Patentowy w odniesieniu do naturalnych cech wprowadzanych do nowych odmian z wykorzystaniem procesów o charakterze czysto biologicznym, takich jak krzyżowanie i selekcja;
  2. wzywa Komisję, by w trybie pilnym wyjaśniła zakres i interpretację dyrektywy 98/44/WE, w szczególności jej art. 4, art. 12 ust. 3 lit. b) i art. 13 ust. 3 lit. b), w celu zapewnienia jasności prawa, jeśli chodzi o zakaz udzielania patentów na produkty uzyskane w procesach o charakterze czysto biologicznym, oraz w celu wyjaśnienia, że dozwolona jest hodowla z wykorzystaniem materiału biologicznego objętego zakresem patentu;
  3. wzywa Komisję do powiadomienia Europejskiego Urzędu Patentowego o przyszłym wyjaśnieniu możliwości udzielania patentów na produkty uzyskane w procesach o charakterze czysto biologicznym, by wyjaśnienie to można było stosować jako uzupełniający środek interpretacji;
  4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia w Unii ochrony gwarantowanego dostępu do materiału uzyskanego w procesach o charakterze czysto biologicznym i wykorzystywania tego materiału w hodowli roślin, by – w stosownych przypadkach – nie dochodziło do kolizji z praktyką gwarantowania wyłączenia w odniesieniu do odmian roślin;
  5. apeluje do Komisji, by w kontekście wielostronnych rozmów na temat ujednoczenia prawa patentowego dążyła do wyłączenia możliwości udzielania patentów na procesy o charakterze czysto biologicznym;
  6. wzywa Komisję do przedłożenia sprawozdania w sprawie rozwoju i skutków prawa patentowego w dziedzinie biotechnologii i inżynierii genetycznej zgodnie z art. 16 lit. c) dyrektywy 98/44/WE oraz apelem Parlamentu zawartym w rezolucji z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie patentowania procesów o charakterze czysto biologicznym;
  7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Europejskiemu Urzędowi Patentowemu.
-

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0474

Sytuacja w Burundi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi (2015/2973(RSP)) (2017/C 399/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
- uwzględniając Porozumienie z Aruszy w sprawie pokoju i pojednania w Burundi z dnia 28 sierpnia 2000 r.,
- uwzględniając konstytucję Burundi, w szczególności jej art. 96,
- uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
- uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie pogarszającej się sytuacji w Burundi, wydane w dniu 13 grudnia 2015 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federikę Mogherini oraz przez komisarza ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju Nevena Mimicę,
- uwzględniając przyjęte w dniu 8 grudnia 2015 r. konkluzje Rady w sprawie konsultacji UE-Burundi na podstawie art. 96 umowy z Kotonu,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2248 (2015) z dnia 12 listopada 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
- uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie Burundi wydane w dniu 12 listopada 2015 r. przez zastępcę sekretarza generalnego Narodów Zjednoczonych Jana Eliassona, przewodniczącą Unii Afrykańskiej Nkosazanę Dlamini-Zumę oraz wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federikę Mogherini,
- uwzględniając decyzje Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (UA) z dnia 13 czerwca, 17 października i 13 listopada 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
- uwzględniając oświadczenia Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej z dnia 31 maja i 6 lipca 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2015/1755 z dnia 1 października 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Burundi,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 marca, 18 maja, 22 czerwca i 16 listopada 2015 r. w sprawie Burundi,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie sytuacji w Burundi ⁽¹⁾,
- uwzględniając pismo zatwierdzone przez Radę w dniu 26 października 2015 r., w którym zwrócono się do władz Burundi o rozpoczęcie konsultacji zgodnie z art. 96 umowy z Kotonu,
- uwzględniając oświadczenie prokurator Międzynarodowego Trybunału Karnego Fatou Bensoudy z dnia 6 listopada 2015 r.,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0275.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- A. mając na uwadze, że w ostatnich dniach, po atakach na trzy obozy wojskowe w Bużumburze, stan bezpieczeństwa w Burundi znacznie się pogorszył; mając na uwadze, że w dniu 11 i 12 grudnia 2015 r. burundyjskie siły bezpieczeństwa zabiły co najmniej 87 osób; mając na uwadze, że jak się wydaje, w wielu przypadkach były to egzekucje przypadkowych osób;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 96 konstytucji Burundi oraz art. 7 ust. 3 protokołu II do Porozumienia z Aruszy w sprawie pokoju i pojednania w Burundi funkcji prezydenta nie można sprawować dłużej niż dwie kadencje; mając na uwadze, że prezydent Pierre Nkurunziza zajmuje to stanowisko od 2005 r., a w roku 2010 został ponownie wybrany na ten urząd;
- C. mając na uwadze, że w Burundi w dniu 29 czerwca 2015 r. odbyły się wybory parlamentarne i lokalne, a w dniu 21 lipca 2015 r. wybory prezydenckie; mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa uznała, iż żaden z tych procesów wyborczych nie był przejrzysty, pluralistyczny, wolny i wiarygodny; mając na uwadze, że z tego powodu Unia Afrykańska (UA) odmówiła wysłania obserwatorów do śledzenia wyborów, UE zawiesiła swoją misję wyborczą w Burundi, a znaczna część burundyjskiej opozycji zdecydowała się zbojkotować wybory;
- D. mając na uwadze, że fakt, iż prezydent Nkurunziza ubiegał się o wybór na trzecią kadencję, a także jego reelekcja w wyborach z dnia 21 lipca 2015 r. pogrążyły kraj w najgłębszym kryzysie politycznym od czasu zakończenia wojny domowej;
- E. mając na uwadze, że rząd Burundi zlekceważył decyzje i zalecenia UA oraz Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej przyjęte odpowiednio w dniu 13 czerwca 2015 r. i 6 lipca 2015 r., mimo że ich pełne wdrożenie umożliwiłoby przeprowadzenie wiarygodnych i powszechnych wyborów;
- F. mając na uwadze, że według Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz według innych organizacji walczących o prawa człowieka w Burundi dochodziło do politycznie umotywowanego naruszania praw człowieka, łamania praw człowieka i aktów przemocy zarówno w przed wyborami, jak i po nich, a celem tych naruszeń byli w szczególności działacze opozycji, obrońcy praw człowieka i dziennikarze, w tym Pierre Claver Mbonimpa, którego syna znaleziono martwego po tym, jak został zatrzymany przez policję, a także Marguerite Barankitse, Antoine Kaburahe i Bob Rugurika; mając na uwadze powszechne przekonanie, że z działaniami tymi powiązane są w większości, chociaż nie wyłącznie, instytucje państwowe; mając na uwadze, że główna odpowiedzialność za zapewnienie bezpieczeństwa w Burundi i ochronę ludności kraju, w zgodzie z zasadami praworządności, prawami człowieka i międzynarodowym prawem humanitarnym, spoczywa na rządzie Burundi;
- G. mając na uwadze, że w wyniku pogarszającej się sytuacji politycznej w Burundi ponad 200 000 ludzi zostało wysiedląciami wewnętrznymi lub próbowało znaleźć schronienie w sąsiednich krajach; mając na uwadze, że w lipcu 2015 r. UE zwiększyła pomoc humanitarną i zmobilizowała dodatkowe 4,5 mln EUR na pomoc dla wysiedlonej ludności;
- H. mając na uwadze, że Burundi jest jednym z najslabiej rozwiniętych państw świata; mając na uwadze, że niemal połowa (45 %) spośród 10,6 mln mieszkańców tego kraju ma nie więcej niż 15 lat (19,9 % mieszkańców stanowią dzieci poniżej lat 5); mając na uwadze, że Burundi zajmuje najgorszą na świecie pozycję pod względem wskaźnika głodu – u trzech piątych dzieci w tym kraju odnotowuje się opóźniony wzrost; mając na uwadze, że w latach 2013–2014 Burundi spadło o dwa miejsca (ze 178. na 180.) w klasyfikacji rozwoju społecznego prowadzonej przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), cztery piąte mieszkańców Burundi musi się utrzymać za mniej niż 1,25 USD dziennie, a 66,9 % Burundyjczyków żyje poniżej progu ubóstwa;
- I. mając na uwadze, że w dniu 26 października 2015 r. UE zwróciła się o rozpoczęcie konsultacji na podstawie art. 96 umowy z Kotonu w celu zbadania kwestii nieprzestrzegania istotnych elementów umowy, w szczególności praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności; mając na uwadze, że konsultacje te rozpoczęły się dnia 8 grudnia 2015 r.
- J. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2015 r. UE uznała, iż stanowisko zajęte przez Burundi w czasie konsultacji prowadzonych na podstawie art. 96 umowy z Kotonu nie umożliwi naprawienia faktu, że Burundi nie spełnia podstawowych warunków partnerstwa z UE; mając na uwadze, że UE uznała również, iż stanowisko zajęte przez Burundi uniemożliwia satysfakcjonującą reakcję na decyzje Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 17 października i 13 listopada 2015 r., zwłaszcza jeśli chodzi o konieczność bezwłocznego nawiązania szczerego i pluralistycznego dialogu w oparciu o porozumienie z Aruszy;
- K. mając na uwadze, że impas polityczny w Burundi, charakteryzujący się brakiem dialogu między burundyjskimi zainteresowanymi stronami oraz pogarszającym się stanem bezpieczeństwa i sytuacją gospodarczą, niesie poważne konsekwencje dla mieszkańców i stanowi poważne zagrożenie dla stabilności regionu, gdzie w nadchodzących dwóch latach ma się odbyć szereg wyborów (w Ugandzie, Demokratycznej Republice Konga, Rwandzie);

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- L. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa odgrywa ważną rolę jako gwarant porozumień z Aruszy; mając na uwadze, że dotychczas żadne regionalne ani subregionalne wysiłki podejmowane w celu zażegnania kryzysu i przywrócenia dialogu między wszystkimi siłami politycznymi nie przyniosły pozytywnych rezultatów;
  - M. mając na uwadze, że w dniu 1 sierpnia 2015 r. w Addis Abebie zgromadziła się opozycja polityczna i przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, aby utworzyć Radę Narodową ds. Przywrócenia Porozumień z Aruszy i Praworządności;
  - N. mając na uwadze, że w dniu 23 września 2015 r. prezydent podpisał dekret ustanawiający narodową komisję ds. dialogu wewnątrzburundyjskiego, która ma przez sześć miesięcy prowadzić negocjacje; mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie niezwykle sceptycznie odnosi się do potencjalnych wyników prac tej komisji, gdyż większość przedstawicieli opozycji i społeczeństwa obywatelskiego, którzy są przeciwni trzeciej kadencji prezydenta Nkurunzizi, jest ściganych pod zarzutem organizacji powstania i współudziału w nieudanej próbie zamachu stanu z dnia 13 i 14 maja 2015 r.; mając na uwadze, że przewodniczący nowo wybranego Zgromadzenia Narodowego Pascal Nyabenda oświadczył, iż „osoby, które uczestniczyły w organizacji i przeprowadzeniu zamachu stanu (...), nie zostaną włączone do dialogu”;
  - O. mając na uwadze, że UA, UE i Stany Zjednoczone zamroziły aktywa i nałożyły zakaz podróżowania na przywódców rządu i opozycji, których działania i oświadczenia przyczyniają się do istnienia przemocy oraz stanowią przeszkodę w dążeniu do politycznego rozwiązania kryzysu w Burundi;
  - P. mając na uwadze, że USA i inne kraje radzą swoim obywatelom niezwłocznie opuścić Burundi z powodu pogarszającego się stanu bezpieczeństwa;
  - Q. mając na uwadze, że w dniu 17 października 2015 r. Rada Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej zwróciła się o sfinalizowanie planu postępowania awaryjnego w celu rozmieszczenia w Burundi w razie potrzeby misji pod dowództwem afrykańskim, mającej zapobiec przemocy w tym kraju, a także uzgodniła, że wszczęte zostanie dogłębne dochodzenie w sprawie naruszeń praw człowieka i innych nadużyć wobec ludności cywilnej w Burundi;
  - R. mając na uwadze, że w dniu 30 listopada 2015 r. sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon przedstawił Radzie Bezpieczeństwa trzy propozycje, w których zalecił dokonanie przeglądu mandatu dla sił ONZ w Burundi stosownie do rozwoju sytuacji, co umożliwi przeprowadzenie misji pokojowej – w ostatniej instancji – w razie nasilenia się kryzysu;
  - S. mając na uwadze, że ONZ wyśle na miejsce zespół wsparcia mający pomagać w prowadzeniu dialogu wewnątrzburundyjskiego, doradzać rządowi w sprawach dotyczących umacniania praworządnych instytucji i rozbrojenia, w koordynacji z działaniami podmiotów regionalnych, monitorować sytuację na miejscu i informować o niej, a także przyczynić się do zaplanowania większej obecności sił ONZ w Burundi;
  - T. mając na uwadze, że UA i inne podmioty międzynarodowe niejednokrotnie wzywały do autentycznego i pluralistycznego dialogu z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, prowadzonego w poszanowaniu porozumienia z Aruszy i konstytucji Burundi, by znaleźć kompromisowe rozwiązanie konfliktu w Burundi; mając na uwadze, że UE i ONZ popierają to stanowisko;
  - U. mając na uwadze trwające wysiłki mediacyjne, podejmowane przy pełnym poparciu UA, UE i ONZ, mające na celu wspieranie dialogu wewnątrzburundyjskiego z myślą o znalezieniu kompromisowego pokojowego rozwiązania kryzysu w Burundi;
  - V. mając na uwadze, że UE wnosi istotny wkład w roczny budżet Burundi, którego blisko połowa pochodzi z pomocy międzynarodowej, i że ostatnio przyznała Burundi 432 mln EUR z Europejskiego Funduszu Rozwoju na lata 2014–2020;
  - W. mając na uwadze, że w drodze dekretu 530/1597 władze Burundi zawiesiły działalność 10 organizacji obrońców praw człowieka: ACAT-Burundi, APRODH, AMINA, FOCODE, FORSC, FONTAINE-ISOKO, Maison Shalom, PARCEM, RCP i SPPDF, a także zablokowały ich rachunki bankowe;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu bardzo złego stanu bezpieczeństwa i z powodu sytuacji politycznej w Burundi, szybko pogarszającej się sytuacji humanitarnej i konsekwencji, jakie może to przynieść bezpieczeństwu i stabilności w całym subregionie;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

2. zdecydowanie potępia niedawne brutalne ataki i coraz większą liczbę naruszeń i przypadków łamania praw człowieka, w tym zabójstw, egzekucji pozasądowych, przypadków naruszania integralności cielesnej, tortur i innego okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania, arbitralnych aresztowań i bezprawnych zatrzymań, w tym zatrzymywania dzieci i okupowania szkół przez wojsko i policję, a także naruszania wolności prasy i wolności słowa oraz panującej w tym względzie bezkarności; wzywa do przeprowadzenia dogłębnego i niezależnego śledztwa w sprawie zabójstw i naruszeń oraz do postawienia przed sądem osób, które dopuściły się tych czynów;
3. wzywa do niezwłocznego położenia kresu przemocy, łamaniu praw człowieka i politycznemu zastraszaniu oponentów oraz do niezwłocznego rozbrojenia wszystkich grup zbrojnych sprzymierzonych z partiami politycznymi, w ścisłej zgodności z prawem międzynarodowym i prawami człowieka;
4. apeluje, by wszystkie strony tworzyły warunki niezbędne do odbudowy zaufania i wspierania jedności narodowej, oraz wzywa do niezwłocznego ponownego podjęcia pluralistycznego i przejrzystego dialogu krajowego, obejmującego rząd, partie opozycyjne i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego;
5. podkreśla, że taki dialog, mający na celu osiągnięcie trwałego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności oraz przywrócenie demokracji i praworządności w interesie obywateli Burundi, powinien opierać się na porozumieniu z Aruszy i konstytucji Burundi, co wymaga zgodności z międzynarodowymi przepisami i umowami;
6. w szczególności wskazuje na obecność wielu młodych ludzi, w tym dzieci w wieku poniżej 18 lat, w ugrupowaniach zbrojnych działających w Burundi, a także wzywa społeczność międzynarodową do zwrócenia szczególnej uwagi na reintegrację tych osób i wspieranie ich udziału w pokojowym procesie politycznym;
7. domaga się od wszystkich stron konfliktu w Burundi, by powstrzymały się od wszelkich działań zagrażających pokojowi i bezpieczeństwu w kraju; zdecydowanie potępia wszystkie publiczne oświadczenia służące podburzaniu do przemocy lub podżeganiu do nienawiści wobec różnych grup burundyjskiego społeczeństwa, gdyż oświadczenia takie mogą potencjalnie pogorszyć obecne napięcia, a także wzywa wszystkie podmioty, by powstrzymały się od wydawania takich oświadczeń;
8. przypomina władzom Burundi, że mają obowiązek zapewnić bezpieczeństwo na swoim terytorium i zagwarantować przestrzeganie praw człowieka, praw cywilnych i politycznych oraz podstawowych wolności, o których mowa w konstytucji Burundi, Afrykańskiej karcie praw człowieka i ludów oraz w innych międzynarodowych i regionalnych instrumentach dotyczących praw człowieka;
9. przypomina w tym kontekście, że partnerstwo UE z Burundi reguluje umowa z Kotonu i że obie strony zobowiązane są do przestrzegania i wykonywania postanowień umowy, w szczególności do poszanowania praw człowieka; w szczególności przypomina, że art. 96 umowy z Kotonu przewiduje możliwość wszczęcia procedur konsultacji w sprawach dotyczących nieprzestrzegania praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności, i z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym decyzję UE o złożeniu wniosku o rozpoczęcie konsultacji zgodnie ze wspomnianym artykułem;
10. zdecydowanie potępia fakt, że prezydent Pierre Nkurunziza naruszył porozumienia z Aruszy z chwilą zaprzysiężenia na trzecią kadencję prezydencką;
11. apeluje do władz Burundi, by zachęcały do ustalenia prawdy o masowych zbrodniach popełnionych w latach 1962–2008 oraz by wykorzystywały w tym celu środki sądowe i pozasądowe, takie jak Komisja Prawdy i Pojednania oraz trybunały specjalne, co będzie stanowić wsparcie dla pojednania narodowego;
12. z zadowoleniem przyjmuje starania mediacyjne podejmowane pod przewodnictwem Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej przy poparciu UA i ONZ, by ułatwić dialog między zainteresowanymi stronami w Burundi; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, by także poparła te starania mediacyjne; apeluje, by rząd Burundi i inne zainteresowane strony w pełni współpracowały z mediatorem;
13. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu napływających od początku kryzysu doniesień o liczbie ofiar i poważnych przypadkach łamania praw człowieka; apeluje, by właściwe organy w najbliższym czasie przeprowadziły skrupulatne dochodzenie w sprawie okoliczności i motywów tych zbrodni oraz zagwarantowały pociągnięcie do odpowiedzialności osób za nie odpowiedzialnych; przypomina, że osoby odpowiedzialne za łamanie lub poważne naruszanie praw człowieka nie mogą pozostać bezkarne; apeluje do władz o zapewnienie, że w szkołach nadal będzie można bezpiecznie się uczyć; wzywa prokurator Międzynarodowego Trybunału Karnego do uważnego śledzenia sytuacji w Burundi i popiera oświadczenie wydane przez nią w dniu 6 listopada 2015 r.;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

14. wzywa do uchylenia dekretu 530/1597, na mocy którego tymczasowo zawieszono działalność szeregu organizacji obrońców praw człowieka, oraz apeluje o niezwłoczne odblokowanie ich kont bankowych, by mogły one swobodnie prowadzić działalność;

15. apeluje o zapewnienie bezpiecznego powrotu do kraju dziennikarzom i obrońcom praw człowieka przebywającym na uchodźctwie, ponownego otwarcia mediów, które zamknięto po nieudanym zamachu z 13 i 14 maja 2015 r., oraz odstąpienia od zarzutów przeciwko dziennikarzom oskarżonym o bezpośredni lub pośredni udział w nieudanym zamachu;

16. wyraża szczególne zaniepokojenie dramatycznie wysokim poziomem dyskryminacji i penalizacji osób LGBTI w Burundi; ponownie zauważa, że orientacja seksualna to element wolności wypowiedzi oraz prawa jednostki do prywatności, zagwarantowanych w międzynarodowym prawie dotyczącym praw człowieka, zgodnie z którym trzeba przestrzegać zasad równego traktowania i niedyskryminacji oraz gwarantować wolność wypowiedzi; w związku z tym wzywa Zgromadzenie Narodowe i rząd Burundi do uchylenia artykułów kodeksu karnego, które dyskryminują osoby LGBTI;

17. podkreśla, że dzieci ponoszą poważne konsekwencje kryzysu, i wzywa Komisję, by nadal współpracowała z partnerami międzynarodowymi w zapewnianiu usług opieki zdrowotnej, w tym podstawowych leków, a także bezpiecznego dostępu do edukacji i ochrony dzieci przez przemocą w jakiegokolwiek postaci, a także w gwarantowaniu dostępu do innych usług socjalnych;

18. z zadowoleniem przyjmuje wysłanie przez UA obserwatorów i ekspertów ds. praw człowieka, mających monitorować sytuację w tej dziedzinie, i podkreśla, że należy z nimi współpracować, by ułatwić realizację ich mandatów; ponadto wzywa Międzynarodowy Trybunał Karny do zbadania podlegających jego jurysdykcji zarzutów dotyczących łamania praw człowieka w czasie ostatniego kryzysu;

19. z zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie przez UE ukierunkowanych sankcji, spójne z podjętą przez UA decyzją o nałożeniu ukierunkowanych sankcji, w tym zakazu podróżowania i zamrożenia aktywów Burundczyków, których działania i oświadczenia przyczyniają się do utrwalenia przemocy i utrudniają dążenie do politycznego rozwiązania kryzysu; wzywa UE do rozszerzenia tych sankcji na wszystkie osoby, których działania stanowią zagrożenie dla pokoju i stabilności w regionie, podżegają do nienawiści i naruszają porozumienie z Aruszy;

20. wzywa UE i państwa członkowskie, by w związku z przebiegiem konsultacji publicznych prowadzonych na mocy art. 96 umowy z Kotonu rozważyły zamrożenie całej udzielanej rządowi Burundi pomocy poza pomocą humanitarną do czasu zaprzestania nadużywania siły i łamania praw człowieka przez siły rządowe, co odnotowało Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, oraz znalezienia politycznego rozwiązania w drodze prawdziwego dialogu wewnątrzburundyjskiego, a także do przekierowania tej pomocy na umacnianie społeczeństwa obywatelskiego; uważa, że UE powinna zająć się u źródła problemami nierówności, ubóstwa i chronicznego niedożywienia, aby osiągnąć przyjęte niedawno cele zrównoważonego rozwoju;

21. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że z Burundi wciąż do krajów sąsiadujących uciekają uchodźcy; ponownie wyraża poparcie dla wszystkich organizacji humanitarnych działających na miejscu oraz dla sąsiadujących krajów przyjmujących uchodźców; apeluje do społeczności międzynarodowej i agencji humanitarnych, by nadal udzielały pomocy wszystkim osobom, które w wyniku konfliktu zostały uchodźcami i musiały opuścić swoje domy; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do zwiększenia wsparcia finansowego i pomocy humanitarnej w celu zaspokojenia pilnych potrzeb tych osób;

22. wzywa UA, ONZ i UE, by poważnie przeanalizowały regionalny wymiar konfliktu i zapobiegły dalszej destabilizacji regionu, zwiększając swoją obecność na miejscu, a w szczególności utrzymując stały dialog polityczny między krajami regionu; w tym kontekście wzywa UA, by w koordynacji z Radą Bezpieczeństwa ONZ rozważyła rozmieszczenie misji pokojowej pod dowództwem afrykańskim, gdyby dalej pogarszał się stan bezpieczeństwa i stan przestrzegania praw człowieka w Burundi;

23. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federikę Mogherini do dalszych starań o zapewnienie natychmiastowego uwolnienia Richarda Spirosa Hagabimany, pracującego w Burundi funkcjonariusza policji, który został bezprawnie uwięziony i był torturowany, ponieważ jako policjant w dniu 28 lipca 2015 r. odmówił strzelania do tłumu;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

24. jest zdania, że problemy Burundi wiążą się wzajemnie ze sporami o kontrolę nad żyznymi gruntami rolnymi, a także z nierównością w przychodach i dyskryminacją; w związku z tym wzywa do utworzenia odpowiedzialnych ram prawnych regulujących przestrzeganie przez korporacje obowiązków dotyczących praw człowieka oraz norm socjalnych i środowiskowych;

25. zobowiązuje swojego prezydenta do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Burundi, Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji, Radzie, Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej i rządowi jej państw członkowskich, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel UE do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, instytucjom Unii Afrykańskiej i sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0475

Ochrona Parku Narodowego Wirunga w Demokratycznej Republice Konga

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie ochrony parku narodowego Wirunga w Demokratycznej Republice Konga (2015/2728(RSP))

(2017/C 399/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i naturalnego przyjętą w dniu 16 listopada 1972 r. w Paryżu przez Konferencję Generalną UNESCO,
  - uwzględniając uznanie przez UNESCO parku narodowego Wirunga za obiekt dziedzictwa światowego w 1979 r., a także za zagrożony obiekt dziedzictwa światowego w 1994 r.,
  - uwzględniając Konwencję o różnorodności biologicznej przyjętą podczas szczytu światowego w Rio de Janeiro w dniu 5 czerwca 1992 r.,
  - uwzględniając Konwencję o obszarach wodno-błotnych mających znaczenie międzynarodowe, zwłaszcza jako środowisko życiowe ptactwa wodnego przyjętą w Ramsarze w 1971 r.,
  - uwzględniając Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych przyjęte w 1976 r. (oraz ich aktualizacje), a także wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka przyjęte w 1971 r.,
  - uwzględniając „końcowe oświadczenie będące skutkiem porozumienia osiągniętego w następstwie skargi WWF International przeciwko SOCO International plc” z lipca 2014 r.,
  - uwzględniając ramy prawne i umowne dotyczące sektora węglowodorów w Demokratycznej Republice Konga (DRK), w tym rozporządzenie z mocą ustawy nr 81-013 w sprawie przepisów ogólnych dotyczących kopalń oraz węglowodorów, kodeks górniczy oraz wszelkie przyszłe kongijskie kodeksy dotyczące węglowodorów, jak również umowy o udział w wydobyciu węglowodorów i ich produkcji;
  - uwzględniając skierowane do Komisji pytanie w sprawie ochrony parku narodowego Wirunga w DRK (O-000108/2015 – B8-1111/2015),
  - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że park narodowy Wirunga, znajdujący się w prowincji Kiwu Północne i w Prowincji Wschodniej w DRK, na granicy z Rwandą i Ugandą, to najstarszy park narodowy Afryki i obiekt dziedzictwa światowego UNESCO, znany na całym świecie z unikatowych siedlisk oraz ogromnej różnorodności biologicznej, która czyni z niego najbardziej różnorodny biologicznie park w Afryce; mając na uwadze, że park jest znany zwłaszcza ze swoich goryli górskich, gatunku krytycznie zagrożonego wymienionego w załączniku I do Konwencji z 1973 r. o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES);
- B. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją o różnorodności biologicznej podpisaną i ratyfikowaną przez DRK, zachowanie różnorodności biologicznej to wspólna troska ogółu ludzkości i nieodłączna część procesu rozwoju; mając na uwadze, że Konwencja jest aktem wiążącym prawnie, obligującym jego sygnatariuszy do wdrażania jego postanowień;
- C. mając na uwadze, że park narodowy Wirunga chroni konwencja ramsarska oraz prawo krajowe DRK; mając na uwadze, że Komisja Europejska oraz niektóre państwa członkowskie UE wspierały przetrwanie parku przez ostatnie 25 lat;
- D. mając na uwadze, że park narodowy Wirunga to jeden z trzech obiektów w DRK objętych konwencją ramsarską (nr 787); mając na uwadze, że na mocy tej konwencji na DRK ciąży szereg zobowiązań odnoszących się do obiektów figurujących w wykazie będącym częścią tej konwencji, takich jak opracowanie i stopniowe wdrażanie planów promowania zachowania obszarów wodno-błotnych objętych wykazem, a także w miarę możliwości rozsądne wykorzystywanie tych obszarów na swym terytorium (art. 3 ust. 1 konwencji ramsarskiej);

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

- E. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem WWF z 2013 r., zatytułowanym „The economic value of Virunga park”, obecnie park narodowy Wirunga pozwala na osiągnięcie wartości ekonomicznej wynoszącej 48,9 mln USD rocznie; mając na uwadze, że w stabilnej sytuacji park mógłby przyczynić się do wzrostu gospodarczego i zwiększenia turystyki, o wartości wynoszącej 1 mld USD rocznie, oraz stworzyć 45 000 miejsc pracy;
- F. mając na uwadze, że park – pomimo statusu chronionego obszaru naturalnego – od dziesięcioleci narażony jest na działalność ugrupowań zbrojnych, które dopuszczają się kłusownictwa, wylesiania i innych form niezrównoważonej i nielegalnej eksploatacji zasobów; mając na uwadze, że w związku z tym park Wirunga został wpisany na listę zagrożonego dziedzictwa światowego; mając na uwadze, że w kontekście masowego ubóstwa, słabego państwa, niewłaściwego sprawowania rządów i niestabilności w regionie pęd do wydobywania ropy miałby poważne społeczne i środowiskowe skutki destabilizujące;
- G. mając na uwadze, że w grudniu 2007 r rząd DRK udzielił koncesji na wydobywanie ropy, obejmujących 85 % powierzchni parku; mając również na uwadze, że SOCO International plc (SOCO) to jak na razie jedyne przedsiębiorstwo, które eksplorowało złoża parku;
- H. mając na uwadze, że pomimo ustawy DRK zakazującej działań szkodliwych dla środowiska na obszarach chronionych otrzymana przez SOCO licencja na poszukiwanie wykorzystuje przewidziane w tej ustawie odstępstwo umożliwiające prowadzenie na chronionych obszarach „działalności naukowej”;
- I. mając na uwadze, że SOCO International nie posiada już licencji na blok V w parku narodowym Wirunga;
- J. mając na uwadze, że wyniki badania systemowego wskazały na obecność ropy w parku narodowym Wirunga; przypomina, że jej wydobywanie (i poszukiwanie) jest niezgodne z ochroną parku będącego obiektem dziedzictwa światowego;
- K. mając na uwadze, że obowiązek przestrzegania praw człowieka jest globalnym standardem postępowania, jakiego oczekuje się od wszystkich przedsiębiorstw, niezależnie od ich miejsca funkcjonowania, o czym przypomniano w wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka oraz w wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych;
- L. mając na uwadze, że w parku narodowym Wirunga i wokół niego od ponad dwudziestu lat trwa krwawy konflikt; mając na uwadze, że rebelianci oraz oficjalne siły zbrojne są finansowane z nielegalnego górnictwa, nielegalnej eksploatacji zasobów naturalnych (drewna, węgla drzewnego itd.) oraz nielegalnych polowań na zagrożone gatunki zwierząt oraz z innej nielegalnej działalności handlowej, głównie handlu zasobami naturalnymi, a poszukiwanie i eksploatacja potencjalnych złóż ropy najprawdopodobniej przyczyni się do dalszych aktów przemocy oraz poważnych naruszeń praw człowieka, a także spowoduje zanieczyszczenie na tym obszarze;
- M. mając na uwadze, że najpoważniejsze zagrożenia dla środowiska związane z eksploatacją ropy na obszarach, gdzie brakuje dobrych rządów, obejmują: wycinanie roślinności na szeroką skalę, wprowadzanie roślin inwazyjnych, fragmentację siedlisk oraz większe prawdopodobieństwo kłusownictwa i zanieczyszczenia spowodowanego wyciekami ropy, spalaniem na pochodniach i wyrzucaniem śmieci; mając na uwadze, że „przekleństwo ropy” mogłoby spowodować pogorszenie się wskaźników ubóstwa i nierówności, na co wskazują analizy przykładów takich jak delta Nigru;
- N. mając na uwadze, że zrównoważone gospodarowanie ziemią, wodą oraz fauną i florą parku Wirunga przyniesie bezpośrednio i pośrednio korzyści społecznościom, które są w dużym stopniu uzależnione od zasobów naturalnych parku; mając na uwadze, że według WWF sama tylko turystyka nastawiona na goryle górskie mogłaby wygenerować 30 mln USD rocznie i stworzyć tysiące miejsc pracy;
1. podkreśla konieczność zapobiegania wyrządzaniu nieodwracalnych szkód w parku narodowym Wirunga, który został uznany przez UNESCO za obiekt dziedzictwa światowego w 1979 r., a także za zagrożony obiekt dziedzictwa światowego w 1994 r.;
  2. ubolewa nad faktem, że park stał się jednym z najniebezpieczniejszych miejsc na świecie jeżeli chodzi o ochronę dzikiej fauny i flory; zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że ugrupowania zbrojne angażują się w nielegalną eksploatację zasobów naturalnych parku, prowadząc działalność wydobywczą i produkcję węgla drzewnego w celu finansowania działań wojskowych i oraz dla własnych korzyści; ubolewa również nad faktem, że ugrupowania zbrojne biorą udział w kłusownictwie na szeroką skalę, aby zdobyć pożywienie dla siebie oraz z myślą o finansującym wojnę handlu kością słoniową i mięsem z buszu; zauważa ponadto z zaniepokojeniem, że niewystarczająca dyscyplina, nieregularnie wypłacane wynagrodzenia i brak pożywienia sprawiły, że personel wojskowy coraz częściej uczestniczy w nielegalnych działaniach, które obejmują rzemieślniczą działalność wydobywczą, produkcję węgla drzewnego i nielegalne polowania na dzikie zwierzęta; zauważa, że mimo iż park jest obszarem pełnym dzikich zwierząt i roślin, jego rozmiar (2 mln akrów, czyli 790 000 ha) powoduje ogromne problemy związane z ochroną, szczególnie biorąc pod uwagę ograniczone środki państwowe; zauważa, że w dniu 15 kwietnia 2014 r. główny administrator parku, belgijski książe Emmanuel de Merode, został poważnie zraniony przez trzech napastników, a w ciągu ostatnich dziesięciu lat w parku zginęło również ponad 140 strażników pełniących czynną służbę;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

3. podkreśla, że w parku narodowym Wirunga mogą nastąpić nieodwracalne szkody w wyniku poszukiwania i eksploatacji złóż ropy naftowej lub innej nielegalnej działalności; uważa, iż nie do przyjęcia jest udzielenie w 2007 r. koncesji na wydobycie ropy w parku francuskim przedsiębiorstwu TOTAL oraz brytyjskiemu przedsiębiorstwu SOCO International, co stanowi naruszenie paryskiej Konwencji w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i naturalnego oraz przyjętej w 1992 r. Konwencji w sprawie różnorodności biologicznej, konwencji ramsarskiej, jak również prawa kongijskiego; przypomina, że choć przedsiębiorstwo TOTAL zgodziło się nie poszukiwać ropy w okolicach parku narodowego Wirunga (nawet gdyby rząd Konga podjął decyzję o wyznaczeniu nowych granic parku), SOCO International prowadzi tam poszukiwania ropy, a w lipcu 2014 r. przeprowadziło badania sejsmiczne, których wyniki zostały przekazane rządowi Konga i które zaświadczenia o obecności ropy; wzywa rząd DRK o nieprzyznawanie licencji innemu podmiotowi gospodarczemu;
4. zauważa, że rząd Ugandy jest w trakcie przyznawania licencji dotyczącej bloku Ngaji, przylegającego do parku narodowego Wirunga i obejmującego Jezioro Edwarda, i podkreśla, że nieodwracalne szkody dla parku mogą również nastąpić w rezultacie działalności poszukiwawczej i wydobywczej;
5. odnotowuje porozumienie osiągnięte w czerwcu 2014 r. między SOCO International i grupą WWF ds. ochrony przyrody w związku ze skargą WWF złożoną w krajowym punkcie kontaktowym Zjednoczonego Królestwa dotyczącą niezachowania przez SOCO zgodności z wytycznymi OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, zgodnie z którymi przedsiębiorstwo zobowiązuje się nie podejmować czy nie zlecać żadnych prac poszukiwawczych czy innych odwiertów w parku narodowym Wirunga, chyba że UNESCO i rząd DRK uzgodnią, że prace te nie są niezgodne ze statusem parku jako obiektu dziedzictwa światowego; zwraca uwagę, że takie warunkowe porozumienie nie gwarantuje zaprzestania jakiegokolwiek działalności związanej z wydobyciem ropy w parku; zwraca uwagę, że dwuznaczna pozycja SOCO International sprawia, iż istnieje możliwość pełnej lub częściowej deklasyfikacji parku ze względu na odwierty naftowe; zwraca uwagę, że koncesja, w ramach której prowadzona jest działalność SOCO, dotyczy obszaru Jeziora Edwarda i jego okolic, które są siedliskiem dziesiątków gatunków będących symbolem tego regionu (i niektórych zagrożonych gatunków), w tym szympanсів, słoni, krokodyli i lwów; w związku z tym wzywa SOCO International plc i jego oddział zarejestrowany w DRK do definitywnego zaprzestania wszelkiego poszukiwania i eksploatacji w Wirundze oraz do poszanowania obecnych granic parku; zwraca się również do rządu DRK o uchYLENIE zezwoleń na poszukiwanie ropy udzielonych dla terenów należących do parku narodowego Wirunga, o co wnosił Komitet Światowego Dziedzictwa;
6. podkreśla, że połowy w jeziorze Edwarda generują szacunkowo około 30 mln USD rocznie z korzyścią dla lokalnej społeczności zamieszkującej w pobliżu parku narodowego Wirunga oraz że według niezależnych badań zleconych przez WWF ponad 50 tys. rodzin korzysta z jeziora w celu zaopatrzenia w wodę pitną;
7. zwraca uwagę, że zgodnie ze sprawozdaniem Global Witness opublikowanym we wrześniu 2014 r. w *Der Spiegel*, *The Telegraph* i *The New York Times* pojawiły się zarzuty, że SOCO International i pracujący dlań kontrahenci dokonywali nielegalnych płatności, rzekomo przekazywali pieniądze na rzecz bojowników zbrojnych oraz czerpali korzyści z atmosfery strachu i przemocy utrzymywanej przez rządowe siły bezpieczeństwa we wschodniej DRK, ubiegając się o dostęp do najstarszego parku narodowego Afryki w celu poszukiwania w nim złóż ropy;
8. wyraża uznanie dla strategicznej oceny oddziaływania na środowisko poszukiwania i eksploatacji złóż ropy w regionie Rowu Północnego Alberta, w tym w parku narodowym Wirunga; uważa, że w oparciu o tę ocenę zainteresowane rządy, w tym rząd DRK, powinny móc podejmować świadome decyzje w oparciu o właściwą analizę wpływu poszukiwania i eksploatacji złóż ropy; ubolewa jednak, że proces przygotowywania tej oceny trwał tak długo i że w parku narodowym Wirunga już rozpoczęły się poszukiwania złóż ropy, choć proces oceny nie został jeszcze zakończony;
9. podkreśla, że eksploatacja złóż ropy w DRK odbywa się w oparciu o nieodpowiedni i nieskuteczny system prawny i regulacyjny; apeluje do rządu DRK o utrzymanie i poszanowanie prawa i regulacji DRK, które zakazują działań szkodliwych dla środowiska, jak poszukiwania i eksploatacji złóż ropy na obszarach chronionych, w tym na obszarze Wirungi, a także o zlikwidowanie istniejących luk w projektach ustaw dotyczących węglowodorów i ochrony, które umożliwiają poszukiwanie i eksploatację zasobów naturalnych w parkach narodowych i na obszarach dziedzictwa światowego;
10. wyraża uznanie dla organów zarządzających parkiem za ich działania mające na celu zapewnienie trwałego dochodu z produkcji naturalnej energii słonecznej i wodnej, co zwiększa dochód dużej części miejscowej ludności, nie niszcząc naturalnego obszaru, i co mieści się w ramach dozwolonej działalności rozwojowej na obszarze należącym do światowego dziedzictwa;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

11. zwraca uwagę, że od początku lat 90. XX w. konflikty z uzbrojonymi partyzantami mieszkającymi na terenie parku i wokół niego spowodowały poważne naruszenia praw człowieka i wiele aktów przemocy; zwraca uwagę, że Demokratyczne Siły Wyzwolenia Rwandy, grupa partyzantów posądzona o akty okrucieństwa podczas ludobójstwa w Rwandzie wiosną 1994 r., które rozprzestrzeniły się również na wschodnią część DRK, zamieszkuje park od 1996 r. i wciąż ukrywa się wzdłuż granicy Wirungi, a także że zgodnie z doniesieniami bojówki Mai-Mai również dopuszczały się morderstw, gwałtów i okaleczenia wielu ludzi, a także niszczyły wsie położone w obrębie parku; nalega, aby rząd DRK rozbroił rebeliantów i przywrócił bezpieczeństwo w regionie parku; ubolewa ponadto, że w DRK nasiliły się represje w stosunku do działaczy na rzecz praw człowieka i dziennikarzy; ponownie apeluje do rządu DRK o uznanie i poszanowanie wolności prasy i mediów oraz o ochronę praworządności i praw człowieka;

12. przypomina, że zgodnie z paryską Konwencją w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i naturalnego poszukiwanie i eksploatacja złóż ropy są niezgodne ze statusem obiektu dziedzictwa światowego; podkreśla ponadto, że park narodowy Wirunga jest siedliskiem wielu zagrożonych gatunków, takich jak goryle górskie, które są symbolem tego regionu (i jednymi z ostatnich okazów tego gatunku na Ziemi), a także okapi, oraz że siedliska zagrożonych gatunków powinny być ściśle chronione; z zadowoleniem przyjmuje decyzję rządu DRK o utworzeniu specjalnej brygady ds. walki z kłusownictwem, ale wzywa rząd DRK do określenia i podjęcia dodatkowych działań prawnych we współpracy z sekretariatem CITES w celu zwalczania sieci przestępczych zajmujących się nielegalnym handlem; w bardziej ogólnym ujęciu wzywa rząd DRK do umocnienia roli strażników parku oraz do karania winnych nielegalnej działalności prowadzonej w parku;

13. podkreśla, że według doniesień rząd kongijski i SOCO International omawiały kwestię ochrony granic parku w celu zdeklasyfikowania części parku lub całej Wirungi, co pozwoliłoby na legalne tworzenie szybów naftowych, choć w chwili obecnej nie wydaje się, by rząd zwrócił się do UNESCO z oficjalnym wnioskiem w sprawie takiej zmiany;

14. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych o skoordynowanie reakcji dyplomatycznej ze strony państw członkowskich UE i innych potencjalnych darczyńców aktywnie działających w DRK, aby udzielić rządowi tego kraju pomocy w porzuceniu poszukiwania i eksploatacji złóż ropy na terenie parku, w anulowaniu wydanych zezwoleń na poszukiwanie ropy na terenie parku narodowego Wirunga, zgodnie z wnioskiem Komitetu Światowego Dziedzictwa, a także w rezygnacji ze zmiany granic parku i ich zmniejszania;

15. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz zachowania integralności parku, np. poprzez zobowiązanie się do większego finansowania zrównoważonej ochrony przyrody oraz rozwoju gospodarczego i dywersyfikacji regionu otaczającego park; wzywa w szczególności UE do wsparcia rządu DRK w opracowaniu alternatyw wobec przemysłu wydobywczego w dziedzinie zrównoważonej energii i gospodarki, a także w poprawie mobilizacji krajowych zasobów, zwłaszcza dzięki sprawiedliwym i progresywnym systemom podatkowym, w zarządzaniu oraz w walce z kłusownictwem, nielegalnym wyrębem drzew, nielegalnym górnictwem oraz korupcją, które są czynnikami mogącymi wyrządzić nieodwracalne szkody w parku;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich działań prowadzących do tego, by strategiczna ocena oddziaływania na środowisko stała się rzeczywistym narzędziem decyzyjnym;

17. podkreśla, że zgodnie z międzynarodowymi i europejskimi przepisami w dziedzinie praw człowieka państwa członkowskie UE mają obowiązek dopilnowania, aby przedsiębiorstwa podlegające ich jurysdykcji nie naruszały praw człowieka ani nie przyczyniały się, pośrednio lub bezpośrednio, do takiego naruszenia praw człowieka w ramach prowadzonej działalności i aby działały zgodnie z przyjętymi kodeksami postępowania określającymi normy społeczne i środowiskowe oraz takimi instrumentami jak konwencja MOP nr 169, wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka; apeluje do Komisji i państw członkowskich o przyjęcie prawnie wiążących środków na rzecz rzeczywistego pociągnięcia do odpowiedzialności przedsiębiorstw, którym udowodniono omijanie przepisów krajowych i postanowień traktatów międzynarodowych;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia skutecznych działań w celu dalszego zajęcia się przyczynami konfliktów zbrojnych i korupcji oraz do wspierania trwałego rozwoju oraz strategii i projektów budowania pokoju w parku narodowym Wirunga oraz w otaczającym go regionie;

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

19. wzywa Komisję, państwa członkowskie, Demokratyczną Republikę Konga i przedsiębiorstwa naftowe zainteresowane działalnością wydobywczą, aby nie prowadziły eksploatacji paliw kopalnych w obrębie obecnych granic parku Wirunga i terenów z nim sąsiadujących;
  20. apeluje, by Europejska Służba Działań Zewnętrznych podjęła wszelkie niezbędne działania na rzecz nakłonienia rządu DRK, by przeprowadził dochodzenie w związku z aktami przemocy wobec obrońców praw człowieka działających w tym kraju, szczególnie w parku narodowym Wirunga, w tym strażników parku, a także sprawiła, by rząd DRK podjął wszelkie możliwe działania w celu uniknięcia kolejnych takich aktów okrucieństwa;
  21. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu zagwarantowania, że brytyjski Urząd ds. Zwalczania Poważnych Nadużyć, mający w pierwszym rządzie właściwość w tej sprawie, a także wszelkie inne odnośne organy dogłębnie zbadają wszystkie zgłoszone im zarzuty korupcji dotyczące przedsiębiorstwa SOCO International plc i jego zarejestrowanego w DRK oddziału SOCO Exploration and Production DRC SPRL (SOCO);
  22. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Demokratycznej Republiki Konga, Republiki Ugandy i Republiki Rwandy, komisji UNESCO ds. dziedzictwa światowego, Programowi ONZ ds. Ochrony Środowiska oraz sekretariatowi konwencji ramsarskiej.
-

Środa, 2 grudnia 2015 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0420

Utworzenie Komisji Specjalnej ds. Interpretacji Prawa Podatkowego i Innych Środków o Podobnym Charakterze lub Skutkach (TAXE 2)**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie powołania Komisji Specjalnej ds. Interpretacji Prawa Podatkowego i Innych Środków o Podobnym Charakterze lub Skutkach (TAXE 2) oraz określenia jej kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu (2015/3005(RSO))**

(2017/C 399/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
- uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej o przeprowadzeniu analizy praktyki wydawania interpretacji prawa podatkowego na podstawie przepisów UE dotyczących pomocy państwa we wszystkich państwach członkowskich,
- uwzględniając spoczywający na wszystkich państwach członkowskich, na mocy przepisów podatkowych UE, obowiązek przekazywania innym państwom członkowskim, w drodze wymiany z urzędu, informacji dotyczących interpretacji prawa podatkowego, w szczególności jeżeli może dojść do strat podatkowych w innym państwie członkowskim lub jeżeli oszczędność podatkowa może wynikać z fikcyjnych transferów zysków wewnątrz grupy przedsiębiorstw,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 12 lutego 2015 r. ⁽¹⁾ w sprawie powołania Komisji Specjalnej ds. Interpretacji Prawa Podatkowego i Innych Środków o Podobnym Charakterze lub Skutkach oraz określenia jej kompetencji, składu liczbowego i czasu trwania mandatu (komisji specjalnej TAXE 1),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 197 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2015)0039.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2015)0408.

Środa, 2 grudnia 2015 r.

1. postanawia powołać Komisję Specjalną ds. Interpretacji Prawa Podatkowego i Innych Środków o Podobnym Charakterze lub Skutkach (TAXE 2) w celu przeanalizowania praktyki w zakresie stosowania prawa UE odnoszącego się do pomocy państwa i do opodatkowania w związku z interpretacją prawa podatkowego i innymi środkami o podobnym charakterze lub skutkach, jeżeli praktyka taka wydaje się przyjęta przez państwo członkowskie lub Komisję Europejską, a także szkodliwymi systemami i praktykami związanymi z opodatkowaniem osób prawnych na szczeblu europejskim i międzynarodowym, która:

- a) będzie w pełni opierać się na pracach przeprowadzonych przez komisję specjalną TAXE 1 i zakończy jej prace, a w szczególności zajmie się nierozwiązanymi sprawami wskazanymi we wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 25 listopada 2015 r., będzie mieć dostęp do odpowiednich dokumentów, w tym protokołów posiedzeń Grupy ds. Kodeksu Postępowania, oraz nawiąże niezbędne kontakty z międzynarodowymi, europejskimi i krajowymi instytucjami i forami, parlamentami narodowymi i rządami państw członkowskich i krajów trzecich, jak również przedstawicielami społeczności naukowej, przedsiębiorców i społeczeństwa obywatelskiego, w tym partnerów społecznych, i będzie przeprowadzać wysłuchania z ich udziałem, w ścisłej współpracy z komisjami stałymi;
- b) będzie monitorować wdrażanie przez państwa członkowskie i właściwe instytucje europejskie zaleceń zawartych we wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 25 listopada 2015 r. i śledzić prace toczące się w międzynarodowych instytucjach, w tym Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju i G20, w pełni przestrzegając uprawnień Komisji Gospodarczej i Monetarnej w odniesieniu do kwestii podatkowych;

2. W tym celu postanawia powierzyć komisji specjalnej TAXE 2 następujące uprawnienia:

- a) analiza i badanie praktyki w zakresie stosowania art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach wydanych przez państwa członkowskie od dnia 1 stycznia 1991 r.;
- b) analiza i ocena stosowanej przez Komisję praktyki, której domniemanym skutkiem jest znaczna liczba interpretacji prawa podatkowego niezgodnych z przepisami UE dotyczącymi pomocy państwa, a polegającej na stałym badaniu, zgodnie z art. 108 TFUE, wszystkich systemów pomocy istniejących w państwach członkowskich, na proponowaniu państwom członkowskim stosownych środków koniecznych ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego, na sprawdzaniu, czy pomoc przyznawana przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych jest zgodna z rynkiem wewnętrznym i nie jest nadużywana, na decydowaniu, że dane państwo musi znieść lub zmienić taką pomoc w określonym terminie, oraz na kierowaniu sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli dane państwo nie stosuje się do tych decyzji;
- c) analiza i badanie przestrzegania przez państwa członkowskie od dnia 1 stycznia 1991 r. obowiązków określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE ⁽¹⁾ w odniesieniu do obowiązku współpracy i przekazywania wszelkich niezbędnych dokumentów;
- d) analiza i badanie przestrzegania obowiązków określonych w dyrektywie Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych ⁽²⁾ oraz w dyrektywie Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG ⁽³⁾ w odniesieniu do przekazywania przez państwa członkowskie innym państwom członkowskim, od dnia 1 stycznia 1991 r., w drodze wymiany z urzędu, informacji dotyczących interpretacji prawa podatkowego;
- e) analiza i ocena praktyki Komisji Europejskiej w zakresie właściwego stosowania dyrektyw 77/799/EWG i 2011/16/UE w odniesieniu do przekazywania przez państwa członkowskie innym państwom członkowskim, w drodze wymiany z urzędu, informacji dotyczących interpretacji prawa podatkowego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 336 z 27.12.1977, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1

Środa, 2 grudnia 2015 r.

- f) analiza i ocena przestrzegania przez państwa członkowskie zasady lojalnej współpracy zapisanej w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w tym wykonywania zobowiązania do ułatwiania wypełniania przez Unię jej zadań oraz do powstrzymania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrażać urzeczywistnieniu celów Unii, zważywszy na domniemaną wielką skalę agresywnego planowania podatkowego ułatwanego przez państwa członkowskie oraz prawdopodobny znaczący wpływ, jaki wywiera to na unijne finanse publiczne oraz finanse publiczne w UE;
  - g) analiza i ocena agresywnego planowania podatkowego prowadzonego przez spółki mające siedzibę lub zarejestrowane w państwach członkowskich, również w odniesieniu do aspektu związanego z krajami trzecimi, w tym wymiany informacji z krajami trzecimi w tym zakresie;
  - h) przedstawianie wszelkich zaleceń, jakie uzna za niezbędne w tym względzie;
3. postanawia, że w skład komisji TAXE 2 wejdzie 45 członków (jak miało to miejsce w przypadku komisji specjalnej TAXE 1);
  4. uważa za właściwe, że w komisji specjalnej TAXE 2 należy utrzymać strukturę komisji specjalnej TAXE 1;
  5. postanawia, że czas trwania mandatu komisji specjalnej TAXE 2 wyniesie 6 miesięcy, począwszy od dnia 2 grudnia 2015 r.;
  6. uważa za właściwe, że komisja specjalna TAXE 2 – w celu podsumowania swoich prac – powinna przedłożyć rezolucję lub sprawozdanie sporządzone przez dwóch współsprawozdawców.
-

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0436

Wniosek o uchylenie immunitetu Georgiosa Kyrttsosa

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Georgiosa Kyrttsosa (2015/2238(IMM))

(2017/C 399/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Georgiosa Kyrttsosa przekazany dnia 21 lipca 2015 r. przez prokuraturę generalną przy sądzie najwyższym Grecji w związku ze skargą inspektoratu pracy Attyki Wschodniej dotyczącą niewypłacania wynagrodzeń ⁽¹⁾ i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 września 2015 r.,
  - uwzględniając fakt, że Georgios Kyrttsos zrzekł się przysługującego mu prawa do złożenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
  - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
  - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 62 konstytucji Republiki Greckiej,
  - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu;
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0358/2015);
- A. mając na uwadze, że prokuratura generalna przy sądzie najwyższym Grecji zwróciła się o uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego Georgiosa Kyrttsosa w związku z możliwym podjęciem czynności prawnych dotyczących zarzutu przestępstwa;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swoich państw członkowskich z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- C. mając na uwadze, że art. 62 konstytucji Republiki Greckiej przewiduje, że podczas kadencji parlamentu posłowie nie mogą być ścigani, aresztowani, więzieni lub poddani innym ograniczeniom, jeśli parlament nie wyrazi na to uprzednio zgody;
- D. mając na uwadze, że Georgios Kyrttsos jest oskarżony o niewypłacenie części wynagrodzenia jednemu ze swoich byłych pracowników;
- E. mając na uwadze, że oskarżenie dotyczy części wynagrodzenia za rok 2013 byłego pracownika dwóch wydawnictw prasowych, których dyrektorem był wówczas Georgios Kyrttsos, i że oskarżenie to jest skierowane przeciwko Georgiosowi Kyrttsosowi jako byłemu dyrektorowi tych firm;
- F. mając na uwadze, że zarzut popełnienia przestępstwa wyraźnie nie ma związku z pełnieniem przez Georgiosa Kyrttsosa mandatu posła do Parlamentu Europejskiego, lecz jest związany z zajmowanym przez niego uprzednio stanowiskiem dyrektora dwóch wydawnictw prasowych;

⁽¹⁾ Numer referencyjny dokumentu ABM:IB2014/8927.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- G. mając na uwadze, że śledztwo nie dotyczy opinii wyrażonych lub głosów oddanych w ramach wykonywania rzeczonych obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego do celów art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- H. mając na uwadze, że nie ma powodów, by podejrzewać, iż celem postępowania karnego jest działanie na szkodę politycznej działalności prowadzonej przez posła (*fumus persecutionis*), zważywszy, że śledztwo zostało wszczęte na kilka lat przed objęciem przez posła mandatu;
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Georgiosa Kyrtsoza;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji władzom Republiki Greckiej.
-

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0437

Wniosek o uchylenie immunitetu Steliosa Kouloglou

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Steliosa Kouloglou (2015/2239(IMM))

(2017/C 399/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Steliosa Kouloglou przekazany w dniu 7 sierpnia 2015 r. przez prokuraturę generalną przy greckim sądzie najwyższym w związku z zarzutami zniesławienia i pomówienia ⁽¹⁾ i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 września 2015 r.,
  - uwzględniając fakt, że Stelios Kouloglou zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
  - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
  - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 62 konstytucji Republiki Greckiej,
  - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0356/2015),
- A. mając na uwadze, że prokuratora generalna przy greckim sądzie najwyższym zwróciła się o uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego Steliosa Kouloglou w związku z możliwym podjęciem czynności prawnych dotyczących zarzutu przestępstwa;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swoich państw z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- C. mając na uwadze, że art. 62 konstytucji Republiki Greckiej przewiduje, że podczas kadencji parlamentu posłowie nie mogą być ścigani, aresztowani, więzieni lub poddani innym ograniczeniom, jeśli parlament nie wyrazi na to uprzednio zgody;
- D. mając na uwadze, że Stelios Kouloglou jest oskarżony o zniesławienie i pomówienie personelu więziennego w Patrasie;
- E. mając na uwadze, że oskarżenie związane jest z wypowiedziami prasowymi Steliosa Kouloglou z 2010 r. dotyczącymi uczciwości niektórych pracowników więziennych w Patrasie, które jakoby poczynił on, gdy pracował jako dziennikarz zajmujący się głównie produkcją reportaży telewizyjnych;
- F. mając na uwadze, że zarzut popełnienia przestępstwa wyraźnie nie ma związku ze sprawowaniem przez Steliosa Kouloglou mandatu posła do Parlamentu Europejskiego, lecz raczej jest związany z zajmowanym przez niego uprzednio stanowiskiem reportera telewizyjnego;

⁽¹⁾ Nr ref. dokumentu ABM:IF/2011/11882.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- G. mając na uwadze, że postępowanie nie dotyczy opinii wyrażonych lub głosów oddanych w ramach wykonywania obowiązków danego posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- H. mając na uwadze, że nie ma powodu, by podejrzewać, iż celem postępowania karnego jest działanie na szkodę działalności politycznej prowadzonej przez posła (*fumus persecutionis*), zważywszy, że postępowanie zostało wszczęte na kilka lat przed objęciem przez niego mandatu poselskiego;
- I. mając na uwadze, że władze greckie zwróciły się do Parlamentu Europejskiego o udzielenie odpowiedzi najpóźniej do dnia 7 października 2015 r., gdyż w przeciwnym razie postępowanie ulegnie przedawnieniu, jednak wymogi proceduralne Parlamentu nie pozwalają na podjęcie decyzji w tak krótkim czasie;
- J. mając na uwadze, że zgodnie z uzasadnioną opinią Komisji Prawnej w świetle wyroku nr 1126/1994 greckiego sądu najwyższego bieg terminu przedawnienia jest w każdym razie zawieszony na okres do 3 lat, w czasie pełnienia przez Steliosa Kouloglou mandatu posła do Parlamentu Europejskiego;
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Steliosa Kouloglou;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji władzom greckim.
-

Środa, 2 grudnia 2015 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0421

Umowa UE-Liechtenstein w sprawie automatycznej wymiany informacji finansowych *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu zmieniającego do Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Liechtensteinu ustanawiającej środki równoważne do przewidzianych w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (COM(2015)0395 – C8-0320/2015 – 2015/0175(NLE))

(Konsultacja)

(2017/C 399/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2015)0395),
  - uwzględniając projekt protokołu zmieniającego do Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Liechtensteinu ustanawiającej środki równoważne do przewidzianych w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (11798/2015),
  - uwzględniając art. 115 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. b) oraz ust. 8 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0320/2015),
  - uwzględniając art. 59, art. 108 ust. 7 oraz art. 50 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0334/2015),
1. zatwierdza zawarcie protokołu zmieniającego do Umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Księstwa Liechtensteinu.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0424

Uzgodnienia z Konfederacją Szwajcarską dotyczące warunków udziału tego państwa w pracach Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia uzgodnień między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczących warunków udziału tego państwa w pracach Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (18079/2013 – C8-0027/2014 – 2013/0422(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (18079/2013),
  - uwzględniając projekt uzgodnień między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczących warunków udziału tego państwa w pracach Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (18078/2013),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 74, art. 78 ust. 1 i 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0027/2014),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0345/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie uzgodnień;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i Europejskiemu Urzędowi Wsparcia w dziedzinie Azylu, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Konfederacji Szwajcarskiej.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0425

Umowa między UE a Dominiką dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Wspólnotą Dominiki dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07189/2015 – C8-0143/2015 – 2015/0050(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07189/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Wspólnotą Dominiki dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07111/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0143/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0322/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Wspólnoty Dominiki.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0426

Umowa między UE a Vanuatu dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych *****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Vanuatu dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07192/2015 – C8-0149/2015 – 2015/0052(NLE))****(Zgoda)**

(2017/C 399/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07192/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Republiką Vanuatu dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07119/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0149/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0329/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Vanuatu.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0427

Umowa między UE a Trynidadem i Tobago dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Trynidadu i Tobago dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07196/2015 – C8-0151/2015 – 2015/0054(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07196/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Republiką Trynidadu i Tobago dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07129/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0151/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0323/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Trynidadu i Tobago.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0428

Umowy między UE a Samoa dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych *****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Niezależnym Państwem Samoa dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07195/2015 – C8-0146/2015 – 2015/0056(NLE))****(Zgoda)**

(2017/C 399/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07195/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Niezależnym Państwem Samoa dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07127/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0146/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0320/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Niezależnego Państwa Samoa.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0429

Umowa między UE a Grenadą dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Grenadą dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07190/2015 – C8-0144/2015 – 2015/0057(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07190/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Grenadą dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07113/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0144/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0326/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Grenady.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0430

**Umowa między UE a Timorem Wschodnim dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych
*****

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Timoru Wschodniego dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07194/2015 – C8-0147/2015 – 2015/0058(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07194/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Timoru Wschodniego dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07125/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0147/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0327/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Demokratycznej Republiki Timoru Wschodniego.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0431

Umowa między UE a Saint Lucia dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Saint Lucia dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07187/2015 – C8-0145/2015 – 2015/0060(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07187/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Saint Lucia dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07107/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0145/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0321/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Saint Lucia.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0432

Umowa między UE a Saint Vincent i Grenadynami dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych *****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy, w imieniu Unii Europejskiej, między Unią Europejską a Saint Vincent i Grenadynami dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07191/2015 – C8-0148/2015 – 2015/0061(NLE))****(Zgoda)**

(2017/C 399/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07191/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Saint Vincent i Grenadynami dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07115/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0148/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0325/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Saint Vincent i Grenadynów.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0433

Umowa między UE a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi dotycząca zniesienia wiz krótkoterminowych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07185/2015 – C8-0124/2015 – 2015/0062(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07185/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych (07103/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0124/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0324/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Zjednoczonych Emiratów Arabskich.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0434

Protokół ustaleń między Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego a Eurojustem ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Eurojust protokołu ustaleń między Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego a Eurojustem (11595/2015 – C8-0303/2015 – 2015/0811(CNS))****(Konsultacja)**

(2017/C 399/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (11595/2015),
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0303/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiającą Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 26 ust. 2,
  - uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2015 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0353/2015);
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2002, s. 1.

⁽²⁾ Wyroki Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych C-317/13 i C-679/13, *Parlament przeciwko Radzie*, ECLI:UE:C:2015:223 oraz w sprawie C-540/13, *Parlament przeciwko Radzie*, ECLI: UE:C:2015:224.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0435

Metody i procedura udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz środki w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (COM(2015)0447 – C8-0277/2015 – 2015/0204(NLE))

(Konsultacja)

(2017/C 399/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2015)0447),
- uwzględniając art. 322 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0277/2015),
- uwzględniając art. 59 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0357/2015),
- A. mając na uwadze, że decyzja Rady 2014/335/UE, Euratom ⁽¹⁾ ma wejść w życie na początku 2016 r.;
- B. mając na uwadze, że decyzji tej towarzyszy rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 ⁽²⁾, wchodzące w życie w tym samym dniu co decyzja;
- C. mając na uwadze, że odpowiednie aktualnie obowiązujące przepisy związane z decyzją Rady 2007/436/WE, Euratom ⁽³⁾ musiały zostać zmienione pod koniec 2014 r. ze względu na wyjątkowo wysokie kwoty opartych na VAT i DNB dostosowań dla niektórych państw członkowskich;
- D. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 również musi zostać zmienione w świetle doświadczeń związanych z dostosowaniami z 2014 r.;
- E. mając na uwadze, że wnoszenie i dostosowywanie wkładów państw członkowskich do budżetu Unii nie powinno podlegać negocjacom politycznym, lecz stanowić proces techniczny mający na celu zaspokojenie potrzeb gotówkowych;
- F. mając na uwadze, że ogólnie jak dotąd państwa członkowskie bez znacznych opóźnień wpłacały do budżetu Unii pełne kwoty swoich wkładów opartych na DNB i VAT, nawet w czasach kryzysu i trudnej sytuacji budżetowej;
- G. mając na uwadze, że w celu zapewnienia przejrzystości należy co roku przedstawiać Parlamentowi sprawozdanie dotyczące obliczania dostosowania salda VAT i DNB oraz danych stanowiących podstawę tych obliczeń, a także dat i kwot wkładów przekazywanych przez państwa członkowskie do budżetu Unii;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17).

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- H. mając na uwadze, że wniosek Komisji zawiera ponadto zmiany w odniesieniu do przepisów dotyczących odsetek oraz szereg bardziej technicznych kwestii i wyjaśnień;
- I. mając na uwadze, że należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014;
1. podkreśla potrzebę skutecznych przepisów dotyczących sposobu udostępniania przez państwa członkowskie swoich terminowych wkładów do budżetu Unii w celu umożliwienia Komisji efektywnego zarządzania swymi zasobami finansowymi;
  2. popiera przyznaną Komisji możliwość zwrócenia się do państw członkowskich o płatność trzech dwunastych zasobów VAT i DNB w pierwszej połowie roku w celu umożliwienia Komisji zmniejszenia ważniejszej części zaległości w płatnościach za ubiegły rok w Europejskim Funduszu Rolniczym Gwarancji (oraz w europejskich funduszach strukturalnych i inwestycyjnych), a także zmniejszenia odsetek za zwłokę;
  3. podkreśla w szczególności konieczność terminowego dokonywania płatności na rzecz beneficjentów budżetu Unii; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje proponowaną zmianę art. 12 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014, której celem jest nie tylko zwiększenie zachęt do terminowych płatności poprzez uczynienie wszelkich opóźnień w płatnościach droższymi, lecz również zapewnienie proporcjonalności poprzez ograniczenie maksymalnego wzrostu stopy procentowej do 20 punktów procentowych;
  4. podkreśla, że proponowane zmiany metod mających zastosowanie do dostosowań wkładów mają na celu uniknięcie sytuacji, w której incydent taki jak ten, który miał miejsce w 2014 r., mógłby się ponownie wydarzyć;
  5. podkreśla, że te dostosowania wkładów powinny być traktowane jak najbardziej automatycznie, aby uniknąć ingerencji politycznych w uzgodnione sposoby finansowania budżetu Unii i ograniczyć do minimum margines swobody pozostawiony państwu członkowskiemu co do ustalania harmonogramu wpłacania do budżetu Unii swoich dodatkowych wkładów wynikających z dostosowania DNB;
  6. w związku z tym zgadza się z wnioskiem Komisji, aby przesunąć moment komunikowania oraz termin udostępniania dostosowań z 1 grudnia na początek roku, co ułatwi krajowym administracjom finansowym zarządzanie finansowaniem ewentualnych dostosowań;
  7. popiera ponadto wniosek Komisji, by w celu zapobieżenia jakimkolwiek stratom dla budżetu UE wszystkie państwa członkowskie dopilnowały, by kwoty wpłacone przez nie na rachunek zasobów własnych nie były pomniejszone o żadne ujemne odsetki lub inne opłaty w czasie pozostawiania na tym koncie;
  8. zwraca uwagę na wysoki stopień zróżnicowania w odniesieniu do sposobu, w jaki państwa członkowskie prowadzą krajową rachunkowość dotyczącą wkładów do budżetu Unii, i wzywa Komisję do zbadania zaleceń w tym zakresie, aby umożliwić łatwiejsze porównanie między państwami członkowskimi;
  9. podkreśla fakt, że system zasobów własnych pozostaje zbyt skomplikowany i musi być całkowicie zreformowany w kolejnych wieloletnich ramach finansowych; w tym kontekście zwraca uwagę na kluczową rolę, jaką Grupa Wysokiego Szczebla ds. Zasobów Własnych odgrywa w przedstawianiu wniosków mających na celu wyeliminowanie niedoskonałości obecnego systemu;
  10. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  11. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej;
  12. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  13. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 4

Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014

Artykuł 10 b – ustęp 5 – akapit trzeci

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja informuje państwa członkowskie o kwotach będących wynikiem tego obliczenia przed dniem 1 lutego roku następującego po roku dostarczenia danych do celów dostosowań. Każde państwo członkowskie zapisuje kwotę netto na rachunku, o którym mowa w art. 9, w pierwszym dniu roboczym czerwca tego samego roku.

Poprawka

Komisja informuje państwa członkowskie **i Parlament Europejski** o kwotach będących wynikiem tego obliczenia przed dniem 1 lutego roku następującego po roku dostarczenia danych do celów dostosowań. Każde państwo członkowskie zapisuje kwotę netto na rachunku, o którym mowa w art. 9, w pierwszym dniu roboczym czerwca tego samego roku.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0438

Uruchomienie środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek Finlandii – EGF/2015/005 FI/Computer Programming

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/005 – FI/Computer Programming złożony przez Finlandię) (COM(2015)0553 – C8-0332/2015 – 2015/2298(BUD))

(2017/C 399/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0553 – C8-0332/2015),
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
  - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
  - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0362/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez objęcie pomocą osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;
- D. mając na uwadze, że Finlandia złożyła wniosek EGF/2015/005 FI/Computer Programming dotyczący wkładu finansowego z EFG w związku z 1 603 zwolnieniami w 69 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 62 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Działalność związana z oprogramowaniem, doradztwem w zakresie informatyki i działalności powiązane”) ⁽¹⁾ w kilku regionach zaliczanych do poziomu 2 klasyfikacji NUTS i obejmujących całe terytorium Finlandii, przy czym szacowana liczba zwolnionych pracowników, co do których zakłada się, że skorzystają ze środków pomocy, wynosi 1 200;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Finlandia ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 2 623 200 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznego kosztu wynoszącego 4 372 000 EUR dla 1 603 zwolnionych pracowników;
  2. zauważa, że władze Finlandii przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 12 czerwca 2015 r., a dnia 6 listopada 2015 r. Komisja sfinalizowała ocenę wniosku i przekazała ją tego dnia Parlamentowi; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący niecałe pięć miesięcy;
  3. zauważa, że w ostatnich latach rozkład zatrudnienia w sektorze ICT pomiędzy gospodarką UE a innymi gospodarkami kształtował się ze szkodą dla Unii, i podkreśla, że chociaż w sektorze technologii w Finlandii w 2008 r. zatrudnionych było ogółem 326 000 osób, liczba osób zatrudnionych przez takie przedsiębiorstwa w 2014 r. wynosiła 276 000, co stanowi średni spadek o ok. 3 % rocznie (10 000 pracowników); zwraca uwagę, że wydarzeniami, które doprowadziły do tych zwolnień, są zmiany dotyczące w ostatnich latach Nokię, które wywarły ogromny wpływ na sektor ICT w Finlandii; zauważa, że opracowywanie i projektowanie systemów operacyjnych dla telefonów komórkowych Nokia stanowiło źródło zatrudnienia dla tysięcy Finów, a obecnie działalność ta została przeniesiona do krajów spoza Europy; zaznacza, że zwolnienia te dodatkowo pogorszą sytuację na rynku pracy w sektorze ICT w regionach borykających się z wysokim wskaźnikiem bezrobocia;
  4. zauważa, że zwolnienia w sektorze ICT dotyczą szczególnie regionu Oulu w Ostrobotni Północnej, gdzie sektor ten przez lata stanowił podstawę gospodarki; ubolewa, że wiosną 2015 r. w Ostrobotni Północnej było około 1 500 bezrobotnych osób w sektorze ICT i że w wielu przypadkach bezrobocie stało się długotrwałe, ponieważ jedna trzecia bezrobotnych posiadających wykształcenie wyższe pozostaje bez zatrudnienia od ponad roku;
  5. zauważa, że do chwili obecnej działu 62 klasyfikacji NACE Revision 2 („Działalność związana z oprogramowaniem, doradztwem w zakresie informatyki i działalności powiązane”) dotyczył jeszcze jeden wniosek o wsparcie z EFG, który był uzasadniony globalnym kryzysem finansowym i gospodarczym ⁽²⁾; zauważa, że o ile na świecie w ujęciu ogólnym rośnie liczba miejsc pracy w tej dziedzinie, o tyle w Europie uległa ona zmniejszeniu, ponieważ działalność i usługi przenosi się do Chin, Indii, Tajwanu oraz innych miejsc poza Europą;
  6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Finlandii postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 sierpnia 2014 r., na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, i że w związku z tym te usługi, które już zaczęto świadczyć, będą kwalifikowały się do wsparcia z EFG;
  7. zauważa, że Finlandia planuje siedem rodzajów środków dla zwalnianych pracowników, których dotyczy wniosek: (i) środki w zakresie coachingu i inne środki przygotowawcze, (ii) usługi dotyczące zatrudnienia i przedsiębiorczości, (iii) szkolenie, (iv) dopłaty do wynagrodzeń, (v) dotacje na rozpoczęcie działalności, (vi) ukierunkowywanie na przedsiębiorczość i usługi dla nowych przedsiębiorców oraz (vii) dodatki na podróż, zakwaterowanie i przeprowadzkę;
  8. z zadowoleniem przyjmuje środki wspierające przedsiębiorczość w postaci dotacji na rozpoczęcie działalności oraz ukierunkowywania na przedsiębiorczość i usług dla nowych przedsiębiorców; jest zdania, że środki te będą bardziej użyteczne, jeśli będą oferowane uczestnikom łącznie;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ EGF/2011/016 IT/Agile (COM(2013)0120)

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

9. w szczególności przyjmuje z zadowoleniem proponowane środki, które mają na celu tworzenie nowych przedsiębiorstw i będą sprzyjać przedsiębiorczości i usługom dla nowych przedsiębiorców;
10. zauważa, że zwolnieni pracownicy powinni otrzymywać dopłatę do wynagrodzeń wyłącznie wówczas, jeśli miejsca pracy oferowane uczestnikom odpowiadają właściwym wymogom jakościowym pod względem poziomu kwalifikacji i czasu trwania umowy; opowiada się za tym, by przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu dopłaty do wynagrodzeń i ustalaniu, jaki odsetek kosztów pracy ma być pokrywany z tej dopłaty, kłaść nacisk na to, by wiedza fachowa osoby poszukującej pracy była odpowiednia do danego dotowanego miejsca pracy;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że władze fińskie oferują zwolnionym pracownikom bardzo zróżnicowane środki;
12. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z partnerami społecznymi i organami regionalnymi;
13. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług wspieranego z EFG należy przewidywać rozwój sytuacji na rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
14. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
15. przypomina, że celem finansowanych środków powinno być zwiększenie szans osób poszukujących pracy na zatrudnienie na rynku pracy;
16. zauważa, że władze szacują, iż na świadczenia i zachęty zostanie wykorzystane 18,31 % kosztów i jest to kwota znacznie poniżej poziomu maksymalnych dopuszczalnych kosztów całkowitych wynoszącego 35 %;
17. zwraca się do Komisji, aby w przyszłych wnioskach w większym stopniu precyzowała, w których sektorach pracownicy mają szansę znaleźć zatrudnienie i czy oferta szkoleniowa jest dostosowana do przyszłych perspektyw rozwoju gospodarczego i potrzeb rynku pracy w regionach dotkniętych problemem zwolnień;
18. oczekuje, że Komisja będzie nadzorować i oceniać wykorzystanie przyznanych środków pieniężnych oraz wykorzystywać te informacje w odniesieniu do przyszłych wniosków o dalsze bezpośrednie wykorzystanie EFG, tak aby dostosować go do koncepcji budżetowania opartego na wynikach;
19. zauważa, że władze fińskie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania dublowaniu usług finansowanych przez Unię;
20. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
21. zwraca się do Komisji o zapewnienie publicznego dostępu do wszystkich dokumentów związanych z pomocą z EFG;
22. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek z Finlandii – EGF/
2015/005 FI/Computer Programming)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/2457.)

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0439

Unijny znak towarowy ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) ((10373/1/2015 – C8-0351/2015 – 2013/0088(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2017/C 399/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (10373/1/2015 – C8-0351/2015),
  - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0161),
  - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Prawną (A8-0354/2015),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
  2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
  4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w dniu 25.2.2014, P7_TA(2014)0118.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0440

Ustawodawstwo państw członkowskich odnoszące się do znaków towarowych ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja przekształcona) (10374/1/2015 – C8-0352/2015 – 2013/0089(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2017/C 399/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10374/1/2015 – C8-0352/2015),
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0162),
  - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Prawną (A8-0355/2015),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
  2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
  4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 12.11.2013, s. 42.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w dniu 25 lutego 2014 r., P7_TA(2014)0119.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0441

System kontroli i egzekwowania mający zastosowanie do rybołówstwa na północno-wschodnim Atlantyku ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1236/2010 ustanawiające system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku (COM(2015)0121 – C8-0076/2015 – 2015/0063(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 399/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2015)0121),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0076/2015),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 27 maja 2015 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A8-0294/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2015)0063

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1236/2010 ustanawiające system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/96.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 z 8.10.2015, s. 81.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0442

Zawieszenie stosowania nadzwyczajnych środków handlowych w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących w procesie stabilizacji i stowarzyszania Unii Europejskiej lub powiązanych z tym procesem oraz zawieszającego jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny (COM(2014)0386 – C8-0039/2014 – 2014/0197(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 399/45)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0386),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0039/2014),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 9 grudnia 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0060/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
  2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
  3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0197

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszania Unii Europejskiej oraz zawieszające jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/2423.)

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte dnia 30 kwietnia 2015 r. (Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0177).

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

OŚWIADCZENIE RADY

Rada zgadza się, w drodze wyjątku, przekazać Komisji uprawnienie do przyjęcia aktu delegowanego dotyczącego zawieszenia pomocy z przyczyn określonych w art. 1 pkt 1 niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić terminowe przyjęcie środków dotyczących regionu Bałkanów Zachodnich. Zgoda taka pozostaje bez uszczerbku dla przyszłych wniosków ustawodawczych w dziedzinie handlu, a także ogólnie w dziedzinie stosunków zewnętrznych.

OŚWIADCZENIE KOMISJI

W kontekście niniejszego rozporządzenia Komisja przypomina o swoim zobowiązaniu, określonym w pkt 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, do udostępniania Parlamentowi Europejskiemu wszelkich informacji i pełnej dokumentacji na temat posiedzeń z udziałem ekspertów krajowych w ramach prac przygotowawczych związanych z aktami delegowanymi.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0443

Strategiczna współpraca między Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi a Europolem w walce z poważną przestępczością i terroryzmem *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) porozumienia między Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi a Europolem o strategicznej współpracy w walce z poważną przestępczością i terroryzmem (10510/2015 – C8-0275/2015 – 2015/0809(CNS))

(Konsultacja)

(2017/C 399/46)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (10510/2015),
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0275/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Europejski Urząd Policji (Europol) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 ust. 2,
  - uwzględniając decyzję Rady 2009/934/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie przyjęcia przepisów wykonawczych regulujących stosunki Europolu z partnerami, w tym wymianę danych osobowych i informacji niejawnych ⁽²⁾, w szczególności jej art. 5 i 6,
  - uwzględniając decyzję Rady 2009/935/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. określającą wykaz państw trzecich i organizacji, z którymi Europol zawiera porozumienia ⁽³⁾,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0351/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. wzywa Komisję, aby po wejściu w życie nowego rozporządzenia w sprawie Europolu (2013/0091(COD)) przeprowadziła ocenę przepisów zawartych w porozumieniu o współpracy; apeluje do Komisji o poinformowanie Parlamentu i Rady o wynikach tej oceny i w razie potrzeby o przedstawienie zalecenia w celu upoważnienia do międzynarodowego renegowania porozumienia;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i Europolowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 12.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0448

Niewniesienie sprzeciwu wobec aktu delegowanego: zasady finansowe mające zastosowanie do budżetu ogólnego

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewnoszenia sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 30 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) nr 1268/2012 w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (C(2015)07555 – 2015/2939(DEA))

(2017/C 399/47)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2015)07555),
  - uwzględniając pismo Komisji z dnia 12 listopada 2015 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyrazi on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
  - uwzględniając pismo Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej z dnia 27 listopada 2015 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
  - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 210,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r., zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾,
  - uwzględniając zalecenie dotyczące decyzji Komisji Budżetowej oraz Komisji Kontroli Budżetowej,
  - uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
  - uwzględniając fakt, iż nie wyrażono żadnego sprzeciwu w terminie określonym w art. 105 ust. 6 tiret trzecie i czwarte Regulaminu, który to termin upłynął w dniu 15 grudnia 2015 r.,
- A. mając na uwadze, że dyrektywy 2014/23/UE ⁽³⁾ i 2014/24/UE ⁽⁴⁾, które państwa członkowskie muszą transponować do prawa krajowego do dnia 18 kwietnia 2016 r., spowodowały konieczność wprowadzenia zmian zarówno do rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, jak i do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 w sprawie zasad stosowania rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 w odniesieniu do zamówień publicznych instytucji unijnych oraz zamówień udzielanych na ich własny rachunek;
- B. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 zostało zatem zmienione dnia 28 października 2015 r. rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 2015/1929, które dostosowało je do wspomnianych dyrektyw i weszło w życie w dniu 30 października 2015 r.;
- C. mając na uwadze, że w dniu 30 października 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie delegowane C(2015)07555 w celu zapewnienia stosowania odpowiedniej aktualizacji rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 od początku roku budżetowego, zapewniając jednoznaczne przejście na nowe zasady dotyczące unijnych zamówień publicznych i koncesji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 30.10.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że na mocy art. 210 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, który upoważnia Komisję do przyjęcia takich aktów delegowanych, rozporządzenie delegowane (C(2015)07555) może zasadniczo wejść w życie pod koniec okresu kontroli zarządzanego przez Parlament Europejski i Radę, rozpoczynającego bieg dwa miesiące od dnia zawiadomienia, tj. do dnia 30 grudnia 2015 r., i który może być przedłużony o kolejne dwa miesiące;
- E. mając jednak na uwadze, że Komisja zwróciła się do Parlamentu Europejskiego w dniu 12 listopada 2015 r. z wnioskiem, by w przypadku niezgłoszenia sprzeciwu wobec przedmiotowego aktu delegowanego powiadomić o tym Komisję najpóźniej do dnia 21 grudnia 2015 r., ponieważ w celu zapewnienia terminowej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed 31 grudnia 2015 r. i tym samym zapewnienia wejścia w życie aktu delegowanego w dniu 1 stycznia 2016 r., zgodnie z planem, musiałby on zostać przekazany do Urzędu Publikacji najpóźniej do dnia 21 grudnia 2015 r.;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec tego rozporządzenia delegowanego;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.
-

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0449

Niewniesienie sprzeciwu wobec aktu delegowanego: modelowe rozporządzenie finansowe dla organów realizujących partnerstwa publiczno-prywatne

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewnoszenia sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 30 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) nr 110/2014 w sprawie modelowego rozporządzenia finansowego dla organów realizujących partnerstwa publiczno-prywatne, o których mowa w art. 209 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (C(2015)07554 – 2015/2940(DEA))

(2017/C 399/48)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2015)07554),
  - uwzględniając pismo Komisji z dnia 12 listopada 2015 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyrazi on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
  - uwzględniając pismo Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej z dnia 27 listopada 2015 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
  - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 210,
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾,
  - uwzględniając zalecenie dotyczące decyzji Komisji Budżetowej oraz Komisji Kontroli Budżetowej,
  - uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
  - uwzględniając fakt, iż nie wyrażono żadnego sprzeciwu w terminie określonym w art. 105 ust. 6 tiret trzecie i czwarte Regulaminu, który to termin upłynął w dniu 15 grudnia 2015 r.,
- A. mając na uwadze, że we wspólnym oświadczeniu Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie odrębnego absolutorium budżetowego dla wspólnych przedsiębiorstw na mocy art. 209 rozporządzenia finansowego ⁽³⁾ trzy wspomniane instytucje ogłosiły w szczególności swój zamiar „zapropionowania stosownych modyfikacji w art. 209 i art. 60 ust. 7 rozporządzenia finansowego w ramach planowanej zmiany tego rozporządzenia w przyszłości”;
- B. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 zostało zmienione dnia 28 października 2015 r. rozporządzeniem (UE, Euratom) 2015/1929, które – oprócz dostosowania go do dyrektyw 2014/23/UE ⁽⁴⁾ i 2014/24/UE ⁽⁵⁾ oraz wzmocnienia systemu ochrony budżetu UE – wprowadziło również zmiany do art. 209 i 60 tego rozporządzenia, dostosowując przepisy dotyczące udzielania absolutorium, audytu zewnętrznego i składania rocznych sprawozdań organów działających na mocy art. 209 rozporządzenia finansowego do przepisów obowiązujących organy działające na mocy art. 208;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 30.10.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 163 z 29.5.2014, s. 21.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- C. mając na uwadze, że w dniu 30 października 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie delegowane (C(2015)07554) aktualizujące rozporządzenie (UE) nr 110/2014 w sprawie modelowego rozporządzenia finansowego dla organów realizujących partnerstwa publiczno-prywatne, o którym mowa w art. 209 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 (dostosowanie go do odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE) nr 1271/2013 mających zastosowanie do organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia finansowego) w celu stosowania go od początku roku budżetowego, zapewniając jednoznaczne przejście do nowych zasad;
- D. mając na uwadze, że na mocy art. 210 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, który upoważnia Komisję do przyjęcia takich aktów delegowanych, rozporządzenie delegowane (C(2015)07554) może zasadniczo wejść w życie pod koniec okresu kontroli zarządzanego przez Parlament Europejski i Radę, rozpoczynającego bieg dwa miesiące od dnia zawiadomienia, tj. do dnia 30 grudnia 2015 r., i który może być przedłużony o kolejne dwa miesiące;
- E. mając jednak na uwadze, że Komisja zwróciła się do Parlamentu Europejskiego w dniu 12 listopada 2015 r. z wnioskiem, by w przypadku niezgłoszenia sprzeciwu wobec przedmiotowego aktu delegowanego powiadomić o tym Komisję najpóźniej do dnia 21 grudnia 2015 r., ponieważ w celu zapewnienia terminowej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed 31 grudnia 2015 r. i tym samym zapewnienia wejścia w życie aktu delegowanego w dniu 1 stycznia 2016 r., zgodnie z planem, musiałby on zostać przekazany do Urzędu Publikacji najpóźniej do dnia 21 grudnia 2015 r.;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.
-

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0450

Odnowienie kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB)**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie odnowienia kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) (C8-0313/2015 – 2015/0903(NLE))****(Zatwierdzenie)**

(2017/C 399/49)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Rady Organów Nadzoru Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 8 września 2015 r. o odnowienie kadencji przewodniczącego EUNB na kolejny pięcioletni okres (C8-0313/2015),
  - uwzględniając art. 48 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swój Regulamin,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0347/2015)
- A. mając na uwadze, że pierwszy przewodniczący EUNB został powołany przez Radę Organów Nadzoru EUNB w 2011 r. w wyniku otwartej procedury kwalifikacyjnej na pięcioletnią kadencję, zgodnie z art. 48 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010;
- B. mając na uwadze, że art. 48 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 przewiduje, że Rada Organów Nadzoru EUNB, na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z tym ustępem, może jednokrotnie odnowić kadencję przewodniczącego EUNB, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Parlament Europejski;
- C. mając na uwadze, że w dniu 8 września 2015 r. Rada Organów Nadzoru EUNB przedstawiła wniosek o odnowienie kadencji obecnego przewodniczącego EUNB Andrei Enrii na kolejny pięcioletni okres, informując odpowiednio Parlament Europejski;
- D. mając na uwadze, że w dniu 17 listopada 2015 r. Komisja Gospodarcza i Monetarna odbyła wysłuchanie z obecnym przewodniczącym EUNB Andreą Enrią, podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie odpowiedział na pytania członków komisji;
1. zatwierdza wniosek o odnowienie kadencji przewodniczącego EUNB Andrei Enrii na kolejny pięcioletni okres;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji, EUNB oraz rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0451

Odnowienie kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie odnowienia kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) (C8-0314/2015 – 2015/0904(NLE))

(Zatwierdzenie)

(2017/C 399/50)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Rady Organów Nadzoru Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) z dnia 30 września 2015 r. o odnowienie kadencji przewodniczącego EIOPA na kolejny pięcioletni okres (C8-0314/2015),
  - uwzględniając art. 48 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swój Regulamin,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0348/2015)
- A. mając na uwadze, że pierwszy przewodniczący EIOPA został powołany przez Radę Organów Nadzoru EIOPA w 2011 r. w wyniku otwartej procedury kwalifikacyjnej na pięcioletnią kadencję, zgodnie z art. 48 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010;
- B. mając na uwadze, że art. 48 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 przewiduje, że Rada Organów Nadzoru EIOPA, na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z tym ustępem, może jednokrotnie odnowić kadencję przewodniczącego EIOPA, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Parlament Europejski;
- C. mając na uwadze, że w dniu 30 września 2015 r. Rada Organów Nadzoru EIOPA przedstawiła wniosek o przedłużenie kadencji obecnego przewodniczącego EIOPA Gabriela Bernardino na kolejny pięcioletni okres, informując odpowiednio Parlament Europejski;
- D. mając na uwadze, że w dniu 17 listopada 2015 r. Komisja Gospodarcza i Monetarna odbyła wysłuchanie z obecnym przewodniczącym EIOPA Gabrielem Bernardino, podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie odpowiedział na pytania członków komisji;
1. zatwierdza wniosek o odnowienie kadencji przewodniczącego EIOPA Gabriela Bernardino na kolejny pięcioletni okres;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, EIOPA oraz rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0452

Odnowienie kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA)**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie odnowienia kadencji przewodniczącego Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) (C8-0315/2015 – 2015/0905(NLE))****(Zatwierdzenie)**

(2017/C 399/51)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Rady Organów Nadzoru Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) z dnia 24 września 2015 r. o odnowienie kadencji przewodniczącego ESMA na kolejny pięcioletni okres (C8-0315/2015),
  - uwzględniając art 48 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swój Regulamin,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0346/2015),
- A. mając na uwadze, że pierwszy przewodniczący ESMA został powołany przez Radę Organów Nadzoru ESMA w 2011 r. w wyniku otwartej procedury kwalifikacyjnej na pięcioletnią kadencję, zgodnie z art. 48 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;
- B. mając na uwadze, że art. 48 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 przewiduje, że Rada Organów Nadzoru ESMA, na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z tym ustępem, może jednokrotnie odnowić kadencję przewodniczącego ESMA, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Parlament Europejski;
- C. mając na uwadze, że w dniu 24 września 2015 r. Rada Organów Nadzoru ESMA przedstawiła wniosek o odnowienie kadencji obecnego przewodniczącego ESMA Stevena Maijooora na kolejny pięcioletni okres, informując odpowiednio Parlament Europejski;
- D. mając na uwadze, że w dniu 17 listopada 2015 r. Komisja Gospodarcza i Monetarna odbyła wysłuchanie z obecnym przewodniczącym ESMA Stevenem Maijooorem, podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie odpowiedział na pytania członków komisji;
1. zatwierdza wniosek o odnowienie kadencji przewodniczącego ESMA Stevena Maijooora na kolejny pięcioletni okres;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji, ESMA oraz rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0453

Operacyjno-strategiczna współpraca między Bośnią i Hercegowiną a Europolem *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) porozumienia między Bośnią i Hercegowiną a Europolem o operacyjno-strategicznej współpracy (10509/2015 – C8-0276/2015 – 2015/0808(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2017/C 399/52)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (10509/2015),
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu (nr 36) w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0276/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Europejski Urząd Policji (Europol) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 ust. 2,
  - uwzględniając decyzję Rady 2009/934/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie przyjęcia przepisów wykonawczych regulujących stosunki Europolu z partnerami, w tym wymianę danych osobowych i informacji niejawnych ⁽²⁾, w szczególności jej art. 5 i 6,
  - uwzględniając decyzję Rady 2009/935/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. określającą wykaz państw trzecich i organizacji, z którymi Europol zawiera porozumienia ⁽³⁾,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0352/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. wzywa Komisję, aby po wejściu w życie nowego rozporządzenia w sprawie Europolu (2013/0091(COD)) przeprowadziła ocenę przepisów zawartych w porozumieniu o współpracy, szczególnie tych dotyczących ochrony danych; apeluje do Komisji o poinformowanie Parlamentu i Rady o wynikach tej oceny i w razie potrzeby o przedstawienie zalecenia w celu upoważnienia do międzynarodowego renegotjowania porozumienia;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i Europolowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 12.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0454

Uruchomienie środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Irlandii – EGF/2015/006 IE/PWA International)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek Irlandii – EGF/2015/006 IE/PWA International) (COM(2015)0555 – C8-0329/2015 – 2015/2295(BUD))

(2017/C 399/53)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0555 – C8-0329/2015),
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, (Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
  - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
  - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0363/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez objęcie pomocą osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 16 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Irlandia złożyła wniosek EGF/2015/006 IE/PWA International dotyczący wkładu finansowego z EFG w związku ze 108 zwolnieniami w przedsiębiorstwie PWA International Ltd (PWAI), prowadzącym działalność w dziale 33 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Naprawa i instalowanie maszyn i urządzeń”) ⁽¹⁾ w regionie południowej i wschodniej Irlandii zaliczanym do poziomu 2 klasyfikacji NUTS, przy czym zakłada się, że wszyscy pracownicy skorzystają ze środków pomocy;
- E. mając na uwadze, że wniosek nie spełnia tradycyjnych kryteriów kwalifikowalności przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie EFG pod względem liczby zwolnień i został złożony na podstawie kryteriów interwencji wymienionych w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia, co pozwala na odstępstwo w wyjątkowych okolicznościach;
1. zgadza się z Komisją, że argumenty przedstawione przez Irlandię kwalifikują się jako „wyjątkowe okoliczności” i że z tego względu Irlandia ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 442 293 EUR na mocy tego rozporządzenia;
  2. zauważa, że władze Irlandii przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 19 czerwca 2015 r., a dnia 6 listopada 2015 r. Komisja sfinalizowała ocenę wniosku; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący niecałe pięć miesięcy;
  3. odnotowuje, że PWAI zostało założone w 1989 r. w Rathcoole w hrabstwie Dublin jako joint venture przedsiębiorstw United Technologies Corporation oraz Lufthansa Technik Airmotive Ireland;
  4. zauważa, że w latach dziewięćdziesiątych Irlandia wyspecjalizowała się w sektorze obsługi technicznej, napraw i przeglądów, który w owym czasie funkcjonował dobrze, lecz uczynił ten kraj szczególnie nieodpornym na obecną tendencję do lokalizowania działalności w zakresie obsługi technicznej, napraw i przeglądów w pobliżu centrów globalnego rozwoju lotnictwa, np. w Azji, a także na niekorzystny wpływ globalnych umów handlowych; uważa, że pojawienie się dwóch innych wniosków z Irlandii o uruchomienie EFG w sektorze „naprawa i instalowanie maszyn i urządzeń” ⁽²⁾ świadczy o tym fakcie; odnotowuje również, że działalność w zakresie obsługi technicznej, napraw i przeglądów została poważnie naruszona w Europie, a szczególnie w Irlandii, wraz z zamknięciem w 2009 r. przedsiębiorstwa SR Technics oraz zamknięciem przedsiębiorstwa Lufthansa Technik Airmotive Ireland w 2014 r., w wyniku czego likwidacji uległo ok. 1 520 miejsc pracy;
  5. zauważa, że choć stopa bezrobocia w południowym Dublinie (11,61 %) jest tylko nieznacznie wyższa niż średnia krajowa (10,83 %), to liczby te skrywają obszary o bardzo niekorzystnych warunkach lokalnych, i że zamknięcie PWAI miało poważny wpływ na zatrudnienie i lokalną, regionalną lub krajową gospodarkę z powodu istniejącej już wcześniej trudnej sytuacji w tym obszarze, w połączeniu ze skumulowanym wpływem trzech dużych zamknięć w krótkim okresie czasu przedsiębiorstw w sektorze obsługi technicznej, napraw i przeglądów;
  6. zgadza się, że istniejąca już wcześniej trudna sytuacja w tym obszarze, w połączeniu ze skumulowanym wpływem trzech dużych zamknięć w krótkim okresie czasu przedsiębiorstw w sektorze obsługi technicznej, napraw i przeglądów, a także fakt, iż w tym sektorze w Irlandii nie pozostali żadni pracodawcy, może uzasadniać odstępstwo od progu 500 zwolnionych pracowników, określonego w art. 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG; ponawia w tym względzie skierowane do Komisji zalecenie, aby wyjaśnić kryteria stosowania odstępstw określone w art. 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG, lub obniżyć próg 500 zwalnianych pracowników;
  7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Irlandii postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 22 maja 2015 r., na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet;
  8. ponadto z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 108 młodych osób niekształących się, niepracujących ani nieszkolących się poniżej 25 roku życia w dniu przedłożenia wniosku również będzie miało dostęp do zindywidualizowanych usług współfinansowanych przez EFG;
  9. zauważa, że Irlandia planuje pięć rodzajów środków dla zwalnianych pracowników, których dotyczy wniosek: (i) doradztwo oraz planowanie i rozwój kariery zawodowej, (ii) dotacje na szkolenia z EFG, (iii) programy szkolenia i dalszego kształcenia, (iv) programy w zakresie szkolnictwa wyższego oraz (v) zasiłki ograniczone w czasie; zaleca, by ten program EFG realizował program podobny do programu EFG dla przedsiębiorstwa SR Technics, który przyniósł pozytywne wyniki wraz z powrotem do pracy 53,45 % beneficjentów we wrześniu 2012 r., mniej niż 12 miesięcy po zakończeniu programu; zauważa, że wydatki na te środki będą kwalifikowały się do wkładu finansowego z EFG w okresie od 22 maja 2014 r. do 19 czerwca 2017 r.;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ EGF/2014/016 IE/Lufthansa Technik (COM(2013)0047) oraz EGF/2009/021 IE/SR Technics (COM(2010)0489).

Środa, 16 grudnia 2015 r.

10. z zadowoleniem przyjmuje duży wybór działań szkoleniowych, które mają być świadczone na rzecz beneficjentów; zauważa, że środki wsparcia przedsiębiorczości i samozatrudnienia będą dostępne tylko dla ograniczonej liczby beneficjentów;
11. zauważa, że władze szacują, iż 24,81 % kosztów zostanie wykorzystanych na zasiłki ograniczone w czasie, które pozostają znacznie poniżej poziomu maksymalnych dopuszczalnych kosztów całkowitych wynoszącego 35 %;
12. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z partnerami społecznymi;
13. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług wspieranego z EFG należy przewidywać rozwój sytuacji na rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
14. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
15. zauważa, że władze irlandzkie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania dublowaniu usług finansowanych przez Unię;
16. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dotyczące skuteczności rozpatrywania spraw;
17. wzywa Komisję do dopilnowania, by decyzje w zakresie polityki handlowej były analizowane z perspektywy ich ewentualnego wpływu na unijny rynek pracy;
18. wyraża ubolewanie, że uruchomienie EFG zostało zaproponowane w odniesieniu do jedynie 108 zwolnionych pracowników, którzy mają korzystać z tego instrumentu, i zwraca uwagę, że szersza interpretacja art. 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG może nie być właściwa;
19. zauważa, że wniosek ten ma na celu uruchomienie EFG de facto dla najmniejszej przedstawionej dotychczas liczby zwolnionych pracowników;
20. zauważa, że prawie 80 % zwolnionych pracowników jest w wieku 30–54 lat i tym samym stanowią oni grupę o dużych szansach na znalezienie zatrudnienia i mniej zagrożoną długotrwałym bezrobociem;
21. podkreśla, że wszystkie 108 zwolnień ma miejsce w sektorze gospodarki zaklasyfikowanym jako „naprawa i instalowanie maszyn i urządzeń”, a dokładniej odrzutowych silników lotniczych, co świadczy o wykwalifikowaniu tych pracowników i możliwości dostosowania się przez nich do rynku pracy;
22. podkreśla, że zwolnienia miały miejsce w Rathcoole w pobliżu Dublina, który jest centrum gospodarczym i przemysłowym, i w którym odnotowuje się spadek bezrobocia, wzrost działalności biznesowej oraz ogólny wzrost gospodarczy;
23. zwraca uwagę na fakt, że wszelkie odniesienia do wniosku EGF/2009/021 IE/SR Technics są zbyt daleko idące, ponieważ odnośna sprawa dotyczy 2009 r.;
24. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;

Środa, 16 grudnia 2015 r.

25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Środa, 16 grudnia 2015 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

(wniosek z Irlandii – EGF/2015/006 IE/PWA International)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/2458.)

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0466

Umowa ramowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem (protokół mający na celu uwzględnienie przystąpienia Chorwacji do UE) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (13079/2014 – C8-0282/2014 – 2014/0222(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/54)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13079/2014),
  - uwzględniając projekt Protokołu do Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (13078/2014),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0282/2014),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0340/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Socjalistycznej Republiki Wietnamu.

Czwartek, 17 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0467

Umowa ramowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem (zgoda) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony (05432/2015 – C8-0062/2015 – 2013/0440(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 399/55)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05432/2015),
  - uwzględniając projekt Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony (18204/2010),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0062/2015),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0339/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Socjalistycznej Republice Wietnamu.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0468.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL